

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

The **DUKE**

KERRIGAN
BYRNE

“Exceptional and compelling...romantic adventure.”

—*Library Journal* (starred review)

The DUKE

KE R RIGAN RR E TARAFINDAN

St. Martin's Paperbacks

[Okumaya Başlayın](#)

[İçindekiler Yazar](#)

[Hakkında Telif](#)

[Hakkı Sayfası](#)

Bu St. Martin's Press e-kitabını satın aldığınız için teşekkür ederiz.

Özel teklifler, bonus içerik ve yeni çıkan kitaplar ve diğer harika okumalar hakkında bilgi almak için,
haber bültenlerimiz için kaydolun.

[Sign Up](#)

Veya
us.macmillan.com/newslettersignup
adresinden bizi çevrimiçi ziyaret
edin

Yazarla ilgili e-posta güncellemeleri için [buraya](#) tıklayın.

Yazar ve yayıncı bu e-kitabı size sadece kişisel kullanımınız için sağlamıştır. Bu e-kitabı hiçbir şekilde kamuya açık hale getiremezsiniz. **Telif hakkı ihlali yasalara aykırıdır. Bu e-kitabın okumakta olduğunuz kopyasının yazarın telif hakkını ihlal ettiğini düşünüyorsanız, lütfen bildirmek ve Yayıncı us.macmillanusa.com/piracy adresinden ulaşabilirsiniz.**

Monique için
Ağaçlar için ormanı görebilen.
Ve onları nereye koyacağını biliyor.

BİRİNCİ BÖLÜM

Londra, Şubat 1876

Imogen Pritchard vücudundaki ince tüyler alarmla diken diken olurken ürperdi. Bare Kitten Cin ve Dans Salonu'nun genellikle bunaltıcı olan atmosferi tehlikeyle elektriklendi ve vücudundaki her siniri ilerleyen bir yırtıcının farkındalığıyla doldurdu. Kucak dolusu boş bira ve cin bardağını büfeye yerleştirdikten sonra, mutfak eşyaları kutusundan bir bıçak aldı ve tehditle yüzleşmek için dönerken eteğinin kıvrımlarına gizledi.

Kırmızı giysili bir grup asker kapıdan içeri girdi, zayıf, genç bedenleri erkeksi bir huzursuzlukla gergindi. Gözleri vahşi bir açlıkla parlıyordu. Imogen'a ürkütücü bir ziyafetin beklentisiyle pirzolalarını yalayan ve keskin dişleriyle gülümseyen başıboş bir kurt sürüsünü hatırlatıyorlardı.

Bare Kitten'da çalışmaya zorlandığından beri Imogen'in tehlike içgüdüğü askerlerin bellerinde asılı kılıçlar kadar keskinleşmişti. Ve bu adamlar, bu genç kurtlar, bela avına çıkmışlardı ve sadece alfalarından gelecek olumlu bir hareketle serbest kalmayı *bekliyorlardı*.

Ne kadar tehlikeli olurlarsa olsunlar, şu anda bir yay çizerek ilerleyen genç askerlerin, içindeki alarmin kaynağı olmadığını hemen anladı.

Liderleri vardı.

Onların kaotik enerjisi içinde rahatsız edici bir sükûnet noktasıydı. Onların omuzları üzerinde yükseliyor, yüksek boyunun katıksız gerekliliğiyle yoluna çıkan herkese tepeden bakıyordu. Onları kontrol altında tutan demir yumruk *onunkiydi*. Yaşadıkları ya da öldükleri irade *onundu*. Sorgusuz sualsiz yerine getirdikleri emir *onundu*.

O da bunu çok iyi biliyordu.

Imogen daha önce böylesine mağrur bir kaşla ya da böylesine şaşırtıcı derecede yakışıklı yüz hatlarıyla karşılaştığını hatırlamıyordu. Yüzünün yapısı Yunan heykeltıraşlar için ideal bir yem olabilirdi. Simetrisi neredeyse mükemmel olan bu aristokrat yüz hatlarını en iyi taştan yontmak için en hassas aletlerini kullanırlardı. Parmakları bıçağın etrafında sıkılaştı, ancak boya fırçaları için kaşınıyorlardı. Onun uzun bedenini büyük, sert darbeler ve geniş, kalın çizgilerle boyayacaktı.

Bir tanıma hissi onu delip geçti. Onu daha önce mutlaka bir yerde görmüştü. Normalde onunki gibi eşsiz bir renk paleti hafızasına kazınırdı. Sanki Tanrı onu değerli metallerden yontmuş gibiydi. Teni altın rengindeydi, saçları bronzun daha koyu, daha fosforlu bir birikimiyle parlıyordu ve kahverengi olamayacak kadar parlak gözleri, büyük odanın her gölgesini ve kuytu köşesini incelerken loş fener ışığında için için yanan iki bakır külçe gibi parlıyordu.

Bakışları onun üzerindeydi ve rahatsız edici derecede uzun bir süre boyunca hiç değişmedi. İfadesi sert ve değerlendirci olmaktan hiç çıkmadı. Yine de kaşlarının arasındaki gerginlik ve normalde sert olması gereken çenesindeki gevşeklik, onu şaşkına çeviren bir duygunun ipuçlarını veriyordu.

Yorgun muydu? Ya da üzgün?

Imogen nefes almakta zorlanırken, daha önce hiç tanışmadıklarından *oldukça* emin oldu. Bırakın tanıştırılmayı, onunla aynı odayı paylaştığını bile hatırlamıyordu. Ve

Yine de keskin, patrisyen burnuna hayran olma şansı bulmuştu. Barbar elmacık kemiklerinin ve geniş, kare çenesinin, sert dudaklarının sert çizgisi için mükemmel bir çerçeve oluşturduğunun izini sürmüştü.

Ama nerede?

Onun acımasız bakışlarının ağırlığı altında, kendini alfa tarafından sürüden ayıklanıp yere indirilmek üzere seçilen geyikle özdeşleştirirken buldu. Geri çekilirken topuğunun üzerinde döndü ve neredeyse Devina Rosa'ya çarpıyordu.

"*Mierda*, ama uzun bir gece olacak," diye yakındı samur buklelerini savurarak ve birinin yarım kalmış cinini devirerek. Imogen, Devina'nın gerçek adı mı yoksa İspanyol fahişenin kendine taktığı isim mi olduğundan hiçbir zaman emin olamamıştı.

"Evet, öyle." Çilli, dolgun bir İskoç kadın olan Heather, cömert göğüslerini daha fazla ortaya çıkarmak için korsajının çizgisini ayarlarken aynı fikirdeydi. "Emir kulu erkekleri gördüğümde tanırım. Bu gece bizi korkutmaya çalışacaklar."

"Ekstra yağ getireyim." Devina iç çekti.

Imogen, "*Ben de* onları sarhoş ederim," diye önerdi.

"Bak bakalım, Ginny." Heather ona bu kötü şöhretli evde çalışırken kullandığı lakabıyla seslendi. "Kendini en azından *biraz işe yarar* hale getir."

Imogen artık sözlerindeki acıyı zar zor fark ediyordu. Kızların çoğunun, patronlarıyla yaptığı ve onlar gibi bacaklarını açmak zorunda kalmamasını şart koşan anlaşmadan hiç hoşlanmadığını biliyordu.

Heather, "Şansımız varsa birkaçı İrlanda lanetine yakalanmış olur ve biz de onlardan paramızı alırız," diye düşündü.

"Yani del Toro paramızı alacak demek istiyorsun." Devina tükürdü ve pezevenğine ve yeni gelenleri karşılama coşkusuyla sandalyeleri ve müşterileri devirmemek için yana dönmek zorunda kalan Bare Kitten'ın sahibine isyan dolu bir bakış fırlattı.

Kadınlar, o duymasın diye sadece hoşnutsuzluklarını mırıldanmaya cesaret edebiliyorlardı.

"İrlanda laneti nedir?" Imogen sorusunu fısıldayarak Devina'ya yöneltti, o da çok kaba bir kıkırdama çıkardı.

Heather, Devina için gözlerini melodramatik bir şekilde devirerek, "Bu ölü sarhoş bir horoz, seni aptal inek," diye cevapladı. "Çok fazla içtiklerinde olur, bu yüzden onları kaldırmaya çalışmak, birini iple bıçaklamaya çalışmak gibidir, anladın mı?"

Imogen öfkeyle kızarak, "Evet," diye mırıldandı. "Açıklamanız *oldukça* yeterli, teşekkür ederim." Ezio del Toro'nun iri cüssesini takip ederek sadece en önemli misafirleri için ayrılmış köşeye giden askerlere bakmaya cesaret etti. Imogen kaşlarını çatarak nedenini merak etti. Bir İtalyan göçmeni olan del Toro'nun üniformalı adamlara karşı hiçbir düşkünlüğü yoktu ve özellikle de vatansever değildi.

O zaman neden özel muamele?

Del Toro, Flora Latimer'ı yanından geçerken yakaladı ve sergilediği bol miktarda etin reklamını gururla yaptı. Adam kulaklarına emirler yağdırırken Flora'nın gözleri şaşkınlıkla irileşti. İşini bitirip onu Imogen ve diğerlerinin oyalandığı büfeye doğru ittiğinde, Flora büyük, mavi gözlü bir baykuşu andırıyordu.

"Az önce içeri girdiğini asla tahmin edemezsin," diye mırıldandı, heyecandan yüzü kızarmıştı. "Gerçi Soho'da ne yaptığını hayal bile edemiyorum. Burası gibisi pek bulunmaz."

Heather, "Çıkar ağzındaki baklayı, seni sahtekâr fahişe, tahmin yürütecek değiliz," dedi.

"Şuradakini görüyor musun?" Flora uzun gövdesini masanın başındaki sandalyeye katlamış olan subayı işaret etti. "Düşmüş bir meleğe benzeyen uzun boylu olanı?"

Hepsi başlarını salladı, onun gibi bir adamı gözden kaçırmanın imkânsız olduğunu belirtmek için sözünü fazla kesmek istemediler.

"Gözleriniz, babasının ve kardeşinin cenazesinden yeni çıkan Collin Talmage'a ziyafet *çekiyor*. Del Toro bana Trenwyth Dükü olarak koltuğuna oturmadan önce kraliyete

yapacağı son hizmet için şafak vakti yola çıkacağını söyledi."

Tabii ki. Bu yüzden bu kadar tanındık gelmişti. Hikayesi kaçınılmaz olarak sansasyoneldi. Babası, merhum Trenwyth Dükü, annesi, düşes ve veliahtları Robert, Fransız Alpleri yakınlarında bir lokomotifin raydan çıkması sonucu ölmüş, geride ikinci çocukları Harriet ve en küçükleri Collin'i bırakmışlardı. Resmi bir hafta boyunca tüm gazete ve dergilerin ön sayfalarında yer almıştı. Tanrım, ama onun hakkını verememişler, geniş omuzlarından bir kraliyet örtüsü gibi sarkan güçlü erkekliğini yakalayamamışlardı.

Ve neredeyse bir kraliyet ailesiydi. Cornwall'dan gelen eski bir ailenin arasına karışmış, doğrudan sevgili Kraliçe Victoria'yla akraba olan uzak bir Hanoverian. Çok uzun zaman önce Roma'yı uzakta tutan o vahşi Cermen barbar ordularının soyundan gelmiş olması kesinlikle mantıklıydı. Bunu kemik yapısında, çevresini sanki çoktan fethetmiş gibi incelemesinde görebiliyordu.

Ona öyle bakmıştı.

Dahası, haklıydı. Adamın yüz hatlarında gördüğü şey hüzündü. Cesurca gizlediği bir hüznü.

"Oyalanacak zaman yok." Flora onları masaya doğru götürdü. "Del Toro bu gece herkesin güverteye çıkacağını ve masadaki herkesin buradan doğum günüyümüş gibi hissederek ayrılması gerektiğini söyledi. Özellikle de majesteleri, çünkü tüm hesabı o ödeyecek."

Kadınlar aynı anda dönüp büfenin üzerindeki yaldızlı aynadaki yansımalarını kontrol ettiler. Imogen bile koyu renk peruğunu düzeltti ve dudak rujunun taze ve düzgün olduğundan emin oldu. İçkiler gelmeye devam ettiği sürece nasıl görüldüğünün pek bir önemi yoktu. O bir fahişe değildi, sadece servis personelinin bir parçasıydı, bakılacak, küçümsenecek ve ellenecek biriydi, ama asla bunun ötesinde bir şey değildi.

Del Toro'yla yaptığı anlaşma böyleydi; rahmetli babasının kumar borçlarını ödeyebildiği sürece geceleri Bare Kitten'da çalışacaktı. Burada çalıştı,

Hatta bahşişlerini iğrenç adama teslim etmiş, sonra da St. Margaret's Kraliyet Hastanesi'nde hemşire olarak çalışarak annesini ve küçük kız kardeşi Isobel'i barındırmış ve beslemiştir.

"Onu duydun." Heather dirseğini Imogen'in böğrüne, onun öne doğru sendelemesine neden olacak kadar sert bir şekilde sapladı. "Oyalanmayı bırak ve onları bizim için hazırla."

Imogen büfeden boş bir tepsi kaptı ve onu ortasına sıkıştırdı, sağlayacağı yetersiz korumaya ihtiyaç duyuyordu.

Bara doğru ilerledi, Jeremy Carson bir sürahi birayı çoktan hazırlamış, diğerini de dolduruyordu. Yirmi yaşlarında olmasına rağmen kendisinden sadece birkaç yaş küçüktü, bu yüzden Imogen Jeremy'yi her zaman bir erkekten ziyade bir çocuk olarak düşündüğü için kendini suçlu hissetti. Yüzü temiz, genç ve ciddi olsa da, Liverpool rıhtımlarından gelen aksanıyla hiç uyuşmuyordu. "Unutulmayacak bir gece olacak gibi görünüyor, değil mi Ginny? Burada bir dük var ve hepsi bu."

"Ben de inanamıyorum." Jeremy'nin getirdiği sürahileri ve bir yığın temiz bardağı tepsisine yerleştirdi. Takdir ettiği bir şey varsa, o da Jeremy'nin temizliği ve müşterilerinin ihtiyaçlarına gösterdiği ilgiydi.

"Sence onun gibi bir adam ne içmek ister?" diye sordu barmen, onu daha da genç gösteren çarpık dişleriyle komplocu bir gülümseme takınarak.

Imogen, Bare Kitten'daki en kötü gününde bile Jeremy Carson'ın gülümsemesine karşılık vermemeyi imkânsız buluyordu. "Ben de tam bunu keşfetmek üzereydim."

"Bu gece onların yanında dikkatli ol, Ginny," diye uyardı alışılmadık bir ciddiyetle. "Askerlerin korudukları insanlar arasında bile korkulacak ve saygı duyulacak kişiler olduğunu söylerler."

Imogen bunu kimin söylediğini bilmiyordu, çünkü bu sözü daha önce hiç duymamıştı, ama seyrek dolu masaların arasından düke ve onun kurşundan yapılmış bacakları üzerindeki gürültücü yurttaşlarına doğru ilerlerken, bunun doğruluğunu biliyordu.

Trenwyth alaycı bir eğlence ifadesi takındı ama erkeksi sohbeta nadiren katıldı. Kız onun çevresinden yaklaşıp da, hareket ettiği anda ona baktı ve gözlerini kaçırmadı. Yoğun bakışları, koridorun bir ucundan diğerine zararsız yürüyüşünü tehlikeli, yürek hoplatan bir yolculuğa dönüştürdü.

Onlara ulaşmadan önce sadece bir kez tökezledi, neredeyse tepsisini deviriyordu. Yanakları utançtan yanarken, Trenwyth ile mermer siyahı gözlerindeki zalim parıltı olmasa yakışıklı sayılabilecek siyah saçlı İskoç'un arasına girdi. Dükün kendisini sessizce izlediğini fark etmekten kaçınarak birayı özenle doldurdu.

Bunu başardıktan sonra, *onlara* -ona- hitap etmek için ağzını açtı ve dondu kaldı, zihni panik nöbetlerine kapıldı ve hafızasını yokladı. Eteklerindeki nişastaya değecek bir hizmette bulunan herkes, en yüksek rütbeye sahip olan kişiye hitap etmesi gerektiğini bilir ve sırayla aşağıya doğru ilerlerdi. Ama Trenwyth için *hangi* unvanı kullanmalıydı? Bir dük, kraliyet ailesinin doğrudan soyundan gelmeyen, krallığın en yüksek rütbelisiydi. Onlara genellikle *Majesteleri* diye hitap edilirdi. Üniforma içindeyken, bir askerin rütbesi genellikle diğer unvanların önüne geçerdi ama Trenwyth'in üniforması daha önce hiç görmediği bir şeydi. Geleneksel kırmızı yerine baskın renk siyahtı ve kırmızı sadece kolları ve yüksek yakayı süslüyordu. Tahmin etmesine yardımcı olacak bir şapkası yoktu. Kol ağzları ve omuzlarındaki dikişli örgüler karmaşık, ince ve ona tamamen yabancıydı. Adam yüzbaşidan albaya kadar herhangi biri *olabilirdi ama* hangisi olduğuna dair hiçbir fikri yoktu.

"Reklam yapmıyorsan ağzını kapatsan iyi olur canım. Hizmetinizdeyim," dedi esmer İskoç. "Bu durumda hevesinizi takdir ediyoruz ama sizin için de uygunsa önce bir şeyler içmek istiyoruz."

Imogen ağzını o kadar sert kapattı ki, masanın etrafını saran bir düzine adam ona bakarak kıkır kıkır gülerken dişinin kırılmasından endişe etti. İçini bir ıstırap titremesi kapladı.

ve o da toplayabildiği en parlak gülümsemeyi Trenwyth'e yöneltip onu kovaladı. En azından o gülmüyordu.

"Ne-ne istersiniz?" diye sorabildi ancak. "Ne teklif ediyorsun?" Sorusu karnına indi

Ocaktan yuvarlanan sıcak kömürler gibi. Konuşurken ağzı fazla hareket etmiyordu, sesi mırıltının biraz üzerindeydi ama sesi öyle derin ve yankılıydı ki, kadının içinde titreşiyor, göğsünü ikiyüzlü bir anlamla delip geçiyordu.

Kendini bir kez daha sözsüz ve nefessiz buldu.

"Bare Kitten'da punç, şeri, brendi ya da Porto şarabı yok," diye cevap verdi İskoçyalı onun yerine. "Sadece Thames Nehri'nin bu tarafında üretilen en iyi bira, cin, absent ve viski. *Gerçek bir* erkek için bir yer, bir *centilmen* için değil. Ama alkol çeşitliliğindeki eksikliklerini, diğer ahlaksızlık çeşitleriyle *fazlasıyla telafi ediyorlar*. Öyle değil mi, genç kız?" Sırtına vurulan keskin bir çimdik, bir soluk almasına ve gözlerinin arkasındaki yaşların diken diken olmasına neden oldu.

Imogen dönüp tepsisini İskoç'la arasına yerleştirdi ve del Toro'nun gülümseme olarak yorumladığını umduğu bir ifadeyle sıkılmış dişlerini ona gösterdi. "*Gerçekten de* öyle, efendim," dedi sert bir ifadeyle, del Toro'nun kendisine hançer gibi bakarak uslu durması için uyardığı zeki işverenine bakarak.

Bu bir felakete dönüşüyordu, bunu hissedebiliyordu.

"Bana Binbaşı Mackenzie diyebilirsiniz ve bu sadece bir unvan değil, bir sözdür." Masa kahkahalarla çalkalanırken kendini müstehcen bir şekilde avuçladı. "Daha sonra yürüyemez hale geldiğinizde doğrulanacak bir söz."

Imogen aniden belinden yakalandığında nefesi kesildi. Ayakları altından kayıp geriye doğru düştü, Trenwyth'in dizlerine doğru çekilirken panikledi ve muazzam gücüyle kontrol ettiği bir yığının içine düştü.

Bu durum masadaki herkesi çok eğlendirmişse benziyordu, tabii ki Binbaşı Mackenzie hariç.

isyanla gerildi.

Anında kaskatı kesildi, ayağa fırlamaya ve barın güvenliğine doğru geri çekilmeye hazırlandı. Bunu daha önce de yapmıştı ve birçok sarhoşun elinden kurtulmak için gevşek, kemiksiz bir tür kıvranma yöntemi kullanmıştı.

Ama hiçbirisi bu kadar büyük değildi, hiçbirisi bu kadar yoğun, katı ve boyun eğmez değildi.

"Yapma. Hareket etme." Bu sert komut Imogen'i olduğu yerde dondurdu ve çenesini omzuna dayayarak Trenwyth'in kendisini ne kadar tehlikeye attığını anlamak için şaşkınlıkla başını kaldırdı.

Gözleri tehlikeli bir ateşle yanıyor, bakır rengi öfkesinin ocağında parlıyordu ama ona ne bir bakış attı ne de başka bir kelime konuştu. Gözünü kırpmadan Binbaşı Mackenzie'nin bakışlarını yakaladı ve sessiz bir hâkimiyetle kavradı. Hava kalınlaşmış, onu erkeksi bir meydan okumayla boğmakla tehdit ediyordu. Altındaki, etrafındaki kaslar gerildi, ta ki adam biraz daha esnerse ezileceğinden korkana kadar. Imogen kıpırdamadan durdu, bu iki kurdun dikkatini çekmemeye dikkat etti, yoksa onu ikiye böleceklerdi.

Göz temasını kesen Binbaşı Mackenzie oldu ve masaya baktı.

Trenwyth'in kadının belindeki kolu gevşedi ama onu bırakmadı. "Ben viski alacağım."

Koyu renk ama seyrek bıyıklı genç bir teğmen kıkırdayarak, "Bütün bir kasa işimizi görür," dedi. "En azından gecenin sağlayabileceği diğer zevkler için iştahımızı kabartır."

Imogen başını salladı ve ayağa kalkmak için acele etti, kendini düke doğru daha sıkı çekilmiş buldu. Bacaklarını dükün dizlerinin iki yanına dayamıştı, sırtı dimdikti ve vücudunu dükün gövdesinden uzak tutmaya çalışıyordu.

"İçkilerinizi getirebilmem için," diye başladı nazikçe, "beni kaldırmanız gerekecek."

Sessiz bir duraklamadan sonra, arkasından alaycı bir ses çıkardı ve nefesinden tatlı elma kokulu brendi ona doğru süzüldü.

Çoktan içmeye başlamıştı.

Onu bırakmak yerine, belli bir mesafede duran del Toro'ya işaret etti ve kısa bacaklarının kaldırabileceği kadar hızlı bir şekilde yanına koştu.

"En iyi viskinizden alacağız. Ne kadar şişe gerekiyorsa." Bu, adamlarında büyük bir sevinç uyandırdı.

Imogen, del Toro'nun kafasının içinde kârını saydığını görebiliyordu. "Ravencroft'un meşhur viskisinden bir kasa aldık." "Benimki cin olsun," diye hırladı Binbaşı Mackenzie.

"Bir damla daha içmektense Thames Nehri'nin kokuşmuş suyunu içmeyi tercih ederim.

Ravencroft Scotch."

"Diyorum ki, Hamish, eski dostum." Bıyıklı teğmen binbaşıya seslendi. "Ravencroft bir Mackenzie değil mi?"

Binbaşı hiçbir şey söylemedi ama parmak eklemleri gerginlikten bembeyaz olmuştu.

"Doğru, Thompson," diye bağırdı başka bir asker. "Şeytan İskoçyalı Marki Ravencroft, Hamish'in *küçük* kardeşidir."

"Küçük kardeş mi?" Thompson şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. "Bu da demek oluyor ki sen-"

"Bir piç," diye tamamladı Hamish karanlık bir şekilde. "Ne kadar piç olabileceğimi öğrenmek ister misin?"

Trenwyth sessizce, "Yeter," dedi ve bu komut tüm konuşmaları sona erdirdi. "Masaya viski ve arkadaşım binbaşıya da bir cin."

Hamish kara kaşlarının altından Trenwyth'e düşünceli de olsa minnettar bir bakış fırlattı. Imogen, huysuz, orta yaşlı Hamish Mackenzie tarafından unutulunca gerginlik dağıldı.

"Sadece genç viskileri karşılayabiliyoruz, ama işletmemin size sunabileceği *diğer* her şey gibi o da sizin olsun." Del Toro, kendisinin erkeklere yönelttiğinden çok daha pratik ve davetkâr bir gülümsemeyle barın karşısında poz veren kadınları işaret etti.

"Mükemmel." Trenwyth'in kaba konuşma tarzı Imogen'e çekici gelmişti ama nedenini söyleyemiyordu. "Öyle görünüyor ki

çocuklar arkadaşlığa hevesli."

James's Sokağı'nın ünlü "kedicikleri" sesli mırıltılarla masaya doğru ilerlerken masanın etrafında coşkulu anlaşma mırıltıları dolaşıyordu. Imogen'i şaşırtan bir şekilde Heather, Binbaşı Mackenzie'ye isteksiz bir bakış atarak masanın karşı tarafındaki genç bir adama doğru eğilmeyi tercih etti. Imogen, müstehcen kadının daha önce gerçekten korktuğunu gördüğü bir zaman düşünemiyordu. Binbaşı Mackenzie sanki buraya sık sık geliyormuş gibi konuşmuştu ama Imogen onu tanıdığını söyleyemezdi. Belki Heather tanıyordu. Belki de onunla olumsuz bir deneyim bile yaşamıştı. Imogen'in kendi sezgileri onun varlığında rahatsız edici bir şekilde titriyor, onun en korkunç şeyleri yapabilecek bir adam olduğu konusunda onu uyarıyordu.

Yine de Trenwyth de öyleydi, bundan emindi.

"Onu duydun, Ginny," dedi del Toro sıkıca, düşüncelerini bölerek. "İçkileri getir."

Imogen başını salladı, itaat etmeye hevesliydi ama kapana kısılmıştı.

Trenwyth'in beline doladığı kolunun demir tutuşuyla.

"Olduğu yerde kalacak." Trenwyth'in yeterince hoş bir şekilde söylediği bu söz tartışmaya yer bırakmıyordu. Aksanı en soylu insanlarınki gibi olsa da, soylu kibarlığının içinden soğuk bir çelik notası geçiyordu. Kendisine itaat edilmesi için sesini yükseltmesi gerekmeyen bir adamdı. "*Bu* gece benden başka kimseye hizmet etmiyor."

Trenwyth servis tepsisini pençe gibi kavrayıp del Toro'ya uzatırken Imogen gözlerinin açıldığını ve dudaklarının telaşla büzüldüğünü hissedebiliyordu.

"Nasıl isterseniz, Majesteleri." Patronu koca göbeğinin üzerinde eğildi ve parmaklarını asaya doğru şaklattı. Imogen'e ikinci kez bakmadan arkasını döndü.

Trenwyth öne doğru eğilip dudaklarını kulağının çok yakınına bastırana kadar titrediğinin farkında değildi.

"Ginny." Bu sözcük omurgasından aşağıya doğru gürledi ve her bir saç teli titreyerek dikkat kesilene kadar teninde gezindi. "Adın bu mu?"

"Evet, Majesteleri." Yalanı fısıldadı. Bu onun "kedicik" adıydı. Fakir bohemlerin, askerlerin ve zengin tüccarların uğrak yeri olan bu loş, abartılı ve gösterişli yerde geceleri olduğu kişiydi. Ama nadiren soyluların. Onun gibilerin Madam Regina'nın gibi yerleri ve kesinlikle absent ve bayat tütün kokmayan diğer zevk sarayları vardı.

"Formaliteleri kullanmayalım, Ginny." Adam yine kulağına doğru nefes verdi ve Ginny, adamın uyandırdığı garip ve ürpertici hislere karşı dudağını ısırarak zorunda kaldı. "Bu gece bana bir daha Majesteleri deme, diğer herkes dememeye karar verdi."

Başını sallamak istercesine çenesini indirdi. "O zaman sana ne demeliyim?" diye sordu, içgüdüsel olarak başını ona doğru çevirdi, dudaklarını neredeyse buluşana kadar birbirlerine ne kadar yaklaştırdığını fark etmedi.

"Bana en yakın olanlar bana Cole der," diye ağzından bilgi verdi.

"Ama... ben sana yakın değilim."

Kolunu bir kez daha onun etrafında sıkarak, diğer eliyle kalçasını kavradı ve yavaş, durgun bir hareketle onu şaşırtıcı derecede uzun ve kaslı uyluğundan yukarı çekti, ta ki bacağının izin verdiği kadar yüksekte ona binene kadar. Eteklerinin ve kombinezonunun altından bile olsa, bu hareket cinsel organında alışılmadık bir sürtünme yarattı ve endişe verici ama rahatsız edici olmayan bir basınç ortaya çıkardı. Kadının poposunun kıvrımı kucağına yerleşene kadar durmadı. Kendisine doğru bastırılan şaşırtıcı derecede ısrarcı silindirik bir şeklin farkındaydı. Bunun *tam olarak* ne olduğunu bilecek kadar uzun süredir Bare Kitten'da çalışıyordu.

"Bir hanımefendiye karşı çıkmak bana düşmez ama aynı fikirde değilim.

Sen ve ben gerçekten çok yakınınız."

Imogen, kaslarının ağrıyan titremesi dayanılmaz hale gelene kadar ne kadar gergin ve esnek olmadığının farkında değildi. "Ben bir hanımefendi değilim." Bunu bir gerçeği ifade etmek için söylemişti ama bir ağıt gibi kaçtı.

"İşte tam da bu yüzden seni seçtim." Kuzguni peruğunun buklelerini nazikçe yana yatırdı ve önlerine bir şişe viski ve birkaç el değmemiş bardak konurken çıplak omzuna gelişigüzel bir öpücük bıraktı.

Imogen bu öpücüğü vücudunun her yerinde hissetti.

"Bu geceki görevin bardağın dibini görmediğimden emin olmak ve söylediğim her şeye karşı çıkmak, bunu yapabilir misin Ginny?" Emirlerini verirken takındığı güler yüzlü tavrın altında başka bir şey vardı. Umutsuz ve kasvetli bir şey.

"Sana katılmıyor muyum?"

"Evet," diye mırıldandı, gözleri yine onun dudaklarına takılmıştı. "Söylediğim her şeyi yapmayan biri için oldukça yeni bir şey olacak."

"Elbette, senin-" Kendini tam zamanında yakaladı. "Elbette... Cole." Adını söylemek o anın samimiyetini daha da artırdı, bu yüzden arkasını döndü ve ona sağlıklı bir bardak viski doldurdu.

"İşte iyi bir kız," diye seslendi teğmen ona. "Nereye gittiğini söyleyecek kadar sarhoş et onu."

Trenwyth içkisini büyük bir yudumla geri atarken, "Bilmek benim değil, senin tehliken olur," diye takıldı. "Tek söyleyebileceğim Binbaşı Mackenzie'nin benimle geleceği."

Teğmen güldü. "Sen bir casussun, kabul et," diye bağırdı iyi huylu bir şekilde. "Gizli görevler, eşsiz üniforma ve buna rağmen evde kalmana izin vermiyorlar..." Adam cenaze konusunu açmadan önce kendini toparlamış gibiydi. "Koşullara rağmen. Demek istediğim, artık bir düksün, her şeye rağmen."

"Bunu tartışmayacağımızı sanıyordum." Trenwyth'in tonu bir kez daha aldatıcı bir şekilde yumuşaktı ama teğmenin yüzü kızardı. "Ayrıca," diye alaycı bir şekilde devam etti dük. "Görünüşe göre herkes biliyorsa bunlar gizli görevler değil."

"Olaydan sonra öğreniyoruz," dedi başka bir subay. "Siz gittiniz ve sonra bir kabile üyesinin öldürüldüğünü öğrendik."

Çölde savaş lordu ve tatilde olduğunu iddia ederek oldukça kahverengi görünerek geri dönüyorsun."

"Ve unutma!" Teğmen, Trenwyth'in esrarengiz sırtışından cesaret alarak konuşmaya geri dönmüştü. "O zaman gitmiştin ve Alpler'deki korkutucu olay aniden çözülmüştü. İsviçre'deki askeri hastanedeki bir arkadaşım bana tam o sırada donma nedeniyle orada tedavi gördüğünüzü söyledi." Sanki bir tür atletizm yarışmasını kazanmış ve yurttaşlarından tebrikler almış gibi sesler çıkardı.

Bir başkası, "İblis İskoçyalı'nın, senin de onun kadar ölümcül ve iki kat daha yetenekli olduğunu iddia ettiğini duydum," diye alay etti.

Trenwyth alçakgönüllülükle, "Nazik davranıyordu," dedi.

"Kardeşimle tanıştın mı?" Hamish, kendini kucağına atmış olan Devina'nın titreyen bakışları arasında sordu. "Hiç nazik değildir."

Trenwyth neşeli ya da neşesiz olabilecek bir ses çıkardı. acı olduğunu söylemek imkânsızdı. Bardağını yeniden doldurmak için öne doğru eğildiğinde Imogen şişeyi hazırlamıştı. "Onlara inanmıyorsun, değil mi?" diye fısıldadı Imogen ona bir tane daha doldururken, sanki özel bir şakayı paylaşıyorlarmış gibi.

"Tek kelime bile etmedi," diye cevap verdi ve tüm gece boyunca verdiği ilk içten gülümsemeyi ona verdi.

"Zeki olduğunu biliyordum." Adam dudaklarını tekrar omzuna, bu sefer boynuna yaklaştırdığında, kadın o kadar da gerilmedi.

Sonraki bir saat boyunca, Imogen'in sırtı giderek artan derecelerde gevşedi Sonunda, erkekler bir sonraki görevini tahmin etmeyi bir içki oyununa dönüştürürken omuzlarının ona yaslanmasına izin verdi. Ceketinin büyük düğmeleri sırtına batınca tekrar doğruldu. Onu zahmetsizce kaydıran adam, bir eliyle düğmeleri çözdü ve paltosundan sıyrılarak onu sanki hep oradaymış gibi kollarının çemberine geri yerleştirdi. Bu

Hareket, vücudunun ona olan farkındalığını bin kat artırdı. Ayrıca, tanıdığı çoğu erkeğin bu kadar düşünceli olmadığını fark etti ve onun hakkındaki fikri giderek arttı.

Sırtına yasladığı geniş göğsü demir gibi sert ve sıcaktı; her hareketinde altında bilenmiş kaslardan başka bir şey hissetmiyordu. Hatta kendini onun, hiç şüphesiz üniformasını ve keskin viskisini sakladığı sedir sandığı gibi, kokusundan zevk alırken yakaladı. Bir yağmur fırtınasının ya da mükemmel olgunluktaki bir meyvenin kokusu gibi tam olarak tanımlanamayan ya da yeniden üretilemeyen bir şey.

Adamlar, Rusya, İngiltere ve Osmanlılar arasında patlak veren sorunlar nedeniyle bir sonraki hedef olarak Afganistan'da karar kıldılar ve içki oyunları sarhoş hikayelerine, ardından da anormal miktarda kadeh kaldırmaya dönüştü. Elbette kraliçeye, ölen yoldaşlarına, yaşayan yoldaşlarına, kazandıkları savaşımlara, kaybettikleri savaşımlara, bindikleri gemilere ve en çok da sevdikleri kadınlara kadeh kaldırıyorlardı. Imogen yeni Trenwyth Dükü'nün ya da yakın zamanda ölen ailesinin şerefine kadeh kaldırmamalarını garip bulmuştu. Gerçi onun bu konudan tamamen kaçınmak istediğini tahmin ediyordu.

Elbette bir şey söylemek ona düşmezdi ama kendini omzunun üzerinden gizlice ona bakarken buldu. Kadeh kaldırmalara katılmadı ama kesinlikle hepsine içti. Herhangi bir hikâye anlatmadı ama uygun sesler çıkardı. Dalgın görünüyordu. İçine kapanık. Ama şaşırtıcı derecede yakışıklı yüz hatları ona baktığında her zaman nazikti ve dokunuşu talepkâr ya da cilveli olmaktan çok rahatça şehvetliydi.

Bu bile başlı başına hoş bir değişiklikti. Erkeklerin çoğu içki içtiklerinde sertleşmeye meyilliydi; kız, dikkatlerini çekecek kadınsı bir şeyinin olmamasını dileyene kadar onu çimdikliyor, tokatlıyor ya da bir yerlerini sıkıyorlardı. Ama Trenwyth'in

Elleri alışılmadık derecede büyük olsa da, ara sıra kadının kıvrımlarını test ederken okşuyordu. Ellerini eteğinin içinde kalçalarına dayıyor ya da beline doğru kaydırarak kalbinin göğsünde çarpmasına neden oluyordu, ancak parmak uçları göğüslerinin altından zar zor sıyrılıyordu.

Yine de dişlerini sıktı ama tiksintiyle değil. Tamamen başka bir şeyle.

Şimdiye kadar adamların yarısı barın yanındaki perdeden geçerek gözden kaybolmuştu; bu perdenin arkasında binayı boydan boya kat eden, içinde birçok kapı bulunan uzun bir koridor uzanıyordu. Bu kapılardan yavru kedilerden biriyle geçenler önce del Toro'ya ödeme yapıyordu.

Trenwyth pozisyonunu ayarladığında, bacağı ona o kadar yakın bir şekilde sürtündü ki, bir his kadının nefesinin kesilmesine ve kadınsı kaslarını sıkmasına neden oldu.

Adamın kalçası anında kadının altında gerildi ve Imogen bir an için onu gücendirdiği için dehşete düştü.

Ta ki tekrar yapana kadar.

Kötü bir zevk saldırısına karşı kendini sabitlemek için bir elini masaya uzatmak zorunda kaldı.

Adamın seksi bir kez daha kadının arka tarafına doğru sertleşti ve adam eğilerek onu kendine yaklaştırdı. "İçimde alev almak için çabuk tutuşan bir çıra olduğuna dair belirgin bir his var, değil mi?" Sözleri biraz bulanıktı ama bir eli belinden aşağıya, diğeri de kalçasından yukarıya doğru kayarken hareketleri sabitti ve ortada buluşmak için açı yapıyordu.

Imogen onun bileklerini yakaladı ve sanki bunu yapabilecek gücü varmış gibi onu tutmasına izin verdi. "Daha önceki direktifin beni aynı fikirde olmamaya zorluyor," dedi şefkatle, çünkü çoğunlukla onun ne demek istediğini bilmiyordu. Ağzı kulağının arkasından boynuna doğru ilerledi, ta ki sırtının sütunundan güneye doğru inen kaslarının hafif yükselişini ısırana kadar.

Tüm vücudunu yeniden lezzetli bir ürperti kapladı ve bacaklarının arasında bir sıcaklık birikirken kalçalarının sıkılmasını kontrol edemedi.

"Benim için hiç fark etmez." Sesi öncekinden daha derindi, daha sertti ve kızın meme uçları tepki olarak gerildi. "İstedğin kadar uzun sürebilirsin."

İKİNCİ BÖLÜM

Aniden kuruyan dilinin etrafında yutkunmaya çalışan Imogen, ciğerleri ağırlaşırsa da nefes almamak için her şeyi denedi. "Bir içki daha ister misin?" Bunu başaramayınca, dikkatini dağıtmak umuduyla masaya koyduğu yarısı dolu bardağı ona uzattı.

Sanki soruyu düşünüyormuş gibi durakladı ve geri çekildi.

"Hayır." Kendi sarhoşluğunun farkında olan bir adamın dikkatli diksiyonu ile cevap verdi.

"O halde... başka bir şeye ihtiyacınız var mı?" diye sordu. "Gerçekten de... görevlerime geri dönmeliyim."

"Seni uzunca bir süre zamanının karşılığını almadan tuttum," dedi düşünceli bir şekilde. "İşvereninizin gözlerini dikip durmasının nedeni bu olmalı."

Imogen onu yatıştırmak için aceleyle, "Hiç de değil," dedi. Del Toro ona uyarı bakışları gönderiyor, bu işi batırmamasını, aksi takdirde kendi postu olacağını hatırlatıyordu.

Trenwyth'in gücü onu bir kez daha hayrete düşürdü, çünkü onu bir patates çuvalını yeniden düzenler gibi kaldırıp yanındaki banka oturttu. "Affedersiniz," diye mırıldandı, sonra ayağa kalktı ve Del Toro'ya doğru dengesiz bir şekilde ilerledi.

Imogen onun yürüyebilmesine bile şaşırmıştı, çünkü bir fili boğmaya yetecek kadar viski içmişti. Her gergin

del Toro'yla konuştukları süre sonsuza dek sürdü ama her ikisini de memnun eden bir anlaşmaya varmış gibiydiler. Trenwyth ödemeyi yaptı ve arkasına bile bakmadan perdenin arkasında kayboldu.

Imogen ayağa kalkıp bir tepsi ve temizliğe başlamak için bir bez almak üzere büfeye doğru ilerlemeden önce neden bir hayal kırıklığı acısının onu söndürdüğünü düşünmeye zaman ayırmadı.

Del Toro onun önünü kesti ve gözlerindeki parıltı, çabucak doğruladığı bir şüpheyile kalbinin midesine inmesine neden oldu.

Onun sözünü yarıda kesti. "Asla yapmayacağıma dair söz vermiştin-"

"Bu bana yirmi poundluk bir banknot vermesinden önceydi," diye hayret ediyor del Toro.

"*Yirmi pound mu?*" Imogen'in bacakları tutmadı ve ağır ağır boş bir sandalyeye yığıldı. "Herhalde *iki pound* demek istediniz." *Bu* miktar bile böyle bir yer için duyulmamış bir fiyattı. Sadece Covent Garden'dakiler ya da Madam Regina'dakiler geceliğine iki sterlin isteyebilirdi.

Seyrelen saçlarını kaşıyan del Toro notu çıkardı ama kızın dokunmasına izin vermedi. "Kendi kızımı yirmi sterline satarım," dedi hiç utanmadan. "Düşünsene, bu babanın bana olan borcunun üçte birine yakınıni ödüyor."

Imogen umutsuz bir umudun pençesine düşmüş bir halde kumar masalarında oynayan adamlara baktı. Yirmi pound hastanede yarım yıllık maaşından daha fazlaydı. Onu burada kazanması bir yıldan fazla sürerdi. Babasının borcundan geriye ödemesi gereken yetmiş dört sterlin kalmıştı. Bu sayede hayatının bir yılını bu sefil yerde çalışarak geçirmeyecekti. Böylece cezasının üç yıl yerine sadece iki yıl olduğunu görecekti.

Bu sadece onun bekaretine mal olacaktı.

Trenwyth gülünç derecede yakışıklı ve çekici olmasına rağmen, Imogen daha tam olarak kararını vermeden başını salladı.

reddetme kararı aldı. Şimdiye kadar, ailesine bakmak için tüm çocukluk hayalleri olan kıta seyahati ve sanatsal keşiflerden vazgeçmişti, ancak eninde sonunda normal bir hayat yaşayabileceğine dair tüm umutlarını kaybetmemişti. Bir gün evlenmek istiyordu. Saplantılı bir kumarbaz olmasına rağmen, babası bir zamanlar zengin ve saygın bir tekstil tüccarıydı. Ailesi hâlâ babasının birçok tanıdığına sahipti ve her zaman bir bankacı ya da doktorla, saygın biriyle evlenebileceğini düşünmüştü.

Ama artık bakire değilse...

"Yapamam."

"Yapacaksın." Del Toro genellikle yumuşak konuşan bir adamdı ama öfkesi bir kez alevlendi mi, yanında çalışan kadınlara ne kadar az değer verdiğini gösteren karanlık ve vahşi bir tarafını gösterirdi. Hizadan çıktıklarında bazen onları dövüyordu ve Imogen ona elini kaldıracığı günün korkusuyla yaşıyordu.

"Anlamıyorsunuz, eğer başım belaya girerse... diğer işimi ve dolayısıyla ailemi geçindirme yolumu kaybederim." Bu noktada bir çocuğa bakmak söz konusu bile olamazdı.

Del Toro omuz silkti, çenesi iğrenç bir dalgalanmayla sallanıyordu. "Kediciklerim sana birkaç yeni pozisyon öğretecek, sen de burada çalışabilirsin." Kadına alayla bakmadan önce kendi korkunç kelime oyununa kıkırdadı. "Unutmuşum, sen bizim için fazla iyisin, gün içinde bizimle görülemeyecek kadar saygınsın."

"Bu benim-"

"Acaba Isobel kendini burası için fazla mı iyi buluyor? Bartolomeo ve Giorgio'yu onu bana getirmeleri için gönderebilirim, tıpkı sana yaptığım gibi." Del Toro banknotu burnunun altında kaydırarak bu kadar çok paranın kokusunu test etti.

"Daha on beş yaşında," diye soludu Imogen, çaresiz bir korku ciğerlerindeki nefesi çekiyordu. "Onu bu işe karıştırmayacağını, onun ve annemin asla bilmeyeceğini söylemiştin-"

"Daha önce on üç yaşından küçük kızları çalıştırdım. Ve sana bu sözü, elime yirmi pound verilmeden önce vermiştim." Omuz silkti. "Ailen bütün gece ne yaptığını sanıyor? Senin bir fahişe olduğundan şüphelenmeyecek kadar aptallar mı?"

"Onlara hastanede fazladan mesaiye kaldığımı ve parayı sana vereceğimi söyledim."

"Ya *sen* ya da kız kardeşin." Sesi ve rengi tehlikeli öfkesinin habercisi olarak yükselmeye başladı. "Uzun süre işime yaramayacak kadar yaşlandın, belki de burada çalışmak için gereken iki yıl boyunca sana ihtiyacım olmayacak, ama *Isobel* genç ve esnek... Onu kovmak benim için kolay olurdu ve senin yapabileceğin *hiçbir şey olmazdı*."

Omuzlarına hastalıklı bir ağırlık çökmüş, böylesine bir stres altında çalışmanın ve yaşamının neden olduğu yorgunluk daha da artmıştı. Üç yaşında ve yirmi yaşında, gerçekten de meslekten yaşlanmaya başlamıştı. Sadece bu da değil, kalıcı bir kız kurusu olmaya tehlikeli bir şekilde yaklaşmıştı.

Aşağı uzanan del Toro onun kolunu tuttu ve ayağa kaldırdı, parmakları acı veren bir çimdikle etine saplandı. "Geri çekil," diye hırladı ve onu perdeye doğru itti. "Ne isterse yapacaksın ve eğer bu kapıdan geçen en memnun müşteriyi bırakmazsa, adamlarım sana biraz alçakgönüllülük öğrettikten sonra yüzünü çirkinleştirecekler, böylece kimsenin işine yaramayacaksın."

Imgoen ağırbaşlı bir tavırla perdeye doğru döndü; kızıl ve siyah arabesk deseni, yatak odalarına dönerken onu bir kenara fırlatan pek çok adam yüzünden solmuş ve kirlenmişti.

"On yedi numaralı oda," diye seslendi del Toro arkasından.

Tabii ki 17 numaralı odaydı. Trenwyth Dükü için sadece en iyisi.

Oda 17, Bare Kitten'a ev sahipliği yapan dar ve uzun binanın üst katındaki çok az sayıdaki süitten biriydi. Bu merdivenleri tırmanmak Imogen'a Kilimanjaro'ya tırmanmak gibi geliyordu, zirveye ulaştığında nefes nefese kalmıştı. Bunun nedeni

Merdivenlere alışık değildi ama korsesi, ciğerlerini sıkın korku bandıyla birleşince doğru düzgün nefes almasına izin vermiyordu. 17 numaralı oda darağacı da olabilirdi. İçindeki adam ona çekici gelmediğinden değil - güzelliğı eşsizdi - ama bu, gerçekten de hiç hayal etmediğı bir şeye dönüşeceğı anlamına geliyordu.

Bir fahiş.

Mandala uzanan Imogen durakladı ve bir elini karnının üzerine koyarak, hissettiğı şiddetli korkuya eşit ölçüde bütün bir kuş sürüsünün kanat çırpıp çalkaladığı yere koydu.

Gözlerini kapadı ve yapmak üzere olduğu şey için onu kınayacak olan Tanrı'ya güç vermesi için dua etti. Sonra içeri adım attı ve masumiyetinin üzerindeki kapıyı kapattı.

Trenwyth zaten çıplaktı.

Yaşadığı şok onu kapıya yaslamış, apaçık bir şaşkınlıkla adama bakakalmıştı. Bir hemşire olarak Imogen daha önce de çıplak erkek formuna şahit olmuştu ve yine bir sanatçı olarak. Ama edindiğı tecrübelerin *hiçbiri* onu Collin Talmage'in saf ihtişamına hazırlamamıştı. Onun karşısında tutulduğunda bile, sahip olduğu ham ve gergin gücü kavrayamamıştı. Sirtını ona döndüğünde, tüm o mükemmel çıplak etin görüntüsüne bir şekilde alışabildi.

Dokunmak zorunda kalmadan önce.

Bir fener, kendi çıplaklığından tamamen utanmadan, hazır bir sürahinin yanına bir içki koyduğu başucu masasının üzerinde loş bir şekilde fokurdadı. Yalnız alevin uzun, gergin kaslarının oluklarına düşürdüğü gölgeler de en az aydınlatma kadar kışkırtıcıydı.

"Bir içki ister misiniz?" Bıraktığı altın rengi sıvıyı işaret etti. "Sanırım yeterince içtim."

Adam arkasını döndü ve Imogen'in ağzına doğrudan sıvı dökülseydi bile yutkunamazdı. Her nasılsa, Collin Talmage'in, Dük'ün

Trenwyth, *hayatı boyunca* İrlanda lanetinden hiç etkilenmemişti. Zayıf kalçalarının kaslı hatlarından cinsiyeti gururla dimdik duruyordu. Biraz mahcup bir ifadeyle aşağı baktı ve ona saf, günahkâr bir davetkârlıkla dolu bir bakış fırlattı.

Elbette o şeyi... o şeyi... onun içine koymak istememişti. *Sığmazdı*, sığması mümkün değildi. Zihni geri çekildi, ama bedeni... *bedeni* karşılık verdi. Birden kendini çiçek açmak üzere olan bir gül goncası gibi hissetti, açılma içgüdüsüyle titriyordu. Kendini açmak için. Bu dürtü onu o kadar korkuttu ki, aptalca bir çabayla kollarını ortasına doladı.

Üniformasını attığı sandalyeye bakarken, gerçek bir silah cephaneliğinin parıltısını fark etti. İki tabanca, farklı boyutlarda *yedi* bıçak, bir kılıç, gömleğinin kollarının altında olması gereken tuhaf görünümlü bir vambrace ve... Tanrım, bu bir şırınga mıydı? Bütün bunları üzerinde nereye saklamıştı?

Imogen iri gözlerle düke baktı.
Şüphe. Ya gerçekten casussa?

Onun vahşi bakışlarına sabit bir bakışla karşılık verdi. Dikkatlice, göz temasını kesmeden kendini yatağa bıraktı, uzanırken dizleri hafifçe açıldı. Dinlenen bir aslan.

"Bana gel," dedi elini ona doğru uzatarak. Imogen kendisini ona taşıyan bacakları zar zor hissedebiliyordu, Ama bir şekilde kıpkırmızı odanın gölgelerini aşarak taş gibi hareketsiz bir şekilde adamın karşısında durdu.

Bu kadar yaklaşmışken, adamın güzelliğinden etkilenmemek için kendini zor tutuyordu. Adamın rahat duruşunun aldatıcı olduğunu fark etti, çünkü kasları sıçramaya hazır bir yırtıcı hayvan gibi sıkıca sarılmıştı. İfadesi gizemini korusa da, sakın ve esrarengiz yüz hatları bunu asla belli etmese de, aralarındaki havada belirgin bir tasmalı şiddet duygusu dolaşıyordu.

Çok uzun süredir tuttuğu nefesini bıraktı, dili ıslatmak için dışarı çıkarken gözleri ağırlaştı

Dudaklar kurudu.

Ona doğru uzandı ve sonra fikrini değiştirir gibi oldu. "Çıkar şunu," diye yumuşak bir sesle emretti.

Utangaç bir belirsizliğe kapılmıştı, parmaklarının bu görevi yerine getirebileceğine inanmıyordu.

"Yapabilirsin..." diye tereddütle teklif etti. "İstersen beni soyabilirsin."

"Bu hoşuna gitmez," diye uyardı, pozisyonunu değiştirerek ondan biraz uzaklaştı.

"Benim için fark etmez. Ne isterseniz yaparım."

"Eğer o elbiseye dokunursam, onu parçalara ayırırım," dedi sertçe. "Ve senin buna hazır olduğunu sanmıyorum." Bir adamın aynı anda hem vahşi, hem kasvetli, hem de baştan çıkarıcı görünmeyi nasıl başarabildiği onu aşırıyordu. Ama sonuçta, parmaklarını skandal yaratacak kadar düşük korsesinin düğmelerine götüren şey, adamın gözlerindeki çıplak arzusunun altında yatan, ruhunu rahatsız eden kederdi.

Vahşi bakışları kızın kararsız ellerinin hareketlerine takıldı ve Imogen elbisesini kollarından aşağı sıyırırken söyleyecek bir şeyler aradı.

"Yirmi pound mu?" Gözleri utanç içinde kapandı. Fantezi için para alırken konuyu paraya getirmek ne kadar kaba ve aptalcaydı.

"Mackenzie'nin ellerinin üzerinde olmasından hoşlanmadım." Elbisesi bir yığın halinde yere kayarak onu sadece korsesi, donu, çorapları ve terlikleriyle bırakırken kendi elleri kıvrıldı. "Sonra fark ettim ki bunun nedeni ellerimi sana koymak istememdi. Sadece ellerimi. Bütün gece kalçamda ne kadar sıcak olduğunu hissedebiliyordum."

Görünüşe göre anılar onun için çok fazlaydı.

Adam sıçradı ve Imogen ayağa kalktı ama Imogen'i ona doğru çeken kollar nazik olmasa da dikkatliydi. Trenwyth kendi gücünün farkında olan bir adamdı. Onu yumuşatmaya, kontrol etmeye ve sadece hak edenlerin üzerine salmaya alışkındı.

Kızın kalçalarını kucağına aldı ve sözünün eri olarak iri elleriyle kızın iç çamaşırlarını kiralayıp fırlattı.

yere yatırdı. Ses çıkaramayacak, onun üzerinde diz çökmekten ve titreyen çıplak kalçalarının pes etmemesini ummaktan başka bir şey yapamayacak kadar şaşkındı. Düşünmeden, kendini sabitlemek için eliyle adamın omuzlarının boyun eğmeyen etini kavradı.

Gözleri buluştu ve kenetlendi, yüzü onunkinden sadece birkaç santim uzaktaydı. Aşağı bakmaya cesaret edemedi, en mahrem teninin sıcaklığına karşı havanın soğukluğunu düşünemedi. Bu geceden önce kimseye göstermediği teni. Onun seksinin uyarılmış sütununa ne kadar yakın olduğunu görmek istemedi.

Yüce Tanrım, diye düşündü panik içinde, bunu yapmaya kendini nasıl ikna edebilirdi?

Elleri onu sabitlemek için kalçalarını kavradı. Kasları ellerinin altında titreyip sarsıldı ve başparmağını yatıştırıcı bir hareketle kalça kemiğinin çıkıntısının üzerinde gezdirdi.

"Yaşadığım tüm işkenceler arasında, ki birçoğunu yaşadım, bacağıma değen yarığının sıcaklığı şimdiye kadarki *en* hoş işkence olmalı." Giderek daha da karmaşıklaşan sözlerinin sınır tanımayan ahlaksızlığı, kızıdan irkiltici bir ses çıkardı ve bu sesi bir öpücükle kapattı.

Sert dudaklarının altında ağzı alışılmadık derecede yumuşaktı. Eti ve kemikleri, bu kadar sert ve zayıf bir vücuda karşı daha da narindi.

Ona ne kadar kırılabilir olduğunu hatırlattı ve yine de ... korunmaktan başka bir şey hissetmedi.

Arzulanan.

Arayış içindeki dili dudaklarının dikişini test etti ve içgüdüğü onu içeri almaya itti. Korsesi ve her şeyiyle onu kendine doğru çeken adam, dili kadının ağzında ıslak bir keşif yaparken bir hırıltı çıkardı. Ses vücutlarının arasında titreşti ve bir şekilde geceye daha da karanlık bir renk kattı. Başka bir yerde böyle bir ses duymuş olsaydı ondan kaçır, yardım çığlıkları atardı. Ama şimdi, bu şekilde, onu heyecanlandırdı ve cinsel organı kendi boşluğunun etrafında kenetlenirken, içinde o rahatsız edici spazmlardan birine daha neden oldu.

Imogen daha önce öpüldüğünü sanıyordu ama tamamen yanılmıştı. Adamın ağzını kuşatması, nefesi kesilene ve umurunda olmayana kadar devam etti. Düşünceleri, tünelerinden kovalanan paniklemiş bir kuş sürüsü gibi dağıldı. Sarhoşken bile, adamın ağzını kullanma becerisi onu aklının ötesine itti. Adamın tadı viski ve günah kokuyordu ve Imogen sarhoşluğun ateş gibi bulaşıcı olup olmadığını merak etti, çünkü kendini oldukça tuhaf hissediyordu.

Tam da onun yalayabileceği başka bir yer olmadığını düşündüğü anda, emmeye ve ısırma başlıyordu. Örnek almak ve tadını çıkarmak için. Önce alt dudağını, sonra dilini nazikçe yakalamadan önce üst dudağını. Yoğun hisler yüzünden çıldıracağını düşündü.

Sonunda rahatladı, dilini çekti ve ağzını onunkinin üzerinde büyük, nazik hareketlerle gezdirdi, akşamdan kalma kirli sakalının bir kısmının onun hassas dudaklarını törpülemesine izin verdi.

Elleri boş durmadı. Çoraplarını kalçalarına sabitleyen jartiyerleri test ettiler. Belli ki anatomisinin bu kısmının tadını çıkararak kalçalarını tekrar arşınladılar ve sonra altına ulaşmadan önce poposunun kıvrımına şekil verdiler ve-

Imogen uzaklaştı ve arayan parmaklar bacaklarının arasında bir nem kaynağı bulurken başarısız bir şekilde kalçalarını kapatmaya çalıştı.

"Kıpırdamadan dur," diye titreyerek nefes verdi.

Skandala uğramış ve aşırı uyarılmış olan Imogen şaşkınlıkla birkaç damla gözyaşını geri kırıptı. "Yapmak zorunda değilsin... Sadece... yapabiliriz." Cesaretini kaybetmeden önce bu işin bitmesini *istiyordu*, buna ihtiyacı vardı. İçinde hararetli bir merak filizlenmiş ve tenini kaplamıştı. Kendini bir fahişe gibi hissediyordu. Bir fahişe gibi değil ama bir aşık gibi. Ve az önce ona yaptığı şeyin son derece tehlikeli olduğunu biliyordu.

Tehlikeliydi, çünkü onun durmasını istemiyordu.

Adam bir şeyi, kötü bir ihtiyacı uyandırmıştı ve ona karşı tiksinti dışında bir şey hissetmenin daha sonra utancını artıracığını biliyordu.

Gözlerini kırpıştırarak ona odaklandı, onun durumundaki biri için rahatsız edici derecede zeki gözleriyle onu incelerken, elleri onu belinden sabitledi. "Sanırım size zevk vermeyi önemseyen çok fazla müşteriniz yok."

Imogen dikkatle cevap vermeden önce öpücükle aşındırılmış dudağını ısırdı. "Ben... öpüştüğümü söyleyemem."

Gözleri ısındı, bakırı eriterek için için yanan bir sıvıya dönüştürdü. Burnunu onunkine bastırdı ve neredeyse onu çözecek şefkatli bir hareketle hafifçe öptü.

"Bu gece neden seni seçtiğimi bilmek ister misin? Neden yirmi sterlin ödediğimi? Egzotik güzelliğin dışında tabii ki?"

Adam flört ediyordu ama Imogen yine de yüzünün kızarmasına engel olamadı.

"Gözlerin." Elini kaldırdı ve başparmağını kalın sürme kaleminin şeklini vurguladığı yerin altında gezdirdi. "Güzel olsalar da yorgunlar. Gergin. Oldukça zor bir dönem geçirmiş gibi görünüyorsun."

Imogen kirpiklerini aşağı indirdi, bu kadar çok şey anlattığı için rahatsız olmuştu. Dudaklarını onun nezaketinin serbest bırakmakla tehdit ettiği gözyaşı dalgasına karşı birbirine bastırdı ve onları yuttu, neredeyse bir an için samimi pozlarını unuttu.

"Oldukça zor bir hafta geçirdim," diye mırıldandı. "Eminim duymuşsunuzdur."

Başını salladı, kendi ıstırabına da bir sempati sızısı sinmişti.

Parmağı kızın yanağından aşağı, çenesine ve göğsünün çıplak bölgesine doğru ilerledi ve kendini toparladıktan sonra tekrar ona bakması için onu cesaretlendirdi.

Tanrım, ama onun yüzünü her gördüğünde kendisine saldıran güzelliğe kendini asla alıştıramazdı.

"Bu gece buraya unutacak kadar içmeyi umarak geldim..." Kendi gözleri kuşkulu bir şekilde sıvıya dönüştü ve soğukkanlılığını korumak için kendi zamanını aldı. Devam ederken sesi daha boğuk, mümkünse daha derindi. "Bizi istiyorum"

İkisi de bu hoşgörünün tadını çıkarmak için. Bu unutuşun. Bu gecenin bir erteleme olmasını istiyorum... çünkü şafak her şeyi geri getiriyor, değil mi? Görev, üzüntü ya da yorgunluğa izin vermez. Gitmek zorundayım-" Kendini tam zamanında yakaladı, ağzından kaçacak sözcüklere karşı dişlerini sıktı. "Nereye gittiğimin bir önemi yok. Söylediğim şey, kaybettiklerimize rağmen dünyanın çalkalanmaya devam edeceği. Kazandıklarımıza rağmen... ne istediğimize ya da ne istemediğimize rağmen."

Adamın gözlerindeki çıplak kedere empatiyle yaklaşan Imogen ellerini adamın yüzüne götürerek sert çenesini kavradı. Adam ailesini kaybetmişti ve en soğuk asker ya da casus bile kendi tarzında yas tutmak zorundaydı.

"Keyfine bak Cole," diye fısıldadı. "Benimki için endişelenme."

Bir konuda haklıydı, başka hiç kimse haklı çıkmadı.

Titreyerek nefes verdi. "İşte." Kadının elini kavrayarak, parmaklarını sikinin şaşırtıcı derecede sıcak etine dolayana kadar vücutlarının arasından aşağıya doğru yönlendirdi. Küçük eli, altındaki çelik çubuğu çevreleyen kadifemsi tenin etrafına zar zor sığdı.

Gözleri panik içinde açıldı. Onunla ne yapmasını istiyordu?

"Şimdi anlıyorsun," dedi nefes nefese bir iniltiyle. "Seni boşaltmam daha iyi. Seni hazırlamam. En deneyimli... bayanlar bile bazen zorluk çekerler."

Imogen endişesini yuttu ve parmaklarını onun etrafından çekti.

Yine de ona fahişe demekten kaçınmak için elinden geleni yapmasını takdir etti.

Onu kendine çekerken kolları yılan gibi dolandı. "İzin ver," diye emretti ve bir öpücükle daha nefesini çaldı. "Yabancılar yerine sevgililermişiz gibi zevki *paylaşmamıza* izin ver."

Bir daha onun vücudunu keşfetmedi ya da okşamadı. Sadece bacaklarının arasındaki ince tüy yuvasına daldı ve acımasız parmaklarıyla kıvrımlarını okşadı. Imogen'in nefesi kesildi ve

Titredi, ama sıkılmış dişlerinin arasından zorlukla nefes alan oydu.

Diğer eli onu sıkıca tuttu, yine kalçasının etini kavrarken, kaba tenli parmakları, vücudu onları arzuyla kaplarken kayganlaştı. Adam bir duyu kümesinin yanından geçerken şimşek hızında bir zevk onu mızrakladı. Orada oyalanmadı ama hafif, şakacı hareketlerle kıvrımların üzerinden ve içinden geçti.

Rahminin içinde ağrıyan, zonklayan bir ihtiyaç boşluğu açıldıkça karnı gerildi. Kalçaları istemeden de olsa adamın zeki parmaklarını takip ediyor, dalgalı bir taleple o ilk, tahrik edici darbeyi tekrar arıyordu. Onu okşadı ve ayırdı, alay etti ve kışkırttı, tüm bunlar olurken ağzını arayış içindeki diliyle meşgul tuttu.

Sonunda doğru noktayı tekrar okşadığında nefesi kesildi, sonra soluk soluğa kaldı ve bir kez daha, ısrarcı, yakıcı bir zevk onu ele geçirmeye başladığında tırnakları adamın omuzlarını ısırana kadar sözsüz zevk miyavlamaları duydu.

"Cole?" diye inledi, ona tutunarak, neredeyse göğüs kafesinden aşağıya doğru her kasını kontrolsüz nabız atışlarına kilitleyen her neyse ondan korkarak.

"Evet," diye homurdandı ağzının içinde. "Benim için gel. Bu kadar."

Toplanan fırtına çığlık attıracak bir şiddetle üzerine çöktü. Adamın etrafında kıvrılırken gözlerinden yaşlar boşandı, kalçaları, hayal edilemez bir zevk dalgasından ziyade güçlü bir ata biniyormuş gibi adamın kalçalarını sıktı. Adamın ellerinde sihir olduğuna inanan kadın, bunu ona söylemek için ağzını açtı ama ağzından çıkan tek şey kısık bir çığlık oldu. Ya da belki hiçbir şey. Söyleyemiyordu. Ya da hatırlayamıyordu. Ya da umursayamıyordu.

Çok fazla, çok yoğun olduğunda, boynunun omzuyla birleştiği yerin hemen altındaki eti ısırды ve adam yine o sesi çıkardı. O karanlık, vahşi inilti, onunki kadar büyük ve kavernöz bir göğüste hırıltıya dönüştü.

Ama elini bırakmadan önce parmakları titreme uyandıran bir okşayışla o his tomurcuğunun üzerinde sadece fısıldayana kadar bakışı yumuşadığından anlıyor gibiydi.

"Tanrım, harikasin," diye soludu, gözleri biraz odaklanmamıştı, teni kızarmıştı ve vücudu uzun bir gerginlik düğümüydü. "Hazırsın," diye homurdandı. "Şimdi."

Zarif bir hareketle onu kaldırdı, ikisini birden döndürdü ve sırt üstü yatırdı. Adamın vücudu kızın üzerinde o kadar büyüktü ki, bacaklarını neredeyse rahatsız edici bir şekilde bastırıyordu. Ona beklemesini, kendisine biraz zaman vermesini söylemek istedi ama adam bir başka derin ve uzun öpücükle dikkatini dağıttı.

Ağzından anlaşılmaz kelimeler döküldü ve Imogen bunların sert ve iğrenç olduğunu biliyordu. Gözleri artık tamamen donuklaşmıştı, sanki akli onu terk etmişti ve ona bu şehvet ve ihtiyaç canavarından başka bir şey bırakmamıştı.

Kendini kaldırdı, boynunu dikleştirdi ve yumuşak bir hareket yaptı, Acımasız bir hamleyle onun içine girdi, bekâretinin zayıf bariyerini sanki hiç yokmuş gibi parçaladı ve izinsiz girişe alışık olmayan kasları birbirinden ayırdı. Çıkardığı ses hırıltıdan çok kükreme gibiydi ve kızın iniltilerini bastırdı. Gözlerinden yaşlar boşandı ve yanağını ısırdığında kan tadı alabilecek kadar sertleşti.

Boyu nedeniyle yüzünü onun boynunun kıvrımlarına gömdü ve acıyla nefes almak için elinden geleni yaptı. Onu üzmemek için gözyaşlarını saklamaya çalıştı.

"Tanrım," diye küfretti. "Sıkı."

Kaydı ve tekrar ileri itti, bu sefer daha fazla zemin kazandı, onun denenmemiş etine karşı sıcak, yakıcı bir marka. Vücudunun uyum sağlamaya çalıştığını, onun etrafında şekillendiğini hissedebiliyordu.

"Çok... sıkı..." diye nefes nefese kaldı. Hareketleri kısaldı, daha az zarif ve daha çılgın hale geldi. Seksi, gerginlik ve ateşten bir düğüm gibi hissediyordu.

Ellerinin onu tanıştırdığı zevkten duyduğu rahatsızlık fısıldadı. Vücudu gevşemeye başladıkça, adamın penetrasyonları sığlaştıkça, o eşsiz mutluluğun ona tekrar gelip gelmeyeceğini merak etti.

Eğer tekrar gelirse.

Düşük bir iniltiyle vücudu tutuldu ve ondan çekildi, büyük sarsıntılar üzerine yuvarlanmadan önce hala vücutları arasında seksini pompaladı, sıcak, ıslak nem kalçasını kaplarken, neredeyse acı verici kasılmalar gibi görünen şeylerle başını geri zorladı.

Imogen başını çevirip başka tarafa baktı, mahrem bir anın davetsiz misafiri gibi hissediyordu, her ne kadar o an kendisine ait olsa da. Başının yanında duran kolundaki kasların sıkılıp esnemesini, gergin cildindeki damarların yüzeye çıkmasını izledi. Hayatı boyunca hiç bu kadar güzel ve şehvetli bir şey görmemişti.

Her şiddetli fırtınada olduğu gibi, her ikisi de bedenlerini tekrar kontrol altına almak istediklerinde, fırtına sonrası ağır ve sessizdi. Adam kendini onun üzerinde tutuyordu, göğsünün onunkine çarpması dışında hareketsizdi. Adamın "Asla" gibi bir şey fısıldadığını düşündü. Ama kelime karanlıkta kaybolmuştu.

Bitmişti. Masumiyetinden geriye ne kaldıysa alınmıştı. Hayır, alınmamıştı.

Aldım.

Imogen bekâretini feda etmesine eninde sonunda değeceğine karar verdi. Birkaç saniyelik acıya karşılık koca bir yıllık özgürlük. Bütün bir ömür boyu yalnızlık için. Kız kardeşinin güvenliği için.

Yirmi sterline.

Trenwyth şefkatle onu öpmek için eğildi ve karanlık düşüncelerinin bir kısmı dağıldı. Zevk de vardı. Onun acımasız, nazik, erkeksi, yetenekli ellerinin yarattığı yasadışı, hayal edilemez bir zevk.

Bir iniltiyle kendini onun üzerinden kaldırdı ve leğenden sarkan bir beze uzandı. Diğer her şey gibi kırmızıydı.

ve bekâretinin kanını gizleyecekti. Bakma zahmetine girmeden kendini temizledikten sonra ikincisini ona uzattı, kalçasındaki zevk kalıntılarını silerken mahremiyetine saygı gösterdi ve hamileliğe karşı önlem aldığı için minnettar oldu.

Trenwyth Dükü'nün ilk çocuğunun bir fahişenin piçi olarak doğması uygun olmazdı.

O zaman adamın gitmesini, giyinmesini ve kendisini toparlama göreviyle baş başa bırakmasını bekliyordu.

Bunun yerine, tamamen çıplak bir halde yatağa doğru ilerledi. Ona doğru uzandı ve birkaç sert, sarsıcı hareketle korsesinin bağlarını çözdü.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu, ona etkisiz bir şekilde vurarak.

"Bu," dedi sabırlı bir açıklamayla, kadının kombinezonunu çekerek çıkardı.

"Yapma... ne... sen... Oh!"

Her nasılsa çırılçıplaktı, kollarını göğüslerinin üzerinde kavuşturmuştu, onu hödük, eli sopalı bir canavar gibi yastıkların üzerine sürükledi ve sırt üstü yatırdı.

Bir dizini kaldırdı ve saçma bir alçakgönüllülük çabasıyla kendi üzerine çaprazladı.

Sonra ona baktı, tüm çıplaklığı ve gücüyle onun üzerinde diz çöktü ve o sıcak, baygın gözlerle onu izledi. Boğazından sahiplenici bir doygunculuk sesi yükseldi. İnkâr edilemez derecede erkeksi ve aynı zamanda tuhaf bir şekilde hayvani bir şey, hem bir mırıltı hem de bir hırıltı, diye düşündü.

Durmak bilmeyen meraklı eller onu durgun bir şekilde dolaştı, daha önce hiç dikkat etmediği küçük mahrem yerleri buldu. Dizinin yanındaki çukurlar, göbek deliğinin altındaki titreyen deri, görünen kaburgalarının hassas oyukları. Bu andan önce şehvetli olduğunu düşünmediği yerler.

"Daha fazla yemelisin," diye uyardı, çekici yüz hatları hoşnutsuzlukla düzenlenmişti.

Imogen ona sıkı bir gülümseme verdi ve gönül rahatlığıyla başını salladı, ona şunu söylememek için dudağını ısırdı

Boş bir kiler ve üç boş karın şehvetli bir aşık yapmaz. Bir sokak kedisi için uygun olmayan artıklardan daha fazlasını yemeyi çok isterdi. Ama bu ne onu ilgilendiriyordu ne de şu anda düşünmek istediği bir şeydi. Açlık şu anda bir sorun teşkil etmiyordu. Aslında, her organında ve uzvunda üstün bir tatmin duygusu vardı.

Trenwyth'in eli, zar zor mütevazı duruşunun ortaya çıkardığı kalçasının hafif kabarıklığı üzerinde kıvrıldı. Kalçasının kabarıklığında bulunan küçük bir şeklin izini sürdürdü, doğduğundan beri sahip olduğu bir izdi bu.

"Buranın tam olarak bizim adamıza benzediğini söyleyen oldu mu?" diye sordu, eğilip dudaklarını işarete bastırarak.

"Hayır," diye utanarak itiraf etti. Annesi dışında hiç kimse bu şekli görmemişti, bırakın farkına varmayı, ama bunu ona söylemek istemiyordu.

"Az önce seni Cornwall yakınlarında bir yerde öptüğüme inanıyorum." Dudakları hafifçe sağa ve kuzeye doğru hareket etti. "Ve işte Edinburgh." Adam sıcak ağzını tekrar kıza bastırdı, kızın teninde lezzetli bir ürperti yarattı ve tüylerini diken diken etti.

Dudaklarını dudaklarına mühürlemeden önce burnunu burnuna sokarak vücuduna doğru süründü, sıradan olsa da oldukça hoş bir öpücükle. "Böyle bir temsili üzerinde taşıman ne kadar da vatanseverce," diye alay etti nefes kesici bir yarım sırıtışla. "Ve böylesine güzel bir noktada. Kraliçeniz ve ülkeniz adına sizi takdir ediyorum."

Kendine rağmen -her şeye rağmen- utangaç bir neşe Imogen'in dudaklarını cevap veren bir gülümsemeye dönüştürdü.

Ta ki kollarını onun alçakgönüllülüğünü korudukları yerden çekip, oldukça buruşuk başını göğüslerine yaslayana ve vücudunu onun etrafına yerleştirene kadar.

Yüce Tanrım. Onunla *yatmak* istemişti.

Adamın koca vücudu öyle bir iç çekişle kasıldı ki, kadın adamın nefes vermeyi keseceğini hiç düşünmedi, ta ki sonunda

-Düşünmeye cesareti var mı?

"Teşekkür ederim." Esnedi. Eli göğsünün üzerine yerleşti ve Imogen uzun parmakları bir yana, avucunu bile zar zor doldurmasından utanmamaya çalıştı. Gerçi adam aldırıyor gibi görünüyordu. Aslına bakılırsa, göğsünü tutuşu oldukça sahiplenici bir nitelik taşıyordu.

Ya da belki de sadece öyle olduğunu hayal ediyordu.

"Ne yaptığınızı bilemezsiniz..." Yorgunluk koca bedenine çökerken, ağzındaki gevelemeler daha da belirginleşti. "Bu kabus gibi günü... başka bir şeye dönüştürdün."

Onun sözlerinden etkilenerек göğsündeki elini kendi eliyle kapattı ve göğsünün hemen üzerinde atan kalbi hissedip hissetmediğini merak etti. "Bu konuyu konuşmadığımızı biliyorum," diye söze girdi. "Ama yine de kaybınız için çok üzgünüm."

Korkunç bir şekilde hareketsizleşti ve kalbi fazladan bir gümbürtü attı.

"Biliyorsun... herkes beni *tebrik edip* duruyor," dedi. sonunda inanamıyormuş gibi konuştu. "Benim için bir anlam ifade eden neredeyse herkesi kaybettim ve herkesin konuşabildiği tek şey üç çocuğun en küçüğü olduğum ve düklük unvanıyla Trenwyth'in tamamına sahip olduğum için ne kadar şanslı olduğum."

Imogen buna söyleyecek bir şey bulamadı, çünkü bu duygunun içler acısı olduğu konusunda hemfikirdi.

"Kardeşimi *severdim*," dedi karanlık bir sesle. "O ve Hamish Mackenzie bana dünyadaki en yakın insanlardı. Ve babam... çok değerli, çok dürüst, mert ve bir erkeğe göre garip bir şekilde duygusaldı. Onu özleyeceğim."

Sesine sinen boş nota kalbini kırdı. "Peki ya annen?"

"Tabii ki. Tabii ki annem. Pek yakın değildik ama onu severdim. Sanırım o da beni kendi yöntemleriyle severdi. Yine de en çok Robert'ı severdi, çünkü çocukken ona hiç sorun çıkarmadım. Dedikleri gibi, o varis, ben de yedektim." Çıkardığı iğneleyici ses onu gıdıkladı

çıplak ten. "Eğer yaşasaydı, şu anda dük olmamdan *nefret ederdi*." Gülüşünde şüpheli bir aksaklık vardı.

"Eminim seninle gurur duyardı." Imogen böyle bir şey bilmiyordu ama onu rahatlatmak için elinden geleni yapmak istiyordu.

Daha yakına sokuldu ve sıcak bir şey kalbini eritti.

"Dük olmak istemiyorum," diye yakındı esnerken. "Hiç istemedim."

"Muhtemelen bunu söyleyen ilk erkek sensin." Yine o ses. Kahkaha gibi ama tam değil.

Imogen kendi babasının kaybını düşündü. Eve gelmeyi hatırladığında iyi bir adamdı. Onları kumar oynamaya ve tüm parayı içmeye terk etmediğinde. Onlara hiçbir şey bırakmamıştı. "Babalar." İç çekti. "Bize her zaman istediğimiz mirası bırakmazlar, bu kesin. Sanırım yapabileceğimiz en iyi şey, elimizden gelenin en iyisini yapmaya çalışmak. Elimizden gelenin en iyisini yapmaya çalışmak ve başkalarının bu konuda ne söyleyeceğini umursamamak. Sen istediğin kadar yas tut, Collin Talmage, söyleyecek bir şeyi olan da gidip asılabilir."

"Nadir bulunan bir şeysin, Ginny," diye mırıldandı ve onun göğsünü okşadı.

"Bu nasıl?" Imogen, bahar gecesinin soğuğunu kovalayan bedeninin sıcak ağırlığından oldukça hoşlandığını fark etti.

"Aldatmacalarla dolu bir dünyada gerçek bir insan."

Dokunaklı bir şekilde onun elini sıktı ve parmakları onunkilerle birleşti.

"Ginny senin gerçek adın mı?" diye sordu. "Hayır," diye itiraf etti.

"Bana ne olduğunu söylemen gerekecek." Kelimeleri artık zar zor anlaşıyordu ve Imogen yumuşak bir horultunun teninde titreşmesini uzun süre beklemek zorunda kalmadı.

"Ben Imogen," diye fısıldadı. En fiziksel ve duygusal anını paylaştığını fark ettiğinde bir damla gözyaşı saçlarına kayd.

Adını bile bilmeyen bir adamla yaşadığı yakınlık. Daha önce hiç tanıştırılmamışlardı ve muhtemelen hiç tanıştırmayacaklardı. "Adım Imogen Pritchard, Majesteleri. Sizinle tanışmak bir zevk."

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Londra, Ağustos 1877, Bir Yıl Sonra

"Trenwyth Dükü Yaşıyor!" *Times'tan Telegraph'a* kadar imparatorluğun her yerde bulunan gazetelerinin her birinde aynı manşetin bir çeşidi vardı. Charing Cross İstasyonu'ndan hızla uzaklaşırken Imogen durup her ayrıntıyı incelemek için yanıp tutuşuyordu ama on dakika içinde St. Margaret's Kraliyet Hastanesi'nde olması gerekiyordu ve Dr. Fowler dakiklik konusunda hiç de titiz değildi.

Mizacının giderek kararan tuvalinde bir iğne ucu kadar ışık belirdi. Collin Talmage *hayattaydı*. Imogen, önceki yıl ortadan kayboluşunun destanını ülkenin geri kalanından biraz daha soluksuz takip etmişti. Buckingham Sarayı'ndan orduya ve Scotland Yard'ın Kriminal Soruşturma Bölümü'ne kadar herkes İngiltere'nin en sevdiği oğlunu ararken, paylaştıkları geceyi hafızasında ve kalbinde değerli bir sır olarak saklamıştı.

Imogen, Trenwyth'i mışıl mışıl uyurken isteksizce bırakmıştı.

geçen bahar Bare Kitten'ın 17 numaralı odasından çıkmış ve tıpkı şimdi yaptığı gibi St. Margaret's'taki vardiyasına koşmuştu. Gazetelerin onu aramakla geçen bir yıl boyunca topladıkları bilgilere göre Trenwyth o öğleden sonra Hint Adaları'na giden bir gemiye binmiş ve bir daha kendisinden haber alınamamıştı. Yaygın spekülasyonlar yerel ve uluslararası basında zararlı bir hastalık gibi yayılmıştı. Kaybolmuş muydu?

Doğu ormanlarına ve orada yaşayan vahşilere mi? Osmanlı Türkleri ve Ruslar arasındaki çatışmalarda mı öldürüldü? Savurgan bir sultanın müstehcen servetine mi sığındı? Ya da vahşi çölde bir yerde, emirlerini yerine getirecek bir haremlle birlikte kendi küçük kabile krallığını mı kurdu?

Sonunda krallık makalelere son vermişti, ancak daha liberal gazeteler, ortadan kaybolan dük Collin Talmage'ın dönüşümlü olarak skandal ve gizemli hayatı hakkında ara sıra bir parça yayınlamaya devam ediyordu. Britanya'nın en soylu ve en zengin ailelerinden birinin üçüncü çocuğu olan Collin Talmage, gençliğini pahalı fahişeler, partiler ve imparatorluk yasalarının kesinlikle izin vermediği türden zevkler için harçlığını çarçur eden bir ayyaş ve serseri olarak geçirmişti. Sonunda, çaresiz babası ona orduda bir görev satın almıştı ve gazetecilerin zamanlarının ve enerjilerinin çoğunu harcadıkları yer burasıydı. Çünkü kısa bir süre Yarbay Liam Mackenzie'nin -Şeytan İskoçyalı dedikleri adamın- komutası altında kaldıktan sonra Collin Talmage'ın rütbesi ve alayı giderek belirsizleşti. Makaleler ve başyazılarda sık sık, kraliyet soyundan gelen birinin, özellikle de anne babasının ve kardeşinin ölümünden kısa bir süre sonra askeri bir sefere gönderilmesinin ne kadar tuhaf olduğu dile getiriliyordu. Talmage ailesinin ölümünün Collin'in ortadan kaybolmasıyla bir ilgisi var mıydı? Onların ölümüyle bir ilgisi var mıydı?

Gazeteler, yurttaşlarının uzun zaman önce Bare Kitten'daki o gece fısıldadıkları kelimeyi haykırıyordu.

Casus.

Imogen sık sık o geceye dair anılarını yokluyor ve onun gideceği yeri ya da amacını açıklamaktan nasıl kaçındığını hâlâ hatırlayabiliyordu. Aynı sıklıkta -belki de daha fazla- onun güvenliği ve rahatı için dua etmişti. Trenwyth Dükü hayatında pek çok şey yapmış olabilirdi ama ona karşı nazikti. Cömertti. Çıplak Kedirik'in üstündeki o odada bir şeyler paylaşmışlardı, bir samimiyet.

fiziksel olanı aşan bir şeydi. Ve muhtemelen bunu hiç düşünmemiş olsa da, nezaketi onun için dünyalara bedeldi.

Margaret's'ın arka merdivenlerini çıktığında, Imogen elbisesine iliştirdiği saate göre tam on bir dakika geç kalmıştı. Bunu kesinlikle duyacaktı. Eldivenlerini, çantasını ve çeşitli eşyalarını hemşirelerin soyunma odasındaki dolabına yerleştirdikten sonra önlüğünü ve kepini kaptığı gibi kapıya yöneldi. Siyah önlüğünün üzerine kolalı beyaz bir önlük bağlarken topukları arka koridorun taş zemininde uyumsuz sesler çıkartıyordu. Sol ayakkabısının tabanı yıllar önce çıkmıştı ve ayakkabıcıya gidecek parası yoktu. Depodan tekrar biraz macun aşırmak için bir not alarak sağa döndü ve aceleyle arka merdivenlerden yukarı ıktı. İkinci kata ulaştığında kasketini başının tepesine yapıştırmıştı. Ameliyathanede hiç çalışmamıştı, bu yüzden tırmanmaya devam etti, üçüncü kattaki kalabalık hasta koğuşlarını geçti ve özel kanatların bulunduğu en üst kattaki görev yerine doğru ilerledi.

Margaret's oldukça ayrıcalıklı bir hastaneydi ve sadece maddi durumu elverişli olan hastaları tedavi ediyordu, ancak arka merdivenler genellikle personel ile dolup taşıyordu. Büyük ön giriş merdivenlerinin kullanımı hastalar, aileler ve ara sıra yeni bir kanadı veya belirli bir araştırma yöntemini sübvans eden doktor veya ziyaretçi patronlarla sınırlıydı.

Trenwyth'le ilgili düşünceleri yüzünden dikkati o kadar dağılmıştı ki, Imogen iki katı geçene kadar merdivenlerde başka biriyle karşılaşmadığını fark etmemişti bile.

Herkes neredeydi? Acaba talih bir kez olsun onun yanındaydı ve Başhemşire Gibby ya da Dr. Fowler geç kaldığını fark etmeden görev yerine kadar gidebilecek miydi? Hızını artırdı, dördüncü kata çıkarken tırabzanları kullanarak kendisine ekstra ivme kazandırdı. Tek yapması gereken, özel odalardan oluşan uzun koridordan Güney Kanadı hemşire istasyonuna ulaşmak ve sabah tentürlerini ve ilaçlarını karıştırmaya başlamaktı.

kimse fark etmedi. Önce Lord Anstruther'ın odasına uğrayacaktı. Herkes birbirlerine olan düşkünlüklerini biliyordu ve alışkanlığı olduğu üzere görevine başlamadan önce yaşlı kontla oyalandığına inanacaktı.

Merdivenlerin tepesine ulaştığında köşeyi dönmek için hamle yaptı, ardından şaşkınlık sesinin çıkmasını engellemek için elini ağzına kapattı. Ancak Kuzey Kanadı'ndaki meslektaş Gwen Fitzgibbon ile hafif bir çarpışmadan kaçınmak için zamanında durmadı.

İrlandalı, iri yarı, kıvrak zekâlı bir kız olan Gwen, Imogen'i hemen yakaladı ve güçlü bir kolla onu duvara doğru itti. Imogen, St. Margaret's personelinin neredeyse tamamının salona doluştuğunu ve alay duruşunun bir parodisi olarak duvara yaslandığını fark ettiğinde direnme içgüdüğü hemen yok oldu.

Koğuşunda neredeyse hiç ses çıkarmayan bu kadar çok ceset olması bir mucize gibi görünüyordu ya da belki de kalbinin çarpıntısı her türlü sesi engelliyordu. Gwen onu kurtarmadan önce koridorun sonuna doğru hacimli siyah bir eteğin ve çok sayıda siyah ve kırmızı paltonun görüntüsünü yakalamıştı. Ama Imogen bu mesafeden neler olup bittiğini anlayamıyordu ve nefesi normale dönene kadar hareket etmeye cesaret edemedi.

Gwen koyu renk başını Imogen'e doğru eğdi, kobalt rengindeki gözleri heyecan ve hayranlıkla parlıyordu. "*Kraliyet Majesteleri* ve Bay Disraeli, Dr. Fowler'a danışıyor." Nefes nefese fısıltısına mümkün olduğunca çok hayret kattı.

"Ne?" Imogen soluk soluğa kaldı. İngiltere Kraliçesi ve başbakanı mı? Başını duvara yasladı. Gecikmesi gereken onca lanet gün varken, neden Kraliçe Victoria ve Benjamin Disraeli istasyonunun önünde dururken *olmasındı*?

Hay aksi. İngiliz hükümdarı ve maiyetinin önünde çuvala mı girecekti? Kendini merdivenlerden aşağı atmak için çok mu geçti?

"Evet." Gwen sözlerine devam ederek, kişisel korumaları olan kraliyet askerlerinden oluşan bir çember tarafından çoğunlukla gizlenen hükümdarı işaret etti. "Uzak kuzenini kontrol etmek için burada, yoksa duymadın mı?"

"Kuzeni mi?" Imogen'in kalbi bir balta darbesinin şiddetiyle ikiye bölündü. Bir yarısı rahatlama, diğer yarısı korkuydu. Tüm kanı uzuvlarında toplanıyor, onları sıcak ve uyuşuk hale getiriyor gibiydi. "Yani-" Yaklaşan felaketi erkenden çağrıştırmamak için fısıltıyla bile olsa onun adını söylemeye cesaret edemiyordu.

Trenwyth yaşıyordu. *Tanrı'ya şükür* hayattaydı.

Ve eğer onu tanırsa, her şeyi mahvedebilirdi.

"Evet, Collin Talmage, Trenwyth Dükü, tam da bu hastanede," diye onayladı Gwen.

Imogen'in eli, ciğerlerinin genişlemesini engelliyor gibi görünen korsesine g i t t i .

"Biz değil gibi için olmak tanıtıldı, Yine de." Bu da Kız uzun, soluk soluğa bir iç çekişle söndü.

"Neden olmasın?" Imogen dikkatle sordu.

"Dük tam bir karmaşa içinde. Doktorun söylediklerinin tamamını anlamadım ama tifüse yakalandığını duydum."

Imogen'in eli bu kelime üzerine ciğerlerinden kalbine doğru hareket etti. "Hayır," diye fısıldadı.

Gwen başını salladı. "Evet. Bunca zaman sonra. Onu eve getirmek için yaptıkları onca şeyden sonra. Bu gece hayatta kalmasını beklemiyorlar."

Nereden eve? Terbiye kurallarını çiğneme riskini göze alan Imogen boynunu bükerek Güney Kanadı'nın uzun koridoruna baktı. Kraliyet maiyeti, kurumsal beyaza boyanmış koridora karşı cesur, sade resimler çiziyordu.

Kraliçe Victoria, metrelerce uzunlukta ipek kumaşlar giymiş, iri yarı, heybetli bir kadın olarak, öncülerinin kıpkırmızı yaprakları arasında siyah bir pistil gibi duruyordu. Dr. Fowler'a danışırken sesi koridorda yankılanıyor ama kelimeler anlaşılmıyordu. Eğer kraliçenin emredici sözleri merdiven sahanlığına ulaşmıyorsa,

Imogen'in dikkatli fısıltıları Majestelerini rahatsız etmezdi.

"Bunca zamandır nerede olduğundan bahsettiler mi?" diye sordu, hükümdara huşu ve belirsizlik karışımı bir bakışla bakmaya geri dönen Gwen'e. İrlandalı bir Katolik olarak Gwen muhtemelen İngiliz kraliyetine karşı güvensizlikle doğmuştu. "'Onu eve getirmek için yaptıkları onca şeyden sonra' derken ne demek istediniz?"

"Gazeteyi almıyor musun?" Gwen sabırsızlıkla arkasına baktı.

"Korkarım bu sabah oldukça geç yattım." Bare Kitten'da fazladan gürültülü geçen bir gecenin ardından, Isobel onu uyandırmak zorunda kalıp muhtemelen işini kurtarana kadar dünyaya küsmüştü.

"Pekala." Gwen komplocu bir tavır takındı. "Londra basınına göre resmi hikaye, Hindistan ormanlarını keşfederken tifüse yakalandığı yönünde..." Kadın dramatik bir şekilde sözünü kesti ve Imogen onu ve boşboğazlık eden akrabalarının her birini ozanlık eğilimleri yüzünden sarsmak istedi. Sonra kendini tuttu. Neden böyle davranıyordu? Açgözlü, sabırsız, neredeyse hiç tanımadığı bir adam hakkında toplayabileceği herhangi bir bilgi için neredeyse çaresiz.

Onu mahvedebilecek bir düğ. Bazılarının iddiasına göre çoktan *mahvetmiş*.

"Hikâyeye inanmamak için bir nedeniniz var mı?" Imogen sabırsızlığının sesinin tonunu yükseltmesini engellemek için mücadele ederek sordu.

"Kraliyet ordusunun yarısı Hint Adaları'nda, değil mi?" Gwen dikkatle sordu. "O zaman neden Şeytan İskoçyalı'yı Trenwyth'in peşine gönderdiniz?"

"Kim bilir?" Imogen sıkıntıyla dudağını çiğnedi. "Ama eğer _"

"Hemşire Pritchard." Dr. Fowler'ın sesi, kraliçeden ayrılıp endişeli yüzlerle dolu koridorda kendi sesini ararken koridor boyunca taşındı. "Hemşire Pritchard, öne çıkın lütfen."

Imogen'in ilikleri donmamış olsaydı, adını ilk kez söylediğinde bunu yapardı.

Her zaman yardımsever bir arkadaş olan Gwen, onu Dr. Fowler'ın yoluna doğru cesaret verici bir şekilde itti - daha doğrusu itti.

"Ah, Hemşire Pritchard, işte buradasınız." Dr. Fowler'ın kelleşen saçları gaz lambasının altında parlıyordu, terleme normalde soğukkanlı olan bu adamdaki tek sıkıntı belirtisiydi. Sanki St. Margaret's'ın ürkütücü başhekimisi bir titreme nöbeti başlatmak için yeterli değilmiş gibi, peşinden gelen kraliçe de Imogen'i bir buhar nöbetiyle tehdit ediyordu.

Yakın ve mutlak yıkımından emin olan Imogen mükemmel bir reverans yapmaya çalıştı, ancak dengesiz bacakları ancak yeterli bir reverans yapabildi. "Majesteleri. Dr. Fowler."

"Bu sabah dosyanızda daha önce tifüse yakalandığınızı iddia ettiğinizi gördüm." Dr. Fowler gaga gibi burnunun ucuyla ona baktı, gözleri söylenmemiş uyarılarla parlıyordu.

"Evet, efendim." Yere baktı, ne yapacağını bilemiyordu. Orada saklı utanç verici sırlarını okumasınlar diye kimsenin gözleriyle uzun süre karşılaşmadı.

"Tifüs böyle bir kurumda yayılma eğilimi gösterir ve bir salgın riskini göze almak doğru olmaz. Hastalığı yenen tek personel hemşire siz olduğunuz için artık hastalığa karşı bağışıklığınız var. Bu nedenle sizi Trenwyth Dükü'nün özel hemşiresi olarak atıyorum."

Sevinçten paniğe kadar pek çok duygu Imogen'in boğazına doluşarak cevap vermesini engelledi.

"Çok doğru ve ağırbaşlı birine benziyor, Dr. Fowler." Kraliçe Victoria Imogen'e berrak, yuvarlak gözlerle baktı, sözleri ne kadar nazikse değerlendirmeleri de o kadar keskindi.

"Teşekkür ederim, Majesteleri." Imogen kekelememeyi başardı.

"Trenwyth'in sadece en iyi bakımı alması son derece önemli, Hemşire Pritchard. O imparatorluğun bir kahramanı ve biz onun hayatta kalmasını şart koşuyoruz. Biz

Anlaşıldı mı?" Kraliçe hecelerinin her birini ciddiyetle ve alçakgönüllülükle telaffuz etti.

Hay aksi. Imogen bir hanımefendiye yakışmayacak bir küfür savurdu ve yine konuşma yeteneği elinden alınmış bir halde başını salladı. Tifüs hastalığına yakalananların yarısından biraz fazlası hayatta kalabiliyordu. Trenwyth yenik düşerse o mu suçlanacaktı?

"Sizi hayal kırıklığına uğratmamak için elimden geleni yapacağım, Majesteleri." "Umarım bu kadarı yeterlidir," diye kııptı kraliçe.

"Dr. Longhurst majesteleriyle birlikte içeride; siz girmeden önce onu yıkayıp giydirmeleri için onlara çeyrek saat verin." Dr. Fowler'ın taviz vermeyen sert sesi onu her zaman kıpır kıpır ederdi ve Imogen şimdi bundan kaçınmak için eteklerini tutuyordu.

"Elbette, efendim." Tekrar reverans yapmalı mı?

Kraliçe, "Her şeyden önce düzgün olmalıyız," diye onayladı. "Gelin Dr. Fowler, ofisinizde hassas birkaç ayrıntıyı görüşeceğiz." Konuşmasını bitirdiğinde merdivenleri yarılmişti.

"Aynen öyle, Majesteleri." Imogen'e hacimli bir bakış fırlattıktan sonra aceleyle onun peşinden gitti ve personele görevlerine devam etmelerini işaret etti.

Onlar dağılırken Imogen, Gwen'le şaşkınlık dolu bir bakış alışverişinde bulundu ve çeyrek saatini akıllıca kullanmaya karar verdi. Hemşire odasının üç kapı aşağısına koşarak kapının mandalını çevirdi ve sanki bir fersah koşmuş gibi nefes nefese içeri süzüldü.

"Ah, sevgili Bayan Pritchard!" Imogen, dünyadaki herkesin adının böyle sıcak ve içten bir coşkuyla telaffuz edildiğini duyması gerektiğine karar verdi. İnsanın ruhunda harikalar yaratıyordu.

"Lord Anstruther." Anstruther'ın özel odasının paradoksal bir şekilde zengin olan kasvetine doğru koşuştururken onu aynadaki gibi bir zevkle selamladı. Çelimsiz, septuagenarian kont, bir yığın battaniyenin altındaki yatağın içinde neredeyse kayboldu. Koyu ipek bir sabahlığa sarınmış başı ve ince omuzları, bir dağ gibi yığılmış battaniye tarafından oturur pozisyona getirilmişti.

yastıklar. "Bu sabah nasılsınız?" Imogen hüzünlü bir gülümsemeyle sordu, zamanın hepsi için ne kadar acımasız bir haydut olduğunu hatırladı. "Nasıl hissettiğinizi anlatın ki çizelgenize kaydedebileyim."

"Sanki göğsüme bir buhar makinesi yerleşmiş gibi, ama sen buna aldırma." Elini kaldırıp önüne doğru salladı ve Imogen parmaklarının kâğıt inceliğindeki derisinin ne kadar mavileştiğini not etti. "Sanırım bana yatan bakirenin heykelinin kopyasını getirdin?" Sanki arkasında saklı bir şeyi gözetliyormuş gibi başını bir o yana bir bu yana eğerek büyük bir gösteri yaptı.

Kahretsin, Jean-Louis Durand'ın skandal yaratan heykelini Büyük Galeri'yi ziyaret etme alışkanlığının olduğu Cumartesi günü kont için çiziceğine söz vermişti. Fransız salonuna geri gönderilmeden önce çok kısa bir süreliğine ödünç almışlardı. Sanatçı dostu Anstruther, açılışa gelemeyecek kadar hasta olduğu için ona yakınmış, Imogen da heykeli tüm uygunsuz ayrıntılarıyla ölümsüzleştirmek için elinden geleni yapacağını söylemişti. Bunun yerine, Bare Kitten'da fazladan bir mesai yapmak zorunda kalmıştı.

"Hayır lordum ve özür dilerim. Galeriye giden yolu bulamadım." Onun hayal kırıklığına eşit derecede dayanamadı, bu yüzden yumuşak kahverengi gözlerine bakmak zorunda kalmamak için onun değerlendirmesiyle meşgul oldu. "Sizi bir süre göremeyeceğimi bildirmek için geldim, çünkü tifüslü birine bakıcılık yapacağım ve bu sefaleti odanıza getirmeye cesaret edemiyorum."

"Tifüs mü dediniz?" Kaşları şaşkınlık ve sorguyla birbirinden ayrılmış iki gümüş beyazı çalı gibiydi.

Imogen nabzını ölçmek için eğildi ama bu hareketi bir kompo havasıyla örtbas etti. "Duydunuz mu bilmiyorum ama Trenwyth Dükü Hazretleri bu hastanede yatıyor."

"Trenwyth? Yani o haylazı mı buldular? Küçük Collin Talmage'ı mı?" İnce yüzü buruşuk bir sırıtışa dönüştü.

Yüz hatlarından şüpheciliği uzak tutmaya çalıştı. Kafasının içinde gözleri olan hiç kimse Trenwyth'e *küçük* diyemezdi.

"Çocuk için endişeleniyordum," diye itiraf etti yaşlı adam. "Hayatım boyunca Trenwyth Konağı'nın yanında yaşadım. Büyükbabasını tanırdım, hatta büyük büyükbabasını bile tanırdım. Hepsinden daha uzun yaşadı, buna ne diyorsun?" Bıyığını iki parmağının arasında kıvırdıktan sonra Imogen'i çok endişelendiren bir öksürük nöbetine tutuldu. "Tifüs mü dediniz? Onun adına kendinizi büyük bir tehlikeye atmıyor musunuz?"

Başını iki yana salladı. "Ben çoktan içtim."

"Yine de... Bana Dr. Fowler'ı getirin, başka birini bulmasını isteyeceğim."

Imogen, onun kendisi için duyduğu endişeden etkilenmiş bir çaresizlik jesti yaptı. "Korkarım bu konuyu kraliçeyle görüşmeniz gerekecek, çünkü kendisi daha yeni ayrıldı."

"Kraliçe mi dedin? Bu, haftamın parlak noktasını ortadan kaldırmıyor mu?" Gözle görülür bir şekilde söndü, sonra bir karara varmış gibi göründü. "Neden yine de beni ziyaret etmiyorsun? Yaşlılığın ya da yakalandığım hastalığın tedavisi yok. Konuşulacak bir *sanat* varken tifüsün ne önemi var?"

Imogen'ın kalbi onun sesindeki yalnızlık notasıyla sızladı. "Sevgili Lord Anstruther, hiçbir hastamı tehlikeye atmayacağımı biliyorsunuz, hele de en sevdiğimi." Onu etkilemeye çalıştı.

Homurdandı. "Trenwyth'e bir kez baktığında bu konudaki fikrini değiştireceksin canım, tifüs olsun ya da olmasın. Şeytan kadar yakışıklı ve benzer bir ahlak anlayışına sahip, işte Trenwyth bu."

Ani bir merakla sarsılan Imogen kendini yatağın kenarına bıraktı. "Onu iyi *tanıyor muydun?*"

"Talmage çocuklarının büyümesini izledik, Sarah ve ben." Karısı Sarah gideli on beş yıl olmuştu ama adam hâlâ onun özlemini çekiyordu. "Özellikle Collin'e düşküncü," diye hatırlıyordu. "Delikanlı ne zaman bir nane şekeri için uğrasa

Bahçedeydi ve eteklerinin etrafında dolanıyordu, ta ki kendi eteklerinin peşinden koşmaya başlayana kadar. Bana sorarsanız, kadın şefkatine biraz açlık çekiyordu. Annem soğuk bir balıktı, Tanrı ruhunu şad etsin."

Imogen gülümsedi. "O zaman iyi bir çocuktu?"

"Cole? İyi mi? Hiç de değil! Ama Sarah'mın biz çapkınlara ve ne idüğü belirsizlere karşı hep bir zaafı olmuştur." Gözleri ona doğru parladı. "Hiç çocuğumuz olmadı, sanırım çocukla geçirdiği zamanın tadını çıkardı. Hatta Majestelerinin hizmetine girdiğinde biraz ağlamıştı. Onunla çok gurur duyuyordu."

"Hastalığa Hint Adaları'nda yakalandığını söylüyorlar," diye sordu Imogen, her ayrıntıyı içine çekerek.

Doğası gereği Anstruther yemi yuttu. "Uşağım Cheever bir Amerikan gazetesini ele geçirmiş," diye övündü. "Januarius MacGahan, Trenwyth'in tarifine uyan bir adamın Bulgaristan'daki Nisan Ayaklanması sırasında şeytan gibi savaştığına tanık olduğunu yazmış. Onu Osmanlılar tarafından sürüklenerek götürülürken gördüğünü iddia ediyor."

"Ama... Osmanlılar Nisan Ayaklanması'nın gerçekleştiğini bile inkâr ediyorlar," diye tahmin yürüttü Imogen. "Trenwyth buna tanık olsaydı onu öldürürlerdi, değil mi?"

"Eğer bir kraliyet mensubuysa belki de değildir." Omuz silkti. "Belki de fidye için ağırlığınca altın ödediler." Heyecan ve konuşma Kont'un öksürük krizine girmesine neden oldu. Kanser artık ciğerlerindeydi ve onu rahat ettirmekten başka yapılacak bir şey yoktu. Onu ne zaman alacağını sadece Tanrı biliyordu.

Saatini kontrol eden Imogen ayağa kalktı. "Gwen'i bir kompres ve senin toniğinle içeri göndereceğim," dedi, parlak ses tonunun göğsünde zaten kabaran kederi bastıracağını umarak. "En kısa zamanda... elimden geldiğince... size sunumumu getireceğime söz veriyorum.

"Bize bir öpücük ver o zaman." Adam yanağını uzattı ve kadın da kabul etti. Adamın teni dudaklarının altında serin, kuru ve inceydi.

"Ve oğlumuz Trenwyth'e iyi bak," diye uyardı Anstruther. "Onu kaybetmenin krallığa hiçbir yararı olmaz.

aile. Onlar bu sıfatı hak eden az sayıdaki soylu aileden biridir."

"Siz de öyle lordum."

* * *

Imogen Trenwyth'in odasının kapalı kapısının önünde kararsızlıktan felç olmuş bir halde duruyordu. Dr. Longhurst'ün sesi, muhtemelen bir erkek hasta bakıcının yardımıyla dükün üzerinde çalışırken duvarın içinden süzülüyordu ve Imogen oyalanacak daha fazla zamanı olduğu için yıldızlarına şükretti.

Trenwyth'i kendi gözleriyle görmek için yanıp tutuşuyordu. Ve korkuyordu

o.

Narin yapılı, sarı saçlı bir hemşire koşarak yanından geçti. Bir kucak dolusu çamaşır, kokusuna bakılırsa, üzerlerinde kandan daha fazlası vardı. Eğer kız çamaşırhaneye gidiyorsa, Gwen'in istasyonunun hemen yanından geçiyor olmalıydı. Imogen onun adını hatırlamakta zorlandı, çünkü hemşire işe yeni alınmıştı. Tanıştırıldıklarını biliyordu ama bu hemşire üçüncü katta, daha kalabalık servislerde çalışıyordu. Adı *M ile* başlıyordu, değil mi? Maggie, Mary...

"Molly," diye hatırladı yüksek sesle. "Senin adın Molly, değil mi?"

Kız şaşkınlıkla döndü ve çarşafı yere düşürdü. "Bak bana ne yaptırdın!" Aksanından olduğu kadar küstahlığından da Yorkshire'dan daha güneyde doğmadığı anlaşılıyordu. Diz çökerek çarşafı dikkatle topladı, yüzü tiksintiyle buruşmuştu. "Eğer bunlar halıları lekelerse, onları senin temizleyeceğinden emin olacağım, benim değil. Gerçi kanın, onları lekeleyebilecek maddeler arasında en aşağılık olanı olduğu bir hastaneye neden halı koyduklarını asla tahmin edemeyeceğim. Bir şeyler bildiğini sanan aptalın biri, muhtemelen yüce ayaklarının altında olmasını istemiştir. Ve *biz* her zaman *onların* söylediklerine boyun eğmek zorunda değil miyiz?"

Imogen gözlerini kırptırdı ve kadının öfkeli patlaması karşısında şaşkına döndü.

"Özür dilerim, yardım etmeme izin verin." Bohçaya doğru yürümeye başladı ama kovalandı.

"Olduğun yerde kal," dedi Molly. "Ejderha gelirse azarlanmanın yanı sıra tifüs de kapmayacağım."

Imogen, dördüncü katın baş hemşiresi Brenda Gibby'yle karşılaşmış olması gereken bu kıza karşı biraz yumuşamıştı. Doğrusu, Imogen "Ejderha" lakaplı kadından Ezio del Toro'dan korktuğundan daha fazla korkuyordu ve bu korku çok güçlüydü.

"Henüz Majesteleri'nin odasına girmedim, kasılma tehlikesiyle karşı karşıya değilsiniz-"

"Aylaklık edemem, yapacak işlerim var, artık orada kilitli kalacağına göre *senin işin*," diye kısa bir espri yaptı Molly, elinde bohçasıyla dururken ona temkinli gri bir güvensizlikle bakıyordu. "Buna ekleme yapmayacaktın, değil mi?"

Imogen ona uzlaştırıcı bir bakış attı. "Çamaşırhaneye giderken Hemşire Gwen Fitzgibbon'ı Lord Anstruther'ın odasına gönderip gönderemeyeceğinizi soracaktım. Kuzey Kanadı'na zamanında gidip dönebilir miyim bilmiyorum."

Molly bir süre sonra sert bir sesle, "Olabilir," dedi ve Imogen onun da aynı fikirde olmasına neredeyse şaşırdı. "Diğerlerimiz hep siz dördüncü kattaki kızları kıskanırdı, bilirsiniz, burada üstlerinizle çalışıyorsunuz. Ama artık nasıl bir şey olduğunu tattığıma göre, bir daha asla şikayet etmeyeceğim."

Imogen bundan çok şüpheliydi çünkü şikâyet etmek Molly'nin özel bir yeteneği gibi görünüyordu. Yine de birilerinin zengin ve talepkârları tedavi etmenin getirdiği stresi takdir ettiğini duymak güzeldi, dördüncü kattan beklenen inanılmaz derecede yüksek davranış standartlarına uymaktan bahsetmeye bile gerek yoktu.

Tek kelimeyle yorucuydu.

Molly başka bir asitli söz söylemeden ayrılırken, Imogen kapalı kapıya döndü, kapının diğer tarafında bir yıldan uzun bir süredir her gece hayalini kurduğu adam vardı.

Collin Talmage. Ya da özel düşüncelerinde ona hâlâ *Cole diye hitap ediyordu.*

Kapıyı hafifçe vurmak için elini kaldırdığında kapı kırılarak açıldı ve neredeyse ölecekti.

"Dr. Longhurst." Imogen genç doktora bakarak soluk soluğa kaldı, o da aynı şekilde onu şaşırtmış gibi yaptı. Dr. Fowler'ın Albert Longhurst'ün yüzyılın en parlak tıp dehası olduğunu söylediğini duymuştu ve buna yürekten inanıyordu. Yine de Imogen ona acıyordu, çünkü Dr. Longhurst genellikle bu parlak zihninin içinde yaşıyor ve dünyanın geri kalanını algılamak için nadiren dışarı bakıyor gibiydi. Genç ve hevesli bir adam olan Dr. Longhurst, hızlı ve kesik kesik cümlelerle konuşur, retorikten son derece kaçınırdı. Bazen kelimelerin tamamını atladığı da olurdu.

"Hemşire Pritchard. Burada olmamanız gerekiyor. Bu tifüs." Sıcak çikolata rengindeki bir tutam saç alına doğru kıvrılmış ve yaz sonundaki meşe yaprakları rengindeki gözlerine düşmeye devam ediyordu. Imogen, Dr. Longhurst'ün berbere gitmeyi çok sık hatırladığından şüpheliydi, yine de dağınık görüntüsü çekiciliğini azaltmıyordu.

"Tifüsten kurtulduğum için Dr. Fowler beni Majestelerinin özel hemşiresi olarak atadı."

"Ah." Gözleri parladı ve sanki bu sabah tımarlanmayı unuttuğunu yeni fark etmiş gibi saçlarını karıştırdı. "Pekâlâ o zaman. İçeri buyurun." Kapıyı daha geniş bir şekilde açtı ve onun yolundan çekildi. "William'ı tanıyor musun? O da tifüsten kurtuldu ve Lord Trenwyth'in bakımında size yardımcı olacak."

"Elbette, merhaba."

"Hemşire Pritchard." Kumral saçlı genç bir delikanlı olan William ona başıyla selam verdi. "Şimdi çıkıyorum, ama bana ihtiyacınız olursa şu zili çekin, 'Bob amcanız' demenizden daha kısa sürede döneceğim."

"Teşekkür ederim." Imogen Cockney delikanlısının söylediği tek bir kelimeyi bile duymamıştı, onun gidişini fark etmek şöyle dursun, o kadar odaklanmıştı ki

Uyuyan adam neredeyse yüzükoyun yatan bedeninin etrafına sarılmış çarşafklar kadar beyazdı.

Cole.

Göğsünün sığ iniş çıkışları durmasın diye gözünü kırpmaya korkarak yaklaştığında, boş ama pahalı oda gözden kayboldu. "Nasıl... o nasıl?" Sesinin titremesini engellemek için mücadele bile etmedi.

"Korkarım biraz geri zekalı ama bir öküz kadar güçlü ve yardım etmeye istekli."

Longhurst'ün onun ne demek istediğini yanlış anladığını kavraması bir anını aldı. "Hayır, William değil. Trenwyth'i kastediyorum."

"Ah." Onu yatağın yanına kadar takip etti. "Prognozun iyi olmadığını kabul ediyorum. Ateşi düşmeyi reddediyor. Her şeyi denedim." Sanki Trenwyth'in ateşi bilerek inatçı davranıyormuş ve sabrını zorluyormuş gibi iç çekti. "Dük olması gerektiği kadar güçlü, hayatının baharında bir adam olsaydı, ona daha iyi bir şans verirdim. Ama olduğu gibi yetersiz beslenmiş ve diğer yaralarıyla birlikte..." Söylenmesi gereksiz kelimeler içerdiği için cümlenin ölmesine izin verdi.

Imogen, Trenwyth'in yüzüne baktı, adam bir tür uyuşukluk ve ateş içinde uyuyordu. İnce battaniyelerin altında bacakları huzursuzca seğiriyor ve gözleri kapaklarının ardında yuvarlanıyordu.

Onun görüntüsünü yutarcasına inceledi, tanıdığı özellikleri özömsedi ve endişe verici değişikliklerden haberdar oldu. Alnındaki oluklar ve gözlerinden çıkan dallar bir yıl içinde olması gerekenden daha fazla derinleşmişti. Solgunluğu, güçlü elmacık kemiklerinin altındaki çukurları vurguluyor, onları iskelet noktasına kadar cılızlaştırıyordu. Ama onun yüzünü, sevgili, tanıdık, *güzel* yüzünü tanıdı ve eve dönebildiği için Tanrı'ya şükretti.

Ona.

Bilgi, duygularının derinliklerinde yavaşça işlendi ve Dr. Longhurst'ün söylediği son şeye kilitlendi.

"Yaralarının *geri kalanı*?" Onun sözlerini bir sorguyla yineledi.

Longhurst, klinik değerlendirmesini ona bildirmek yerine, örtünün kenarından tuttu ve kendi gözleriyle görmesi için örtüyü araladı.

"Sevgili. *Tanrım*." Sesi ünlemle birlikte kesildi.

"Bu adamın başına gelenlerle Tanrı'nın hiçbir ilgisi yok." Stoacı denecek kadar mantıklı ve duyarlı olduğunu bildiği meslektaşı Dr. Longhurst bile Trenwyth'in cesedinin korkunç görüntüsü karşısında sesine fazladan bir duygu katmıştı.

"Neden?" Imogen fısıldadı.

Trenwyth'in uzun bedenini iz bırakmamış etlerden çok çürükler kaplıyordu. Kalça kemikleri, ona bir nebze olsun mütevazılık sağlamak için örtülen iç çamaşırının ince beyaz ketenine doğru çıkıntı yapıyordu. Yetersiz beslenmiş, bir deri bir kemik kalmıştı ve belli ki işkence görmüştü. Bir zamanlar Ağustos ayında güneşin aydınlattığı arpa tarlalarıyla yarışacak kadar altın renginde olan teni, şimdi ona açılmamış bir Ravencroft Scotch şişesinin üstünden soymak zorunda kaldığı soluk balmumunu hatırlatıyordu. Kesikleri ve sıyrıkları çoktan dikilmiş ve sarılmış olsa da, en kızgın çürükler, boynunda, ayak bileklerinde ve bileklerinde girintili olan kaba iple bağlı uzun bir zaman geçirdiğini gösteriyordu.

Imogen gözlerini kapadı, bir öfke, merhamet ve inançsızlık dalgası tarafından saldırıya uğradı.

Sol eli... gitmişti.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

"Ağlamayacaksın, değil mi?" Dr. Longhurst'ün sesine panik karıştı.

"Hayır." Imogen burnunu çekti, her an yalancı olduğunun kanıtlanabileceğinden korkuyordu. Dehşete kapılmış bakışlarını yuvarlak, bandajla sarılmış bilekten ayırmak için tek yapabildiği buydu. "Ama... bu nasıl oldu? Bunu ona *kim* yaptı?"

Trenwyth titriyordu, ama teninde bir ter pırıltısı vardı ve Imogen, Dr. Longhurst garip ve anlamsız şeyler mırıldanırken onun üzerini örtmesine yardım etti.

"Neye inandığımı biliyor musunuz?" Longhurst, mahremiyetlerinden emin olmak istercesine etrafına bakınarak kısaltılmış bir şekilde sordu. "Osmanlı Türklerine. Şimdi pencereleri açmama yardım edin. Temiz ve taze havanın ateşi bu kadar yüksek olanlara faydalı olduğuna dair yeni kanıtlar var ve ateş düşürücü tüm çabalarımız boşa çıktı."

Sersemlemiş bir halde Dr. Longhurst'ün peşinden giden Imogen, bu küçük görevi yerine getirmek için bile Trenwyth'in yanından ayrılmaya bu kadar isteksiz olmasına şaşırmıştı. "Osmanlılar mı?" Sadece bu saat içinde bunu çıkaran ikinci kişi olmuştu. "Amerikan gazetelerini de okudunuz mu?"

Ona tuhaf bir bakış attı. "Hayır, ama Persler ve Türkler arasında zaman geçirdim, onların bazı kimyasal ve tıbbi gelişmelerini inceledim. Onlara saygı duymakla ve onlardan çok hoşlanmakla birlikte

düşmanlarına yapıyorlar. Şeriat kanunlarını hiç duydunuz mu?"

"Korkarım ki hayır."

"Bir adam hırsız olarak kabul edilirse, bazı mezheplerin uygulaması, suç işleyen eli ondan kurtarmaktır."

"Ne kadar... barbarca." Yüzünü buruşturdu.

"Biz Batılıların yaptığı kadar barbarca, inanın bana."

Kendi eli göğsüne gitti. Trenwyth Osmanlılarla ters düşmüş müydü? Gerçekten de Nisan Ayaklanması'nın bir parçası mıydı? Bunca zamandır esir miydi? Bütün bir yıl... Bu kadar acı çektikten sonra sonunun böyle olacağı düşüncesine katlanamıyordu.

"Dr. Fowler pencerelerin açık olmasına aldırır mı dersiniz?" diye sordu, Trenwyth'in durumundan duyduğu özel sıkıntıyı anlamaması için sohbete biraz normallik katmak istiyordu. Gevrek bahar havası, sokak satıcılarının sattığı karamelize mısır ve tarçınlı hamur işlerinin tatlı kokusunu taşıyarak içeri girdi. Bu koku, kömür dumanı, atlar ve Thames Nehri'nin tercihen tanımlanamayan kokusu gibi şehrin daha yaygın, nahoş kokularıyla vurgulanıyordu.

"Fowler bunu yaparsa asılabilir," dedi Longhurst sakın bir sesle. "Eğer tıp dergileri bunun en iyisi olduğunu söylüyorsa, o zaman onlara kendi geri kalmış geleneklerinden daha fazla önem vermeli."

Imogen sessizce kabul etti ve Cole'un yatağının yanına dönüp dosyasını kontrol etti. Durumuyla mücadele etmek için mümkün olan her tedavi uygulanmıştı. Buz banyoları, tentürler, çaylar ve diğerlerinin etkisi yok denecek kadar azdı. "Onun için başka ne yapılması gerekiyor, Dr. Longhurst?"

Büyük bir şaşkınlıkla doktor elini omzuna koydu. "Şu anda yapabileceğimiz tek şey onu rahat ettirmek. Ve dua etmek, eğer böyle bir şey yapıyorsanız. Gerçi bandajlarının kısa süre içinde değiştirilmesi gerekebilir."

"Size yardımcı olmak için sabırsızlanıyorum-"

"Kaba ya da duygusuz görünmek istemem, Hemşire Pritchard, ama sizin aksinize ben hiç tifüs olmadım. Burada ne kadar az zaman geçirirsem o kadar iyi. Hastalarım ve kendim için. Gerektiği kadarını kendi başınıza yapabilseniz..."

Birdenbire Trenwyth'le yalnız kalma düşüncesi ona çok çekici gelmeye başladı. "Elbette Doktor. Lütfen William'ı biraz ilik suyu, bandaj, buz ve suyla yukarı gönderir misiniz?"

Longhurst başını salladı, elini omzundan indirmeden önce ciddi bir bakışla onu değerlendirdi. "Durumu değişirse beni arayın."

"Evet, efendim." Imogen onun gidişini fark etmedi bile, çünkü sözlerinin ağırlığı onu yeni bir endişeye sürüklemişti. Trenwyth gerçekten de bu ateş ve hastalık arafında kalamazdı. Ya eninde sonunda iyileşecekti ya da...

Hayır. Keder uyandıran kelimeleri zihninden kovarak ona doğru eğildi ve bir elini alnına koydu. Bunca zaman sonra ona dokunmak gerçeküstü geliyordu.

O kadar sıcaktı ki, terinin anında buhara dönüşmemesi onu şaşırttı.

Onu görene kadar en büyük korkusu bencilce bir korkuydu. Ona bir kez bakacak ve kim olduğunu hatırlayacaktı. Herkese onun fahişesi olduğunu söyleyecek ve anında kovulacaktı. Şimdi ise bundan daha sinsî bir korku, onu Azrail'den korumak istercesine üzerinde gezinirken soğuk yollarını örüyordu.

En çok da onun hayatı için endişeleniyordu.

Adam hem alçak hem de azizdi. Kâfir ve kahraman. Tehlikeli bir adam ve hürmetkâr bir aşık.

Ve şimdi...

Terden kayganlaşmış saçlarını onun geniş alnından uzaklaştırdı, en hassas duygular göğsünü neredeyse patlamak üzere dolduruyordu. Şimdi yine ona ihtiyacı vardı.

"Yaşayacaksın Cole," diye fısıldadı ona. "Bundan emin olacağım."

Çok da uzak olmayan bir geçmişte hapisane humması dedikleri iğrenç bir hastalık olan tifüs, sefalet içinde yaşayan ve kokuşmuş su içenleri avlıyordu. Sonra enfeksiyon yayıldı, tıpkı uzun zaman önce Pritchard'ların kapalı ve pis dairelerinde bu sefil hastalıkla mücadele edenlere olduğu gibi.

Trenwyth gibi biri nadiren bu hastalığa yakalanırdı. Sağlıklı, yetişkin ve iyi beslenmiş biri.

Kurtarıldığı cehennemdeki koşullar ne kadar da içler acısı olmalıydı.

William istediği eşyalarla birlikte geldi ve Imogen hemen işe koyuldu. Dükün bunu rahatsız edici bulacağını biliyordu ama ateşini kontrol altına almak için onu buzla iyice ve sık sık ovması gerekecekti.

"İhtiyacı var mı, Hemşire Pritchard? Geldiğinden beri kullanmadı."

Imogen kaşlarını çatarak kontrol etti. "Hayır, gelirse seni ararım."

William'ın daha fazla yardım teklifini reddederek, kapı tekrar kapanıncaya kadar bekledi ve Trenwyth'in artık terden ıslanmış olan vücudundan çarşafı sıyırdı.

Elindeki yumuşak bezi buz gibi suya batırıp adamın alnını yıkamaya başladığında umutsuzluğa kapılmamak için kendini zor tuttu. Önce irkildi ama sonra sanki onu rahatlatmış gibi başını onun dokunuşuna doğru çevirdi.

Trenwyth onun aziz hatırasında çok heybetli bir adamdı, fiziğinin ve yeteneklerinin mükemmelliği ile neredeyse insanlık dışı biriydi. İzinli olduğu günlerde sık sık Hyde Park'ta dolaşır, Wellington Anıtı'ndaki Aşil heykelini düşünmek için duraklar ve Yunan kahramanıyla bir zamanki sevgilisi arasındaki fiziksel benzerlikleri takdir ederdi.

Şimdi eti, kalın kemiklerine daha sıkı yapışan sinirler yüzünden sarkıyordu. O kadar uzun boylu ve doğal olarak o kadar güçlüydü ki, yetersiz beslenmesi daha da korkunç ve dikkat çekiciydi. Elindeki bezi adamın boynunun arkasına, sonra da önüne geçirerek, boynundan boynuna uzanan, kötü iyileşmiş bir yara izini takip etti.

köprücük kemiğinden omzuna kadar. Bir yıl önce orada değildi. Etine çakıl taşları saplanmış ve daha sonra çıkarılmış gibi görünen yuvarlak, büzülmüş deriden oluşan garip küme de yoktu. Böyle bir yara izine ne sebep olmuş olabilirdi? Trenwyth'in vücudundaki yaralar ve kesikler iyileştiğinde çok daha fazlasına sahip olacağına şüphe yoktu.

Eğer şansları olsaydı.

Mırıldanmaları daha ısrarlı hale geldi, kuru ve çatlak dudaklarından acı dolu iç çekişler ve inilti kaçıyordu. Hâlâ tutarlı değildi ve yakalayabildiği birkaç kelime onu rahatsız ediyor ve ürpertiyordu. *Mart. Süngüler. Kazmak ...*

Bebekler.

Zihninde kilitli olan dehşeti deşifre etmek düşünülemez kadar korkunç görünüyordu. Bezi bir kez daha buzlu suya daldırarak, adamın görünen kaburgaları ve karın kaslarının düzensiz düğümleriyle kesintiye uğrayan uzun gövdesi üzerine yaydı. Adam kasıldı, inledi ve sonra sarsıcı soğuk rahatlatıcı bir serinliğe dönüşürken gevşedi.

"Seni üzdüğüm için özür dilerim Cole," diye fısıldadı ona, pazusundaki bandajın altını kontrol etti ve değiştirilmesi gerektiğine karar verdi. Bandajı sıyırarak düzgün dikişlerin üzerine tentürdiyot sürdü ve tepsisinden aldığı temiz bandajlarla bandajı yeniden sardı. "Bunu seni hayatta tutmak için yapıyorum. Yorgun olduğumu biliyorum, çok yorgunsun ama biraz daha savaşabilir misin? Ben de savaşacağım. Ne pahasına olursa olsun."

"Ginny?"

Dudaklarından dökülen adı -*Kedicik* adı- onu o kadar ürküttü ki ayağa fırladı ve boş odaya göz gezdirdi. Adamın konuşmasından, bu kadar uzun zaman sonra bile sesini tanıdığı olmasından duyduğu sevinci hemen ardından ciddi bir endişe takip etti.

Sıkıntıyla bir ses çıkardı, kalabalıkta tanıdık bir yüz arar gibi başını bir o yana bir bu yana çevirdi. Elinin çekildiği uzvu dışarı doğru savruldu. Ardından gelen inilti neredeyse

Daha küçük bir sandık tarafından üretilmiş olsaydı bir inilti olurdu. Terk edilmiş birinin sesiydi. Alçak ve çaresiz.

Kalbi paramparça oldu.

"Ginny," diye seslendi, bu kez daha yüksek sesle ve Ginny ona cevap vermekten başka bir şey yapamadı.

"Buradayım Cole," diye yatıştırdı onu yatağa, yanına otururken. "Ben buradayım. Beni hatırlıyor musun?" Duygulanmaması gerekiyordu ama kanayan bir kalbi vardı ve kendine engel olamıyordu.

Ona doğru eğilerek kristal bardaktan bir buz parçası aldı ve alt dudağına bastırarak ağzında erimesini sağladı. Yutmasından memnun olan kadın, adamın gövdesinin ısıttığı bezi kaldırdı ve tekrar leğene daldırdı.

"Ginny." Sağ eli üniforma eteğinin kaba kıvrımlarına gömüldü ve bu kadar hasta biri için şaşırtıcı bir güçle oraya yapıştı. "Dünya yanıyordu, Ginny," diye inledi. "Dünya yanıyordu ve ben cehennemde olduğumu sanıyordum."

"Biliyorum," diye fısıldadı, adamın dağınık saçlarını tekrar silerken yanan alnına yapıştırılmıştı. Bilmiyordu -anlayamıyordu- ama umutsuzca ona biraz teselli vermek istiyordu. Biraz anlayış.

"Ama kar yüzünden. Kar..." Kızın eteklerini çekiştirerek daha da telaşlandı. "Cehennem ateş değildir, Ginny. Buzdur."

"Şşşşt," diye yatıştırdı, boğazında nefesini kesmekle tehdit eden yumruyu yutarak. "Artık güvendesin," demekten başka söyleyecek bir şey bulamadı; bu da yorgun ve fazla kullanılmış bir teselli gibi görünüyordu.

Ve tamamen doğru değildi.

Eğer buzla korkunç bir deneyim yaşıdıysa, o zaman onun bakımları işkenceye benziyor olmalıydı, ama tehlikeli sıcaklığının onu canlı canlı pişirmesini *başka* nasıl engelleyebilirdi?

"Özür dilerim," diye fısıldadı gözyaşlarıyla bulanıklaşmış gözlerinin arasından, soğuk bezi alıp bu kez ayaklarını sararak başındaki ısıyı çekmeye çalışırken.

Tısladı ve onun adını tekrarlardı. Sonra nefesi kesildi ve kaslarının her biri gerilmiş gibi göründü. Imogen onun morarmış, solgun vücudunun bir an için kasılmasını çaresizce izledi ve ona tekme atamayacak kadar zayıf olmasına sevindi. Tanrı'ya şükür tifüs, çoğunlukla ateşe eşlik eden döküntülere yol açmamıştı. Hastalığa yakalandığında, cildinin sanki küçük canavar karıncalar etini yavaş yavaş yiyormuş gibi hissettiğini hatırlıyordu. Anlatılamayacak kadar sefil bir durumdu.

Trenwyth en azından bundan kurtulmuştu.

Ağzında bir buz parçası daha eritip dudaklarını bununla boyarken ve suyun içeri sızmasına izin verirken ona yumuşak şeyler mırıldandı. Bunu iyi tolere ediyor gibiydi ve hatta bir tane daha ürettiğinde iç çekti.

Çöl kumu ve acının aşındırdığı boğazından "Seni hayal ettim," diye mırıldandı. "Kanı hayal ettim. Ve seni."

"Ben de seni hayal ettim," diye itiraf etti, elini bir kez daha onun alına bastırarak. Bunun imkânsız olduğunu düşünmüştü ama adam eskisinden bile daha sıcak hissediyordu.

"Lanet olsun," diye mırıldandı ve ayağa kalktı.

"Hayır." Şaşırtıcı bir güçle onu yatağa geri çekti.

"Sus Cole, sus artık," diye yatıştırdı, uzanıp parmaklarını eteklerinden çözdü. Adını her söylediğinde sesi fısıltıya dönüşüyor gibiydi; bu samimiyet dilinde kötü bir his uyandırıyor. Özel hayatında bile ona Majesteleri diye hitap etmeliydi ama içinde bulunduğu koşullar düşünüldüğünde bu yakınlık günah gibi görünüyordu. "Bandajınızı değiştireceğim." Konuşmaya devam etti, çünkü bu onu yatıştırıyor ve giderek sığlaşan nefeslerini sakinleştiriyor gibiydi. "Sonra da biraz kemik suyu ve çay içip içemeyeceğine bakacağız."

Adamın diğer tarafına yerleşerek sol kolunu bileği yatağın kenarından sarkacak şekilde uzattı. Bandajı kesmek için düz kenarlı makası kullanmaya niyetlendi ama makas yatağın kenarına değdiği anda

inledi ve genişçe irkildi. Imogen daha kötü reflekslere sahip olsaydı, kesilebilirdi.

Onun yerine ambalajı açmaya karar verdi; en ufak bir baskı uyguladığında bile verdiği şiddetli tepki nedeniyle bu iş çok uzun sürdü.

Imogen kendini artık tecrübeli, cesur ve iğrenme duygusundan yoksun bir hemşire olarak görmeyi seviyordu ama Trenwyth'in ezilmiş bileğini açtığında nefesi kesildi. Yara taze değildi, hatta iyileşmemişten çok iyileşmişti. Derinin gelişigüzel dikilmiş olmasından ve şekilsizliğinden yaraya hiç de iyi bakılmadığı anlaşıyordu.

Yeni bir acıma dalgasıyla birlikte öfkesiyle de savaşıarak tentürdiyota uzandı ve yaraya uyguladı.

Adam acı içinde çığlık atarken, Imogen sert bir darbeden zorlukla kurtuldu. Imogen çaresiz bir hayal kırıklığı içinde ona bakarken, içinde bir şüphe oluşmaya başladı.

Ateş, solukluk, sayıklama ve kas kasılmaları ... hepsi Tifüs belirtileri. Ama tüm vücudu kaplayan bir kızarıklık ve genellikle Trenwyth'de olmayan kuru ve kesik kesik bir öksürük de vardı. Kabul, solunumu sık ve nabızı zayıftı... ama William geldiğinden beri hiç su içmediğini söylememiş miydi?

İyotu bırakan Imogen, Dr. Fowler'ı aramak için odadan koşarak çıktı. Trenwyth'de tifüs değil, en az onun kadar ölümcül bir hastalık vardı.

BEŞİNCİ BÖLÜM

"Hemşire Pritchard, sizin böyle saçma kadın histeri nöbetlerine yatkın olduğunuzu düşünmezdim." Dr. Fowler bu kadar zayıf birine göre oldukça çelimsiz bir adamdı. Fazladan derisi yanaklarından sarkmış, kibirli kaşlarını çatmıştı. "Teşhis tifüs. Hindistan'dan buraya kadar Lord Trenwyth'le ilgilenen her tıp uzmanı bunun bir ders kitabı vakası olduğu konusunda hemfikir."

Bu, Trenwyth'in gerçekten Hindistan'dan geldiğini ve kanıtların öne sürdüğü gibi Bulgaristan ya da Konstantinopolis'ten gelmediğini varsayıyordu.

"Yani ilk teşhisi kendiniz koymadınız mı?" Imogen bastırdı.

"Dikkatli olun Hemşire Pritchard, tehlikeli bir zemindesiniz." Gevşek deriden muzdarip gözlerden hoşnutsuzluk fışkırdı. "Saygısızlık etmek gibi bir niyetim yok, Dr. Fowler," diye başladı Imogen, "ama septisemi için güçlü bir vaka oluşturduğuma inanıyorum. Keşke Majestelerinin nasıl tepki verdiğine tanık olsaydınız."

bileğine dokunduğumda-"

"Zavallı adamın eli kesilmiş," diye araya girdi Fowler sabırsızca. "Ya da testereyle kesilmiş, görüntüsüne bakılırsa, *tabii ki* hala ona acı veriyor."

"Evet, ama acısı oldukça aşırı görünüyordu ve-"

"Bölge şişmiş mi, Hemşire Pritchard?" Ona öylesine bariz bir küçümsemeyle bakıyordu ki, bir kemirgen bile olabilirdi.

imha edilmesi gerekiyor.

"Anlayabildiğim kadarıyla değil, ama o kadar kötü iyileşmiş ki-"

"Gözle görülür şekilde oldukça kırmızı veya dokunulduğunda olağanüstü sıcak mı?"

"Tüm vücudu dokunulamayacak kadar sıcak." Onu bununla suçladığında aslında histerik davranmamıştı ama Imogen şimdi sesine sinen çaresizliği duyabiliyordu.

"Ama yara kırmızı değil, değil mi? Apse ya da belirgin bir şişlik yok."

Konuyu saptırmak istemiyordu ama yalan söylemeye de cesaret edemiyordu. "Size gösterebilmem için bir dakikanızı ayırıp benimle gelerseniz, belki daha iyi ifade edebilirim."

"Bana sanki yarayı *kendim* muayene etmemişim gibi davranıyorsunuz." Müdür kelimeye gereğinden fazla vurgu yaptı. "Değerlendirmemde bir şekilde ihmalkâr davrandığımı mı ima ediyorsunuz?"

"Asla varsayımda bulunmam, ama en azından Hasarlı bileği düzeltmek ve daha düzgün bir uzuv oluşturmak için bir prosedür uygulayabilir miyiz? O zaman kesin olarak biliriz ve eğer yanılıyorsam, en azından Majesteleri daha rahat yaşar."

"Saçmalık! Böylesine hasta bir hastayı ameliyathanenin risklerine maruz bırakmaya vicdanım el vermez," diye kabalaştı. "Tüm güvenilirliğimi ve doktorluk yapma yeteneğimi kaybederim. Hayır, hayır, sevgili kızım. Ayrıca, Trenwyth'in kolundan geriye kalanların estetiği onun sorunlarının en küçüğü. Muhtemelen fark edecek kadar uzun yaşamayacak-"

Imogen heyecanla ellerini büyük maun masasına vurdu ve açarak oturmakta olan adamın üzerine eğildi. "Onun ölmesine izin veremeyiz, Dr. Fowler. Yapabileceğimiz her şeyi yapmak bizim görevimiz. Her açıdan araştırmak ve en azından alternatif teşhis ve tedavileri düşünmek. Ya haklıysam? En azından tekrar bakmaya değmez mi?"

Dr. Fowler onu rahatsız edici derecede uzun bir süre süzdükten sonra, "Sanırım burada neler döndüğünü biliyorum," dedi. Fowler masasından kalktı ve Imogen kendini durdurmak zorunda kaldı.

geri adım attı. Onunla yüzleşmek için ayağa kalktı, David'in Goliath'la kapaşması gibi. Sadece sapanı olmadan. Ya da bir ordusu. Ya da gerçek bir uzmanlığı.

Hay aksi.

"Anladığım kadarıyla sevgili Majesteleri sizi Trenwyth'in hayatta kalması için görevlendirmiş. Kendisi heybetli ve güçlü bir kadın ama hastalığın gidişatını o bile kontrol edemez. Dük artık Tanrı'nın ellerinde. Bu hastalığa dayanma ihtimali en iyi ihtimalle önemsizdir." Fowler abartılı ofisine geçerek kapıyı açtı ve onu tamamen başından savdı. "Bu kadar üzölme canım. Endişen ve hevesin seni onurlandırıyor ve söz veriyorum Dük'ün son kullanma tarihi geçerse sana misilleme yapılmayacak. Senin görevin onu temiz ve rahat tutmak ve teşhisleri doktorlara bırakmak."

Imogen hareket etmek için kendine güvenmiyordu. Tüm vücudu korku ve öfkenin eşit ölçüleriyle sarsılıyordu. Çatışmadan nefret ediyor, ondan taş kesiliyordu. Ama daha da kötüsü, fikirlerinin daha düşük rütbeli biri tarafından sorgulanmasındansa birinin ölmesini tercih eden cahil, egoist erkeklerden nefret ediyordu.

Bir kadın tarafından.

Gerçekten de Tanrı'nın elleri. Cole onların elindeydi, onun elindeydi ve ellerinden gelen her şeyi yapmalıydılar. Dr. Fowler bunu nasıl anlamadı?

"İyi günler, Hemşire Pritchard."

Imogen cevap vermek için kendine güvenemeyerek odadan kaçtı.

Dr. Longhurst'ü laboratuvarda bulduğunda, ciğerleri korsesi ve çaresizlik bandının engellediği her nefes için savaşıyordu.

"Bir şeyler yapmalısın, yoksa ölecek!" diye bağırdı.

"Hemşire Pritchard?" Longhurst, koyu yeşil gözlerini şaşkınlıktan baykuşa çeviren ve asi çikolata buklelerinin komik bir şekilde tepesinde toplanmasına neden olan gözlüklerinin arkasından ona göz kırptı. "Ne dedin?"

"Albay Hazretleri, sanırım rahatsızlığı tifüs değil septisemi. Bence bileği enfeksiyon kapmış ve onu hasta ediyor ve şimdiye kadar kimse bunu fark etmemiş."

Longhurst, sanki uçucu bir şeyle uğraşıyormuş gibi dikkatle, incelemekte olduğu beheri odanın etrafına yayılmış çok sayıdaki tezgâhtan birinin üzerine koydu. Imogen onları bir labirent gibi dolaşıyordu.

"Dr. Fowler'ın pansumanı değiştirmesini bizzat izledim." Gözleri sanki hafızasındaki aynı şeyi inceliyormuş gibi gözlüklerin arkasında hareket etti. "Apse yok. Enfeksiyon ya da çürüme belirtisi yok. Damarlarda renk değişikliği yok. Yine de... tamamen yeni olmayan bir yara için anormal bir rahatsızlığın varlığı." Bakışları kadına kaydı ve onu klinik bir hassasiyetle değerlendirdi. "Teorinizi açıklayın."

Onun dikkatini çekmek için bunu kısa tutması gerekiyordu. "Bildiğiniz gibi tifüsten kurtuldum, belirtilerini yakından biliyorum. Neredeyse her zaman çok acı veren bir döküntü olur. Göğsünüz pamuk doluymuş gibi hissedersiniz ve öksürmek istersiniz ama hiçbir şey çıkaramazsınız. Bir de ... sindirim şikayetleri vardır ki bunlar en hafif tabiriyle tatsız ve utanç vericidir."

"Bana hastalığı açıklamak zorunda değilsin, Pritchard. Yeterince not ettim." Longhurst sabırsızlıkla gömlek kollarının manşetlerini attı ve dirseklerine kadar kıvırmaya başladı. "Yapacak çok işim var."

Başka bir erkeksi egonun duvarına çarpmaktan korktuğu için aceleyle devam etti. "Demek istediğim, Trenwyth bu belirtilerden *sadece birini* gösterdi, o da çok az. Öksürmekten çok hırıltılı nefes alıyor. Sadece aynı şey değil. Eğer sadece kızarıklık olmasaydı ya da kızarıklığı olup öksürüğü olmasaydı, bunun sadece hastalığın anormal bir tezahürü olduğunu varsayardım. Ama her iki semptomun da olmaması?"

Bir an düşündü, başıyla onayladı ve gözlüklerini çıkardı. "Peki, neden septisemi?"

"Kolundaki ağrıyı siz *de fark ettiniz*. Ateşi giderek yükseliyor ve nefes almakta giderek daha da zorlanıyor. Nabızı hem hızlanıyor hem de zayıflıyor, neredeyse çırpınıyor. William gerekli olan şeyi bir kez bile kullanmadığını söyledi. Tüm bu belirtiler korkunç bir enfeksiyona işaret ediyor."

Longhurst uzun bacaklarının üzerinde kapıya doğru koştu. "Trenwyth'i tekrar muayene edeceğim. Eğer her şey belirttiğiniz gibiyse, Dr. Fowler'a haber verip ameliyathaneyi hazırlayacağız."

"Dr. Fowler'a söyledim bile. Bunu duymayacaktır." Imogen onun kolunu tuttu. "Korkarım Dr. Longhurst, bunu ona götürürseniz ikimizi de azarlar. Ve daha da kötüsü, dükü tedavi etmemizi yasaklar."

"Fowler," diye tükürdü Longhurst, sanki bu isim ondan öğreniyormuş gibi. "Bu kadar aptal bir adamın nasıl olup da böyle bir tesisi yönetmek için seçildiği aklım almıyor. Palavracı herif para toplayabiliyor ama doktorluk konusunda tam bir bok." Bir erkeğe göre uzun ve kalın kirpiklerinin arkasından ona uzlaştırmacı bir bakış fırlattı. "Kabalığım için özür dilerim."

"Katılıyorum." Imogen rahat bir nefes aldı. "Trenwyth'e yardım edecek misin? Bence onun tek umudu sensin."

"Ben cerrahtan çok kimyagerim. Bu gerçekten benim alanım değil." Laboratuvara göz gezdirdi, kararsızlık yüz hatlarındaki sükûneti bozuyordu. "Eğer yetkisiz bir işlem yaparsam, görevimi kaybedebilirim."

"Ve eğer yapmazsan, bir adam *hayatını* kaybedebilir!" Imogen haykırdı. Onu tanıdığından beri ilk kez Longhurst'ün gözleri Imogen'in yüzünde keskinlikten yumuşaklığa doğru bir değişim gösterdi. "Bunu bana hatırlatmakta haklısın," diye kabul etti. "Hadi, gel hastana bak."

Genç bir kızken, Imogen'in ailesinin Iris adında bir kedisi vardı ve bir yavru kedi doğurmuştu. Yavrulardan biri, Icarus, Imogen'e özel bir ilgi duymuş ve onu her yerde takip etmiş, hatta banyoda ona katılacak kadar ileri gitmişti. Geceleri göğsüne kıvrılır ve Imogen kıpırdamadan durur, minik kedinin hızına hayret ederdi.

uyuyan hayvanın nefesleri. Bir keresinde, yaratığın göğsünün kısa hareketlerini taklit etmeye bile çalışmış ve bunu sürdürmenin imkansız olduğunu fark etmişti.

Şimdi Longhurst, Trenwyth'ü muayene ederken Imogen, dükün nefesinin uzun zaman önce Icarus'un ki kadar hızlı ve sık olduğunu fark ederek umutsuzluğa kapıldı. Bu kez Longhurst bileğini yokladığında Cole'un vücudu sarsıldı ve kasıldı ama sadece çığ bir ses çıktı. Sanki artık çığlık atacak havayı üretemiyor gibiydi.

Zaman tükeniyordu, diye düşündü umutsuzlukla.

Longhurst ona baktı, gözleri hiç görmediği kadar ciddiydi. "Anestezi ve ameliyat setini hazırlayın," diye emretti kısık sesle. "Ve umarım çok geç değildir."

ALTINCI BÖLÜM

Yıllar içinde Cole'un bakış açısına göre cehennemin tanımı pek çok değişim geçirdi. Genç bir adamken, kaynağı şüpheli, belirsiz bir yerdi. Yaşlı ve dindar insanlar tarafından asi ruhlara ve sorgulayan zihinlere sahip olanları tehdit ederek boyun eğdirmek için yaratılmış bir yeraltı dünyasıydı. Annesi burayı ebedi ruhunun gideceği muhtemel bir yer olarak görüyor ve her fırsatta onu bu konuda bilgilendiriyordu.

Bir asker olarak, cehennem somut bir şey haline gelmişti. Savaş alanı. Ateşte dövülmüş silahların, topraktan dövülmüş insanları ete dönüştürdüğü yer. Canlı etin, kuruduktan sonra toza dönüşen elementler ve sakatattan başka bir şeye dönüşmediği yer.

Cole için 20 Nisan 1877'de dumanlar dağılana kadar daha cehennemi bir şey hayal etmek imkansızdı. Nisan Ayaklanması. Cehennem, Bulgaristan ile Konstantinopolis arasında bir yerde Osmanlı hapishanesine doğru sonsuz, cezalandırıcı bir yürüyüşe dönüşmüştü. Bir yıl, işkence nöbetleriyle kesintiye uğrayan sonsuz bir bıkkınlık haline gelmişti. Cole, en mükemmel zevklerin peşinde geçirilen bir gençliğin bu kadar kısa sürede aynı derecede mükemmel bir acıyla dengelenebileceğini öğrenmişti. Bu işkence bir orgazm kadar tüketici olabilirdi, vücudundaki damarlar acının her uzvuna akmasına, her sinirini ateşe vermesine izin vermek için genişlerdi. Kaslarını çaresiz, nabız gibi atan bir hisle askıya alarak vücudu

artık kendisine ait değildi. Ne kadar cesurca savaşırsa savaşırsa, inilti ve ıgıllıklar kanı kadar özgürce dökölüyordu.

Cehennemde, kendinin içsel bir parçasını kaybetmişti. Ve sonra elini kaybetti.

Katlanmıştı, çünkü günün getireceğı yeni dehşete rağmen, gece onu getirecekti ...

Ginny.

Gerçekten saçma bir isim. Düşündüğümde, oldukça ayyaş ve bayağı. Ona hiç yakışmıyordu. Parıldayan abanoz bukleleriyle boğucu, egzotik bir kimsesiz. Porselen teninden kaplan gözü mücevherler gibi parlayan koyu sürmeli gözler. Uzun boylu, zayıf ve kıvrımlıydı ama zarafeti ve duygusallığı, mesleğindeki kadınların çoğunun uyguladığı gibi baştan çıkarıcı değildi. Bir eli morinasında, diğeri çantasında, parfüm ve seksle boğucu bir battaniye gibi onun üzerine örtölmemişti. *Hayır. Kadın* temkinli ve kararsızdı, tıpkı adamın yemesi için kandırmak zorunda kaldığı yavru bir geyik gibi...

Neyden olduğunu boş ver.

Soğğun kemiklerinden daha derinlere, ruhunun derinliklerine sızdığı gecelerde, onun içinde ne kadar sıcak olduğunu hatırlardı. Ona nasıl sarıldığını ve yüzünü boynuna nasıl gömdüğünü. Adam onu almadan önce, o kedi gözleri merakla açılmış halde, onun üzerinde nasıl serbest kalarak titrediğini.

Gardiyanları onu kestiklerinde, bilmediğı bir dilde cevaplayamayacağı sorular sorduklarında, ona işkence etmek için nedenler yarattıklarında, kendini ayırırdı.

Ve onu bul.

Kan rengindeki o odaya, onun yanına gider ve kollarına uzanırdı. Bir kuşunki kadar narin ve zayıf olan küçük uzuvları onu bir şekilde acısından korurdu. Sesi, belli belirsiz bir fısıltı, onu yatıştırır ve bazen güçlendirirdi. Onun kendisine yas tutması için ne kadar şiddetle izin verdiğini hatırlardı.

Hissetmek.

Ginny. Bir fahişе. Soğuk ve çoğu zaman acımasız bir mesleğın yaratığı. Yine de ona hayatı boyunca görmediğı kadar içten bir sıcaklık göstermişti. O gece onun için bir fahişeden daha fazlası olmuştu.

O bir arkadaştı.

Ve cehennemde geçirdiğı bir yıl boyunca, bundan tarif edilemez derecede daha değerli bir şeye dönüşmüştü. Bir azize değil ama bir sığınak. Loş bir fener, makyaj ve bir şişe viskiyle bulanıklaşan yüz hatları, zaman ve sıkıntı yüzünden daha da donuklaşmıştı. Ama onun yumuşak dudaklarının, siyah saçlarının ve eşsiz dokunuşunun anısı adamın içine işlemişti. Gittikçe daha acı ve kasvetli bir hal alan kalbinde kendine bir yer açmıştı.

Ginny. Onu bulacağına yemin etti. Nemli Londra gecesinde Bare Kitten'a girecekti ve Ginny orada olacaktı. Yüzünde bir gülümseme belirecekti, çünkü onun kendisi için geleceğini biliyordu. Ona sahip çıkmak için. Onu nesneleştirme ve kötü muamele dolu bir hayattan uzaklaştırmak için.

Sadece dayanmak zorundaydı. Hayatta kalmak için.

Bugün cehennem artık bir yer değil, bir varoluş haliydi. Hapishanesi artık tarif edilemeyecek kadar zalim adamlar tarafından korunan dört duvardan oluşmuyordu ama yine de kapalı kalmaya devam etti.

Tuzağа düştüm.

Bileğindeki kör edici acıyla savaşabilirdi. Acı, iyi ve sık sık alt ettiğı bir düşmandı. Onu yok etmekle tehdit eden her şeyi fethetmişti. Çok yabancı ve acımasız bir yerde kaybolan başka bir gün doğumunun umutsuzluğu. Tanıdığınız dünyanın sizi bu yerde unuttuğuna ve artık bir eviniz olmadığına dair sinsi korku. Bir zamanlar senin olan bir bedene bakmanın ve onu hiç tanımamanın dehşeti ve inançsızlığı.

Ama ateşin sıcaklığı onu esir almış, kendinden uzaklaştırmış ve kaçınılmaz bir sayıklamaya itmişti. Sonra, ölümlülüğün kaçınılmazlığıyla, üşüme onu öyle bir güçle yakaladı ki, kemikleri kabardı ve sarsıldı. Gerçeklik bulanıklaştı ve zaman

Delilik, Ginny'nin, *kendi Ginny'sinin* anısına tutunmaya çalıştıkça, Ginny'nin şeffaf bir hayalete dönüşmesine kadar.

Dünyası gri bir acı bulutundan başka bir şeye dönüşmemişti. Rüyasında kanının siyaha dönüştüğünü, kokuşmuş maddenin dokunaçlarının apandissiz bileklerinden filizlendiğini ve kalbini zehirlemek için yukarı uzandığını görürdü. Acı her şeyi tüketiyor, ateş tüm umutları yakıp kül ediyordu. Tüm düşünceleri, rüyaları ya da hafızayı. Ta ki artık mabedini ziyaret edemeyene kadar. Ta ki artık onun yüzünü hayal edemeyene kadar. Kendini sise teslim etti, acıyla kaynaştı ve savaşmayı bıraktı.

İşte o zaman onun adını söyledi.

İğrenç sisin içinden ona seslendi. Sesinin ardından teninde oluşan serin basınç dalgaları kutsanmış bir rahatlama getirdi. Ona savaşmasını söyledi, yaşaması için yalvardı ve içinde bir ateş yeniden tutuştu. Çılgınca, ona uzandı. Onu yutmakla tehdit eden ve uzuvlarını hareketsiz bırakan bir bataklığa karşı umutsuzca savaştı.

Denedi. *Tanrım*, nasıl da denedi. Onu cehennemde nasıl bulmuştu? Buraya ait değildi, ama gitmesine izin veremezdi.

Bir erkek sesi onunkine katıldı. Rahatsız edici ve hoş karşılanmayan. Acı ona eşlik etti ve sesleri daha çılgın bir hal aldı.

Cole hırlamaya, adamı kadınından uzak tutmak için uyarmaya çalıştı ama nefesini toplayamadı. Ateş ve kükürtten oluşan bir göl, kadının adını tekrar söyleyemeden onu boğdu ve karanlığa sürükledi.

* * *

Imogen üç gün boyunca kalbi o kadar yoğun çarptı ki zar zor çalışabildi. Tehlikede olan çok şey vardı ve felaket beklentisi her şeyin önüne geçerek onu yarı deliliğe sürükledi.

İşini kaybetmemesinin tek nedeni haklı çıkmasıydı. Acil ameliyat sırasında Dr. Longhurst Trenwyth'in sadece kas dokusunda değil, kemiklerinde de enfeksiyon tespit etti. Elinden geleni yapmıştı ama ateşi hâlâ düşmüyordu ve korkulan şey çoktan çok fazla hasarın oluşmuş olmasıydı.

Trenwyth'in ölümü sadece önlenebilecek bir trajedi değil, aynı zamanda çok daha fazla felaketin itici gücü olacaktı. Dr. Fowler, Longhurst'ten ve kendisinden kurtulmak için bir bahaneye sahip olacaktı ve bunu yapmanın kendisine büyük bir zevk vereceğini de gizlemiyordu.

Onun gibi adamlar hiçbir şeyden kendi aptallıklarının kanıtı kadar nefret etmezlerdi. Imogen prosedürü uygulamayı reddettiğinden personele hiç bahsetmemiş olsa da, Imogen onun varlığından kaçamadığı her an iğrenç bakışlarını Imogen'in üzerinde gezdirmeye devam ediyordu.

Geceleri kaos ve felaketlerle dolu bir bulanıklığa dönüştü. Kaygı ve yorgunluk onu sakar ve unutkan yapıyordu. Del Toro, bir müşterinin üzerine daha bir şey dökerse ya da bir tabak daha kırarsa, onu kendisi için çalışması için *ücretlendirmeye* başlamak zorunda kalacağı konusunda tehdit etti.

Görünüşe göre hayatına ördüğü denge ipliği Trenwyth'in hayatta kalması kadar zayıflamıştı. Her an bu iplik kopabilirdi. *Her an* uçurumun kenarına tutunduğu parmak uçları çaresizce kavrayışını kaybedebilir ve saçma derecede kısa bir düşüşün sonunda paramparça olabilirdi.

"Bir haber var mı, sevgili kızım?" Lord Anstruther her gün yaptığı gibi, kız ona çayını ve gazetesini getirdiğinde sordu. "Bir değişiklik var mı?" Her zamankinden daha kırılgan görünüyordu, dudaklarının kenarı maviye çalan bir renkteydi.

"Korkarım hayır lordum." Ona da aynı cevabı verdi ve Trenwyth için duydukları endişeyi bir anlığına paylaştılar. "Düzenli nefes alıyor, belki biraz daha az tedirgin ama hâlâ uyanmayı reddediyor."

"O uyanana kadar ölmeyi reddediyorum ve bu da son sözüm." Anstruther tepsiyi kucağına koyabilmesi için kollarını kaldırdı ve aynı anda parmağını tavana doğru salladı.

"Tanrı'ya ferman mı gönderiyorsun?" diye alay etti.

"Sadece Sarah'ya." Ona göz kırptı. "Bunu kendime bırakacağım

benim için ölümden sonraki hayatı organize etmesini istiyorum. Eğer Tanrı her şeye gücü yetiyorsa, onunla tartışılmayacağını önceden bilecektir."

Dalgın ve yorgun haliyle bile, kötü kalpli kont ondan bir kahkaha koparmayı başardı. "Böyle bir zamanda böyle küfürlü konuşmanın iyi bir fikir olduğuna emin misin?"

"Bana kalan tek ahlaksızlık seçeneği bu." Nüktesi hırıltılı bir nefesle kesildi. "Bugünlerde bu yatağın içinde ya da dışında fazla günah işleyemiyorum."

Gülümsemeye çalışarak yastıkları düzeltti, göğsü için bir lapa daha hazırladı ve sıcak, nemli bir sargıyla uyguladı.

"Bana çok iyi bakıyorsunuz, Hemşire Pritchard," dedi alışılmadık bir ciddiyetle. "Başka birinin bakımı altında daha sefil olurdum. Gördüğünüz gibi aptallara tahammülüm yok ve siz sadece nazik değilsiniz, aynı zamanda zekisiniz ve şaşırtmak kolay değil. Benim seviyemdeki kadınlar arasında nadir bulunan bir özellik. Bana Sarah'mı hatırlatıyorsun."

Bunu ondan ilk kez duymuyordu, ama bu iltifat onu gururlandırmaktan asla vazgeçmedi, çünkü merhum karısına böylesine yüce bir saygı duyduğu belliydi.

"Kabalığımı bağışlarsanız, bana söz verdiğiniz renderları ... yani ... yetersiz para nedeniyle getirememiş olabileceğinizi düşündüm." Paradan bahsetme konusundaki asil suskunluğu ona dünyalarının birbirinden ne kadar uzak olduğunu hatırlattığından, gözlerini ondan kaçırdı. "Cheever'a birkaç eskiz defteri, tuval ve siparişin yerine getirilebileceği aletler temin ettirdim."

Bakışları hem umutlu hem de mahcuptu ve Imogen hayatı boyunca hiç bu kadar çekici birini bulduğunu hatırlamıyordu. Maddi durumuyla ilgili endişesinin, gecikmesinin nedeninin sadece yarısı olduğunu ona nasıl söyleyebilirdi? Trenwyth'e bakmak için harcadığı fazladan zaman, Bare Kitten'daki gizli mesleğini zaten azaltmıştı. Soylu bir adamın gözünde, hastanedeki mesaisi bittikten sonra müzede geçireceği birkaç akşamın hiçbir önemi olmamalıydı. Bir angarya değil, bir zevk. Kadın isteseydi, kesinlikle haklı olurdu.

Ama hayatı onun hayal edebileceğinden çok daha karmaşıktı. Ve artık olmayı umduğu gibi bir sanatçı olmadığından yakınacak ne zamanı ne de gücü vardı.

"Beni şaşırtmayı başardınız Lord Anstruther, ama böyle bir hediyeyi kabul etmem kesinlikle uygun değil."

"Bah." Yutkunurken yaptığı yüz ifadesinin aynısını yaptı. eczacıdan aldığı acı tentürleri. "Benim yaşımda ve rütbemdeyken, canım, her türlü tuhaflığa izin verilir."

Bunun üzerine bir kahkaha daha geldi ama bu seferki pişmanlıkla gölgelenmişti.

"Zaman ayırdığınız için size ödeme yapacağım elbette." Boğazını temizledi, yine paradan bahsedilmesinden rahatsız olmuştu.

Adamın nezaketine duyduğu minnettarlık kalbini öylesine doldurmuştu ki, göğsü kelimenin tam anlamıyla ağrıyordu. "Hiç de öyle değil lordum, sadece-"

Dr. Longhurst kapıyı bile çalmadan Kont'un özel odasına daldı ve onu öksürük krizine soktu. "Hemşire Pritchard! Bu Trenwyth. Uyanmış." Imogen bu bilgiyi işleme koymadan Anstruther'ın yanına gitti ama yaşlı adam onu başından savdı.

"Git," diye hırıldadı. "Sana söyledim... Sarah'yı dinleyecek..." Kont yine tavanı işaret etti.

Dr. Longhurst'ün peşinden salona girerken neredeyse onu bir mümin yapmaya yetecekti.

Trenwyth'in odasının kapısı açık duruyordu ve içeriden bir ses kakofonisiyle birlikte ışık sızıyordu. Dr. Fowler içerideydi, odanın etrafındaki diğer personele emirler yağdıran asık suratlı sesinden bunu anlayabiliyordu. William elinde çay ve et suyu dolu bir tepsiyle ondan önce içeri girdi.

Imogen'in dehşeti coşkusu kadar güçlü bir şekilde artarken, kulaklarının arasında çarpan kanı tüm sesleri bastırdı. Ya Trenwyth onu hatırladıysa? Ateşli sayıklamalarında onun sesini Ginny'ninki olarak tanımıştı. Onu çağırmış, rüyasında görmüş, kurtuluşuymuş gibi ona sarılmıştı ve bu itiraf bile yabancı ve gülünç bir umut uyandırmıştı.

Ama... ya bilincindeyken onun için bir fahişeden başka bir şey değilse? Ya onun sırlarını işverenleriyle dolu bir odaya açıklarsa? Erkeklere. Her şeyini kaybederdi.

Korku kendini gösterir göstermez, onu ortadan kaldırdı. Kurtarmak için savaştığı bir adam mucizevi bir şekilde kurtulmuşken, böyle bir zamanda kendini nasıl düşünebilirdi?

Çünkü düşünmesi gereken sadece kendisi değildi. Desteklemesi gereken annesi ve koruması gereken kız kardeşi vardı. Başka kimseleri yoktu. Tamamen ona güveniyorlardı.

Dr. Fowler, Trenwyth'in kız kardeşi Leydi Russell'ı çağırtmıştı ama o kocasıyla birlikte kıtada seyahat ediyordu ve kendisinden bir haber alamamışlardı.

Bu da demek oluyor ki... Cole'un da kimsesi yoktu.

Imogen bunun *doğru olmadığına* karar verdi. Ona sahipti ve bu korkunç iyileşme sürecini tek başına atlatmasına izin verme ihtimali yoktu. Onu sağlığına kavuşturacaktı. Güç, bilgi ve cesaret kaynağı olacaktı. Hiçbir parçasını ondan esirgemeyecekti. *Yardımini*, bedenini, ellerini, isterse *kalbini*.

Imogen, birlikte geçirdikleri o geceden beri onun bir parçasına sahip olduğunu biliyordu. Nazik bir davranıştan biraz daha fazlası gerekecekti.

ve o yıkıcı gülümsemesiyle geri kalanını güçlü ellerine teslim etti.

El. Sadece bir tane vardı. Ona da alışması için yardım ederdi. Onun getiremediklerini getirip taşıyacaktı. O-

Kapının çerçevesine yaklaştığında tüm duyarlı düşünceler ürkmüş bir kuş sürüsü gibi dağıldı.

Imogen sokakta yanından geçseydi onu tanıyamazdı. Daha bu sabah tıraş ettiği çenesinin pürüzsüz olduğu kesindi. Aristokrat açılar ve erkeksi inatçılık, William'ın birbirine bastırılmış dudaklarına götürdüğü bir yudum çayla kenetlenmişti. Saçları kesilmek istiyordu ama kadın onları yıkamış ve şekil vermişti. Hatırladığı erimiş ateşle hiçbir benzerliği olmayan gözlerinin üzerine düşüyordu. Artık vahşi olmaktan çok vahşiydiler ama donuktular da. Donuk ve boş. Sanki bir zamanlar onu Trenwyth Dükü Collin Talmage yapan her şey elinden alınmış, yerine sadece bu kaba ve oldukça acı bakla gibi yaratık bırakılmıştı.

Etrafında, Molly'nin bahar öğleden sonrasına karşı perdeleri kapatmasıyla hiçbir ilgisi olmayan gölgeler toplanıyor gibiydi.

"Majesteleri," dedi Longhurst, Imogen'i odaya götürürken. "Hemşire Pritchard sizi çayınızı ya da isterseniz et suyunuzu içmeye ikna edebilir mi?"

Nefes alamayan Imogen, şaşkınlıktan ağzı açık bir şekilde bakakaldı.

Trenwyth'in gözleri onun üzerinde gezindi ve tekrar Longhurst'e sabitlendi. Onu sadece bir kum tanesinin kum saatinden geçmesi kadar bir süre düşünmüştü ama bu Imogen'in kol ve bacaklarının titremesine yetmişti. Tahmin ettiği sebeplerden ötürü de değil. Bir zamanlar değerlendirici bir zekâ, yırtıcı bir özgüven ve biraz da acıyla dolu olan o gözler, şimdi sadece ölçüsüz bir hiçlikle doluydu.

"Neden yapsın ki?" Kuru sesi bir hırıltıyı andırıyordu ama zerre kadar vurgudan yoksundu.

"Neden, gerçekten mi?" Fowler dükün karşısında durduğu yerden mırıldandı, kollarını Imogen'in oldukça savunmacı bir duruş olarak tercüme ettiği şekilde kavuşturmuştu.

Yüzünü buruşturdu ama gözlerini onun sevgili görüntüsünden ayıramadı. Yaşıyor. Uyanık. Hâlâ ağır bir şekilde sargılı olan sol kolu, geniş omzundan sarkan bir askıyla göğsüne sabitlenmişti. Çatlamış ve hava koşullarına yenik düşmüş derisinin altında biraz renk kazanmıştı.

Hırpalanmış, yara bere içindeydi ve hâlâ hatırladığı kadar güzeldi.

Longhurst ona, "Hayatta olmanızın nedeni Hemşire Pritchard," diye bilgi verdi.

"Pek sayılmaz!" Fowler kollarını açtı, elleri iki yanında kenetlenmek üzere düştü.

Longhurst, "Sana teşhisi tek başına o koydu," diye akıl yürüttü. "Hepimiz tifüs olduğunu düşündük. O senin için savaştı. Hayatta kalman için. Ve belli ki kazandı."

Trenwyth'in başı boynunun üzerinde neredeyse Ta ki, damarlarındaki kanı donduran bir bakışla onu mızraklayana kadar. "Öyle mi yaptı?"

Yüz hatlarını düzenleyen minnettarlık değil, suçlamaydı.

Buna karşılık Longhurst'ün bakışları alışılmadık bir sıcaklıkla parlıyordu. "Takdir edilecek bir kadın," diye mırıldandı.

Rahatsız edici derecede uzun bir süre kimse bir şey söylemedi.

Sıkıcı üniformasının ve kasketinin altındaki sert saç düğümünün farkında olan Imogen, Trenwyth'in gözünü tekrar yakalamaya çalışarak öne doğru adım atarken önlüğünü düzeltti. "Eğer çay hoşunuza gitmediyse, size başka bir tane getirebilirim."

Trenwyth ona bakmadan kısaca, "Senden hiçbir şey istemiyorum," dedi. "Çaydan nefret ederim. Kahve alacağım."

Imogen bir adım geri çekildi. Bu hiç de beklediği gibi değildi.

Longhurst, "Uyarıcılar yeni ameliyat olmuş hastalara tavsiye edilmez," diye bilgi verdi. "Belki zaman içinde-"

"Adamım nerede?" Trenwyth'in soğuk bakır gözleri odasında toplanan herkesin yüzünü taradı. Onunki hariç hepsinin.

"Kim?" Fowler sordu.

"Sean O'Mara, uşağım, o döndü mü...?" Dük bir an için şaşkın, sonra bir şey hatırlamış gibi kararlı göründü, ta ki gölgeler ve kin bir pelerin gibi tekrar etrafına yerleşene kadar. "Yaşıyor mu?" diye sordu sıkıca.

"Hemen gönderilecek, Majesteleri." Longhurst onu dikkatle izleyerek başıyla selamladı. "Şu anda Scotland Yard'da Sir Carlton Morley'in emrinde çalışıyor. Bu arada, Hemşire Pritchard'ın afyon tentürünüzü uygulamasına izin verin. Bileğinizdeki ağrı için."

Trenwyth'in dudağı zalim bir alaycılıkla dişlerinin arasından geriye doğru kıvrıldı. "O sade suratlı budala bana yaklaşamayacak, sen de yaklaşamayacaksın, testere kemikleri."

"Pardon?" Longhurst öyle bir şekilde söyledi ki affın dilenmediği, talep edildiği açıktı.

"Aklımı başımdan alamazsın, hem de daha yeni kazanmışken." Dük, Longhurst'ün meydan okuyan bakışlarını karanlık bir kınamayla karşıladı.

"Ama kolun," diye itiraz etmekten kendini alamadı Imogen. "Zaten uyguladığımız Laudanum'un etkisi tamamen geçtiğinde acı hayal bile edilemez olacak. Şu anda olduğundan daha kötü. Buna karşı her türlü önlemi almak isteyeceksiniz." Böyle davranmasına neden olan şey acı olmalıydı. Çünkü o hatırladığı Trenwyth değildi.

Ona tekrar baktığında gözlerinde küçümseme vardı. "Nasıl olacağını *hayal etmeme* gerek yok. Acıdan korktuğumu mu sanıyorsun?"

Imogen, şu anda bile onun tüm topografyasını bir işkence haritasına dönüştüren çok sayıda yara izini ve yarayı hayal etti. Elbette, bu kadar şey yaşadktan sonra, nasıl olur da değişmeden kalabilirdi?

"Hayır, Majesteleri, ama belki güncel bir şey? Yapabilirim
_."

"Yeterince şey yaptın. Çık dışarı."

Longhurst ona doğru koruyucu bir adım attı, kaşları şaşkınlıkla aşağıya çekilmişti. "Majesteleri?"

"Herkes dışarı. *Dışarı*." William'ın tepsisine geri koyduğu çay fincanı başının üstündeki duvarda paramparça oldu ve üzerine ılık damlacıklar yağdı. "Bana O'Mara'yı getirin," diye kükredi Trenwyth, tepsisini güçlü bir hamleyle devirerek.

Molly çığlık attı ve koridora kaçtı.

Longhurst ve William öfkeli dükü bastırmak için ileri atılırken, Fowler suskun Imogen'i dirseğinden tutup salona sürükledi.

"Eşyalarınızı toplayın Bayan Pritchard, artık St. Margaret's Kraliyet Hastanesi için çalışmıyorsunuz."

Hâlâ konuşamayacak kadar sersemlemiş bir halde, Fowler'ın acı dolu gözlerinden sarkan torbalara bir an için uzun uzun baktı. "Ama... ben ne yaptım?"

"Ağır itaatsizlikten dolayı görevden alınıyorsunuz." *S'leri* bir engerek yılanınıninki gibi uzamıştı, sanki kelimelerden sürüngenvari bir zevk alıyordu.

"Dük ile mi demek istiyorsun?"

"Size bu işin peşini bırakmanız, onu rahat bırakmanız söylendi ve siz kasıtlı olarak arkamdan iş çevirip *Longhurst'ü* iznim olmadan bir prosedür gerçekleştirmeye ikna ettiniz."

"Ama bu sayede hayatta kaldı," diye savundu.

"Fark etmez, ya bir sonraki hasta ölürse, çünkü bir zamanlar haklı olduğunuz için şimdi uzman doktorlardan daha çok şey bildiğinizi düşünüyorsunuz? Londra tıp camiası zaten çok fazla ölüm meleği ile boğuşuyor, Hemşire Pritchard, bir tanesine daha ihtiyacımız yok."

Elbette, ölümcül ya da kronik hastalarına ötanazi uygulayan hemşirelere atıfta bulunuyordu. Bazıları onlara melek diyordu. Diğerleri onlara katil diyordu.

İkisi de değildi.

"Lütfen, Dr. Fowler," diye yalvardı. "Ben asla böyle bir şey yapmadım. Bu bir emre itaatsizlik ettiğim ilk ve - söz veriyorum - tek sefer. Bir daha yapmayacağım. Yemin ederim. Sadece gitmeme izin vermeyin. Bakmam gereken bir ailem var."

"Beni aptal yerine koymadan önce bunları düşünmeliydin." Adam onu kabaca bıraktı ve kadın tökezledi. "Molly, bana kattaki tüm hastabakıcıları ve hemşireleri getir. Trenwyth'i bastırmak için yardıma ihtiyacımız olacak ve birinin Bayan Pritchard'a binadan çıkarken eşlik etmesi gerekecek."

"Evet, Doktor." Molly ona hoş olmayan bir bakış fırlatırken, o da itaat etmeye çabaladı.

Imogen'in gözleri koridorun sonundaki Lord Anstruther'ın kapısına takıldı. "En azından veda etmeme izin verebilir misiniz-"

"Bu binada olmadığı sürece istediğinizi yapmanıza izin verilecek Bayan Pritchard." Kadın merhamet dilemek için ağzını açtığında elini kaldırdı. "Sormadan önce, referans istemeyi aklınızdan bile geçirmeyin, çünkü hiçbiri gelmeyecektir. Size iyi günler, Bayan Pritchard." "Hemşire" yerine "bayan" dedi ve bunun artık onun unvanı olmadığını açıkça belirtti.

Tanrım, hiçbir şey umduğu ya da korktuğu gibi gitmemişti. En büyük korkusu Trenwyth'in onu hatırlaması olmamalıydı.

Onu hiç tanımamış olması gerekirdi.

YEDİNCİ BÖLÜM

Imogen, Bare Kitten'daki vardiyasının yarısına kadar eşyalarını hastanedeki dolabında bıraktığını hatırlamıyordu. Onu kimin dışarı çıkardığını bile hatırlamıyordu. Bir saat boyunca sokaklarda dolaşana kadar buğulu yağmurun soğuşunu bile hissetmemişti. İnanılmazlık yerini uyuşukluğa, sonra da umutsuzluğa bırakmıştı. Kendini eve dönmeye ikna edememişti. Annesinin artık çalışmak istemeyen romatizmalı dizleriyle evi çekip çevirmeye, yemek pişirmeye ve alışveriş yapmaya çalışmasını izleyemiyordu. Kız kardeşinin, sevgili, güzel Isobel'in, okul için kendine çeki düzen vermeye çalışmasını ve onun yerine fabrikaya gitmek zorunda kalabileceğini söylemesini izleyemedi. Onların gözünde başarısızlığıyla yüzleşemezdi. Zengin, nankör bir dükün hayatını kurtarmış ve bunu yaparken de onları ayakta tutan tek geliri kaybetmişti. West End'deki St. Margaret's ile St. James's Caddesi'ndeki Bare Kitten arasındaki mesafenin bu kadar kısa olması ve yine de ayrı dünyaları işgal ediyor gibi görünmeleri onu şaşırtıyordu.

Imogen, nefret ettiği yerin pis zenginliğine bakarken, dünyasının artık sadece bundan ibaret olduğunu düşündü. İğrenç zemindeki çöpleri ve kırık bir bardağı süpürürken, herkese ve her şeye kızmamak için elinden geleni yaptı. Babasına, onları bu küçülmüş durumda bıraktığı için. Kız kardeşi daha genç ve masum olduğu için

Korunma ihtiyacı. Güçsüz ve hasta olduğu ve ona bağımlı olduğu için annesi. Dr. Fowler'ın mantıksız egosu ve lanet olası gururu. Trenwyth onunla seviştiği için. Ona bakmasını sağladığı için. Onu tanımadığı için.

Ve en çok da kendisi. Çünkü her şeye rağmen bu onun hatasıydı.

"Hazır ellerin ve dizlerin üzerindeyken, neden bunu ağzınla temizlemiyorsun?" diye sordu bardağı kıran sarhoş adam, kendini şehvetle avuçlarken. Arkadaşları, sarhoş erkeklerden oluşan bir masanın alışkanlık haline getirdiği gibi, espriyle orantısız bir kahkaha patlattı.

Imogen ayağa kalktı, bir elinde süpürgesi, diğerinde farası vardı. "Sana yeni bir bardak getireyim," dedi kuru bir sesle, adamın sakalına bulaşan tükürüğün iğrenç görüntüsünden kaçınmaya çalışarak. Arkasını dönerek barın arkasındaki çöp kutusuna doğru ilerledi. "Bunun fiyatı ne kadar, del Toro?"

Adam onun yanından geçerken arkasına bir tokat attı.

"İtaatkâr görünüyor. Bunu sevdim." Del Toro köşede ithal purosunu yudumlarken durakladı. "O benim hizmet kuşum,"

diye cevap verdi kolayca. "Satılık değil Barton. Ama

benimkilerden herhangi birini

"Yavru kediler, efendim, sakın bir gece olduğu için indirimli."

"Satılık değil, herkes satılık!" Barton karşı çıktı. "Ne kadar, ben mi ödeyeceğim?"

Del Toro'nun gözleri kızın üzerinde gezindi ve kızın midesini ekşi süt gibi bulandıran gizli bir gülümseme gönderdi. "Bir zamanlar biri onun için yirmi pound ödemişti." Mükemmel bir duman halkası üfledi. "Onu o kadar paraya alabilirsin."

"Ha! Bu tam bir saçmalık, del Toro. O kadar küçük memeler yirmi şilin etmez."

"Ellerimi Tanrı'ya kaldırıyorum." Del Toro kendi hikâyesini içten bir kahkahayla anlattı. "İster inanın ister inanmayın."

"Ödemeyi yapan kimdi?" Barton meydan okudu. "Şimdi,

Barton, eğer ben etrafta dolaşırsam karın ne düşünür?

Müşterilerimi ifşa etmek mi?" Del Toro kesinlikle vicdansızdı, ama anlayışsız da değildi. "Benim işimdeki bir adam

ihtiyatlı olmalıyız." Imogen'e göz kırptı ama işinin başına dönmesi için sessiz bir emirle başını bara doğru salladı.

Bardak parçalarını çöp kutusuna atarak süpürge ve farası yerleştirdi ve iğrenç Bay Barton'a bir içki daha doldurmak için geri döndü.

"Ben yaparım, Ginny." Jeremy Carson o nazik, çocuksu gülümsemesini takındı ve Imogen ilk kez kobalt gözlerinin yıllara tanıklık etmiş gibi göründüğünü fark etti. "Sen bununla ilgilenirsen ben de masanla ilgilenirim ama sana iyilik yaptığımdan emin değilim." Hesabı ödemek için iyi bir zaman olduğuna karar vermiş yaşlı ve homurdanan adamların masasının altında kalan kusmuk birikintisini işaret etti.

İç geçiren Ginny, Bay Barton gibi insan dışkısı servis etmektense kusmuk temizlemeyi tercih edeceğine karar verdi.

"Bu gece dolunay var," diye ciddi ciddi düşündü Jeremy. "İnsanlara garip ve korkunç şeyler yaptırdığını söylerler. Kendine dikkat etsen iyi olur, Ginny."

"Teşekkür ederim Jeremy." Minnettar bir gülümseme topladı ve bir kova aramaya gitti.

Geceyi kafasında içinde bulunduğu çıkmazı düşünerek geçirdi. Kira bir hafta içinde ödenecekti ve o parayı alamayacaktı. Kiler doluydu - her zaman olduğu kadar doluydu ve en az iki hafta dikkatli olurlarsa aç kalmazlardı. Belki başka bir hastanede başka bir hemşirelik pozisyonu için başvurabilirdi. Referansları yoktu ama yanılmıyorsa Dr. Longhurst ona biraz saygı duyuyordu. Belki onu gayri resmi bir tavsiye mektubu yazmaya ikna edebilirdi.

Çöp kutularını arka sokaktaki teneke kutuya boşaltırken bu düşünce onu biraz neşelendirdi. Buklelerinin yağmurda gevşemesini önlemek için şalını peruğunun üzerine tutarken kolları zorlanmaktan ağrıyordu. Tek yapması gereken Dr. Longhurst'ün St. Margaret'teki mesaisinin bitmesini beklemek ve onu çıkarken yakalamaktı. Hatta mektubu onun için kaleme alıp imzalamaya ikna edebilirdi ve böylece hatırlaması için ona güvenmek zorunda kalmazdı-

Kaba eller onu ensesinden yakaladı ve öne doğru eğerek başını pis kokulu çöp kutusunun üzerine doğru itti.

Imogen haykırdı ama iri bir beden onun üzerine eğildi, bir elini ağzına kapattı ve onu çöpün pis kokusunu solumaya zorladı.

"Eğer satılık değilsen, o zaman seni bedavaya alırım." Barton'ın nefesi sigara ve cin kokuyordu, altındaki çürümeyle yarışacak kadar iğrenç bir kokuydu. Korku, iğrenme ve pis koku Imogen'in boğazına safra kaçmasına neden oldu. Yutkundu ve bir çığlık attı, ikisinin de kapalı ağzından kaçamayacağını biliyordu.

Onu ısırmaya, çöp kutusunun kenarının karnının hassas etini kesmemesi için geri çekilmeye çalıştı, ancak adam başını o kadar sert bir şekilde yana salladı ki, tekrar denerse boynunu kıracağından korktu.

"Mücadele edersen seni pişman ederim. Bağırırsan seni bayıltırım," diye uyardı ve eteklerini arkasında toplamaya başladı.

Eğer onunla savaşmazsa, hayatı boyunca pişmanlık duyacaktı.

Gevşeyerek bir kez daha tiksintisini yuttu ve çöp kutusuna uzandı, aradığı şeyi bulana kadar çılgınca karıştırdı. Adamın daha önce kırıdığı camın bir parçası.

Onu avuçlayarak, pantolonunu çıkarmak için onun kaymasını bekledi. Adam pantolonunu çıkardığında, vücudunu sarsarak ona saldırdı. Cam onu da kesti ama adam homurdanıp onu bıraktığında hedefini bulduğunu anladı. Derme çatma silah onu kaburgalarından, kolunun altından yakaladı. Acı vericiydi ama ölümcül değildi.

Yeterince derin değil.

O anda karşılık verdi, keskin yumruğu dudağında bir kesik açtı ve onu sokağın kirli taşlarına yığdı. Farklı tonlardaki karanlık patlamaları çevresinde dans etti ve Imogen bilincine, elindeki keskin cama tutunduğu kadar hararetle tutundu.

"Kanunlar bile bir fahişeye tecavüz edilemeyeceğini bilir," diye mırıldandı, kadının üzerine eğildi, yumruğunu tekrar vurmak için kaldırdı. "İşim bittiğinde, sen-"

Adamın tehdidini bitirmesine izin vermedi. Öne doğru hamle yaparak camı adamın boynuna, köprücük kemiğinin hemen üstüne sapladı. Adam bir çığlık attı ve kalın cam parçasını kadının göz gibi kavradığı yerde bırakarak sarsıldı.

Eliyle yarayı kapatıp akışı durdurana kadar yaradan sıcak kan fışkırdı.

Dehşete düşmüş ve çaresiz Imogen, kaçmayı umarak onun yanından geçti.

"Bekle!" Barton onu yakaladı, etli eli şalına dolandı. Olabildiğince sert bir şekilde geri çekince şal elinden kurtuldu.

Cam parçasını düşüren Imogen, yardım çağırmaya hazır bir şekilde kapıya uzandı.

"Beni öldürdün," diye soluk soluğa bağırdı Barton, tuğla duvara doğru yığılırken. Gömleğinden ve yeleğinden kan akıyordu. Çok fazla kan. "Beni öldürdün, seni sinsi amcık." Sesinde öfke yoktu, sadece kuşku vardı.

Imogen onun haklı olduğunu biliyordu. Birkaç dakika içinde yardım almazsa, orada, ara sokakta kan kaybından ölecekti. Ama yardım çağırmaya giderse ve adam kurtulamazsa, onun ölümünden sorumlu tutulabilirdi.

Sokak kapısı çekilerek açıldı ve Jeremy'nin açık renk gözleri neredeyse onunla çarpışacakmış gibi irileşti.

"Ginny? Aman Tanrım, ne oldu?" Eli omzuna kapandı, sıska kolları mesafeye ulaşacak kadar uzundu.

Barton zayıf bir sesle, "Sürtük beni sıkıştırdı," diye suçladı. "Doktoru getirin yoksa işim biter."

"Evet, yardım çağır," dedi Ginny, göğsü sanki bir ligde koşmuş gibi kabarmasına rağmen. Kendisine saldıran adam kadar ölü olduğu bilgisi ayaklarının altında bir ateş yaktı. Kaçmak zorundaydı. Ailesini uyarmak zorundaydı.

Dönerek Jeremy'nin elinden kurtuldu, eteklerini topladı ve kaçtı.

"Ginny, bekle!" Ginny'nin omzunu tekrar kavradı ve koyu renk peruğunun parmaklarına dolanmasıyla oradan uzaklaştı. Imogen kaçarken sadece bir kez arkasına baktı. Bilinci yerinde olmayan Barton'ın tuğlaya tündediğini ve Jeremy'nin elindeki peruğa sanki kafasından ölü bir hayvan koparmış gibi dehşetle baktığını gördü.

Ona baktı, genç gözlerinde şaşkınlık ve inançsızlık birbirine karışıyordu ve kız onun ne gördüğünü biliyordu. Annesinin deyimiyle çilekle yıkanmış altın sarısı saçları omuzlarına dökülüyor ve nemle koyulaşıyordu.

Yağmurun ıslattığı Londra gecesine dalmadan önce tekrar "Yardım çağırın" diye bağırdı.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Imogen ciğerleri patlama tehlikesi geçirene kadar koşmayı bırakmadı. Sokaklar zaman ve hava nedeniyle seyrek nüfusluydu ama ıssız değildi. İki kez, devriye gezen bir devriyeden kaçmak için tehlikeli görünen ara sokaklardan dönmek zorunda kaldı. Neyse ki yağmur, çoğu insanın bakışlarını şapkalarının ve şemsiyelerinin altından kaldırım taşlarına yöneltmesini engelliyordu.

Tren istasyonunun karşısındaki karanlık bir çıkıntının altına sığınırken nefes almak için mücadele etti. Aşağı baktığında, ellerinde hepsi kendisine ait olmayan çok fazla kan görünce nefesi kesildi. Ellerini yağmura doğru uzattı, fırtınanın açık avuçlarını temizlemeye çalışmasını izledi ve titredi, kıpkırmızı kuyuları pembe bir suluboyaya dönüştürdü. Elindeki kesik uzundu ama derin değildi ve her şeyi tüketen paniği artık kemiklerini sızlatan bir ıstıraba dönüştüğü için zonklamaya başlamıştı.

Düşünebilmek için duvarın onu bir anlığına tutmasına izin verdi. Böylece nefes alabildi.

Imogen eve koşmak, ailesini uyarmak istiyordu ama bu haliyle onları korkutabilirdi. Sadece yarı giyinik değil, aynı zamanda bir adamın kanıyla kaplıydı.

Öldürdüğü bir adam.

Sadece onları üzmele ve utandırmakla kalmayacak, aynı zamanda polisler çağrılır çağrılmaz onun için geleceklerdi.

Çıplak Kediciik. Del Toro onu korumayacaktı, bunu biliyordu.

Onları uyarmalı mı? Beklemeli mi?

Onu öldürmüş müydü? Cevap, bir hapishane hücresi ile bir ilmik arasındaki fark anlamına gelecekti.

Imogen'in dudağı adamın vurduğu yerden sızlıyordu ve diliyle yokladığında yağmur ve bakır tadı almıştı. Fırtına göğsündeki Barton'ın kanının püskürmesini temizlemişti ama dekolte elbisesinin üzerindeki lekeleri temizleyememişti. Üstünü örtecek bir şalı yoktu ve soğuk iliklerine kadar işliyordu. Yağmur saçlarını ağır, gevşek tellere dönüştürmüştü ve makyajının nasıl görünmesi gerektiğini düşünmek bile istemiyordu.

Kaçacak hiçbir yeri yoktu. Gidecek kimsesi yoktu. O trene binmesi mümkün değildi. Birileri onu bu haldeyken mutlaka durdururdu.

Tabii... tabii üstünü değiştirip temizlenemezse. Eşyalarını hastanede bırakmıştı, değil mi? Dolabında temiz, siyah bir üniforma elbisesi olduğunu biliyordu ve oradayken avucunu ve dudağını muayene edip bir plan yapabileceğini umuyordu. Öğle yemeği ya da trene yetişmek için dolabında birkaç yarım peni bulunduruyordu.

Zemin katta artık sadece bir avuç gece hemşiresi ve bir doktor kalacaktı. Kanatlar şu anda dolup taşmıyordu ve cimri Dr. Fowler fazladan gece personeli masrafından hoşlanmıyordu.

Gwen vardiyada olabilirdi ve Imogen arkadaşına güvенеbileceğinden oldukça emindi. Ayrıca, ona veda edememişti.

Artık herkese veda etmek zorunda kalabilir.

Acımasız gerçeklik dizlerinin gücünü tehdit ediyordu ve Imogen yere çökerse bir daha asla kalkamayacağını biliyordu. Bu yüzden metanetinden geriye kalanları topladı, kan lekelerini gizlemek için saçlarının ıslak yapraklarını düzeltti ve fırtınanın içine geri daldı.

Imogen hangi kapıların açık ya da korumasız olduğunu bilerek hastaneye kolayca sızdı. Karanlık koridorlarda bir hayalet gibi sessizce ilerledi, ancak ardında yağmur suyu izleri bıraktı. Bandajları ve malzemeleri aşırarak, başka hiçbir yerde kan bırakmamak için önce avucundaki kesiği temizledi ve bağladı.

Aynadaki yansıması gözlerine sıcak yaşlar getirdi. Gözyaşları kaçarken uyuşmuş, soğuk yanaklarını haşladı. Öldürmüş olabileceği adam için ağlamamıştı. Yaralarının acısına ya da yağmurun soğuğuna da ağlamamıştı. Elbette ailesini, hayatını kaybetme ihtimaline karşı gözyaşlarının akmasını beklerdi ama fırtınanın içinden kaçarken şüpheli bir şekilde kuru kalan tek yeri gözleriydi.

Şimdiye kadar.

Ta ki lavabonun üzerinden kendisine bakan iskelet dehşetinin solgun, solgun maskesini görene kadar. Gözlerine sürdüğü ve kirpiklerini koyulaştırdığı sürme çenesine kadar uzanıyordu. Üst dudağı yarılmış ve normal boyutunun iki katına kadar şişmişti ama sadece sol tarafı. Artık kanamıyordu, bu da küçük bir merhametti. Yağmurdan keçeleşmiş sarı saçları dağınık bir şekilde sarkıyordu.

Kan. Kan, elbisesinin neredeyse yarı saydam, gök mavisi korsajını lekeledi. Tül gibi kumaşı bir şiddet örgüsüne dönüştürmüştü.

Bir bezi ve sabunu kaptığı gibi fırçalamaya başladığında içinden kaçak bir hıçkırık yükseldi. Cildini kusursuz bir porselene dönüştürmek için kullandığı pudranın altından hafif çillerini ortaya çıkarırken çalkantılı duygularla sarsıldı. Gözyaşları çamurlu ela gözlerini neredeyse yeşil diyebileceği daha keskin bir tona dönüştürdü. İşini bitirdiğinde, kendisine bakan solgun, sade kadını tanıdı. Geniş gözlü ve titriyordu. Keskin burnu, acı ve soğuktan sıkışmış ağzının üzerine düşmüş, zaten dolgun olan dudağı neredeyse komik bir boyuta ulaşacak kadar şişmişti.

Sade yüzlü bir budala. Trenwyth ona böyle dememiş miydi? Onu şimdi görebilseydi ne diyeceğini merak ediyordu. Sade *biriydi*. Ve zayıftı. Omuzları keskin açılardan biraz daha fazlasıydı ve köprücük kemikleri derisini kesmekle tehdit ediyordu.

İçinin derinliklerinde bir şey burkuldu. O kadar neşesiz ve ıssız bir şey ki, nefesi kesildi. Belki de geleceğinin ölümü. Güvenilir, mutlu bir anının küle dönüşmesinin acısı.

Imogen rahat bir nefes alarak dolabını buldu, içine uzandı ve ...

Hiçbir şey.

Elbise yok, üç yarım penilik küçük çanta yok. Fazladan çorap, kombinezon ya da önlük de yoktu. Biri onun eşyalarını almış ya da çöp yığınınına atmıştı.

Imogen'in son umut kırıntısı da sönerken nefesi kasvetli bir şekilde onu terk etti.

Aniden ne yapacağını bildi. Bunun için kendinden nefret etti.

Ayağa kalkıp sırlıslık eteklerini toplarken ve parmak uçlarında merdivenlere doğru ilerlerken bile, işlemek üzere olduğu suçtan nefret ediyordu. Ama kız kardeşinin açlıktan öleceği düşüncesi onu ilk basamağı çıkmaya itti ve kızının işlediği suçlar karşısında yıkılan annesinin görüntüsü onu ikinci basamağa itti.

Lord Anstruther, o sevgili, harika, ölmekte olan adam, ona karşı nazik ve cömert olmaktan başka bir şey yapmamıştı.

Ve onu soymak üzereydi.

Yatağının başucundaki çekmecedeki "önemsiz şeyler için bir çanta" adını verdiği bir şey saklıyordu. Bir kuryeye bahşiş vermeye ya da uşağını bir şey almaya göndermeye yetecek kadar para.

Tüm ailesine bir ay yetecek kadar para. Her zamankinden daha tutumlu olurlarsa daha da fazla. Kız kardeşini okula giderken bulup parayı ona verebilir, kendi kaçışına yetecek kadarını alıp oradan bir plan yapabilirdi.

Şu anda yapabileceği tek şey buydu. Anstruther paraların yokluğunu fark etmeyecekti ama bu Imogen ve Isobel'e bir sonraki adımlarını düşünmeleri için zaman kazandıracaktı.

Halılar ve fırtına, dördüncü kattaki koridordan aşağı süzülürken hareketlerinin sesini boğuyordu. Yağmur suyu hâlâ terliklerine doluyordu ama artık o kadar gürültülü değildi. Imogen yapmak üzere olduğu şeye inanamıyordu. Böylesine içler acısı bir şeyi düşünebildiğine bile.

Ama yine de buradaydı.

Anstruther'ın odası, kendine ait bir odanın içine sıkışmış olan hemşire istasyonuna çok yakındı ve yaklaştıkça yavaşlayarak parmak uçlarına doğru ilerledi. Kontun kapısının kolu klik sesiyle açıldığında irkilerek içeri girdi ve sonsuz bir dikkatle kapıyı kapattı.

Perdeler fırtınalı geceye karşı çekilmişti ve karanlık mutlaktı. Imogen böyle olmasını tercih ederdi. Bu odaları yıllarca karanlıkta idare etmişti.

Lord Anstruther'ın hırıltılı nefesleri kalbini parçaladı. İlerledi, artık soğuk ve ıslak giysilerinden çok, dikkatli bir gerginlikten dolayı titriyordu. Yatağın direğini kılavuz olarak kullanıp komodine doğru kayarken, onun huzuru ve rahatı için dua ediyordu.

Bu işte beklediğinden daha iyi olduğunu düşündü. Çekmeceyi hafifçe açıp parmak uçlarını içeri uzatırken hiç ses çıkarmadı, ipek çantayı çabucak buldu ve birkaç madeni paranın sert hatlarını izledi. Şimdi tek yapması gereken ses çıkarmadan kaldırmak-

"Eğer beni almaya gelen ölüm meleğiysen, bu konuda daha hızlı ol. İnsan senin bir programın olduğunu düşünüyor." Anstruther'ın uykudan çatallaşmış sesi hâlâ o her zamanki iyi mizahını yansıtıyordu.

Imogen dondu kaldı ve gözlerini sıkıca kapattı, kalbi boğazına çarptı ve sonra midesine daldı.

Bir kibrit çakıldı ve fitil tutuşurken tısladı. O anda Imogen her şeyin bittiğini anladı. Her şey kaybedilmişti. Anstruther

hemşire için zili çalacak, Scotland Yard'ı arayacaklar ve prangalı adamlar onun için gelecekti. Bunu biliyordu, çünkü iradesi ona koşması için bağırsa da, bacaklarında çok uzağa gidecek güç kalmamıştı. Kapasitesinin sınırlarına ulaşmıştı.

"Hemşire Pritchard? Bu da ne böyle? Ne halt ediyorsun sen? Tanrı aşkına ne giyiyorsun?" Boş elini sözsüzce çekmecedan çekip duyulabilir bir klik sesiyle kapatırken, hızlıca sorduğu soruların hepsi onu delip geçti.

"Paranızın peşindeydim Lord Anstruther," diye itiraf etti şaşırtıcı derecede düzgün bir sesle.

"Bana bak, sevgili kızım." Kontun emri sessizdi ama emir vermek için doğmuş olanlara ait olan o mutlak otoriteyle doluydu.

Imogen yavaşça ona döndü, yüz hatlarının her bir kası titreyen gerginliğin arasında pürüzsüz kalmak için savaşıyordu. Onun berrak, nazik gözleriyle karşılaştığında düzensiz bir nefes verdi. "Çaresizim," dedi sıkıntıyla, yüzünden aşağıya doğru süzülen gözyaşlarından nefret ederek. "Aptalım... ve özür dilerim."

"Elbise kan var, tabii *buna elbise* denebilirse." Gözlerini kaçırdı, belli ki itirafı karşısında şoke olmaktan çok kızın bu durumundan dolayı skandala uğramıştı. "Senin mi?"

Elbisenin mi yoksa kanın mı kendisine ait olduğunu sorduğunu düşünmek saçma bir anını aldı ama ikincisi hakkında cevap vermeye karar verdi.

"Hayır, lordum, kan benim değil."

Uzun bir süre onu gözlemledi; gözleri keçeleşmiş saçlarına, yarılmış dudağına, ıslak elbisesine ve sargılı eline takıldı.

"Yetkilileri arayabilirsiniz lordum." Onun bakışlarına dayanamayarak yere baktı. "Sizi durdurmayacağım."

Onun yerine, "Şu kucak bornozunu getirin ve üzerinizi örtün, Hemşire Pritchard," dedi. "Yeterince et gösteriyorsunuz."

Zayıf kalbim sinir krizleri geçiriyor. Ölüyorum, ölmedim. Yüce Tanrım."

Imogen aceleyle yumuşak, sıcak kucak bornozuna sarıldı ve onu kendine çekti.

"Şimdi," diye devam etti. "Şu sandalyeyi yaklaştırır ve bana neden elin çantamdayken yakalandığınızı, elbisende kimin kanı olduğunu, sana kimin vurduğunu ve neden ... şey, dans için bir peni alacakmışsın gibi giyindiğini söylersen yetkililerle elimi tutarım."

Belki de hayatı boyunca kendilerine centilmen diyen pek çok erkekle tanışmıştı ama daha önce hiç gerçekten *nazik* bir erkekle karşılaşmamıştı. Kendini göstermek yerine örtünmesini isteyen biriyle. Ona fahişe demeden önce örtülü kelimeler kullanan biriyle. Şaşırmış ve alçakgönüllü bir şekilde, tam olarak adamın dediğini yaptı.

Hikâyesi son bir itiraf gibi ağzından döküldü. Ona annesini ve kız kardeşini, balık ve umutsuzluk kokan iki odalı dairelerini anlattı. Babasının borçlarından ve Bare Kitten'daki sözleşmeli köleliğinden bahsetti. St. Margaret's'ten kovuluşunu, uğradığı saldırıyı ve muhtemelen şu anda bile sokaktan aldıkları cesedi anlattı.

Anstruther hiç ara vermeden dinledi. Sadece bıyıkları titriyor, zaman zaman sıkıntısını belli eden küçük tıslama sesleri çıkarıyordu.

Imogen ondan çalmayı planladığı kısma gelene kadar ağlamadı. Parasını alıp Isobel'le okul yolunda buluşacak, ortadan kaybolmadan önce parayı ona verip bir yerlerde kimliğini gizlemeyi umacaktı. Burada gözyaşları özgürce aktı. Utanç, keder ve çaresizlik gözyaşları.

Imogen hikâyesini bitirdikten sonra bir süre sessiz kaldı ve Imogen ona bakmaya cesaret edemedi. Imogen nedenini tam olarak söyleyemiyordu ama Trenwyth'i hikâyesinin dışında bırakmıştı. Onunla geçirdiği gece hakkında hiçbir şey söylememişti. O gece hakkında

Hasta ve değişmiş bir adam olarak dönmeden önce kurdukları bağlantı.

Eğer bu pişmanlığı incelemek için çıkarırsa, kendini her türlü tamirden sonra rezil edeceğini biliyordu.

"Saat kaç?" Lord Anstruther usulca sordu. Imogen gözlerini kırptıştırdı ve yanaklarını sıktı. "Lordum?"

"Ya çok geç ya da çok erken, hangisi?" Yatağın başucundaki cep saatini işaret etti ve kadın da ona uzattı.

"Çok erken," diye mırıldandı ve sonra dönüp onun bakışlarını kendi bakışlarıyla yakaladı. "Beni dinleyin Bayan Pritchard, iki çeşit seçeneğiniz var."

Imogen yutkundu ama sessiz kaldı.

"Sana o çantayı içindeki tüm parayla birlikte vereceğim ve seni hemen yoluna göndereceğim, ama seni uyarıyorum, çok uzağa gidemezsin."

Teklifindeki nezaket onu hem alaltmış hem de ürkütmüştü. Bir an şaşkınlık içinde ona baktı. "Ne oldu?

-İkinci seçenek nedir?" Neredeyse sormaya korkuyordu.

Bıyıkları muzip bir gülümsemeyle kalktı. "Benimle evlenmen tabii ki."

DOKUZUNCU BÖLÜM

Londra, Mayıs 1879, Yaklaşık İki Yıl Sonra

Cole protezinin içine taktığı çelik yaylı bıçağı alıp Liam Mackenzie'nin kaslı boynuna saplamak istiyordu. Ravencroft Markisi düşmanı olduğu için değil. Sadece eski komutanının ağzından çıkan her kelime bir zamanlar kalbinin bulunduğu karanlık ve boşluğa asit gibi damlıyordu.

"Sana söylüyorum Trenwyth, sanki o hiç var olmamış gibi." Esmer İskoçyalı, Cole'un özel çalışma odasındaki büfede kristal bir sürahide duran kendi içki fabrikasından aldığı viskiyi yudumladı. "Seni daha iyi tanımasaydım, bu kadar acımasız olmasaydın, onun bir rüyadan başka bir şey olmadığını düşünürdüm. O cehennem parçasında kendini akli başında tutmak için uydurduğun bir hayal ürünü."

Cole arkasını döndü ve gömleğinin üstteki birkaç düğmesini açtı, devasa büyüklükteki markizin hayal kırıklığı içinde boğulduğunu görmesini istemiyordu.

Neredesin, Ginny?

"Hayalet gibi görünmeye başladı," diye itiraf etti. "Onunla tanıştığımızdan beri geçen üç yıl içinde bir ömür yaşadım..." Çalışma odasının penceresine doğru sürüklendi, perdeleri geri çekti ve sağ ön kolunu cama dayayarak yansımından kaçındı.

"Çok uzun zaman oldu," diye mırıldandı Ravenscroft huysuzca. "Neden hâlâ bu umutsuz arayışta ısrar ederek kendine işkence ediyorsun?" "Belki de işkenceye alışmışımdır." Gözleri önündeki tabloya odaklanmayı reddediyor, o n u n yerine geçmişin karanlık, kana bulanmış görüntülerine bakıyordu. "O hapishane. O cehennem. Orada bana cennetten bir parça sundu. O işgal altında o yer içinde benim Zihin o ulaşamayacaklarını. Benden alamayacakları. O hala orada, ama ben bile onun bir hayal olduğundan korkmaya başladım. Bir kurgu. Bir şey. ... o sırada ihtiyacım olan biri, ama asla gerçekten var olmadı."

Ona uzanmak, çıplak eliyle denizi kavramaya çalışmak gibiydi.

"Onu aramak için çok uzun zaman harcadım ama yine de sokakta yanından geçerken onu tanıyamamaktan korkuyorum."

Ginny. Güzel, kuzguni saçlı bir hayalet. Ginny'nin yüz hatları bulanıklaşmıştı, sadece tanımlayıcı sözcüklere sahipti ama görüntüsüne değil. İçkinin, karanlığın ve geçen günlerin kararttığı Ginny'ye dair anıları gözleri dışında her yerde yaşıyordu. Ellerinin altında ne kadar şaşırtıcı derecede küçük hissettiğini hatırlayabiliyordu. Et ve kemikten biraz daha fazlası. Teni ay ışığı rengine ve Hint kaşmirinden daha yumuşaktı. Gözleri ince, narin yüz hatlarının içinde kocaman duruyordu. Cole ne zaman denese gözlerinin derinliklerinde bulunduğu şefkati, tereddütlü arzuyu, korkuyu ve düşkünlüğü canlandırabiliyordu. Peki neden renkleri değil? O gece o kadar çok makyaj yapmıştı ki...

Sesinin tatlı titreyişini hatırlıyordu, nazik bir fısıltının ötesine pek geçmiyordu ama yine de inanç ve şefkatle doluydu. Şimdi bunu nasıl da arzuluyordu. Onu içine aldığı o sessiz yeri. Daha önce hiç böyle bir huzur yaşamamıştı, o zamandan beri de yaşamamıştı.

Dışarıdan gelen gürültülü bir ses dikkatini çekti ve tam zamanında baktığında bahçesindeki iğrenç komşusunun deli bir kadın gibi çılgık attığını ve eğilip dans ederken eteklerini salladığını gördü. Bir şövale, tuval ve sandalye sallanıyordu.

paniklemiş çılgınlığı yüzünden devrilmişlerdi. İnsanlık dışı bir çığlık daha attı, yarı yardım çağrısı, yarı savaş çığılı, bir tür rulo kağıdı kaptı ve onunla havaya çılgınca vurmaya başladı.

Görünüşe göre huzur, ondan ebediyen mahrum kalacaktı. Özellikle de o yan evde yaşarken.

Ne halt ediyordu? Şüphesiz sinsi bir böcek savaşıyordu, diye tahmin etti Cole şaşkın bir homurtuyla. Kendini böceğı desteklerken buldu, kadından hoşlanmaması o kadar güçlüydü ki.

"Şey, genç kız bu adada hiçbir yerde bulunamaz, bunu size söyleyebilirim." Ravencroft derin bir nefes verdi. "Muhtemelen kıtada da yok. Paris'i, Berlin'i, Viyana'yı, Roma'yı, onun gibi bir kadının servetini arayabileceğı her yeri aradık."

"Biz mi?" Cole omzunun üzerinden baktı, kaşları kalkmıştı.

İblis İskoçyalı adını verdikleri adam suçlu bir omuz silkme hareketi yaptı. "O dünyada benden daha fazla bağlantısı olan bir... ortağım var. Onun yardımını aldım."

"Bir ... ortak mı?" Cole yankıladı.

"O güvendiğim biri. Northwalk Kontu."

"Ben More'un Kara Yüreğı Dorian Blackwell'i mi kastediyorsun?" Trenwyth sıkıca düzeltti. "Ben de seni imparatorluğun en azılı suçlusuna güvenmeyecek kadar akıllı sanırdım. Townsend'in varisini kapmayı başarmış olması onu bir kont yapmaz, çamura basmak beni bir kestaneci yapmaz."

Leydi Anstruther çay gülleri, lavantalar ve unutmabeni çiçekleri arasında. Her yönüyle bir kontes ama bir leydiye hiç benzemiyor.

"Blackwell'de düşündüğünüzden daha fazla asil kan var," diye mırıldandı İskoçyalı.

Ravencroft'un sert yüz hatlarındaki fırtınalı ifadeye arkasını dönen Cole, kadının iğrenç yarattığı yere düşürmeyi başardığını fark etti,

ve Şimdi botunun topuğuyla taş yola Őürtüyordu.

Annesi böyle bir rezille aynı mülk sınırını paylaşmaktan utanç duyardı. O sadece sinirlenmişti.

Cole, "Amerika'dan yeni d nd ğ imde Bare Kitten'a geri döndüm," diye devam etti. Ginny'yi, pek çok göçmenin karaya çıktığı New York'taki Ellis Adası'ndaki kayıt defterlerinde aramış ve arayıŐını i  bölgelere kadar Ő rd rm Őt . Kendisini de aramış ama her iki konuda da eli boş dönmüştü. "Eski sahibi Ezio del Toro, Sicilya'ya geri çekilmiş gibi görünüyor. Barmen Bay Carson artık buranın sahibi ama o kadar genç ve görünüşe göre akılsız bir delikanlının nasıl olup da burayı satın alabildiğini anlayamıyorum. Birkaç ay Ginny'nin yanında çalışmış ve bırakın nerede yaşadığını ya da çevresindekilerin kim olduğunu, onun adını bile zar zor hatırlıyor."

Ravencroft, "O del Toro pi inin kızın soyadını hiç bilmediğini söylerken bize yalan söylediğine hâlâ ikna olmadım," diye tahmin yürüttü. "Tanıştığım en kaypak heriflerden biriydi. Her zaman söylediğinden daha fazlasını bildiğini d Ő nm Ő  md r."

Laird'in sözleri Cole'un kendi Ő phelerini yansıtıyordu. Tekrar yürüyebilecek kadar iyileŐir iyileŐmez Bare Kitten'a gitmişti. Del Toro  nce Ginny'yi hatırlamıyormuŐ gibi davranmış, sonra yakalanınca da onu kısa bir Ő re önce işe aldığını itiraf etmişti. Daha sonra bir müŐteriye saldırdığı için onu serbest bırakmıŐti. Gerçi hangi müŐteri olduğunu hatırlayamıyordu.

Cole ilk kez yağlı adamı o anda ve orada öldürmeyi dilememiŐti. Bu onun hak ettiğinden daha azı olmazdı. Genellikle erkekler ona yalan söylemezdi, hele de sağlam eli boğazlarına sarılıyken ve gizli bilek bıçağının keskin metali keselerindeyken. Ama pezevenk ve oyun kurucuyla yüzleŐtięinde, hastaneden yeni taburcu olmuştu. Zayıf, çelimsiz ve  aresizdi.

Ya del Toro ona yalan söylediye? Ya adam Cole'un sandığından daha kurnazsa? Ya ... Ginny'yi kendine sakladıysa? Belki de onu Sicilya'ya götürmüştü.

Bu fikir Cole'un tüylerini diken diken etti ve midesini sıkıştırdı. Bütün ipuçları kaybolmuş ve son üç yıldır özlemine çektiği kadın Londra'nın sisleri arasında kaybolup gitmişti.

"Belki ortağınız Blackwell'in Sicilya'da bağlantıları vardır ve benim için del Toro'yu bulabilir. Onu bir kez daha sorguya çekmenin yeni ipuçlarını ortaya çıkarabileceğini düşünüyorum."

"Bu kadar zaman sonra Trenwyth, onu bulma ihtimalimiz sıfıra yaklaşıyor. Onunla çalışan fahişelerden hiçbirisi Bare Kitten'da kalmadı. Hiçbiri de onun hakkında pek bir şey hatırlamıyor," dedi Ravencroft dikkatle arkasından yaklaşırken. "Bir adamın kafasının arkasına bakarak konuşmaya alışık değilim majesteleri," diye azarladı. "Penceredeki yansımana mı hayranlık duyuyorsun, yoksa benim kaba suratımdan daha iyi bakılacak bir şey mi buldun?"

"İkisi de değil." Trenwyth manzarayı paylaşmak için perdeleri daha da açtı. "Ben sadece yavan komşumun her şeyi olduğu gibi resim yapmayı da berbat edişini izliyordum."

Ravencroft omzunun üzerinden, diğer tarafında Kontes Anstruther'in tuvalini ve şöalesini tekrar yerine yerleştirdiği taş ve demir çitleri gizleyen çitlerin ötesine baktı. Şu anda dik duran sandalyesine yerleşmiş, göz kamaştırıcı pembe eteklerinin üzerine lekeli bir önlük sermişti.

Marki alçak sesle ılık çaldı. "Ne kadar güzel bir manzaranız var."

"O mu?" Cole homurdandı. "*Pek sayılmaz*. Gösterişli bir gardırobu karşılayabilecek kadar açgözlü bir fırsatçıdan başka bir şey değil."

"Artık o gardıroptan pek bir şey giymiyor." Ravencroft kıkırdadı. "Fark etmediğinizi söyleyemezsiniz."

"Giyinik ya da değil, o benim gözümün önünde değil."

Sadece... o değildi.

Trenwyth Malikânesi'ne döndüğü gün, hava açıksa Leydi Anstruther'ın bahçesindeki ışıktan yararlanmayı alışkanlık haline getirdiğini fark etmişti. Neredeyse her öğleden sonra, hizmetkârların yardımından kaçınarak resim malzemelerini gün ışığına çıkarır ve tam da bu noktaya kurardı. Tuval güneşe batıdan bakar, kendisi de doğuya doğru otururdu. Çalışma odası olarak seçtiği oda Cole'a onu mükemmel bir şekilde görme imkânı veriyordu. Onu *fark* etmeden nasıl durabilirdi ki?

Eğer gün sıcaksa, London'ın bluzunu çıkardığını, şimdi yaptığı gibi sadece kombinezon ve korseyle resim yaptığını *fark etti*. Çim şemsiyesi ya da güneş şemsiyesi kullanmayı akıl edemediğini fark etti, bu yüzden Londra'nın ara sıra gördüğü güneş cildini modası geçmiş bir renk tonuna boyuyor ve burnunu gölgeleyen çilleri koyulaştırıyordu. Saçlarının kızıl denemeyecek kadar altın sarısı, sarı denemeyecek kadar da kızıl olduğunu *fark etti*.

Hatta onun duygularını canlı bir şekilde ifade ettiğini *fark etti*.

Fırçasını en tuhaf, neredeyse dizginlenemez hareketlerle tuvale nazikçe bastırırken bir daha asla deneyimlemeyi ummuyordu. İlham. Nostalji. Memnuniyet...

Barış.

Tanrım, bu onu nasıl da kızdırmıştı. Ona ne kadar az saygı duyuyordu ama onu ne kadar çok *fark etmişti*.

"Anladığım kadarıyla dost canlısı komşular değilsiniz?"
Ravencroft tahmin etti.

Cole iğneleyici bir ses çıkardı. "Rahmetli kocası Lord Anstruther çok iyi bir adamdı. Yaşlı adam -bir günlüğüne yetmiş yaşına geldi yse - ölüm döşeginde yatarken kadın bir *şekilde* ona pençelerini geçirdi. Ölümünden sadece dokuz ay önce evlenmişlerdi ve şimdi onun servetinin tek sahibi o, çünkü varisi yoktu ve mirasına konmamıştı."

"Bu doğru mu?" Ravencroft sadece hafif bir ilgi göstererek sordu. "Sanırım bu insanlar arasında nadiren görülen bir durum."

sınıfımız."

"İşte sorun burada. Kadının hiçbir sınıfı yok. Ailesi, unvanı ya da parası yok. Yoksul bir tüccarın kızı, inanır mısınız bilmem ama St. Margaret's'ta onun hemşiresiymiş. Anstruther'ın mirasını ondan alıp alamayacağımı görmek için onu biraz araştırdım ama belgeler sağlam. Muhtemelen mezara gitmesine yardım etmeden önce işlerini yoluna koymasına kesinlikle yardım etmiş."

Ravencroft, "Bu önemli bir suçlama," diye belirtti.

"Suçlamadan ziyade bir spekülasyon," diye itiraf etti Cole.

"Ama

Bunun üzerine oldukça güçlü bir bahse girerim." Cole'un görüş açısından, omuzlarından ve kalp şeklindeki yüzünden hangi tutamları çekeceğini dikkatle seçiyormuş gibi, bağlanmamış saçlarının parıltılı düşüşü arasında dolaşan serseri esintileri izleyebiliyordu. Maviye boyanmış uzun ve zarif bir parmağıyla saçlarını karıştırdı ve saçlarında farkında değilmiş gibi görüldüğü bir iz bıraktı. "Küçük kız kardeşini sosyete, kraliçeye bile takdim etti!" diye alay etti. "Güzel kız ama ona sahip olmak için kim kendini alçaltır ki?"

Ravencroft daha iyi görebilmek için sağına doğru kaydı ve pencereye doğru eğildi. "Bugünlerde ne olacağı hiç belli olmuyor," dedi kayıtsızca. "Anstruther serveti bizim mülklerimiz kadar büyük olmayabilir ama önemli bir servet. Pek çok yoksul soylu ailenin bu servetle başa çıkabileceğini düşünüyorum. Dünya değişiyor. Giderek daha fazla toprak sahibi akran, çok ihtiyaç duyulan çeyiz için gururlarını bir kenara bırakmak zorunda kalıyor. Bir kontesin küçük kız kardeşi biz soylulara Amerika'dan bir mirasçıyı göndermekten daha iyi görünebilir."

Yüzü buruşsa da Cole konuyu kapattı. "Sanırım, ama... bir *hemşire* mi? Bu çok açık. Adam ölmüş azize karısı için hâlâ deliriyordu. Anstruther'ı yeniden evlenmeye iten şeyin şehvet ya da delilik olabileceğini hayal edebiliyorum sadece ve eğer durum buysa, adam

mirasıyla ne yapacağını bilen iyi görünömlü bir sosyete kızı bulmuş olabilir mi?"

"Bir adam bu dünyadaki son birkaç ayını neşeyle geçirmesini sağlayacak böyle olgun bir güzelliğe sahipken, kim iyi görünmeye razı olur ki?" Laird kıkırdadı. "Karımın aklını, zekâsını ve ruhunu seviyorum ama üzerinde bluz olmadan ortalıkta dolaşırken takdir ettiğim şeyler bunlar değil." Utanmazca giyinmiş kadını işaret etti, şimdi dışlerinin arasında bir fırça tutuyordu ve tuvaldeki bir hatayı düzeltmek için bir bez kullanıyordu.

Cole bazı erkeklerin onu güzel bulacağını tahmin ediyordu. Gerçekten de güneşin bir karaağacın gölgesini dans eden siluetler halinde çıplak omzuna düşürmesini görebilir ve pürüzsüz teninin bal rengi tonunu takdir edebilirlerdi. Ya da koyu kırmızı alnındaki kavis, konsantrasyonunun derinliklerini vurguladığı için çekici bulabilirlerdi. Belki de eserini incelerken fırçasının ucunu ısırarak dolgun dudaklarının kıvrımı bazıları için dayanılmaz derecede şehvetli bulunabilirdi.

Ama o öyle değildi. Gece yarısı buklelerini düz, açık renk saçlara ve porselen tene tercih ederdi, çillere ve bal rengine değil. İnce, utangaç hayaletler onu cezbediyordu. Kapıların dışında neredeyse hep birlikte koşuşturan içten tipler değil.

Eğer güzelse, engerek yılanı gibi güzeldi. En iyisi uzaktan takdir edilmesi ve çok uzak durulmasıydı.

"Belki de yaşlı adamın hafızasına bu kadar yüklenmemelisin," diye hafifçe uyardı Ravencroft. "Bir subay olarak hayatım boyunca bu tür şeylere pek çok kez dikkat ettim. Hemşireler ve askerler, anlıyor musun? Güzeli, iyi kalpli bir kadının nazik iyileştirici dokunuşuna, ölüm tarafından öpölmüş bir adamın karşı koyamayacağı bir şey vardır. Güçlü bir duygu uyandırır... hatta saplantılıdır." Cole'a anlamlı bir bakış fırlatarak, "Ayrıca, hemşirelik fahişelikten çok daha saygın bir meslek, katılmaz mısın?"

Cole'un karşılık veren bakışı uyarı doluydu, ancak kendi ikiyüzlülüğü karşısında verecek bir cevabı yoktu.

"Söylediklerimi kınama ya da yargılama olarak algılamayın." Ravencroft saldırıdan korunmak istercesine ellerini kaldırdı. Yine de yüz hatları vahşı görünömlü bir İskoç'un ulaşabileceği kadar iyi huylu kalmıştı. "Ben de bu lanetin kurbanı oldum. Sonuçta akıl hastanesinde yatan bir kadınla evlendim. Gözden düşmüş, lekelenmiş ve onuru kırılmış olsa da yine de mükemmel bir markiz."

"Evet, şey. İblis İskoçyalı'yla evlenmeyi düşünmesi için delilik derecesinde bir deliliğe sahip olması gerekir," diye karşılık verdi Cole, küçümsemesinde gerçek bir sıcaklık yoktu.

Trenwyth, Ravencroft'un alaycı kahkahasındaki memnun edici sıcaklıktan nefret ediyordu. "O halde son evliliğinizin mutlu bir evlilik olduğunu varsayabilir miyim?" diye sordu.

"Mutluluk yeterince uygun bir kelime gibi görünmüyor," diye cevap verdi marki oldukça esrarengiz bir şekilde. "Geçen yıl... olaylı geçti. Bir kardeş kaybettim ve bir eş kazandım."

Cole kollarını kavuşturdu ve metal elini diğer pazusuna dayadı. Bu konuda hiç konuşmamışlardı. Laird Mackenzie'nin Binbaşı Hamish Mackenzie'yi İçişleri Bakanlığı'na getirip kraliyetin merhametine bıraktığı o korkunç zamandan. Hamish o zamana kadar bir canavara dönüşmüştü. Bir canavara. Bir katil.

Bir hain.

Tacına ve Cole'a.

Onu sayısız savaş suçu ve vatana ihanetle suçlamışlar ve Noel'den kısa bir süre önce asmışlardı. Kraliyet 1866'da halka açık infazları yasaklamış olsa da Cole ve Liam'ın katılmasına izin verilmişti.

Ravencroft ve Trenwyth birbirlerine her zaman saygı duymuşlardı. Cole'un neredeyse on yıl kıdemlisi olan yarbay, Cole Özel Operasyonlar Birliği'nde göreve başlayana kadar bir süre onun komuta subaylığını yapmıştı. Ravencroft, Şeytan İskoçyalı lakabını

Jakobit atalarının vahşı vahşiliğiyle hükmettiği açık savaş alanına.

Cole hiçbir zaman bir lakap kazanamadı, çünkü acımasız eylemleri nadiren tanık bıraktı.

İçişleri Bakanlığı'nda kâğıt üzerinde yaptığı işler diplomasi kapsamındaydı. Sahada ise casusluk, istihbarat ve çoğu durumda suikasttan daha azı değildi.

Bu oldu ve elderMackenzie Piç kurusu, Hamish, Cole'u Özel Operasyonlar Birliği'ne kadar takip etmişti. Sonra da kendi canını kurtarmak için onu Türklere ihbar etmişti. Ravencroft, Cole'u Osmanlılardan geri almak için gönderildiğinde kendi kardeşinin kurbanını kurtardığını bilmiyordu. Marki, Amerikan konsolosu, İngiliz büyükelçisi ve İrlandalı-Amerikalı muhabir Januarius MacGahan'la birlikte istihbarat toplama bahanesiyle Bulgaristan'a gitmişti, çünkü Osmanlılar Bulgar ayaklanmasının gerçekleştiğini inkâr ediyorlardı. Bulgaristan'daki şehirleri taramışlardı. bir kez yedi bin ruhlar ile sadece iki . binlercesi kalmıştı. Sokaklarda çürüyen ve temizleyecek kimsenin kalmadığı ceset yığınlarını aradılar. Kızların ve bebeklerin çürüyen kafataslarını karıştırdılar. şişlenmiş tarafından süngüler. Elli sekiz Katledilen köyler. Beş saygısızlık manastırlar. Otuz bin Köpekler ziyafet çekerken cesetler taranıyordu.

Cole'un tanık olduğu dehşetin sonuçları. Mücadele etmişti. Ve bir şekilde hayatta kalmıştı.

Sonra birkaç önemli mahkûmun daha doğuya, Konstantinopolis'e doğru yola çıktığını duymuşlardı ve Ravencroft'un onu bulması yine de birkaç ay sürmüştü. Bir deri bir kemik kalmış Trenwyth Dükü'nü eve sürüklediğinde aralarındaki ilişki yeniden şekillenmişti.

Amerikalı gazeteci bu konuda bir ifşa yazısı yazdı ve İngiliz basını ve halkı cevap aramaya başladı. Oscar Wilde, Charles Darwin, Victor Hugo.

İngiltere'nin ya da daha doğrusu tüm Avrupa'nın harekete geçmesi için bir soruşturmayı zorlayacak etkiye sahip olmalıdır.

Ravencroft ve Trenwyth, İngiltere'nin Osmanlıları kötülüklerinden dolayı cezalandırmaktan daha fazlasını yapacağını umarak saflara katılmıştı. Zaman geçtikçe, davalarının kapitalist bürokrasinin çarkları arasında kaybolduğu görülüyordu.

Ne olursa olsun, o çalkantılı dönemde daha derin bir tanışıklık kurmuşlardı. Ancak bir zamanlar kardeş dedikleri adamın ipin ucunda tekmelenmesini izledikleri güne kadar aralarındaki bağ sağlamlaşmamıştı. Cole, İskoç lorda başka hiç kimseye güvenmediği kadar güveniyordu. Ravencroft iki çocuğu ve nispeten yeni geliniyle birlikte çoğunlukla Highland'deki şatosunda yaşıyor olsa da, Cole'un yorulmak bilmeden Ginny'yi aramasına yardımcı olmuştu.

"Bu sen içinde Londra için ve süre?"
o karanlık düşüncelerinin seyrini değiştirmeyi umarak kayıtsızca sordu. "Evet, kızım Rhianna kraliçeye takdim edildi ve mevsimi geliyor. Hayatım kanlı balo elbiseleri, törenler, valsler, can sıkıntısı ve berbat İngiliz yemeklerinden başka bir şey değil. Kızımın en sevdiği genç delikanlılardan birkaçını dirkime saplamayı düşündüm, sırf akşamları renklendirmek için

başka bir şey değil."

"Kulağa korkunç geliyor."

"Öyle." Ravencroft omuz hizasını geçmeyen abanoz saçlarını kaşıdı. Cole bunun şakaklarında parlayan birkaç tutam gümüşü gizlemek için olduğunu tahmin etti. "Sezon bitmeden bir fakir ve katil olacağım, benden söylemesi."

İkisi de bunun bir yalan olduğunu biliyordu. En azından fakirleşmekle ilgili kısmın. Ravencroft imparatorluk tarihindeki neredeyse herkesten daha fazla ölümden sorumluydu elbette ama tüm Highlands'deki en iyi arazilerden bazılarına sahipti. Mülkleri ve içki fabrikası kârlı olmanın ötesinde, kıskanılacak durumdaydı.

"Havena doğru dürüst bir balayı bile geçirmedi," diye homurdandı iri yarı İskoç.

"Yazık," diye cevap verdi Cole, Leydi Anstruther uzun saçlarını kaldırıp başının tepesinde bir çeşit düğüm haline getirirken bir an için dikkati dağıldı ve fazladan bir boya fırçası sapladı. Tanrım, boynu her zaman bu kadar zarif miydi? Pantolonundaki rahatsız edici sıkılığı hafifletmek için biraz kıpırdanırken, "Ona varis olman falan gerekmiyor," diye mırıldandı.

"Karımla tanışmış olsaydınız, onu tüm dikkat dağıtıcı şeylerden uzaklaştırıp sıcak ve egzotik bir yerde günlerce çıplak tutma ihtiyacımı anlardınız. Ama inatçı kızım bu Allah'ın belası şehirdeki her aksak bilekli, işe yaramaz aristokrati büyüleyip kırana kadar bunu yapamam."

"Sanırım bu gece başka bir balo var?" Cole sırtıttı, babalığın tuhaf sorumluluklarından kaçtığı için minnettardı.

"Aslında bu gece ona rahmetli eşimin annesi, yani büyükannesi refakat ediyor." Marki'nin sesi tam olarak rahatlamış değil, daha çok boyun eğmiş gibiydi. "Leydi Ravencroft bu akşamki bir yardım gecesine katılmam için beni ikna etti. Oldukça tutkulu olduğu yeni bir yardım projesi."

"Ayartılmış derken, zorlanmış demek istiyorsun."

Ravencroft kayıtsız bir ses çıkardı. "Çok da umurumda değil, iyi bir amaç ve yemeklerin harika olacağını duydum. İşte bu kadar."

Cole homurdanarak Leydi Anstruther'a baktı ve ondan hoşlanmamak için bir neden daha olduğunu hatırladı. "Umalım da karınız hayır işlerini ait olduğu yerde, varoşlarda tutacak kadar sağduyulu olsun."

"Ne demek istediğini anlamıyorum." Ravencroft'un sesi yavaşladı ve alçaldı, sanki karısının adına alınsa mı alınmasa mı diye düşünüyordu.

"Hemen telaşlanmayın, sevgili markizinize karşı bir şey demek istemiyorum." Cole bir kez daha samimi kontesin boynunu ve omuzlarını serinletmek için nemli bir beze bastırıldığı ve bunu korsajının altına daldırıldığı pencereyi işaret etti. Sanki birisi üzerine yıldız tozu serpmiş gibi teninde boncuk boncuk nem parlıyordu. Cole aniden

Göğsünün genişliği ve dekoltesi üzerinde nihai yollarını izlerken söylemek üzere olduğu şeyi unuttu.

Aniden büyük bir susuzluk hissine kapıldı, kendi viski sürahisine uzandı ve büyük, kavurucu bir yudumda geri fırlattı.

"O zaman kimi kastediyordunuz?" Ravencroft bastırdı. "O kadın," diye tükürdü. "İnanır mısınız, o kadın Belgravia'daki malikanesini bir avuç fahişeye, talihsizlere ve evlenmemiş annelere tahsis etti."

"İşbirlikçi kaltak!" Ravencroft soluk soluğa kaldı, alaycı alaycılığı iri göğsü kadar kalındı.

Cole ona alaycı bir bakış gönderdi. "Londra'nın en güzel ve en görkemli evlerinden birini yankesiciler ve liman fahişeleri için bir cennete dönüştürmeye çalışıyor. İlçedeki herkes bu konuda çılgına dönmüş durumda. Diğer tarafta yaşayan aktris Millie LeCour'a zar zor tahammül ediyorlar çünkü kocasından korkuyorlar, anladığım kadarıyla Blackheart şöhretli meraklı yeni ortağınızın bir başka bağlantısı."

"Tanrım, yüce ve kudretli Majesteleri, hep böyle züppe miydiniz?" Laird dirseğiyle onu dürttü.

"Muhtemelen."

"Belki de uzun zamandır kayıp olan Ginny'nizi bulmak için yandaki bir avuç fahişeye bakmalısınız."

Zaten vardı.

"Ginny sıradan bir fahişe değildi. O... farklıydı." "Nasıl yani?"

Cole cevap vermek yerine kendine bir içki daha doldurdu, bu da onu laird'in rahatsız edici derecede zeki gözlemlerine daha fazla açtı.

"Ginny'nin gecenin diğer... hanımlarından tek farkı senin için bir anlam ifade etmesinden başka bir şey olamaz mı?"

Cole bir yudum aldı, Anstruther'ın bahçesine baktı ve del Toro'nun söylediklerini umutsuzca hatırlamamaya çalıştı

o gece ona açıklandı.

Piç herif ona bekaretini satmıştı. O da fark edemeyecek kadar sarhoştı.

Cole onun ilk sevgilisiydi ve o zamandan beri kaç erkeğin onunla birlikte olmuş olabileceğini düşünmek ona eziyet ediyordu. Onu hoyratça kullanmış olabileceklerini. Onunla paylaştığı nezaketin, *masumiyetin*, ayrı kaldıkları süre içinde sönmüş olabileceğini.

Çünkü o orada değildi.

"Bak, orayı görüyor musun?" Elindeki kadehi bırakmak istemeyerek protez eliyle işaret etti. "Kucakladığı şu dolgun hatun." Ravencroft daha da yaklaştı ve bahsettiği rezaleti gözlemllemek için aşağıya baktı. Leydi Anstruther, kumral saçlarıyla göz alıcı bir zenginliğe sahip, şehvetli bir kadının ellerini tutmuş duruyordu. "Kontes zar zor giyinmiş ve bahçesinde misafirlerini kabul ediyor. Ve diğer kadın, belli ki bir ahlaksız."

"Evet, öyle."

Ravencroft'un ses tonundaki bir şey Cole'un adama bakmasına neden oldu. "Sanki onu tanıyormuşsun gibi konuşuyorsun."

"Ben biliyorum. O dolgun, ahlaksız fahişe benim karım, Ravencroft Markizi Mena Mackenzie olacak."

ONUNCU BÖLÜM

Eğer Imogen kolayca kandırılabilirdi için kendinden nefret ettiyse, o da bu geceydi. Neden, ah neden, Millie LeCour'un kendisini bu etkinliğe ev sahipliği yapmaya ikna etmesine izin vermişti ki? Imogen ilk başta kimsenin katılmaya zahmet etmeyeceğinden korkmuştu; şimdi ise hepsini ağırlayacak kadar yer bulamamaktan endişe ediyordu. Özellikle de akşam yemeği için.

Mena Mackenzie, Leydi Ravencroft'un tavsiyesi üzerine, çok az bir kısmının katılacağını umarak fazla sayıda konuk davet etmişti. Görünüşe göre ilk davetli listesi Londra'daki *tonlarca kişinin* yarısını davete ikna etmeye yetmişti. Sadece Şeytan İskoçyalı'nın markizesi etkinliğe sponsor olmakla kalmamış, aynı zamanda güçlü ve tartışmalı Kont ve Kontes Northwalk, imparatorluğun en sevilen ünlüsü olan batı komşusu Millicent LeCour gibi katılımlarının reklamını yapmıştı.

Imogen heyecanlanması gerektiğini biliyordu, dehşete düşmesi değil.

Öyleyse neden yaklaşan kıyametin alametlerini bir türlü aklından çıkaramıyordu? Ya bu gece tam bir felakete dönüşürse? Herkesin burada bulunma nedeninin büyük bir kısmı felaket ve yıkım ihtimali değil miydi, bir kontu kapmış olan sahte kontese aval aval bakmak?

Imogen'in elleri eldivenlerinin içinde kıpırdandı ve misafirlerinin hissedebileceği kadar nemli olup olmadıklarını merak etti.

nemi kumaşın içinden geçirdi. Buna karşılık, ağzı Sahra kadar kuruydu. Gülümsemesinin köşeleri titremeye başlamıştı ve ilk defa, büyük girişinde durup kendisini ne seven ne de kendilerinden biri olarak kabul eden insanları daha ne kadar selamlamak zorunda kalacağını merak ediyordu.

Şimdiye kadar bu onu rahatsız etmemişti. Imogen, Anstruther Kontu'yla evlendikten sonra, zenginlere ve unvan sahiplerine el pençe divan durma günlerinin sona erdiğini düşünmüştü. Planı, kendisini ve ailesini tuvalleri ve boyalarıyla birlikte bu güzel malikaneye kilitlemek ve dünyanın geri kalanını kendi haline bırakmaktır.

Görünüşe göre, cezalandırılmaya aç biriydi ve boş bir eğlence hayatına uygun olmadığını fark etti. Bir nedeni, bir amacı olmadan gelişmemiş gibi görünüyordu.

Kim tahmin edebilirdi ki?

Ancak, bu akşamın tüm ön çalışmalarının sonucu olacağını bilseydi, süreçlerini ciddi bir şekilde yeniden gözden geçirebilirdi. Ne kadar çok insan. Mücevherlerle süslenmiş bedenleri ışıkların altında bir gökkubbe gibi parlıyordu. Imogen göklerde gerçekten de Londra'daki elmaslar kadar çok yıldız olup olmadığını merak etti.

"Rahatla, sevgilim." Millie LeCour kıpkırmızı eldivenli kolunu Imogen'in kolunun arasından geçirdi ve onu kendi tarafına çekti. Bu kadar ufak tefek bir kadın için, siyah saçlı baştan çıkarıcı hatırı sayılır bir güçtü. Karizması ondan üç adım önce ortaya çıkıyordu ve onun bulunduğu her oda yüz kat daha renkli görünüyordu. "Korkunun kokusu bu insanlar için bir afrodisyak gibidir."

"Sadece *bu* insanlar değil." Aktrisin akıl almaz irilikteki kocası onun daimi gölgesiydi. Imogen gözlerini kırıştırarak Christopher Argent'a baktı ve balo salonunu sürüden koparacağı lokmayı seçen bir avcı edasıyla tararken ne demek istediğini merak etti. Acaba şunu mu ima ediyordu?

korkunun kokusundan da mı hoşlanıyordu? Bu doğru olamazdı, ama yine de ...

Imogen onları tanıyalı bir yıldan az olmuştu ama evliliklerinde Christopher Argent'ın hayatın fırtınalı okyanuslarında yelken açtıkları sağlam gemi, Millie'nin ise tartışmasız dümen olduğunu gözlemlemişti. Kumral saçlı Viking, güzel karısının kaotik seyrini takip etmekten memnun görünüyordu ve birbirlerine olan bağlılıkları imrendirici olduğu kadar ilham vericiydi de. Yeterince cana yakın görünüyordu, ifadeleri sadece hafif bir ilgisizlikten belli belirsiz bir eğlenceye kadar değişiyordu. Ancak esrarengiz Bay Argent sık sık Imogen'in ensesinde küçük bir korkunun kaymasına neden olan şeyler yapıyor ve söylüyordu. Adamı iyi tanı mıyordu ama bir engerek yılanından daha ölümcül olduğuna dair belirgin bir fikri vardı.

Millie kocasını görmezden gelerek boşa kalan kolunu Anstruther malikânesinin büyük balo salonunun tamamını kapsayacak şekilde salladı. "Eğlenmen konusunda ısrar ediyorum hayatım, bu gece şimdiden büyük bir başarıya ulaştı."

Imogen, "Gece daha yeni başladı," diye mırıldandı, aklından bir dizi felaket senaryosu geçiriyordu.

"Kesinlikle, bu akşam fırsat ve olasılıklarla dolu. Sabah olduğunda tüm Londra sizin eşsiz ilişkinizden başka bir şey konuşmuyor olacak."

Imogen düşüncesizce Millie'ye sarıldı ve onu yanaklarından öptü. "Sen ve arkadaşların bana karşı çok naziktiniz, bunun karşılığını asla ödeyemem."

Millie'nin parlak gülümsemesi pek çok kişinin bakışlarını üzerine çekti. "Hayatımda böyle kadınlar olduğu için şanslıyım ve onları sizlerle paylaşmaktan, özellikle de böylesine değerli bir amaca destek olmaktan mutluluk duyuyorum."

Beyaz eldivenini karmaşık kayısı rengi elbisesinin önünde belki de milyonuncu kez düzelten Imogen, sinirlerini yatıştırmak için belirli başarılarını işaretleyerek balo salonunu taradı.

Ravencroft Markizi'nin uzman rehberliğinde, beyaz mermer salonu Grek sütunlarındaki süslemelere uyacak şekilde altın yığınlarıyla kaplamıştı. Kabarık perdeler, bahar esintilerinin odayı serinletmesi için açık bırakılan pencerelerden gelen gece havasını yakaladı. Işık dizileri, saçaklar, mumlar, kalabalığın üzerine ruhani bir parıltı yayıyor, pansiyonerlerinden birine Asya pazarlarından aldirdığı büyüleyici kağıt fenerlerle vurgulanıyordu. Konuklar bu altın sarısı ışığın hoşlarına gittiğini düşünüyorlardı ve orkestra Camille Saint-Saëns, Antonín Dvořák, Pyotr Ilich Tchaikovsky ve milliyetçileri yatıştırmak için Gilbert ve Sullivan'dan oluşan müzik seçkilerini seslendirirken bazıları pistte dönmeye başlamıştı bile.

Markizden bahsetmişken, Mena Mackenzie'nin heykelsi figürü, saçlarını alevlendiren bronz ipekle örtülü olarak onlara doğru süzüldü. Imogen'a Botticelli'nin *Venüs'ün Doğuşu* tablosunu çağrıştırdı. Sadece yapısı ve güzelliğiyle değil, aynı zamanda bakışlarında parlayan oldukça şehvetli ilahilik ve nazik iyilikseverlik ikilemiyle de.

Merdivenlerden giriş sahanlığına çıkarak ellerini Imogen'e uzattı ve onu iki yanağından öperek selamladı. "Her şey çok güzel canım," diye teşvik etti. "Baksana hepsi ne kadar güzel vakit geçiriyor."

Imogen itiraf etmek zorundaydı, şu ana kadar her şey yolunda gidiyor gibi görünüyordu.

"Bu bakışı yakından tanıyorum," diye sır verdi Mena. "Bir şeylerin ters gitmek üzere olduğundan eminsin."

Imogen kaşlarını çattı, bu kadar şeffaf olmasından acı duyuyordu.

"Markiz olmadan önce vikontesdim ve bu tür etkinliklere tahmin edebileceğinizden çok daha fazla ev sahipliği yaptım. Sizi temin ederim ki korkularınız temelsiz değil. Aslında, ister gerçek ister mecazi olsun, bir yangını söndürmeden tamamen rahatlayamazsınız. Ancak bizim yardımımızla herhangi bir aksilik ya da acil durumu fark edilmeden önleyebilir ya da en azından gizleyebilirsiniz."

"Bu öğleden sonra yaşanan talihsizliğin sayılması için dua ediyorum." Imogen alaycı bir tavırla, kısa bir süre önce işe giren eski balıkçı Clara Boyle'un, Markiz'i salonda bekletmek yerine anons bile yapmadan bahçeye çıkardığını anımsadı. Imogen üzerinde sadece kombinezonu ve eteği, ensesinin üzerinde bükülmüş saçları ve sıcaktan kızarmış yüzüyle resim yapıyordu.

Mena elbette nazik ve tatlı davranmış, Imogen'in mahcubiyetini gülerek geçiştirirken, erkeklerin sadece İskoç etekleri, çizmeleri ve alçak İskoç gökyüzüyle tarlalarda çalıştığı Highlands'de yaşadığından bahsetmişti.

Yine de bu akşam özellikle bir noktaya değinmeyi planladığı için görgü kurallarındaki bu eksiklik onu endişelendirdi. Uygun eğitim, öğretim ve fırsat verildiğinde, bir fahişe veya küçük bir hırsız gibi en düşük koşullardan gelen birinin bile toplumda üretken ve kazançlı bir yaşam sürebileceğini.

Sadece bir şansa ihtiyaçları vardı.

"Asi kocamı gören oldu mu?" Mena sordu. "Henüz gelmediğinden eminim." Imogen bir bakış attı Mena'nın beklenti içinde izlediği kapı. Laird Ravencroft'un orada olmadığından emindi, çünkü İskoçyalı adam Christopher Argent'ı bile geride bırakıyordu ve bu nedenle gözden kaçması imkânsızdı.

"Geç kalmak ona göre değil," diye endişelendi Mena. "Bu öğleden sonra Belgravia'da bir arkadaşını ziyaret edeceğini söyledi, belki onu tanıyorsunuzdur, Dük-"

"Leydi Anstruther."

Imogen, kocasının ölümü üzerine kâhyalık görevine terfi ettirdiği Cheever'la yüzleşmek için döndü. Cheever hem kesinlikle uygun hem de tamamen tedirgin edici bir şekilde havada asılı duruyordu. Bir şeyler olduğunu ellerini arkasında kavuşturmasından anlayabiliyordu.

"Ne oldu, Cheever?" Nefes alış veriş artmış olmasına rağmen sesini nasıl düzgün tuttuğundan gurur duyuyordu

Dramatik bir şekilde.

"Böldüğüm için özür dilerim ama Croyden'den acil haberler var, hanımefendi. Mavi salonda size danışabilir miyim? Sadece bir dakikanızı alır."

Imogen kol ve bacaklarındaki kanın hızla aktığını hissetti ve Millie'nin kendisine doğru yığılma dürtüsüne boyun eğmemesi için elini bıraktı. "Elbette, Cheever." Konuklarından özür dileyerek, cam gibi sağlam bacaklarının üzerinde balo salonuna doğru ilerledi.

Croyden. Bu bir aksilikten daha büyük bir şeydi. Bu korktuğu destansı felaket olabilirdi. *Croyden*, Edward ve Cheever'ın Çıplak Kedicik'ten bahsederken kullandıkları parolaydı.

Imogen, Jeremy Carson'ı mavi salonda, kristal bir tabakta sakladığı Türk lokumunu yerken buldu. Kadın içeri girdiğinde ayağa kalktı ve utangaç bir tavırla pantolonundaki pudra şekerini silkeledi.

"Ginny, *yani* Leydi Anstruther." Daha ziyade abartılı bir şekilde eğildi ve şekerlemenin geri kalanını yanağında saklamaya çalıştı.

"Jeremy, ne hoş bir sürpriz," diye yalan söyledi Imogen. Çocuğa karşı kötü hisler beslediğinden değil, tam tersine, Çıplak Kedicik'ten gelecek herhangi bir haberin korkunç olacağının sözünü verdiğinden.

Imogen kötü haberlerle başa çıkma konusunda uzman sayılırdı ama... sadece bu gece değil.

"Umarım her şey yolundadır," diye nazikçe dürttü, sesini aldatici bir şekilde yumuşak tutarak.

Yanağını şekerin üzerine bastırması çarpık gülümsemesini biraz bozdu ama yine de sevimliydi. "Rahatsız ettiğim için özür dilerim hanımefendi, bu gece bir işiniz olduğunu bilmiyordum. Sadece bilmeniz gerektiğini düşündüğüm bir şey var."

Imogen kendini destekleyerek sandalyenin yüksek arkılığına uzandı ve tüm elleri bembeyaz olana dek onu kavradı. "Devam et," diye cesaretlendirdi.

"Hani şu elini kaybeden yüce dk var ya, dn yine gelip seni sordu." Jeremy onun şaşkınlığını fırsat bilerek lokumunu ığnemeyi bitirdi ve Jeremy lokumunu yutarken adem elmasının çıkıntısını izledi.

"Benden sonra mı?" sonunda nefesi kesildi.

"Ginny'den sonra, ama evet." Jeremy kasketini çıkarıp iki eliyle tuttu ve kenarından endişelendi. Yulaf samanı renginde ve kıvamında olan saçları, belli ki pomatla ehlileştirmeye çalışmış olmasına rağmen, vahşi tutamlar halinde uzanıyordu. "Ama ona dedim ki, 'Hey, ne tür bir unvan attığın umurumda değil, sana hiçbir şey söylemiyorum."

"Bunu ona sen mi söyledin?"

"şey, tam olarak bu kelimelerle değil." Ona mahcup bir sırtış fırlattı, illerinin altında bir şekilde son derece çekici olan bir altın dişini ortaya çıkardı. "Ama ona hiçbir şey hatırlamadığımı, seni hiç görmediğimi ve kaç kez gelip sorarsa sorsun, hafızamın zamanla düzelecek gibi olmadığını söyledim."

"Tanrı seni korusun, Jeremy." Imogen sandalyeye yaklaştı ve ince kadifenin onu rahatlık ve sıcaklıkla sarmasına izin vererek içine gömüldü.

"Bir şey değil, Leydim." Jeremy şapkasını tekrar başına yerleştirmeden önce ona sevimli bir göz kırptı. "Gerçi o yaşlı topalın senden ne istediği tam bir muamma, söylememi mazur görürsen."

Imogen nazikçe, "Bana Hanımefendi demek zorunda değilsiniz," diye hatırlattı. "Daha önce bir arkadaştınız..." Jeremy'nin pek de ince olmayan sorusuna cevap vermek istemediğinden değil, sadece Trenwyth'in bunca yıl sonra neden Ginny'yi aradığını düşünmek istemediğinden.

"Devina'dan, Heather'dan ya da diğerlerinden tek kelime duymadım," dedi cesaret verici bir şekilde. "Senin için bir tehlike oluşturmamalılar." Bare Kitten'da onunla birlikte çalışan kadınlara taşınmaları için bütün bir yıllık maaşları teklif edilmiş, hiçbir soru sorulmamış ve hepsi de bunu memnuniyetle kabul etmişti.

"Sadece ... Barton var," diye hatırlattı Jeremy ayık bir sesle. "Ve o gecedan beri onu kimse görmedi. Yani Flora'dan başka kimse."

Imogen, Flora Latimer'a olanlar yüzünden kendini asla affetmemiştir.

Görünüşe göre Imogen'in Barton'la dövüştüğü gece, Jeremy onu St. James Sokağı'ndan birkaç blok ötedeki sisin içinde kaybedene kadar peşinden gitmişti. Döndüğünde Bay Barton'ın ortadan kaybolduğunu görmüş. Imogen'in çılgınlığı sırasında, onu ilk başta düşündüğü kadar ağır yaralamamış gibi görünüyordu. Zavallı Flora Latimer, tatlı sarışın fahişe, lanetli sokakta boğazı kesilerek öldürülmüştü. Elleri bağlı, oğlancılığa maruz kalmış ve kendi kanıyla dolu bir havuzda yüzüstü yatarken bulunmuştu.

Imogen keşke Barton'ı öldürseydi de Barton ona olan öfkesini zavallı Flora'dan çıkarmasaydı diye düşündü. Elbette ortadan kaybolmuştu ama her zaman oradaydı, Imogen'in yeni hayatının tuvalinde bir iğne ucu kadar endişe vardı ve her an gölgelerden çıkıp tüm tabloyu mahvetmekle tehdit ediyordu.

"Hanımefendi?"

Imogen gözlerini kırpıştırarak ona baktı ve bir an için hâlâ onu dikkatle izlediğini fark ederek irkildi. "Özür dilerim Jeremy, ne diyordun?"

"Bunun beni ilgilendirmediğini biliyorum ve sormamın sakıncası yoksa, bu Trenwyth'ten neden bu kadar korkuyorsun? Seni tehdit mi ediyor? Yapabileceğim bir şey var mı? Çünkü bir kelime söyle ve biz-"

"Hayır," diye niyet ettiğinden daha hızlı cevap verdi. "Hayır. Sadece kontla evlenip kontes olduğumda, hayatımın o kısmını geçmişte bırakmam zorunlu hale geldi." Onu kırmamak için cevabını mümkün olduğunca diplomatik tutmaya çalıştı.

"Bunu anlayabiliyorum leydim. Ne derler bilirsiniz, bu züppeler Cumartesi gecesi papazlarla dolu bir genelevden daha ikiyüzlü ve acımasızdırlar."

"Aynen öyle." Imogen kendine rağmen güldü. Daha önce kimsenin böyle bir şey söylediğini duymamıştı ve Jeremy'nin her zaman alıntı yaptığı bu *kişilerin* kim olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Ama kendini sık sık onlarla aynı fikirde buluyordu.

"Ama sen değil." Yumuşak kahverengi gözleri ona kurnaz bir orman yaratığını hatırlattı ve bir an için kalbi eridi ve her şey o kadar tehlikeli olmaktan çıktı.

"Bunu söylemekle çok nazıksın Jeremy." Ayağa kalkıp Jeremy'nin yanına gitti ve yanağına, ardında şiddetli bir kızarıklık bırakan iffetli bir öpücük kondurdu. "Her şeye rağmen çok gerçek bir dost oldun."

"Ve her zaman öyle olacak, Ginny." Kendini unutmuş, bakışlarını yerden ayıramıyor gibiydi.

"Bana Imogen de," diye teklif etti. "Bu benim gerçek adım."

Ona sanki kendisine pahalı bir hediye vermiş ve karşılığında verecek hiçbir şeyi yokmuş gibi baktı.

Genç adamın saygısından hem utandı hem de gururlandı, arkasını döndü ve aralarına uygun bir mesafe koydu. "Sizin için yapabileceğim başka bir şey var mı? İşyerinde işler iyi gidiyor mu?" Para teklif ederek onu gücendirmek istemiyordu, ama ihtiyacı olursa istemesi için ona fırsat vermek istiyordu.

Bir şeyler söylemek, oyalanmak ister gibiydi ama sonra fikrini değiştirdi. "Hayır, doğru düzgün bir işi böldüm, değil mi? Misafirlerinizin yanına dönmenize izin vermeliyim."

"Şey..." Bu konuda çok kötüydü. Ne söyleyeceğini, artık hiç karşılaşmadığı eski bir tanıdığıyla nasıl vedalaşacağını bilemiyordu. "Buraya geldiğin için ne kadar minnettar olduğumu bilemezsin. Cheever'dan sana yanında götürmen için bir kutu Türk lokumu vermesini isteyeceğim. Lütfen tekrar arayın."

"Belki olur." Ona o altın rengi gülümsemesini gösterdi ve kapıya doğru yürüdü. "Belki olur."

Sanki odadan çıktığı anda boşalttığı alanı misafirlerin gürültüsü doldurmuş gibi görünüyordu. Onlara geri dönmesi gerekiyordu.

Düşünmeye ihtiyacı vardı.

Cole hakkında.

St. Margaret's'tan ayrıldığından beri onu pek görmemişti ama Jeremy Amerika'ya gitmeden önce onu aramak için Çıplak Kediciğe geldiğini haber vermişti.

Şimdi geri dönmüştü. Ve hâlâ onu unutmamıştı. Dehşete mi kapılacağını yoksa memnun mu olacağını bilemiyordu.

Gizli benliğinde, her ikisinden de biraz olduğunu itiraf edebilirdi.

Onu aramaya gelmesinin en nazik nedeni, birlikte geçirdikleri zamanı sevgiyle hatırlaması olabilirdi. Belki de yatağını paylaşmak için tekrar para ödemek istiyordu. Hatta onu metresi yapmayı bile teklif edebilirdi. Imogen, koşulları olduğu gibi kalsaydı, böyle bir teklifi ciddi ciddi düşünceğini itiraf etmek zorundaydı. Adamın yasadışı ilgisinden hoşlanmıştı ve ona acı veren kısımları bile böyle bir pozisyonun ona sağlayacağı istikrar ve fırsata değerdi.

Ama şu anda böyle seçenekler üzerinde düşünmesine gerek yoktu. Edward, del Toro'ya küçük bir servet rüşveti vermekle ve Jeremy için bir işyeri satın almakla kalmamış, çocuk için altı aylık bir yatırım bursu ayarlayacak kadar ileri giderek bu tür endişelerin hepsini cömertçe halletmişti. *Adamım, diye* kendine sıkıca hatırlattı Imogen. Her ne kadar bebek yüzlü olsa da Jeremy şu anda en az yirmi bir yaşında olmalıydı, kendisinden sadece birkaç yaş küçüktü.

Bu da onu Trenwyth Dükü'nün onu arıyor olabileceği en korkunç nedene getirdi...

Ya onun gerçekte kim olduğundan şüphelendiyse ve onu metresi olarak istemek yerine, onun skandal ve tehlikeli geçmişini, çöküşünden zevk alacak olanlara ifşa etmeyi planladıysa?

Belki bir yıl önce bunun bir önemi olmazdı, ama şimdi... şimdi bir şeyler inşa etmeye, bir davayı savunmaya başladığına göre, geçmişinin olduğu yerde kalması giderek daha zorunlu hale geliyordu.

Gizli.

Trenwyth'i en son Edward'ın Belgravia Şapeli'ndeki cenazesinde görmüştü. Son haftaları berbat geçtiği için hem üzülmüş hem de rahatlamıştı ve onun acı çektiğini görmek onu tarifsiz bir şekilde incitmişti.

Cole tüm bu süre boyunca ona ters ters bakmıştı. İyileşme sürecindeki solgun ve zayıf haliyle ona öylesine küçümseyerek bakmıştı ki bu durum Cole'u endişeye sürüklemişti. Cenaze töreninde Cole'un kendisini tanımasından korkmuş, siyahlara bürünmüş ve ağır bir şekilde örtünmüştü. Lord Anstruther'ın akranları, askeri astları ve arkadaşları onu teselli etme konusunda çok az şey sunmuştu ve Lord da farklı değildi. Reddedilmeyi bekliyordu ama bu kadar acı vereceğini düşünmemişti.

Özellikle de onun.

Yine de ondan uzak durmasının daha iyi olacağını düşündü. Onu gerçekten tanırsa, annesi ve kız kardeşi için kurduğu hayat tehlikeye girebilirdi.

Artık seyahatinden döndüğüne göre, ona dikkat etmesi gerekiyordu.

Görünüşü kesinlikle eskisinden farklıydı. Elbette saçları hatırladığından farklı bir uzunlukta ve renkteydi ama bunun da ötesinde, evlendiğinden beri ona iyi bakılmıştı. Kemikleri ince, donuk etinin arasından çıkıntı yapmak yerine pembe yanaklı olmuş ve -kuşkusuz- iyi beslenmişti. Ailesindeki kadınlar doğuştan narin değillerdi ama Pritchard kadınları beslenemedikleri için böyle olmuşlardı. Gerçekten de Imogen yirmi dört yaşında kalçalarını ve göğüslerini büyütmişti. Saçları parlaklaşmıştı ve çelimsiz gri gözleri, bahçede çok fazla zaman geçirdiği için altın rengine dönmüş ve çillenmiş yüz hatları üzerinde parlıyordu. Işık izin verse ela gözlerine yeşil demeye bile cesaret edebilirdi.

Aslında, Ezio del Toro'nun yolunun kesişmesi halinde onu tanıyacağından çok şüpheliydi.

Yine de... eldivenlerini düzelterip koridora çıkarken, komşusuna göz açtırmamasının akıllıca olacağına karar verdi. Collin Talmage tehlikeli bir adamdı. Savaş esiri olmak onu değiştirmişti. Sadece fiziksel olarak değil, hayal bile edemeyeceği şekillerde. Belki de mümkün olan her şekilde.

Onun yalnızlığını düşünmek, içinde bir suçluluk ve keder duygusu uyandırdı. Bunca zaman sonra Ginny'yi arayıp bulmasının nedenini merak ediyordu.

Yine de, ne pahasına olursa olsun tehlikeli dükten uzak durması şarttı, diye sitem etti yumuşak ve hain kalbine. Dudaklarına bir gülümseme ilıştırarak, Millie ve Mena'nın yaptığı gibi balo salonuna süzölmeye çalıştı, zarafetleri ve güvenleri onlardan somut dalgalar halinde akıyordu. Çaresiz koşulları değişmiş olsa da, hâlâ düşünmesi gereken Isobel vardı. Şu anda bile bir koca bulma umuduyla Leydi Caroline Witherspoon'un sosyeteye takdim balosuna katılan Isobel.

Toplanan kalabalığın içinde Imogen tanıdık bir yüz buldu. "Dr. Longhurst," diye haykırdı, "davetimi kabul ettiğiniz için çok memnun oldum!"

Garip bir hareket yaptı ve ona dönerken içkisinin devrilmesini kıl payı önledi. Yine de yüz hatları benzer bir zevkle aydınlandı ve bu da onu hem ısıttı hem de dikkatini dağıttı. "Hemşire, yani Leydi Anstruther. Neredeyse katılmayacaktım. Bu tür etkinliklerde berbatımdır. Asla iyi bir dansçı olamadım." Hafifçe yamulmuş olan yakasını çekti. "İyi bir nedeni görmezden gelemem. Ya da... seni tekrar görme şansını."

Imogen kolunu onunkiyle birleştirdi ve odanın genelini işaret etti. "Seni burada görmek bütün akşamımı güzelleştirdi."

Biraz kızardı ve canlandırıcı bir içki aldı. "Çok naziksin," diye mırıldandı rahatsızca.

"Hastanede işler nasıl?" diye sordu, onun aşinalıktan duyduğu rahatsızlığı fark ederek.

"Aynı eski." Ona konuşur gibi bir bakış attı. "Dr. Fowler mı?" diye tahmin etti.

"Yıl sonunda emekli oluyor, ya da söylentilere göre öyle."

Bu dedikodudan duydukları hazı paylaşıyorlardı. "Bu yıllardır duyduğum en iyi haber."

Longhurst başını sallayarak onayladı. "Zarar vermeyeceğime dair yemin etmemiş olsaydım, onun durumunda fena halde cezbedilirdim."

"Ve hiç kimse sizi suçlayamaz. Hatta sizi alkışlarlar."

Kolunun gelişigüzel bir şekilde onunkiyle birleştiği yere bakarken daha da ayıldı. "İyi görünüyorsun..." diye mırıldandı. "Daha iyi. Daha sağlıklı."

"Öyleyim. Her iki açıdan da." Imogen ona St. Margaret'in hayırseverlik komitesinde görev almasının istendiğini, yani hastaneye sponsor olmasının istendiğini söylemedi. O anda, parasının kendisine sağladığı nüfuzu Dr. Longhurst'ün araştırmalarını ve kariyerini ilerletmek için kullanmaya karar verdi. "Gwen'in hayır işlerimi ilerletmek için artık benimle birlikte çalıştığını duydun mu?"

"St. Margaret's için büyük bir kayıp," dedi. "İkiniz de. Yokluğunuza alıştığımı sanırsınız. Birlikte çalışmamızın üzerinden neredeyse iki yıl geçti. Ama... kendimi hala bana yardımcı olman için seni ararken buluyorum. Sen sahip olduğumuz en iyi hemşireydin."

"Şimdi nazik olan sizsiniz," diye sıcak bir şekilde karşılık verdi. "Hayır." Sonunda onun gözleriyle karşılaştı ve Imogen şaşırdı

Orada okuduğu hayranlık karşısında. "Hayır, değilim."

Birden telaşlandı ve elini kalbinin üzerine koydu. "Umarım herkes iyidir?" dedi biraz fazla parlak bir sesle. "William, Bayan Gibby, Molly?"

"Duymadın mı? Molly öldü. Aniden, ya da bana öyle söylendi."

Şaşkına dönen Imogen ona sadece göz kırpabildi. Hemşireyle sadece bir kez karşılaşmıştı ve aralarındaki etkileşim pek de hoş olmamıştı ama bu haber yine de şok etkisi yaratmıştı, özellikle de bu kadar soğukkanlı bir şekilde verildiğinde. "Aman Tanrım. Ne olduğunu biliyor musunuz?"

Omuz silkti. "Ben orada değildim. Ama anlatılanlara göre koşullar korkunçtu."

"Leydi Anstruther!" Mena, uzun boylu, aşırı iri yapılı bir grup adamla birlikte durduğu uzak girişten aceleyle ona doğru koştu. "Şurada hayatım, tanışmanı istediğim çok önemli biri var."

Dr. Longhurst'e baktı ve onun tavrında garip bir şeyler okudu. Hayal kırıklığından öte bir şey. "I-"

"Oh bak," diye mırıldandı. "İşte Gwen. Gidip ona kendimi göstereceğim."

"Ama-" Konuşmalarını bitirmiş gibi görünmüyorlardı. Önemli bir şey konuşulmamış olmasına rağmen, aralarındaki ilişkiyi bu şekilde bıraktığı için kendini tuhaf hissediyordu.

Aslında bir şey *söylenmeden* bırakılmıştı.

"Sizi görmek çok güzeldi," diye aceleyle kızın elinden kurtuldu. "Umarım bunu tekrar yaparım. Daha sık."

Sonra geri çekildi ve Mena Mackenzie onun koluna girerek tanıdıklar kümesine yönlendirdi. "Leydi Anstruther, kocamı hatırlarsınız, Laird Liam Mackenzie, Marki Ravencroft." Kadın kocasının adını öylesine gururla, öylesine bariz bir sevgiyle söylemişti ki, Imogen bu vahşi görünüşlü İskoçyalıya bakmaktan kendini alamadı.

"Hoş geldiniz, Lord-er-Laird Ravencroft. Karınız gerçekten olağanüstü."

"Evet, öyle," diye onayladı, elini dikkatle bastırıp bırakırken. "Umarım geç kalmamı ve yine görgü kurallarını ihlal etmemi bağışlarsınız Leydi Anstruther, ama bu gece bir misafir davet ettim, çünkü fazladan bir cüzdanın toplantınızdan kovulmayacağını düşündüm."

"Doğru tahmin etmişsiniz." Sıcak bir gülümsemeye onu rahatlatmak için acele etti. Kalabalık olduğu kesindi, bu noktada bir kişi daha olsa ne olurdu? Ne kadar çok para toplarlarsa o kadar iyiydi ve büyük ihtimalle çoktan

Kim olursa olsun, bu bir davetti. "Mackenzie'lerin her misafirine kapımız açıktır."

"Çok cömertsiniz leydim." Geniş sırtı terzisinin yeteneklerinin sınırlarını test ediyor gibi görünen uzun boylu bir beyefendiye işaret etmek için döndü. Uşak henüz şapkasını çıkarmamıştı, bu yüzden rengi girişte Argent'la konuştuğu yerden ayırt edilemiyordu. "Leydi Anstruther, sizi Trenwyth Dükü Collin Talmage Hazretleri ile tanıştırmama izin verin."

Tüm malikâne yana yatarken Imogen kendini sabit tutma dürtüsüyle savaştı. Korkunç ve saçma bir an için, bu kadar ağırlığa rağmen bir evin yan yatıp yatamayacağını merak etti. Kendini sabitlemek için bir şeye uzanmamak için tüm iradesini toplaması gerekti. Bunun yerine, ellerini eteklerinin içine soktu ve titreyen gülümsemesini çağırdı.

Adını duyunca döndüğünde sesi kesildi.

Görünüşe göre, döndüğünden beri geçen sürede sadece hastalığından ve sakatlığından kurtulmakla kalmamış, aynı zamanda... dönüşmüştü. Bu, son gördüğü kırık dökük, ateşler içindeki dük değildi. Bare Kitten'da tanıştığı kederli, sevimli asker de değildi.

Karşısında duran adam tamamen yeni biriydi. Kendisini yalnız bulmaya korkacağı biriydi. Sadece üç yıl içinde belki on yıl yaşlanmıştı ama rahmetli kocasının yaşlandığı gibi değil. Adam... bir şekilde büyümüştü, boyut ve güç olarak. Aynı yatağı paylaştığı adamın uzun zarafetinin üzerine inkar edilemez bir kas gücü inşa edilmişti. Argent kadar vahşi ya da Ravencroft kadar kaslı değildi ama bu kadar uzun boylu bir adama bu kadar kas yüklemek hem Tanrı'nın hem de doğanın kurallarına aykırı olurdu.

İkisinin de üzerinde yükselirken.

Yüz hatları yıpranmış, koyulaşmıştı ve Imogen onun güzelliğinin vahşi Amerika'daki o vahşi ifadeyi aldığından emin oldu.

"Leydi Anstruther." Sesi, sanki kişisel bir şaka olduğunu düşünüyormuş gibi, kelimeye gereğinden fazla vurgu yapıyordu.

Tanrım, bu ne anlama geliyor olabilir? O ne biliyordu ki?

"Majesteleri," diye nefes aldı ve kendini utandırarak Boğazındaki korkuyu hiç de hanımefendiye yakışmayan bir sesle temizledi. "Hoş geldiniz Majesteleri," diye bir kez daha denedi, bu sefer daha başarılı oldu ve titreyen elini ona uzattı.

Sinsice yaklaşarak kadının uzattığı parmaklarına uzandı.

Eldivenine değen metalin sert baskısı onu ürküttü, Ama o, parmak eklemlerini dudaklarına bastırana kadar dengesini korumak için çeliği kavrayarak şaşkınlığını gizledi.

O dudaklar. Her bir parçası o dudakları hatırlıyordu. Daha sert yüz hatları üzerinde sert bir kesikten fazlası değildi. Artık erkeksi bir güvenle kalkmıyor, alaycı bir kibirle bükülüyordu. Bu değişim onu hem şaşırtmış hem de hayrete düşürmüştü ve o ağzı parmak eklemlerinin üzerinde gezdirdiğinde, sahip olduğu her kemiği tanımlanamayan korkular ve zevklerle dolu bir ürperti kapladı. Adam protez eliyle onun elini bilerek tedirgin etmek için tutmuştu, bundan emindi.

Onu o gözlerle, o erimiş bakır gözlerle izliyor, her hareketini bir bilim adamının mikroskobunun altındaki bir numuneyi izlemesi gibi takip ediyordu.

O anda Imogen anlamıştı. Bu canavarın, bu kurdun ısıltılı sürüden ayıklamak için seçtiği yaratık oydu. Kraliçenin kuzeni olan ünlü dükün zarif görünümünün arkasından bir yırtıcının gözleri bakıyordu. Hesaplayan. Aç.

Ölümcül.

Bir uşak belirdi, hızla şapkasını ve paltosunu aldı ve ardından Cheever, iyi eğitilmiş, zararsız hizmetkârların tam bir görünmezlik içinde yaşadığı araftan eriyip gitti.

"Endişelenmeyin leydim, yemek düzeni yeniden kuruluyor."

"Anlaşmalar mı?" diye yankılandı, sonra ortaya çıkan bir korku onu sığınmanın dikenleriyle sardı. Elbette, bir dük olarak,

Trenwyth toplantıya katılan en yüksek rütbeli akranıydı.
Akşam yemeğinde onur konuğu olmayı beklerdi.
Ev sahibesinin yanında.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Böylesine çökmüş bir yemekle kutsanmış olmak ve tek bir ısırık bile alamamak bir saygısızlık gibi geliyordu. Imogen hiçbir zaman titiz bir lokantacı olmamıştı ama boğazına düğümlenen huzursuzluk yumrusunu aşarak bir şeyler, hatta çorba bile yutmak düşüncesi çok muazzam bir görev gibi görünüyordu.

Beceriksizliğine rağmen, ana yemek boyunca sohbet neşeyle ve kolaylıkla aktı, ünlü ve ilgi çekici konuklarının övgüsünü kazandı. Ana ziyafet masasının başındaki yerinden, sağında yükselen Trenwyth'i umursamadan kendisine en yakın olanların konuşmalarını rahatlıkla takip edebiliyordu.

Geleneklere göre akşam yemeğinde ona eşlik etmesi gerekiyordu ve öyle de yaptı. Onun sol tarafını tuttu ve elini hem nostalji hem de endişe duygusuyla onun uzattığı kolun üzerinde kaydırды. Bu kollar bir zamanlar onu tutmuş, değerli bir şeymiş gibi sarmıştı. Şimdi ona dokunuyor olması ne kadar gerçeküstü. Hatırlamaması ne kadar garipti. Kendisine bile ifade edemediği, yabancılıkla karışık sahiplenme duygusu, onu şaşırtıcı bir güçle sarmıştı. Onu tanıdığı anda güçlüydü ama bu kadar güçlü değildi. Katı biriydi ama bu kadar asık suratlı değildi. Olağanüstü yakışıklıydı ama bu kadar değil... kelimeyi bulmakta zorlandı. Sert mi? Sert mi? İlkel?

Onu bir kurda benzettiğini hatırlıyordu, zarif ve acı bakla gibi, saf ve güçlü bir yırtıcı. Şimdi bu benzetme hâlâ geçerliydi ama hareket edişinde daha da ilkel, daha az evcil bir şey vardı. Sanki her an elbisesini parçalara ayırıp onu yutabilirmiş gibi.

Bu düşünceyle içine dolan şehvani heyecana karşı gözlerini kapatarak, derin nefes almasını ve geceyi zarafet ve sabırla geçirmek için elinden geleni yapmasını kendine hatırlattı.

Yakında her şey bitecekti.

Bir çeşit kayış, takım elbisesinin altında ilginç oluklar açmıştı ve sadece eli eksikken neden bir şeyi bu kadar yükseğe bağladığını merak etti. Uzvunun daha büyük bir kısmı mı kopmuştu? Imogen, kirpiklerinin altından ona bir göz atana kadar boş bir merakla bağları parmakladığını fark etmemişti.

Göz ucuyla kızın parmaklarını izliyordu, sert ağzı acıyla kaşlarını çatmıştı.

Yeterince mahcup olan Imogen, bunun dükle ilgili yaptığı en kötü gaf olmasını diledi.

Daha önce mutfak personeline yemeğini ısırik büyüklüğünde porsiyonlar halinde hazırlamaları talimatını vermiş, böylece kendisine servis edilen yemeği tek eliyle tüketebileceğinden emin olmuştu. Ne yazık ki, bu durum ona çoktan servis edilmiş bir

-ve ona göre oldukça ustaca- diğerleri geleneklere göre kendilerine hizmet ederken tabağı düzenledi. Onun bu düşünceli tavrından memnun görünmek yerine ona ters ters baktı ve kendisini ağır bir şekilde aşağıladığı ve belki de küçük düşürdüğü gerçeğini hiç umursamadı.

Imogen yemek boyunca onunla etkileşime girmekten kaçınmaya çalışmış, bunu diğer konuklara belli etmemeye dikkat etmişti. Aklından o kadar çok soru, korku, his ve senaryo geçiyordu ki, bunların verdiği eziyete yenik düşecekmiş gibi hissediyordu. Nefes almaya odaklandı ve konuşmaları takip etmek için elinden geleni yaptı.

Trenwyth'in sağına, Broadmore Vikontesi Edith Houghton'ı yerleştirmişti; genç ve güzel bir dul olan bu kadın, yas tutmadığı ilk günkü davetine katılmıştı. Imogen, kadının masadaki diğer tek refakatsiz konuk olarak, sohbeti eşitlemek için oraya yerleştirildiğini tahmin etmesinden nefret ederdi ama cilveli kadın Trenwyth'in yemek arkadaşı olmasından memnun görünüyordu.

Imogen, Vikontes'in hâlâ eldivenli olan parmağının etrafında altın bir lüleyi döndürürken kıkırdamasını izlemek onu rahatsız etmiyormuş gibi davrandı. Yemek masasında kim eldiven giyerdi ki zaten? Kadının muhtemelen siğilleri vardır, diye düşündü kaba bir şekilde.

Vizontes Broadmore'un diğer tarafına oturttuğu Dorian Blackwell de yemek yerken eldivenlerini takıyordu, yani belki de bu daha önce düşündüğü gibi bir görgü kuralı ihlali değildi. Pek uzman sayılmazdı, aslında bu sınıfın dışından biriydi.

Solunda, Lord Ravencroft ve karısı, iki yanında oturuyordu. Christopher ve Millie ve böylece etrafı sarılmış olan Imogen, Dük'ü zaten tanıyan kişilerin onu ağırlamasına izin verdi.

Dorian Blackwell Northwalk Kontu olmasına rağmen, en yakın arkadaşlarının ondan hâlâ sadece "Blackwell" olarak bahsettiğini fark etti. Her ne kadar kusursuz bir akşam yemeği kıyafeti giymiş ve oldukça çekici bir zekâya sahip olsa da, Imogen ona her bakışında şeytanı masasına davet ettiğini hissetmekten kendini alamıyordu. Bu sadece onun cüssesi, simsiyah saçları, göz bandı ya da yakışıklı yüz hatlarının acımasızlığı değildi. İyi gözlerindeki, sevimli tavırlarını yalanlayan hırçın parıltıydı. Ya da belki de etrafındaki herkesi bir insandan ziyade bir kazanım gibi değerlendirmesiydi. Sözde Ben More'un Kara Yüreği'yle tanıştırılmak yeterince ürkütücüydü, ama bir de onu sessizce kataloglaması

Korkutucu derecede zeki ve hesapçı gözler, sık sık tekrarlamak istemediği bir deneyimdi.

Eğer Blackwell şeytansa, karısı Farah her açıdan onun karşı ağırlığıydı. Gümüş sarısı saçları, kibar gri gözleri ve nazik ama son derece yetenekli tavırlarıyla küçük, narin, melek gibi bir güzellikti.

"Şu anda Akdeniz'de terör estiren bu modern korsan hakkında ne düşünüyorsun, Trenwyth?" Blackwell karanlık sesiyle sordu. "Kendisine Rook diyen bu adam?"

Dük soruyu bir an için çok uzun süre düşündü, çenesi incirli porto demi-glace ile kızarmış ördek göğsünün mükemmel bir şekilde şekillendirilmiş bir lokması üzerinde en dikkat dağıtıcı şekilde büküldü.

"Vahşi, alçak bir köle tüccarı olduğu söyleniyor." Leydi Broadmore bunu söylerken uzun boynunu yemek tabağının üzerine uzattı, sanki onları güvenine almış gibiydi. "İngiliz olduğunu ve sadece Kuzey Afrika ve Kıta'dan yük çaldığını duydum, o yüzden Kanal'dan ve İngiliz filosundan uzak durduğu sürece onun için neden endişelenelim ki?"

Imogen, bu anlamsız kadını en başta neden davet ettiğini hatırlamaya çalışarak, ne kadar yavan bir şey söylediğini düşündü.

"Güney Çin Denizi'nde ortaya çıkmış ve İngiliz gemilerine karşı büyük bir şiddet eylemi gerçekleştirdiği biliniyor," diye kuru bir şekilde cevap veren Dorian, Imogen'in kadın hakkındaki kötü düşüncelerini paylaştığını açıkça belli ediyordu. "Bir süre Bengal Körfezi'nde, sonra da Umman Denizi'nde yağmacılık yaptı. Akdeniz'e kadar yaklaşmış olması gerçekten de büyük bir endişe kaynağı."

"Ayrıca, imparatorluğumuzun ekonomisini sadece İngiliz gemileri beslemiyor ve sadece İngilizlerin hayatı da önemli değil." Imogen bu kibirli Vikontes'i kendi ince üslubuyla kınamaktan kendini alamadı.

Blackwell başını çevirip onu o rahatsız edici zekâsıyla süzdükten sonra onaylarcasına başını salladı. "Pekala

dedi, Leydi Anstruther."

Her türlü iltifata, özellikle de kendi fikirlerine iltifat edilmesine alışık olmayan Imogen, elini yanağına götürüp kızardığından emin olduğu yanağını hissetmekten kendini zor alıyordu.

"Bence bu hikâye fazlasıyla uydurma." Trenwyth ağzını bir bezle sildikten sonra nihayet asıl soruya cevap verdi. "Açık denizler bir asır önce Barbarossa kardeşler, Sir Francis Drake ve Karasakal gibi korsanlar tarafından yönetildiği gibi değil. Doğu Hindistan Şirketi tamamen feshedildi - yanılmıyorsam birkaç yıl önce Ravenscroft'a katılmıştınız?"

İskoçyalı kocaman omzunu silkti ama kara gözleri parıltıyordu. "Ne doğrulayabilirim ne de yalanlayabilirim."

Trenwyth, "Gemicilik artık çoğunlukla buharla yapılıyor," diye devam etti. "Ve kargo çok sıkı korunuyor. Muhtemelen bu Rook ya da kendine her ne diyorsa, bir yelkenliyle dolaşıyor ve kolay yabancı avlar alıyor, sonra da Devonshire kreması kadar kalın süslemelerle kendi efsanesini yayıyor."

Farah Blackwell bıçağını yere bıraktı ve Trenwyth'e silahsız bir gülümseme yöneltti. "Bilemiyorum majesteleri, buharlı makinelerin haydutlara yaptığını buharlı gemilerin korsanlığa yaptığına dair bir kanıt görmedim. Esasen, onları kullanılmaz hale getirdi."

"Haydutlara düşkün olduğunuzu sanıyordum." Blackwell kaşlarını çatarak karısına baktı.

"Özellikle bir tanesi," diye yanıtladı parmağını kolunda gezdirerek.

Eğer bir adam kedi gibi mırılayabilseydi, Ben More'un Kara Yüreği o anda kesinlikle mırlardı.

Imogen onları görünce içinde bir şeylerin yumuşadığını hissetti. Böylesine bir sevgi, böylesine bir bağlılıkla çevrili olmak, insanın umut etmesi için yeterliydi...

Edith elini, parlak pembe elbisesinin içinden kaçma tehlikesi gösteren göğüslerine götürdü. "Ama gazeteler onun

... dūřmanlarının *kafa derilerini yūzūyor* ve tıpkı Amerika'daki vahřiler gibi onları bayrak diređine asıyor."

Argent, "Gazetede okuduklarına her *zaman* inanmalısın," dedi kendine has, tonlamasız bir şekilde ve destekleyici mi yoksa alaycı mı olduğunu merak ettirdi.

Gerçi bu olayda iğneleme açıkça görülüyordu.

Millie gülümsemesini bastırarak, "Hayali olsun ya da olmasın, birilerinin bu Rook denen adamın kim olduğunu ve ne istediğini öğrenmesi şart," dedi.

"Ne istediği neden önemli olsun ki?" Mena elmas bileziğine damlayan bir parça sosu silerken sordu. "Kraliyetin suçluları ve şeytanları ödüllendirmek ya da onların taleplerine boyun eğmek gibi bir alışkanlığı yoktur."

"yle mi?" Blackwell arsızca kaşlarını kaldırdı ve herkes ortak bir sırrın tadını çıkarıyormuş gibi güldü.

"Bence Millie mükemmel bir soru ortaya atıyor," diye yanıtladı Farah. "Kolluk kuvvetlerindeki ve diğer alanlardaki deneyimlerime göre, bir suçluyu yakalamanın ya da ıslah etmenin anahtarı öncelikle motivasyonunu belirlemektir. Bu tespit edildikten sonra, onun her hareketinin anahtarına sahip olursunuz."

Blackwell Trenwyth'e dönmeden önce kaşlarını çattı. "zellikle size sordum çünkü İçişleri Bakanlığı'nda hâlâ çok aktif olduğunuzu biliyorum ve Rook meselesine nasıl baktıklarını merak ediyordum."

Herkes Dk'e baktı; Dk kelimelerini çok dikkatli seçiyor, onları devlet sırlarının iyi saklandığı karanlıktan koparıp alıyor ve kalması gereken gölgeleri bırakıyordu. "İçişleri Bakanlığı'nın endişelendiği kadarıyla henüz bir durum yok... Gerçi onları en çok endişelendiren şey, bu adam hakkında ellerinde hiçbir istihbarat olmaması. Adam İngiliz ya da öyle olduğunu iddia ediyor ama kimse kim olduğunu ya da nereden geldiğini bilmiyor. Kelimenin tam anlamıyla adı yok. Bulabildiğimiz bir geçmişi de yok. Sanki bir gün denizden çıkıp gelmiş gibi."

"Afrodit gibi," diye düşündü Imogen.

Trenwyth'in bakışları kızınkilere kaydı ve kızın omurgasında küçük ürpertiler uyandıracak kadar uzun süre onu inceledi.

"Afrodit mi?" Edith diğer konukların kınayan bakışlarını üzerine çekecek kadar yüksek sesle güldü. "Ne kadar saçma, Leydi Anstruther. Burada bir korsandan bahsediyoruz, bir tanrıçadan değil."

"Yanılmıyorsam Afrodit'in deniz köpüğü ve büyüden yaratıldığı söylenirdi," diye karşı çıktı Imogen. "Benim kurduğum paralellik buydu."

"Yunanca öğretmenine gerçekten dikkat ettiğini mi söylüyorsun?" Edith gözlerini devirdi ve bir ısırık daha aldı. "Bana başka bir mavi çoraplıya daha maruz kalmadığımızı söyle."

"Tam olarak değil." Yunanca ya da başka bir dil öğrenme fırsatı olmamıştı. Mürebbiyesi olmamıştı ve hemşirelik okuluna gitmeden önce sadece ilkel bir eğitim almıştı. Ama bir galeride tesadüfen Henri Pierre Picou'nun Venüs tablosunu görmüş ve o kadar etkilenmişti ki, Roma aşk tanrıçası ve tabii ki onun Yunanlı muadili Afrodit hakkında bulabildiği her şeyi yutmak zorunda kalmıştı. Yine de kibirli Vikontes'in istediğini düşünmesine izin vermişti.

Etrafındaki sohbet devam ederken Imogen ana yemekten biraz tattı. Yemeği biraz şarapla geçiştirmeyi başardı ve kaslarındaki gerginliğin bir kısmı çözülmeye başladığında rahat bir nefes aldı.

Bu insanlar ne kadar büyük ve sıradışıydı. Zekâ ve kavrayışlarının yanı sıra ilerici ilkelerini de takdir ediyordu. Erkekler sadece inanç ve şefkatle sohbet etmekle kalmıyor, eşleri konuştuğunda da *ilgiyle* dinliyorlardı. Onların görüşlerine ve fikirlerine saygı duyuyor ve bunları herhangi bir erkeğinki kadar açık yüreklilikle tartışıyorlardı.

Her şey oldukça tedirgin ediciydi ama aynı zamanda çok da ilham vericiydi.

Sadece davasını onaylamakla kalmadılar, onu savundular da. Aslında, Blackwell'ler ve Mackenzie'ler çoktan

Parlamento için hastane ve hapishane reformuna ilişkin belgeler hazırlamaya başladı. İki yıl önce Dorian Blackwell, hapishane sistemlerini merkezileştiren ve genç suçlular ve hapishanede doğan çocuklar da dahil olmak üzere bazı insanlık dışı eylemler ve korkunç koşullar konusunda farkındalık yaratan 1877 tarihli Hapishane Yasası'nda etkili olmuştu.

Imogen, Millie'nin yardımıyla onlara yaklaştığında, fikirlerini kabul etmekle kalmamış, çok da memnun olmuşlardı. Yoksullar için mevcut tıbbi bakım ve tesislerden bahsetmek onu hiç endişelendirmiyordu. Çoğu kişinin sempati duymadığı bir konu değildi. Ancak çaresiz kadınlar ve çocuklar, eşleri tarafından kötü muameleye maruz kalanlar ya da fuhuşa zorlananlar için sığınma evlerinden bahsettiğinde, tepkiler beklenmedik ve ezici olmuştu. Soğukkanlı ve etkilenmemiş Bay Argent bile bazılarının coşkulu diyebileceği bir tavır sergilemişti... tabii onu aradaki farkı anlayabilecek kadar iyi tanıyorlarsa.

İlk adımı, merhum kocasının ilk eşine hürmeten evini Lady Sarah Millburn Kadın Sığınma Evi'ne dönüştürmek oldu. Bunu sağladıktan sonra, bir sonraki adımı Westminster'dan Whitechappel'e kadar Londra'nın tüm ilçelerinde mülk edinmek ve hasta ve kötü muamele görenlere bakacak tıp uzmanları, mülkü pezevenklerden ve tehlikeli kocalardan koruyacak korumalar ve ardından kadınların iş bulmalarına veya kendilerini geçindirmelerine yardımcı olabilecek eğitimcilerle benzer tesisler açmak olacaktı. Aylar önce imkansız gibi görünen bu hedef, bu gecenin başarısı ve bunun gibi pek çok gecenin vaadi sayesinde artık sadece mümkün değil, ulaşılabilir de görünüyordu.

Tatlı tabağı, pekmezli tart ve kahve geldiğinde, Imogen hazır bulunanlara hitap etmek için bir fırsat yakaladı. Ayağa kalkarak gümüş kaşığı kristal kadehine vurdu ve bütün bir hafta boyunca ezberlediği hitabı çağırdı.

"Hazır hepiniz buradayken, bu vakfı desteklediğiniz ve yaşattığınız için minnettarlığımı ifade etmek istiyorum. Bizler kutsanmış bir azınlıyız ve daha az şanslı olanlarla ilgilenmek için ilahi bir fırsata sahibiz. Hepinize teşekkür ederim ve lütfen gecenizin geri kalanının tadını çıkarın."

Coşkulu alkışlar onu hem ürküttü hem de heyecanlandırdı ve Imogen yerine oturduğunda gözleri parladı. Birdenbire bağışları saymak ve işe koyulmak için *sabırsızlandığını fark etti*.

"İlahi bir fırsat mı?" Edith burnunu kırıştırdı ve gözlerini devirdi. "Bu, yoksullara yardım etmenin ilahi bir görev olduğunu söylemenin diplomatik bir yolu değil mi?"

Kadına kırılğan bir gülümseme sunan Imogen, onun cehaletinden korkmayı reddetti. "Öyle değil mi? Anglikan, Katolik, İbrani ya da herhangi bir dinden olsanız da, yoksullara bakmak oldukça evrensel bir emir gibi görünüyor."

"Bazılarımız emirlere uymaktan çok emir vermeye alışkın." Trenwyth iğneleyici sözlerinin ardından kahvesinden bir yudum aldı.

"Hepimiz düğ olarak doğmadık," diye nazikçe hatırlattı ona.

"Kesinlikle değildim," diye karşılık verdi.

"Belki de değil," dedi Ravencroft sakin bir sesle. "Ama artık onlardan birisiniz ve ilk doğan olsak da olmasak da soyluluğumuza eşlik eden belli bir ayrıcalığa sahip olduğumuzu kabul etmelisiniz."

Trenwyth başını salladı. "Evet, ama bu ayrıcalıkla birlikte büyük bir sorumluluk da geliyor. Kiracılarımıza ve asrlarımıza istihdam sağlayarak onlara bakmıyor muyuz? Onlar bizim sahip olduğumuz ve büyük maliyetlerle koruduğumuz topraklarda çalışıyorlar. Genelde bu ilişki karşılıklı fayda sağlar ve mali sorumluluk her zaman bize düşer. Mal ve eşya satın alarak, çeşitli umutsuz davalara sponsor olarak imparatorluğun ekonomisine önem vermiyor muyuz?"

"Umutsuz vakalar mı?" Imogen yankıladı.

Onu görmezden gelerek devam etti. "Machiavelli değil miydi, geçimini sağlamak için çalışmak zorunda olanların olması gerektiğini yoksa toplumun çökeceğini söyleyen? Eğer biz ayrıcalıklı azınlık, daha az şanslı olanların çalışmasına izin vermek yerine onları desteklersek, bu kime hizmet eder?"

Leydi Edith kendini beğenmiş bir tavrıyla, "Sizinle tamamen aynı fikirdeyim, Majesteleri," dedi. "Eğer üst sınıflar lüksü talep etmeseydi ve bunun için para ödemeseydi, o zaman tüccar sınıfları nasıl yaşayacaktı? Ve eğer geçimlerini sağlayamazlarsa, nasıl birilerini istihdam edebilirler? Biz tüm imparatorluğa olağanüstü bir hizmet sunuyoruz."

Argent'in soğuk, mavi gözleri kısıldı. "Elbette, bırakın pasta yesinler."

"Neredeyse ekonomiyi tartışıyoruz." Blackwell araya girdi, eldivenli elleri mutfak aletlerini biraz fazla sıkı tutuyordu. "Bu odada bile hiç yoktan daha azıyla doğmuş ve yine de haysiyetimiz, *insanlığımız elimizden* alınmış olanlar var. Belki de birileri yardım etme sorumluluğunu hissetseydi, bu şekilde mücadele etmezdik."

Trenwyth, Blackwell'i işaret ederek, "Ama sen tamamen benim demek istediğimi anlatıyorsun, sen ve Argent kendi kendinizi yetiştirmiş adamlarsınız. İçinde bulunduğunuz koşullara rağmen ve hayırseverlik yapmadan oldukça iyi iş çıkardığınızı söyleyenler var."

Blackwell ve Argent bakışlarını paylaştı. "Kimse bulunduğumuz yere gelmek için bizim yaptıklarımızı yapmak zorunda kalmamalıydı."

Trenwyth alaycı bir ses çıkardı. "*Hepimiz* yapmamamız gereken şeyler yaptık. Bazılarımız *kendi* çıkarları için." Blackwell ve Argent'a sert bir bakış attı. "Diğerleri ise imparatorluğun çıkarları için. Her İngiliz ruhunun hizmetinde." Ravencroft'u işaret ederek proteziyle tartışmasını noktaladı.

O anda Imogen, Blackwell ve Ravencroft'un birbirlerine ne kadar benzediklerini fark etti. Her ikisinin de ışıltılı, mermer siyahı gözleri ve abanoz saçları vardı. Aynı inatçı çene ve asil burun. Benzer bir acımasız ifade ve alaycı bir kaş.

İskoç laird, Trenwyth ile Blackwell arasında kararsızmış gibi bakıştı. Imogen onun da Trenwyth gibi hem doğuştan bir soylu hem de meslekten bir asker olduğunu biliyordu. Ama bakışları Blackwell'in üzerine düştüğünde içinde bir tür suçluluk duygusu belirdi ve Imogen'in içinde özel bir şüphe uyandırdı. Asil kanı onu sadece taca değil, başka bir kraliyet soyuna da bağlıyor olabilir miydi? Londra yeraltı dünyasının hüküm süren kralına mı?

Cemaatin tartışmasız en yaşlısı olan Ravencroft, masada büyüyen çatlağı düşünürken çenesini tuttu. Görünüşe göre, miras kalan unvanlara sahip olanlar ile olmayanlar arasında bir çizgi çekiliyordu. "Her ikinizin de bakış açısındaki bilgeliği görüyorum. Yardım ve hizmet pek çok şekilde verilebilir. Sadece hayırseverlikle değil, aynı zamanda koruma, liderlik ve adaletle de. Aramızda liderlik etmesi, yönetmesi beklenenler var, bu da başlı başına bir hizmet değil mi?"

"Kesinlikle." Mena her zamanki barışçı tavrıyla elini kocasının koluna koydu. "Ayrıca iyileştirmek ve bakım yapmak için emek harcayanlar ve tabii ki sağlığımızı ve rahatımızı daha iyi hale getirmenin yollarını araştıranlar. Yasaları uygulayanları ve hatta evlerimizi temizleyenleri ve çöplerimizi atanları da unutamayız. Katkıda bulunmanın sayısız yolu var ve bana öyle geliyor ki Leydi Anstruther, cömertliklerini sunmaya meyilli olanlarımız için başkalarına hizmet etmenin ve onları kurtarmanın yalnızca bir yolunu daha sunuyor."

Trenwyth protezini ağır bir sesle masanın üzerine koydu. "Bazıları canını ve uzuvlarını veriyor, bu yeterli değil mi?"

Imogen giderek artan bir panik duygusuyla, "Tabii ki öyle," diye onayladı. Diğer katılımcıların konuşmalarındaki artan gerginlikten haberdar olmamasını umuyordu. Adamın gözlerindeki öfke parıltısını hafifletmek umuduyla en çekici gülümsemesini takındı ve adamın gözleri dudaklarına takılınca cesaretlendi. "Elbette öyle majesteleri ve böyle bir fedakârlık ancak büyük bir minnettarlıkla karşılanır. Herhangi bir konuda sizinle aynı fikirde değilim, ancak deneyimlerime göre, kendilerini tüketene kadar çalışan ve hala daha iyi olamayanlar var."

koşullar. Özellikle de kadınlar. Bazen, şu ya da bu nedenle o kadar çaresiz kalırlar ki, kendilerini saplanmış buldukları çukurdan çıkmak için bir yol göremezler. Çoğu zaman, üst sınıflar tarafından ezilirler, toplum tarafından dışlanırlar ve tamamen umutsuzdurlar. İşte benim bataklıktan çıkarmaya çalıştığım ruhlar bunlar. Onlara farklı bir yol, daha iyi bir yol gösterilebilirse, belki de artık hayırseverliğe ihtiyaçları kalmayacaktır."

"İdealizminiz övgüye değer." Adamın küçümseyici tavrı onu rahatsız etse de gülümsemesini bozmaya cesaret edemedi çünkü konuşmalarının epey ilgi çektiğini fark etmişti. "Ama burada başarmaya çalıştığın her neyse, işe yaramayacak, sana söylüyorum. Sokaktan bir sıçan alıp ondan iyi yetiştirilmiş bir tazi gibi davranmasını bekleyemezsiniz."

Gülümsemesi bir anda tersine döndü. "İnsanlar hayvan sayılmaz."

Homurdandı. "Onlardan daha iyi değiller."

"Özür dilerim!" diye nefes nefese kaldı.

"İnsanlar *oldukları* gibi olmalılar, olmak için doğdukları gibi," dedi sıkılmış dişlerinin arasından. "Bir piç markiz olmaya heveslendiğinde neler olduğunu ilk elden gördüm." Ravencroft'a sivri bir bakış fırlattıktan sonra geri dönüp karanlık bir bakışla onu süzdü. "Ya da halktan biri kontes olmaya kalkıştığında."

Onun zalimliği karşısında afallayan tüm yemek salonu beklenti dolu bir sessizlikle yankılandı. Trenwyth'e bakamayan Imogen, yüzü kendini beğenmiş ve acımasız bir keyifle parlayan Leydi Broadmore'a baktı.

Tedbiri elden bırakan Imogen, muzaffer bir gülümsemenin yüz hatlarında gezinmesine izin verdi ve şimdi kendi açıklamasını yapmak için mükemmel bir zaman olduğuna karar verdiğinde gülümsemesi sıcaktan ziyade soğuk bir hal aldı.

"Yerinizde olsaydım, Majesteleri, bir lokma daha yemeden önce çok dikkatli olurdum, çünkü tüm yemeğiniz fareler tarafından hazırlandı."

Herkes belirsizlik içinde tabaklarını incelerken salonda küçük bir fısıltı gürültüsü yükseldi.

"Bu doğru," diye devam etti Imogen, sesini herkese taşıyan bir öfke dalgasıyla. "Bu akşamki personelim her bir ferdi, garsonlardan uşaklara, aşçılara, şovmenlere, dekoratörlere, inşaatçılara, şoförlere ve uşaklara kadar, aslında müzisyenler hariç hepsi, bir zamanlar, amiyane tabirle, sokaklarda şu ya da bu yasadışı sıfatla çalışmışlardır. Bunu size açıklamamış olsaydım kimse tahmin edemezdi."

Demek istediğini anlayan Imogen, etrafını saran şaşkınlık dolu sohbetin tadını çıkardı. "Artık bildiğinize göre, Majesteleri, belki de puro ve Porto şarabını es geçmek istersiniz... her ihtimale karşı haklısınız ve bu sözde farelerden biri sizi zehirlemeye çalışır."

Sonsuz küçük bir an için havada şiddet parıldadı. Imogen bunun nereden kaynaklandığını tam olarak kestiremiyordu; dükten mi, Blackwell'den mi, Argent'tan mı, Ravenscroft'tan mı, yoksa yakınlarda dolaşan ve çoğu Newgate'in eski konukları olan birkaç uşaktan mı?

Trenwyth ona doğru eğilip dikkatlice heceleyerek konuşurken yüz hatlarında katı bir sertlik belirdi. "Kraliyete hizmet ettiğim yıllar boyunca öğrendiğim bir şey varsa, o da insanların gerçekten de kısa süreler için eğitilebileceğidir. Fareler gibi. Onları ödüllendirebilir ve cezalandırabilirsiniz. Hatta olmalarını istediğiniz şeyin bir benzerine dönüşene kadar onlara süslü kıyafetler ya da üniformalar giydirebilirsiniz. Ve bu illüzyon farkında olmayanları bile ikna edebilir. Ama inanın bana, kurşunlar uçuşmaya başladığında, kan akmaya başladığında ve patlamalar gerçekleştiğinde, fareler kaçar, ancak savaş sona erdiğinde cesur ve asillerin çürüyen etlerini toplamak için tekrar ortaya çıkarlar. Bu değişmez bir şeydir. *Bu* güvenebileceğiniz bir şeydir."

Imogen onu sakinleştirmek umuduyla, "Ama bu hayatla ilgili, savaşla değil," diye mırıldandı.

"Arada bir fark olduğunu düşünmeniz sıradanlığını ve cehaletinizi gösteriyor." Trenwyth peçetesini yere atarak ayağa kalktı ve uşaklara doğru bir parmak salladı. "Er ya da geç, kendilerini besleyen eli ısıracaklar. Seninki benimkinden daha iyi." Bunu söyledikten sonra topuklarının üzerinde döndü ve odadan çıktı.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Cole'un görüşünü kaplayan kızılık, Anstruther malikânesinin tanıdık sıcak salonlarını korkunç ve grotesk bir şeye dönüştürdü. Aldığı her nefes göğsünde ölüyor, içerideki ılık havayı yutkunarak içiyor ama asla yeterli havayı bulamıyordu. Tüm vücudunu asit gibi yakan ince bir ter tabakasına rağmen, bir kış akşamında Londra sokaklarında çırılçıplak dolaşıyormuş gibi titriyordu.

Dışarı. Dışarı çıkması gerekiyordu. Yemyeşil koridorlar eğilmeye başlamıştı ve tavan alçalmıştı, onu ezmemesi için düşüp sürünme dürtüsüyle savaştı.

Bir esinti ensesindeki boncuk boncuk terleri serinletti ve açık bir kapıyla yüzleşmek için döndü, tül perdeler eski hayaletler gibi üzerinde dalgalanıyordu. Kaçmak için yalpalayarak gecenin içine daldı ve lavanta, çuha çiçeği ve gece açan yaseminin eşsiz kokusuyla nefesi kesildi. Bir an kararsız bacakları üzerinde durdu, nefes nefese kaldı ve kafası karıştı, sayısız renk şaşırtıcı bir kaleydoskopta birbirine karışırken gözleri bahçede gezindi.

Oraya. Gölgelere doğru uzanan uzun bir bank Ev, çiçeklerle dolu patikanın görüntüsünü veriyordu. Kireçtaşı patika, tek toynağı üzerinde dengede duran ve içinden sürekli su fışkıran bir boynuz üfleyen küçük, şişman bir satirin bulunduğu bir Toskana çeşmesine çıkıyordu.

Cole, altındaki bankın sağlamlığını ve çiğ tenini yatıştıran serin gece havasını takdir ederek kendini gölgelerin içine soktu.

Gitmeli. Eve gitmeli ve kendini antrenmanla, koşuyla ya da bir kadınla yormalıydı. Belki iki kadınla. Ta ki kalbi kafesinden çıkıp yere çarpma tehdidini durdurana kadar. Her damarı ateşle ya da belki buzla doluydu. Artık bunu asla söyleyemezdi. Kesin olarak bildiği tek bir şey vardı, bir yere gideceğine güvenmeden önce önümüzdeki birkaç dakika hayatta kalması gerekiyordu.

Titreyen elini ceketinin içine sokarak piposunu ve tütününü çıkardı; az miktarda Asya esrarıyla karıştırılmış bu madde, bu durumdayken sinirlerini oldukça yatıştırıyor gibiydi. Protezi kaşınıyor ve acıyordu, altındaki ter kayışların sürtünmesine neden oluyordu.

Ondan kurtulması gerekiyordu.

"Tanrım," diye mırıldandı, bağlantıyı açmak için pipoyu yere bıraktı. Ne kadar dengesiz olursa olsun, genellikle çok becerikli olduğu bu iş ona imkânsız gibi görünüyordu. Bir dizi küfür savurarak, önceden hazırlanmış pipoyu ısırdı ve kibritlerini buldu. nce duman. Sabit tut. Titremeyi bıraktığında el becerisini yeniden kazanacaktı.

Taşa bir kibrit akararak, pipoyu yakıp ilk hoş nefesini çekmeyi başarana kadar titreyen elinde alevin titreşip dans etmesini izledi.

Cole orada ne kadar oturduğunu bilmiyordu. Akşam yemeğinin bitmesine yetecek kadar uzun olduğundan emindi. Gece onu tatlı kokulu bir karanlık ve imrenilen bir sessizlikle sarmıştı. Arada sırada oda orkestrasından gelen tınılar ona doğru süzülüyordu ama ne mutlu ki eğlence sesleri duyulmuyordu. İnsanlardan bıkmıştı. Her şeyden bıkmıştı.

Sarmaşıklar, taş temelli, tanidik bir dövme demir ite tutunmuştu. Burası, sığındığı maliknenin normal bahçelerinden biri değildi. Burası doğu bahçesiydi. Küçük, zel ve evin geri kalanından duvarla ayrılmıştı, doğu duvarı kendi arazisine bitişikti.

Bahçesi.

Çileden çıkararak Leydi Anstruther.

Onun sadece sinsi bir sosyal tırmanıcı olduğunu düşünmüştü ama durum bundan çok daha kötüydü. Aslında o bir idealistti. Bir haçlı. Kendilerini orta sınıflardan çekip çıkararak ve bataklığa uzanıp diğer herkesi de yukarı çekmek isteyen kutsanmış azınlıktan biriydi.

Lanet olsun onun kanayan kalbine.

Bu kadar kör olamazdı, değil mi? Suçluları ve fahişeleri evine kabul ederek aldığı riskin farkına varmaması nasıl mümkün olabilirdi? İnsanlığa bu kadar yanlış yönlendirilmiş bir inancı nasıl sürdürebildi? Zülmü hiç tatmamış olmalıydı. Ya da ihaneti. Vahşete yabancı olmalıydı; ona uygulanan tek şiddet, hizmetçisinin yanlışlıkla salladığı bir toka olmuştu.

Kadının daha iyisini bilmediği aklına geldi. İlkel insan olan dehşeti görmemişti. İçinde yaşayan canavarı, kan, sakatat ve kilin altındaki çürümeyi.

Biliyordu. Oh, biliyordu. İnsanların fazladan bir parça küflü ekmek için birbirlerini parçaladıklarını görmüştü. Güçlülerin zayıfları en günahkâr yollarla avlamasını izlemişti. İnsanoğlu tüm toplumdan, nezaketten ve saygınlıktan sıyrıldığında, en asil olanları bile hayvana dönüşüyordu. Vahşiler. Canavar.

Canavarlar.

Biliyordu çünkü o da onlardan biriydi.

Katman katman, acı dolu kırbaçlarla kendinden, insanlığından uzaklaştırılmıştı, ta ki geriye o ilkel vahşiden başka bir şey kalmayana dek. Kurtarıldıktan sonra, uygarlık duygusunu yeniden kazanma mücadelesi onun tek zorunluluğu haline geldi. Göz kapaklarını her kapattığında kabuslar gözünün önüne geliyordu. Vücudunun haysiyetine ihanet ettiği ve canavarın adamı ele geçirmekle tehdit ettiği, infaz etmesini ya da kaçmasını talep ettiği bunun gibi nöbetler geçirdiğinde. Paranoya her etkileşimini takip ettiğinde ve şüphe onun tek yoldaşı olduğunda, doğru olduğunu bildiği tek ilkeye tutundu.

Her insan bir hayvandı.

Onları canavarlardan ayıran tek şey yönetmelik, gelenek ve düzendi. İngiltere, vahşi yarattığı dizginleyen katı toplumsal beklentiler sayesinde dünyanın en büyük imparatorluğuydu. Akıllı, mantığı ve geleneği geliştiren, basit ve yavan olandan kaçınan.

Bu, insanlığın hayatta kalması için gerekliydi. Bundan emindi.

Alternatifini deneyimlemiş, bir parçasını, bedeninin bir parçasını, ruhunun bir parçasını ona kaptırmıştı. Yarattığı uzak tutmaya ne kadar çalışırsa çalışsın, her an peşini bırakmıyordu.

Bazıları hayatlarını canavara diğerlerinden daha yakın yaşıyordu ve ait oldukları yerde kalmaları daha iyiydi. Birbirlerini avlayabilecekleri yerde. Üreyip yamyamlık yapıyorlardı, ta ki içlerinden biri gelip hâkimiyet ve düzen kurana ve böylece canavarın dikkatini dağıtana kadar. Ya da en azından yönünü değiştirdi.

Yanlış yola sapmış Leydi Anstruther'ın bunu görmesini diledi. Hepsinin fark etmesini sağlayabilmeyi. Onun bildiklerini, olduğu gibi, ilk elden deneyimlemeden bilebileceklerini.

Bazıları anlayabilirdi. Ravencroft'un savaşın vahşetini iyi bildiğini biliyordu. Savaş alanında canavarını serbest bırakmasıyla bilindiği için ona İblis İskoçyalı denmişti. Şeytani bir şeye dönüşmüştü. Ama o bir iblis değildi, anlamadıkları şey buydu.

O sadece bir adamdı.

Ve insan yeterince kötüydü. Şeytanın yardımına ihtiyacı yoktu.

Cole'un ağza alınmayacak şeyler yapmak istemesine neden olan bu öfke ve mantıksız dehşet nöbetleri buna örnektir. Bu anlarda en çok korktuğu şey kendisiydi. Bu günlerde kin ve kızgınlıktan başka bir şey hissetmiyordu. Cole'un

En ufak bir ses sinirlerini geriyor ve saldırgan dürtüsünü kışkırtıyordu. Her dürtüye göre hareket etmemek günlük bir savaşı. Çok fazla yememek, içmemek ya da sigara içmemek, çok sık kavga etmemek ya da sevişmemek.

Kendini zar zor bir arada tutuyordu. En son ne zaman huzur ya da acıma hissettiğini hatırlayamıyordu.

Hayır, bu doğru değildi. Hatırlayabiliyordu. Tam olarak üç yıl önceydi.

Ginny ile.

Onu bu kadar hararetle takip etmesinin nedeninin bu olduğunu biliyordu. İnançlarına rağmen, sırf onun uğruna kendini neden ikiyüzlü biri haline getirdiğini. Çünkü ne kadar acı ve alaycı olursa olsun, istisna için tek umudu o kalmıştı. Dedikleri gibi, o pırlanta gibi bir kızdı.

Masum bir fahişe.

O şimdi neydi? *Nereye* gitmişti? Bazen onu bulmaktan, ona tüm dünya hakkında haklı olduğunu kanıtlama şansı vermekten neredeyse korkuyordu. Sahip olduğu azıcık umudu da yok etmekten. Ya onu bulursa ve o da ona ihanet ederse ya da onu terk ederse?

Herkes gibi.

Onunla tanışmadan önce, bu kadar çok yönden kırılabilceğini bilmiyordu. Şimdi, tüm yaşadıklarından sonra, sadece bir gece tanıdığı bir kadının onu bitirebileceğinden emindi.

İyilik için.

Yumuşak, hafif ayak sesleri, tıpkı onun gibi bahçeye dalmadan önce bir kadının aceleyle yaklaştığını haber verdi. Sadece kadın dönüp kapıları usulca arkasından kilitlemek için zaman ayırmıştı.

Adamın oturduğu duvarın yanından geçti ve aceleyle çeşmeye giden patikada ilerledi. Gün batımının şaşırtıcı rengindeki elbisesi çok sayıda çiçeğe sürtünüyor, bazılarını takılıyordu ama umurunda değil gibiydi.

Lady Anstruther suya ulaşana kadar durmadı, ellerini satirin soğuk akıntısına daldırdı ve yüzüne sıçrattı. Sonra nemli parmaklarını kızarmış boynuna bastırdı. Çeşmenin geniş taş kaidesini arşınlarken nefesi yükselmiş, tavırları tedirginleşmiş, gözle görülür bir şekilde kendini toparlamaya çalışıyordu.

Yürürken kıpırdandı, elleri saçlarının karmaşık kıvrımlarını düzeltti, korsesinin ciğerlerini bağladığı yere bastırdı, sonra alnına doğru kaldırdı. Yüzünü gökyüzüne çevirdi ve ayı aradı. Onu bulduğunda, sanki onu yıkayan yumuşak ışık mistik bir sırrı aktarıyormuş gibi sakinleşti ve daha rahat nefes aldı.

Bir an için ay ışığı güneş ışığına dönüşmüş gibiydi. Saçları olması gerekenden daha parlaktı. Ortasındaki taşlarla parıldayan büyük bir çiçek süsü, sanki sihirle ve bir dua ile orada tutulmuş gibi saçından göz kırpıyordu. Balo salonunda elbisesinin çok cafcaflı olduğunu düşünmüştü; değerli mücevher tonları arasında aptalca bir koyu sarı çiçek.

Ama buraya, bahçeye aitti. O ... çiçek açtı.

Cole, piposu taşlara çarpıp külleri ve korları ayaklarının dibine dökülene kadar ağzının açık kaldığını fark etmemişti.

Sesle irkildi ve dönüp karanlığa baktı. "Kim var orada?" diye sordu titrek bir fısıltıyla. "Jeremy, sen misin?"

İçinde kötü bir şeyler dönüyordu. *Jeremy mi?* Bu isim neden tanıdık geliyordu? Aziz Leydi Anstruther için o kimdi? Belki de bir sevgili? Bu olası gelişmeden bu kadar az hoşlanması onu şaşırtmıştı.

Cevap vermek yerine piposunu almak için eğildi ve yanan kömürü topuğunun altında ezerek söndürdü.

Ve korkmuş bir genç kızın yapacağı gibi kaçmak yerine, ona yaklaşmaya cesaret etti, hacimli etekleri taşlara ve büyümüş bitkilere karşı yumuşak bir şekilde sallanıyordu.

"Oh," dedi sonunda yeterince yaklaştığında. "Bu sensin."

Cole onun ses tonundaki etkiyi çok az çözebildi ya da hiç çözemedi, bu yüzden sessiz kaldı ve kalbinin onun attığı her adıma endişe verici bir ivmeyle karşılık verdiğini fark etti. Lanet olsun ona, heyecanlı organını zar zor sakinleştirebilmişti. Yine de, görünüşe göre, onun yakınlığına tepki veren tek organ o değildi. Pantolonundaki rahatsız edici sıkılığı hafifletmek için pozisyonunu ayarlayarak karanlığın derinliklerine, bankın uzak tarafına doğru kaydı.

Aptal kadın bunu yanına oturması için bir davet olarak algıladı.

"Merak etmeyin, oyalanmayı planlamamıştım." Pipoğunu kaldırdı. "Burası çekilmez kalabalıktan kaçmak ve ayrılmadan önce bir sigara içmek için uygun bir yer gibi göründü."

"Görünüşe göre benzer içgüdülerimiz varmış, Majesteleri." Kadın etrafına bakındı ve Cole onun renkli bitki örtüsünü kendisine bakmamak için bir bahane olarak kullanıp kullanmadığını merak etti. "Bu bahçeyi fazlasıyla seviyorum. Mükemmel bir sığınak."

Tam olarak nasıl olduğunu bildiğini açıklamamayı tercih etti.

Bu sığınağı sık sık kullanıyordu. Çalışma odasının penceresinden onu gözetleyebiliyordu ve onu düşündüğünden çok daha fazla görüyordu.

"İtiraf etmeliyim ki sizi burada bulmayı beklemiyordum." Gergin görünüyordu. Ay ışığında, kadının ellerini kucağında birbirine kenetleyişindeki yoğunluğu seçebiliyordu.

"Belli ki." Onun mülkünde oyalanırken keşfedildiği için üzgün olmalıydı. "Başka birini bekliyorduk, değil mi?" Protezinin kayışlarını kaşımak için pipoğunu yanına koydu. "Gizli bir randevu mu? Söyle bana, neşeli bir dul olarak, zevklerin cesur lordlara mı meylediyor, yoksa daha tanıdık bir bölge için bahçıvanla mı takılıyorsun?"

"Bahçıvan mı? Herkül mü?" Hafifçe eğlenen bir ses çıkardı, neşeli cadı yorumunu yalnız bıraktı. "Pek olası değil, kendisi oldukça kıllı bir Yunanlı ve bir günlüğüne de olsa altmış yaşında."

"O senin ilk kocandan daha genç," diye meydan okudu.

Onun kendisini tokatlamasını ya da en azından korkunç davranışı için özür dilemesini bekliyordu. Ama şaşkınlık içinde başını savurdu ve ay ışığı ve neşe dolu sesiyle güldü.

"Touché," diye kabul etti, gözlerinde yıldızlardan gelen ışıltının bir kısmını emmiş gibi parlayan bir ışık vardı. "Bahçıvanım çok az İngilizce konuşmakla kalmıyor, aynı zamanda sarımsaktan başka bir şey yemiyor. Ayrıca zeytinyağıyla yıkandığından da eminim, itiraf etmeliyim ki sıcak bir günde özellikle güzel koktuğunda iştahımı kabartıyor ama sadece Akdeniz yemekleri için. Başka bir şey yemez, sizi temin ederim."

Şaşkına dönen Cole ona sadece tedirgin bir şaşkınlıkla bakabildi. Neden bu kadar nazik davranıyordu ki? Ona karşı ezberci bir piç gibi davranmış, misafirlerinin önünde onu utandırmış ve aşağılamıştı. Ve burada, bahçesinde onunla oyalanıyor, eğlendirici olmayı başarıyordu.

Tanrı onu korusun, hem tedirgin edici hem de çekiciydi. Çok ilgi çekici. Ve lanet olsun, protezindeki bu kayışlar cam kırıkları ve yünden mi yapılmıştı? Sağlam olan tek eliyle onu çekiştirirken gözlerini onun parlak gülümsemesinden alamıyordu. Sadece rahatsız edici nesneden kurtulmak istemiyordu, aynı zamanda giysileri de aynı şekilde yıpranmaya başlamıştı. Her şeyi ve onunkileri de üzerinden atmak, gece havası ve ay ışığından başka bir şey giymemek istiyordu.

"Majesteleri." Ona, kısmen değerlendirme, kısmen de endişe dolu, dalgın bir ifadeyle baktı. Sanki onu gerçekten görmüş gibiydi. Sanki onu *tanıyormuş gibi*. "Yanlış bir şey var mı? Siz... iyi misiniz?"

Kadının durmak bilmeyen kadınsı sesinin nefes kesici niteliği, zihninde inatla kapalı duran bir kapıyı tırmaladı. Konstantinopolis'ten döndüğünden beri bu kapılardan birkaçıyla karşılaşmıştı ve kilitli kalmalarının en iyisi olduğunu biliyordu. Özellikle de böyle olduğu zamanlarda. Ham, tedirgin...

Tahrik oldum.

Protezinin tabanını kaldırdı ve aldığı hasarı hatırlatması için stratejik olarak aralarına yerleştirdi. "Bu lanet protez. Bir şekilde onu büyüttüm. Lanet olası tokalar imkansız ve bir hafta daha onları ayarlayamam. Lanet kayışlardan biri sıkışmış."

Küfürleri karşısında irkilmek şöyle dursun, ona doğru uzanarak onu tekrar şaşırttı. "İzin verin deneyeyim," diye teklif etti.

Onu arkasına çekti, bu hareketin kendisini çocuksu gösterdiğini geç de olsa fark etti. "Zahmet etmeyin," diye kestirip attı. "Bir hanımefendiye göre değil-"

"Benim bir hanımefendi olmadığımndan ne kadar emin olduğunuzu açıkça belirttiniz," diye alaycı bir şekilde hatırlattı ona. "Belki biraz müsamaha gösterebilirsiniz. Ne de olsa ben bir hemşireydim."

Kendinden utanmak Cole'un yapacağı bir şey değildi ama yine de Cole onun sakat koluna bakma düşüncesinin neden yeni bir tereddüt nöbetine yol açtığını anlayamıyordu. "Kesilmiş bir uzuvla uğraşmak, yaşlıların yastıklarını kabartmaktan tamamen farklıdır." Ona sert bir bakış fırlatarak uzaklaşması için uyardı.

O sabit, gizemli bakışlarıyla karşılık verdi. "Biliyorum. St. Margaret's'a girdiğin andan itibaren seninle ve uzvunla uğraştım. Bana bir çay fincanı fırlatmıştın."

Yüzüne sıcaklık yayıldı. "O sen miydin?"

"Beni tanımadın mı?"

Siyah üniformalı, çelimsiz, çilli bir kadını hayal meyal hatırlayabiliyordu ama hepsi bu kadardı. "Sayıklayıcı bir ateşten ve uyuşturucudan yeni çıkıyordum," diye belirtti. "Kendimi zar zor tanıyabildim." Hâlâ tanıdığını iddia edemez, diye düşündü acı acı.

"Yine de, uzvunuzdaki enfeksiyonu keşfeden bendim, ameliyat için oradaydım ve iyileşmenizi ben gördüm. Dr. Longhurst'ün yanı sıra vakanıza en aşına kişi benim, o yüzden anlatın."

Cole'un kaşları, avucunu açıp eliyle işaret ederken sesindeki kaba otorite imasıyla aşağı doğru çekildi

uymak. Emirlerle uymaya alışık değildi ama gururu buna karşı çıkmadan önce bir şekilde acıyan ön kolunu kızın avuçlarının içine yerleştirmişti.

Sonra sözlerinin muazzamlığı, son sürat giden bir fırkateynin tüm gücüyle ona çarptı. Ona tifüs yerine septisemi teşhisini doğru koyan hemşire oydu. Onun sayesinde hayatta kalmıştı.

Bu kadına hayatını borçluydu.

Bu onun için bir şey ifade ediyor muydu? Onun için bir şey ifade ediyor muydu? Şimdiye kadar bundan kesinlikle bahsetmemişti. Ona bu şansı verdiğinden değil. Özellikle minnettar olduğundan değil. Ona hayatını geri vermişti. Uyanırken gördüğü kabuslar ve öfkeyle dolu bu yalnız varoluşu. Çay fincanını bu yüzden fırlatmıştı, çünkü kendine gelmeden önce Ginny ona sarılmış, onu yatıştırmıştı.

Uyandığında sadece acı vardı.

Leydi Anstruther hiç terbiye göstermeden adamın kolunu kucağına aldı ve yavaşça, nazikçe takım elbisesinin ceketini ve gömlek kolunu dirseğine kadar itti.

Bu ana kadar Dr. Longhurst ve protez mühendisi dışında kimsenin koluna yaklaşmasına izin vermemişti. Böyle bir yakınlaşmanın hoşlandığı biriyle bile imkânsız olduğunu düşünmüştü, hele o-o... Her nasılsa, yılmaz kadına karşı giderek daha da bulanıklaşan duygularını doğru dürüst ifade edebilecek bir kelime bulamıyordu. Bu akılsızlığını kısmen kolunun kadının kalçalarına olan yakınlığına borçluydu. Bileği kadının bacağının tepesinde duruyordu, eteklerinin ve kombinezonlarının arasından belli oluyordu. Ancak protezi, aradaki hoş yarığa dalmıştı. Elini kaybettiğine hayıflanmak için bir neden daha olduğunu fark etti. Eğer parmakları çalışsaydı, hala hisleri kaydedebilseydi, belki de uyluklarının arasındaki mahrem sıcaklığı hissedebilecek kadar yakın olabilirlerdi.

Ancak parmakları olsaydı, muhtemelen onları bu kadar yakınına bile getiremezdi.

Cole onun yüzündeki ifadeyi görmeyi umursamıyordu, bu yüzden kendi kolundaki damarların sıkıca bağlanmış protezi geçerek kan atmaya çalışmasını izledi. Çenesi o kadar kuvvetli bir şekilde sıkılmıştı ki ağrıyordu.

O an bir rüya olacak kadar gerçeküstüydü. Düşmanı olarak gördüğü kadın ince, zarif parmaklarını gergin ön kolunun ince tüyleri üzerinde gezdiriyor, protez yapının mekanizmalarını öğreniyordu. O et fırçasının dalgalanmalarının tüm varlığının üzerinde çiçek açtığını hissetti.

"Ne kadar ustaca," diye kendi kendine hayret etti, sanki o orada değilmiş gibi. "Bu kayışlar bir koşum takımı oluşturacak şekilde örülmüş." Ustalıkla, adamın uğraştığı tokayı çözdü ve kaşlarını çattı.

"Bunun farkındayım," dedi kuru bir sesle. "Parçayı ben tasarladım."

"Öyle mi?" diye düşündü. "Bu çok etkileyici. Neden koşum takımları?"

"New York'ta bir mühendise yaptırdım," dedi. açıkladı. "Güney Amerika'ya bir mağara keşif gezisine davet edilmişim ve ağırlığımı desteklemesi gerektiğinde kullanmayı planladığım kancayı sabitlemek için bir yola ihtiyacım vardı. Emniyet kemeri buradan bağlanıyor, sonra da gövdemin ve karşı omzumun etrafına sabitleniyor."

"Ne kadar muhteşem." Sanki giysisinin altından topografyayı görmeye çalışıyormuş gibi adamın göğsüne baktı. Kaşlarını örten sadece klinik bir merak mıydı? "Ve sonra buradaki metal tabana bağladığınız farklı eklentileriniz olduğunu varsayıyorum?" Bileğinin ucundaki şu anda boş olan yassı çelik aparatı ve çeşitli eklentilerinin güvenli bir şekilde geçirildiği çukuru işaret etti.

"Ona dokunma," diye emretti, kadın gizli bıçağın serbest bırakma koluyla flört ederken. "Yoksa seni bıçaklar."

"Ne kadar zekice," dedi ama konuyu kapattı.

Başı uğuldadı ve ağzı taş gibi kurudu. Kesinlikle sigara içmesinin bir etkisiydi ve hiç de

Bir şekilde ona yaklaşmış olan kadının sarhoş edici kokusu. Tanrım, hep böyle mi kokardı? Lavanta ve leylak gibi mi? Muhtemelen değildi. Ne de olsa bir bahçede ydiler; gece açan tomurcukların utanmazca kendilerini ayın karşısına çağıran fahişeler gibi çıkaran kokusu bir erkeği boğmaya yeterdi. Yine de bunun hoşluğunu inkâr edemiyordu. Her şeyin huzur verici niteliğini.

"İyileştikten sonra tam bir maceraperest olduğunu duyduğuma sevindim," dedi sohbet edercesine, ikinci kayışın tokası üzerinde çalışmaya geri dönerek. "Amerika'nın batısında boz ayı avladığınızı ve Teton Dağları'na tırmandığınızı okumuştum. Sonra Amazon'a gitmişsiniz, değil mi? şu haritacıyla alışmışsınız, adı neydi? Morton... Morgan gibi bir şey miydi? Güney Amerika'da mağaracılık yaptığınız yer orası mıydı?"

"Callum Monahan," diye hatırladı. "Korkusuz bir adam." Ona dikkatle baktı. "Seyahatlerimi mi takip ediyordunuz Leydi Anstruther?" Adam, kadının onun kütüğünü ortaya çıkarmak üzere olduğunu neredeyse unutmuş, sadece kolunun kadının kalçasında daha da yükseldiği gerçeğine odaklanmıştı.

Sertçe başını kaldırdı. "Hiç de değil, ama kocam biliyordu. Sevgili Edward sizi çok severdi ve bana başarılarınızla ilgili yazılar okuturdu. Rahmetli eşinin en sevdiği kişi olduğunuzu söyledi."

"Leydi Sarah Millburn," dedi sevgiyle. "Daha yedi yaşındayken ona aşık olmuştum. Kocanız alınmasın ama on yaşlarında bir çocukken onun için oldukça trajik ve erken bir son diler, karısının benim açık ve hazır kollarımda teselli bulacağını hayal ederdim. O zamana kadar tanıdığım tek sıcak mizaçlı kadındı..." Nostaljinin mevcut anı ısıtmasını istemediği için kendini durdurdu. Olduğundan daha fazlasını yapmak için.

şu anda Ginny'yi düşünmek istemiyordu.

Tuhaf. Daha da tuhafı, bu kadar çok şey anlatmasıydı. O ne sırdaş ne de itirafıydı. O gerçek Leydi'ydi.

Anstruther'ın yetersiz gölgesi. Ağgözlü bir taklitçi. Bir gaspçı. Bunu hatırlamak zorundaydı.

Onun düşmanı olmak zorundaydı, yoksa onu başka bir şey olarak arzulamaya başlayacaktı.

Onu arzuluyorum.

"Sarah. Tam bir hanımefendi örneğiydi." Bunu söylerken kelimenin tam anlamıyla burnundan aşağı baktı.

"Benim aksime mi demek istiyorsun?" Kaşlarını ona doğru kaldırdı ama kuru bir gülümsemeye eşlik etti.

"Nasıl istersen öyle kabul et, ama fazla alınmamaya çalış. Ben çeşitli hataları ve eksik meziyetleri olan bir adamım. Gerçekten de tam bir götüm ve şimdiye kadar saygı duyduğum insanların çoğu ya öldü ya da... kayıp. Buna karşılık, Lord ve Leydi Anstruther iyi insanlardı. Vefatlarından büyük üzüntü duyuyorum."

Ona bir sonraki bakışında bakışları yumuşaktı ve dudaklarının kenarında küçük, hoş bir gülümseme oynayıyordu. Kadının, kaybettiğini düşündüğü bir şeyi bulmuş bir kadına benzediği gibi tuhaf bir fikre kapıldı.

"Edward'ı her gün özleyorum." Kadının itirafı onu şaşkına çevirdi ve bir an için neredeyse ona inanacaktı. Narin bir zafer sesiyle tokayı çözdü ve protezi çekip çıkarmayı başardı. O protezi bir kenara koyarken, Cole ön kolunun aniden biten kısmını gömleğiyle kapattı, boş manşet orada olmayan şeyin keskin bir hatırlatıcısıydı. Bununla birlikte, tamamen rahatlamış iç çekişini gizleyemedi.

Fark ettiyse bile bunu belli etmedi. "Sonlara doğru biraz toparlanır gibi oldu." Adam sıkı kayışların acıttığı hassas yerleri ovuştururken kadın devam etti. "Burada, bahçede benimle oturur ve canı istediğinde resim yapmamı izlerdi. Ve bir keresinde onu tekerlekli sandalyesiyle müzeye götürüp görmeyi çok istediği bazı heykelleri gösterebildim... Hatırlayabildiğim en güzel gündü."

Midesi yine o tuhaf ve rahatsız edici hisle burkuldu. Cole üzerine bir kapı çarptı ve bütün

mümkün olan en soğukkanlı küçümsemeyle. l bir adamı kısıkanması mümkün değildi. Hissettiği acı başka bir Şey olmalıydı. Yüzü bir tiksinti ifadesiyle buruŐtu. "Yaşlı moruğu *sevdiğine* inanmamı istemiyorsun, değil mi?"

"Peki neden?" diye sordu hararetle. "Elbette onu seviyordum. Kocasına uygun bir eş olarak değil, ama... sevgili bir arkadaş gibi. Belki de babasının kızı gibi."

"Bu iğrenç."

"Sakin buna cüret etme," diye onu uyardı, sözlerinin neredeyse fark edilmeyen kaydı onlara büyük bir ciddiyet katıyordu. "Sakin kocamla aramızdaki arkadaŐlıėı kirletmeye ya da sapkın bir Şeye dönüştürmeye *cüret etme*. O masumdu."

"Masum mu?" Cole yineledi. "Evliliğin hiç tamamlanmadığını mı söylüyorsunuz?"

"Bu seni neden ilgilendiriyor anlamıyorum." Sesi kızgınlık ifade etse de gözleri başka tarafa kaydı.

Ona sahipti. Belki de onu yeterince korkutursa, korkunç planlarından vazgeecekti. "Bakire olmanız halinde evliliğinizin pekl iptal edilebileceğinin farkındasınızdır."

Gözleri irileşti. "Kesinlikle ölümünden sonra değil."

Onun korkusunu hissederek, vurdu. "Bunu araŐtırabilirim. Büyük bir nfuzum var, yoksa fark etmemiş miydin?"

"Neden, neden böyle bir Şey yaptın?" diye fısıldadı, sanki onu yaralamıŐtı.

"nk bunu hak ediyorsun. Yazıklar olsun sana, ölüm döŐeėindeki namuslu bir ihtiyarı kandırıp atalarından kalma evini bir genelevden farksız hale getirdin, üstelik işe yarar bir yer bile değil."

Yüz hatları sertleşti, dudakları gergin bir çizgiye dönüştü. "Bana bu Şekilde kabadayılık taslamak sana yakıŐmaz." Ayağa kalkarak onu da aynısını yapmaya zorladı. "Bakire *olmadığımı* bilmeni isterim, bu yüzden tehditlerini yerine getiremeyeceksin."

Bakire değil miydi? Yabancı, karanlık bir duygu dudaklarının kenarlarını aşığıya çekti. "Bu beni neden şaşırtmıyor?"

Ona attığı bakışta anlamadığı bir ironi vardı ama şimdi bunu düşünemeyecek kadar sinirlenmişti. Yakıcı, kırılğan bir ses çıkardı, bunu yaparken kollarını kendine doladı, sanki dünya çok soğukmuş gibi akşam esintisine karşı kamburlaştı.

"Beni durdurmana izin vermeyeceğim, biliyorsun," dedi küstahça. "Bu hayır işi benim amacım, benim tutkum. Her talihsizi kurtaramayabilirim ama bu beni elimden geleni yapmaktan alıkoymayacak."

Cesareti vardı, bunu ona verebilirdi. Ama belki de mantık ve zorluklar onu vazgeçiremezse, korku vazgeçirebilirdi.

Cole ona doğru adım attı, boyunu kullanarak onu sıkıştırdı ve kapılara doğru bir adım geri atmaya zorladı. "Büyük, acımasız bir dünyada küçücük bir şeysin sen," diye mırıldandı tehditkâr bir şekilde. "Tek başına ve savunmasızken tüm bunlarla nasıl başa çıkacaksın?"

Adam ona doğru yaklaşırken bir adım daha geri çekildi ama çenesini mağrur bir açıyla yukarı kaldırdı. "Ben gayet iyi idare ederim," dedi alaycı bir tavırla. "Hepimizin engelleri var, değil mi?" Kadının gözleri boş manşetine kaydı ve Cole içindeki canavarın kıpırdadığını hissetti.

Daha önce hiç hissetmediğı bir şiddetle ona saldırmak istedi.

Adamın eli kadının boğazına doğru uzandı. Kızın irkilerek nefesini tutması onu hem utandırdı hem de kızdırdı. Onun görmesini sağlayabilmesinin tek yolu buydu, kendisini soktuğı ölümcül tehlikeyi anlamasını sağlamasının tek yolu buydu.

"Seni her fırsatta şımartacağım," diye hırladı.

"Senden de daha azını beklemezdim." Şimdiye kadar, ona bakabilmek için başını oldukça geriye eğmek zorunda kalmış, boğazının sütununu onun eline bastırmıştı.

"Seni yok etmek için hiçbir şey gerekmez." Parmaklarını hafifçe sıktı ve kadının nabzındaki belirgin sıçrama onun sarsılmaz cüretini yalanladı.

"Senden daha iyi adamlar denedi," diye çıkıştı, gözleri kendi ilkel duygularının girdabıyla yeşil yeşil parlıyordu. "Yine de burada duruyorum."

"Oradaki insanlardan herhangi birinin, onları *buraya* getirmeyi planladığınızı fark ettiklerinde, buradan Doğu Yakası'na kadar her oluk fahişesini kurtarmanıza yardım edeceğini düşünüyorsanız aptalsınız."

Kadın ona seviyeli bir bakış attı. "Beni şaşırttınız majesteleri, fahişeler hakkında daha yüksek fikirlere sahip olmanızı beklerdim, çünkü onların yanında çok fazla zaman geçirdiğiniz söyleniyor."

Ona baktı. "Fahişeleri çok takdir ediyorum ve bir unvan için çabalamak yerine oldukları gibi olmalarını seviyorum."

Gözleri öfkeden parlayan yarıklara dönüştü. "Ünvanlı erkekler hakkında ne söylediklerini duymalısın. Görünüşe göre mavi kan, doğru uzantıya giden yolu bulmakta zorlanıyor. Ve balsa bile, deneyim nadiren zahmete değecek kadar uzun sürüyor."

Sırtını kapının camlarına dayadığında biraz soluklandı, ama hakkını yemeyelim, gözleri onunkilere dikilmekten hiç vazgeçmedi.

"Tanıdığım fahişeler yanımdan hiç tatminsiz ayrılmadılar," diye mırıldandı, parmağı güneye doğru kayarak ensesindeki nefis etin üzerinde kıvrıldı, köprücük kemiğinin keskin oku aşağıya bakıyordu. Şimdi her sıkıntılı nefeste ona doğru kabaran göğüslere doğru.

"Senin için ne kadar harika." Etkilenmiş bir ifadeyle alay etti, ama yüz hatlarında başka bir şey titreşmeden önce değil. Korku. Üzüntü. Ve başka bir şey... ortaya çıktığı kadar çabuk kaybolan bir şey. "Sanırım şikayet etmemeleri için para alıyorlar. Ve zevk alıyormuş gibi yapanlara daha iyi ödeme yapıldığını biliyorum."

Gülünç bir ses çıkardı. "Gerçek zevki sahteden ayıramayacak kadar kalın kafalı olmadığımı düşünüyorum."

Güzel, çıplak bir omzunu kaldırdı ve gözlerini göğe doğru çevirdi. "Her erkek böyle düşünür."

Nasıl oluyordu da böylesine sevimli, yumuşak bir kadının dili bu kadar sivri olabiliyordu? Bir kelebek tarafından ısırılmak gibiydi. Çoğu kadın bu konuşma karşısında katatoni geçirir ya da en azından gözyaşlarına boğulurdu. Adamın eli kadının boynundaydı, Tanrı aşkına... ya da öyleydi. Şimdi kesinlikle değildi. Sürüklenmiş ve keşfe çıkmıştı... bu da onu ondan daha çok üzmüş olmalıydı.

Ama Kontes Anstruther onun karanlık bakışına kendi karanlık bakışıyla karşılık verdi. Tanrım, uzun zamandır kendini bu kadar sinirli, bu kadar öfkeli hissetmemişti.

Oldukça görkemliydi.

Aralarındaki yetersiz hava değişti, vaat, ima ve biraz da tehlikeyle ağırlaştı. "Nasıl oluyor da Leydi Anstruther, benim mahrem maceralarım hakkında bu kadar çok şey biliyorsunuz? İlgileniyor musunuz?" *Mahrem* kelimesini öne doğru eğilip ağırlığını dirseğine vererek ve onun üzerinde asılı durarak noktalamıştı. Aralarında bir güve kanadı bile duramazdı.

"Bu sadece krallığın en kötü saklanan sırrı." Yine gözlerini devirdi, ama sesi kesinlikle öncekinden daha nefesliydi ve etkilenmemiş gibi davranmasıyla çelişiyordu. "Herkes senin kim olduğunu ve nasıl davrandığını biliyor. Savurgan düğ. Trajik kahraman. Dedikodu sütunları, hayatınızın daha müstehcen yönleri bir yana, dişlerinizi ne tür bir pudrayla temizlemeyi tercih ettiğinizi bile yazıyor. Herkes ikinci şansınızı nasıl kullandığınızı ve bunu mümkün olan en pervasız, en saçma yollarla mahvetmek için elinizden geleni yaptığınızı biliyor. Bu, seni kurtarmak için canla başla çalışan bizlere hakarettir."

"Hiçbir şey bilmiyorlar," diye homurdandı. "Ve eğer gazetelerde okuduklarına inanıyorsan, sana ilk söylediğimden daha az zekâ atfediyorum."

"Eğer bir muhabir olmasaydı, asla kurtarılamazdınız," diye savundu.

"Eminim beni bulmamış olsaydınız hayatınızın çok daha kolay olacağını hissediyorsunuzdur." Onu uzaklaştırmak istiyordu.

Ondan uzaklaşmak, evini ve hayatını terk etmek istiyordu ama yüz ifadesindeki bir şey onu olduğu yerde dondurdu. Kana bulanmış savaş alanları ve pis suikastlar, sayısız hastane ve hatta Türk hapishanesi arasında, bu kadar derin, gerçekten yaralı bir ifade gördüğünü hatırlayamıyordu.

"Bu konuda ne hissettiğimi *hayal* bile edemezsin." Kadının zayıf sözcükleri çelikten bir iplik ve o kadar büyük bir acı taşıyordu ki artık onun gözlerinin içine bakmaya dayanamıyordu.

Aşağı bakarken, bakışları kadının şimdi açıkta duran ve anlaşılmaz derecede güçlü bir duyguyu yutmaya çalışan boğazına takıldı. Ne kadar zarif bir boyun. Kırılğan, ince derisiyle yumuşak ve sevimli. En hassas yer. Şey... onların arasında. Başkaları da vardı.

Bileklerinin içi gibi. Ya da kalçalarının.

Dudakları. Onu karşılayabilecek, eğer alırsa onun için ayrılacak dudaklar.

Başı aşağı eğildi, vücudu onun etrafında kıvrıldı. Çok küçüktü.

Çok hafif. Ve yine de çok sıcak.

Titrek nefesi adamın yüzüne değdi, yüz hatları dondu. Felç olmuştu. Yine de küçük, pembe dili alt dudağının üzerinden kaydı ve orada lezzetli bir nem parıltısı bıraktı.

Kahretsin, aniden istedi-

Ayak parmaklarının ucuna kadar yükselerek dudaklarını onunkilere öyle bir kuvvetle çarptı ki dişleri neredeyse birbirine çarpacaktı.

Kadın bir bıçak alıp onu kalbinden bıçaklasaydı Cole daha fazla şok olamazdı. Her iki durumda da, o hain kalbin atışı durdu. Cole'un sadece aklını çalmakla kalmamış, nefesini de almıştı.

Bu, tahrik olmuş bir kadının duygularını uyarmak ya da onaylamak için verdiği, araştırıcı bir öpücük değildi. Ne tensel çekimin keşfi ne de şefkatli bir sevginin ifadesiydi. Bu sert bir şeydi. Öfkeli ve vahşi bir şey. Patlayıcı an onları zamanın içinde askıya aldı, hayal kırıklığına uğramış sıcaklığı dudaklarından

sikini. Bu öpücükle anın kontrolünü ele geçirdi. İsteklerini onun üzerinde uyguladı. Kendi iradesine hakim bir yaratık olduğunu kesin ve kesin bir eylemle ona gösterdi.

Onun hakkında çok yanılmıştı. İlk başta onun sinsi ve entrikacı olduğunu düşünmüştü. Sonra belki de tatlı ve basit, habersiz ve boyundan büyük işlere kalkıştığını.

Ama hayır.

Bu, tüm cüretkârlığıyla adamın ağzına yapışmış parlak gözlü bir iyilik meleği değildi. Arzu, ruh ve kararlılık dolu bir kadındı. Henüz bir efendinin eline düşmemiş vahşi bir Amerikan mustang'i gibiydi. Yüce Tanrım, ikisi de terden ve zevkten kayganlaşana kadar ona binmeyi hiç istemedi. Kız bitkin düşene kadar-

bacaklı ve uysal.

Adam öpüşmeyi derinleştirmeye karar verdiği anda, kadın öpüşmeyi sonlandırdı.

Elini dudaklarına götürürken teninde yeni bir solgunluk belirdi. Karnına saplanan sıcak bir bıçakla, aralarındaki elektrik akımından onun da kendisi gibi şoke olduğunu fark etti.

Şaşırtıcı derecede iyi toparlanmıştı, rengârenk gözleri zaferle parlıyordu. "Niyetim hakkında yanlış bir fikre kapılmayın, *Majesteleri*," dedi. "Sadece zevkinizin konuşmanız kadar acı olup olmadığını görmek istedim." Eteklerini toplayıp adamın yanından geçmek için hamle yaptı, sesi nefes nefese kaldığını belli edecek şekilde tizleşmişti. "Şimdi izin verirsiniz, ben-"

"Kapa çeneni," diye emretti Cole, onu kapıya doğru sıkıştırıp ağzını tekrar kapatırken.

Onunla işi bitmemişti.

Cole onun öpücüğünü onunkinin olmadığı her şey yaptı. Islak, sondalı ve tamamen hınzır. Zayıflamış dizlerinin ikisini de desteklemek zorunda kalmaması için kendini kapıya yaslamak zorunda kalsa da, kendisini sahip olmakla suçladığı tüm beceri ve uzmanlığı topladı ve dudaklarına karşı kullandı.

Ağzının kenarını yaladı, sorgudan çok bir uyarı gibiydi, sonra da diliyle orayı sahiplendi. Doğrusu, yarı yarıya onun kendisini ısırmasını bekliyordu.

Ama yapmadı.

Adamın boğazında karanlık bir inilti belirdiği anda, kadın kollarında canlandı ve sabit durmak için adamın omuzlarına yapıştı. Öpücüğündeki şok edici zevk kuyusundan derin derin içerken, dilinin geri çekilmek yerine onunkine dolandığını uğursuz bir zevkle fark etti. Ağzı sıcaktı ve dudakları o kadar sonsuz yumuşaklıktaydı ki, neredeyse gerçek olduklarına inanamayacaktı.

Bir parçası o anda bir ateş fırtınası yarattığını fark etti. İçinde paramparça olmuş ve soğuk olan her şey bir anda cehennemde erimiş, sıvı ve anlaşılmaz derecede sıcak hale gelmişti. Bir silaha dönüştürülmeye hazırdı. İtmek için yapıldı. Nüfuz etmek için.

Ve işte savaşmaya değer bir rakip.

Düzensiz bir sesle öpüşmeyi kesti, ağzını onunkinden ayırdı ve onun elinden kurtulup yana savruldu. Beceriksizce, titreyen elleriyle, adamın izlerini silmek istercesine ağzını sildi.

Açık bir suçlamayla ona baktı, yüz hatları korkunç bir ıstırapla çarpılmıştı. "Bu gece buraya *neden* geldin?" diye sordu yarı hıçkırıklarla. Gözleri şüpheli bir şekilde parlak olsa da gözyaşlarından arınmış ve antipati doluydu. "Bütün bir geceyi beni aşağılamaya adayacak kadar bana eziyet etmekten hoşlanıyor musun?"

Cole kapıyı iterek ondan uzaklaştı ve protezini banktan alıp kendini toparlamak için zaman ayırdı. Neden gelmişti ki? Neden böyle davranıyordu? Zihni ondan uzaklaşırken, bedeni neden onu arzuluyor gibiydi? Sanki bedeni onun varlığında ona ihanet ediyordu. Daha önce hiç tanımadığı bir kadına karşı bu kadar güçlü bir fiziksel tepki vermemişti. En azından ...

"Ravencroft katılmamı istedi ve adama hayatımı borçlu olduğum için onu reddetmekte zorlanıyorum." Onun sorusunu elinden geldiğince soğukkanlılıkla yanıtladı.

"Senin hayatını *da* kurtardığımı hatırlatmama gerek var mı?" diye çıkıştı. "Yine de beni aşağılamaktan ve sahip olduğum her şeyi almakla tehdit etmekten çekinmiyorsun."

Öpücüğünü böyle mi görüyordu? Bir aşağılama olarak mı?

"Ben sana ne yaptım?" diye bağırdı. "Neden böyle bu kadar canavarca?"

Neysek o olmalıyız, diye düşündü. *Canavarlar*.

"Burada yaptığın şeyden hoşlanmıyorum." Kadına döndü ve etkileşimleriyle hamlaşan ve açığa çıkan sinirlerini kaplamak için kötülük rezervlerini topladı. "Tadilatınızın gürültüsünden hoşlanmıyorum. Fahişeler, serseriler ve yankesicilerle yan yana yaşamak istemiyorum. Onların derneklerinin bu mahalleye getirdiği risklerle uğraşmak istemiyorum. Ben *huzur* istiyorum, kadın. Bunu neden anlayamıyorsun?"

"Sizin huzurunuz ve sessizliğiniz dayak yemiş bir kadının hayatına değer mi? Ya da korkmuş bir çocuğun güvenliğinden?" diye sordu, bir kez daha ateşli bir şekilde.

"Değeri ne olursa olsun, iki katını ödedim. Bunu *hak* ettim." Protezini ona doğru salladı. "Londra'daki tüm fahişeleri kurtarmak istiyorsan, tamam, bunu başka bir yerde yap."

"Bu kadınlar, *sadece fahişe değiller*, sadece sizin eğlenceniz için bir delik koleksiyonu değiller. Bazıları anne. Ya da onları koruması gereken aileleri tarafından terk edilen kızları. Onlar da *insan*."

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?" diye ısırdı.

"Öyle mi? Kadın olarak değerlerine gerçekten inansaydınız, onları hor görmek yerine şefkatle davranırdınız. Hırçınlık yerine şefkatle."

"Bu kadar küçük bir kadın için büyük laflar biliyorsun."

"Ve bu kadar büyük bir adam için küçük bir aklın var," diye karşılık verdi ve ona tiksinti dolu bir bakış fırlattı. "Ben yapamam

Hiç-" Dudaklarını bastırarak kapattı, küçük yumrukları öfkeyle yumuldu.

"Sen hiç... ne?" diye sordu sonunda, sessizlik dayanabileceğinden daha uzun sürdüğünde.

"Hiçbir şey," diye nefes aldı ve açmak için kapıya doğru döndü. "İzninizle, misafirlerimin yanına dönmem gerekiyor."

Bu iş yarım kalırsa ondan kaçabilirdi. "Ne yaptığına inanamıyorsun? Beni öptüğüne mi? Hayatımı kurtardığına mı?" diye sordu kolundan tutarak.

Adamın eline yeterli bir küçümsemeyle baktı. "Seni evime kabul ettiğime inanamıyorum. Gelecekte kapının sana kapalı olduğundan emin olacağım."

Onu hemen serbest bıraktı. "Büyük bir kayıp değil."

"İkimize de," diye kabul etti ve evin içine kaçtı. Cole'un nefesini yeniden bulması tam bir dakika, bacaklarındaki gücü toplaması ise bir dakika sürdü. O kadar çok sarsılmıştı ki parçalanmış duygular o yapamadım Hatta başla için

onları tanımla.

Imogen Millburn, Leydi Anstruther, onun hayal edebileceğinden çok daha tehlikeliydi. Çünkü bu kadın, onun içinde, eliyle birlikte hapisane hücresinde bırakmaya söz verdiği bir şeyi ortaya çıkarmıştı.

O vahşi, ilkel canavar. Açlıktan ölmek üzere olan, sinsi sinsi dolaşmaktan başka bir şey yapmak istemeyen kurt gibi bir yaratık. Sıçramak ve tuzağa düşürmek. Ziyafet çekmek ve sevişmek.

Bu canavar düğ değildi. Kibar bir nezaketle, masrafları ya da eylemlerinin sonuçlarını önemseyerek yetiştirilmiş bir adam değildi. Bu canavar artık onun içinde uykuda değildi, derisinin yüzeyinin altında sinsice dolaşıyor ve bölgesini işaretlemek istiyordu.

Ve az önce nefis bir lokma bulmuştu, tadına varma tehlikesiyle karşı karşıya olduğu bir lokma.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Mayfair'den Belgravia'ya uzun bir yürüyüş değildi ama Başmüfettiş Carlton Morley, Anstruther malikânesindeki vahşi cinayet nedeniyle aceleyle at sırtında gitti. Anstruther malikânesinin, İngiltere'nin eski en üretken suikastçısı Christopher Argent'a ait olan Grek tarzı yekpare konutla bitişik olması, Morley'in içini hiç de rahatlatmamıştı.

Argent'ın artık Scotland Yard için çalışıyor olması, adamın öldürmeyi bıraktığı anlamına gelmiyordu.

Morley, dikkatli olunmazsa kan dökmenin lezzetli bir bağımlılığa dönüştüğünü düşündü.

O bilmeli.

Argent, kendi doru atının üzerinde Anstruther kapısına doğru takırdayarak ilerledi. Kaba saba suikastçıdan dönüşen kanun adamı onu şafak vakti, Morley yatağa düştükten sadece bir saat sonra getirmişti.

O ortak bir şey iddia etmek isterdi

Sanki bir kadın ya da sorunlu bir dava onu sabahın erken saatlerine kadar ayakta tutmuştu. Ama yapamadı. Aslında dökülen kan olmuştu. Yeni ve tehlikeli bağımlılığı. Bu gece olayları onu erkenden mezara götürecekti, bundan emindi.

Ama artık yapacak bir şey yoktu. Onu durdurmak yok.

"Dün gece şeytan seni metresi için kullanmış gibi görünüyorsun." Argent atından indi ve dizginleri Morley ile aynı uşağa verdi. "Yeni ve tehlikeli bir ahlaksızlığa mı bulaştın?"

Gözlemci suikastçının içgörüsü, araştırma alanındaki en büyük avantajıydı ama Morley bu sabah buna lanet okudu. "Eğer şeytana inansaydım, senin onun piçi olduğunu düşünürdüm, Argent," diye espri yaptı Morley.

"Tanıdığım bazı efendilerden daha iyi bir efendi," diye yanıtladı eski suikastçı ciddi bir şekilde.

Bu konuda hemfikir oldular.

"Bunu görmek isteyeceğinizi bilmeseydim sizi karıştırmazdım." Argent bir not defteri çıkardı, bu tüm dedektifler için standart bir uygulamaydı. Bir adam düşüncelerini organize edip Dorian Blackwell kadar mükemmel bir şekilde hatırlayamıyorsa, onları yazması gerekirdi. "Her gün bir kontes Belgravia'da bir teras bahçesinde tecavüze uğramış ve boğularak öldürülmüş olarak bulunmuyor."

"Leydi Broadmore bir vikontesti, Argent," diye düzeltti Morley, kapıyı açan polis memuruna başıyla işaret ederek. "Leydi Anstruther bir kontes."

Argent omuz silkti ve sert çenesine batan kızıl gölge sakalını ağır bir eliyle kaşıdı. "Aradaki farkı anlamakta hiçbir zaman iyi olmadım," dedi gelişigüzel. "Öğrenmeyi de pek umursamadım."

Morley, "Bu toplumda başarılı olmak istiyorsanız kanunları ve yapıları öğrenmeniz gerekecek, Müfettiş," diye değerlendirdi. "Scotland Yard yeraltı dünyası değildir. Her şey açık seçik olmalı." Bunu söylerken bile Morley kendisine dokuz çeşit yalancı diyordu. Bir müfettiş olarak sözleri mutlak bir gerçeği temsil ediyordu. Gece çalışmasına gelince... durum böyle değildi. Yine de kabul etmek zorundaydı ki, kurallar ve yasalarla yakın bir tanışıklık onları çığnemeye yardımcı oluyordu.

Argent ona eşit bir bakış attı. "Hayatta kalmak benim bir yeteneğimdir Morley, yoksa unuttun mu?"

Morley, uzun zaman önce bir gece Argent'ın onu bıçakladığını ve hayatını kurtardığını unutmamıştı. "Tek hatırladığım müttefik olmamızın düşman olmamızdan daha iyi olduğu."

"Kimin için daha iyi?" Argent tam olarak gülümsemedi ama soğuk mavi gözleri eğlenceyle dans ediyordu.

"İkimiz için de, sanırım."

"Ne düşündüğümü biliyor musun Morley?" Suikastçı giriş merdivenlerinin dibinde ona döndü.

"Kimse senin ne düşündüğünü tam olarak bilemez, Argent. Anlaşılmazlık sizin az sayıdaki meziyetlerinizden biri."

Argent onun ciddiyetsizlik girişimini görmezden geldi. "Bence insanların sizi hafife almasına izin veriyorsunuz, hatta bence bunu teşvik ediyorsunuz."

Birden rahatsız olan Morley merdivenlere doğru döndü.

"Ortada bir cinayet varken oyalanacak vaktimiz yok." "Ölü bedenler kalsın." Argent kavradı onun omuz, orada bulunan kası sıkıyor. "Ceketlerinizi omuzlarındaki gücü saklayacak şekilde tasarlıyorsunuz. Birçok şeyin kaynağı spekülasyonarasında Blackwell ve Ben, neden a

Güçlü bir adam gücünü kullanmak yerine gizler." Morley büyük eli silkti ve etrafını bir pelerin gibi saran umursamaz bir havaya b ü r ü n d ü . "İstedğim kadar nüfuz kullanırım," diyerek sözünü sakındı. "Ayrıca, zarafet Erkek modası, değil mi?"

Argent hiç eğlenmemişti. "Sesli harflerini doğuştan bir beyefendi gibi yumuşatıyorsun, ama Doğu Yakası'ndan bir hırsızın hafif ayaklı çalımıyla yürüyorsun. Bir asker, bir katil, Kraliyet Highland Watch'taki en iyi nişancı oldun, ya da öyle diyorlar. Kraliçe sizi cesaretinizden dolayı şövalye ilan edene kadar hiç kimseydiniz, Sör Carlton Morley. Geçmişiniz kömür dumanındaki buhar kadar berrak."

"Nereye varmaya çalışıyorsun Argent?" Etkileşimin tüm neşesi kaçtı.

"Bu benim ne demek istediğimden çok senin neyin peşinde olduğunla ilgili..." Argent şüpheli bir kaş kaldırdı. "Sen bir

Bugünlerde yürüyen bir ceset. Az yiyen ve daha da az uyuyan bir adam. Diğerleri senin ele geçirilmiş bir adam olduğunu düşünmeye başladı, ama ben bu bakışı daha önce de gördüm. Sen *takıntılı* bir adamsın. Asıl soru, neye?"

Morley doğruyu söylemeye karar verdi. "Ben adalete takıntılı bir adamım Argent."

"Adaletin pek çok şekli vardır."

Sert bakışlara kendi bakışlarıyla karşılık veren Morley bir adım daha yaklaştı. "Demek öyle."

"Var mı senin adalet var herhangi bir şey için yap ile aklanan suçlular endişe verici bir sıklıkta ortadan kayboluyor _."

"Bırak. Bırak. *Yalnız Bırak.*" Morley her heceyi çelikle işlenmiş bir fısıltıyla telaffuz etti.

O ürkütücü kutup gözleri kısıldı ve iki adam burun buruna durdular, her kas gerginlikle gerilmişti, kan her nefeste şiddetin özünü besliyordu.

Çoğu erkeğin Christopher Argent'a karşı bir duası yoktu, ama

Suikastçının haklı olduğu bir şey vardı... Morley hafife alınmaya alışkın bir adamdı.

Ve bunu sık sık kendi yararına kullandı.

Argent'ın bilmediği bir şey onu gerçekten de çok kötü yaralayabilirdi.

Sonunda Argent kenara çekildi ve elini büyük girişe doğru uzatırken yumuşak bakışları geri döndü. "Elimizdeki göreve."

Morley, Anstruther malikânesinin dış cephesini incelerken kanındaki ateşin sönmesini diliyordu. Ev, Belgravia'nın aristokrat mahallesine hâkim olan tek tip beyaz büyük evlerden göze çarpan zarif, on sekiz odalı, koyu renkli taş bir yapıydı. Bu erken saatte, *tonun* lordları ve leydileri henüz yataklarından kalkmamıştı, birçoğu geceyi gereksiz bir eğlencede ya da başka bir yerde geçirmişti. Çoğu onunla aynı saatte yatmış olurdu ama aylak zenginlerin öğlene kadar uyanmasına gerek yoktu.

İlçelerinin güvenliğini onun ellerine teslim ettiler ve bu hiç uyumayan bir sorumluluktuktu.

O da bilmiyordu.

Ön merdivenleri çıkarken, "Bana bildiklerini anlat," diye emretti.

"Leydi Anstruther dün gece bir hayır etkinliğine ev sahipliği yaptı ve kapı komşusu olarak ben de katıldım. Davetli listesinde *Burke'ün Peerage'ından daha* fazla lord ve leydi vardı. Merhum *Vikontes* masamızın baş köşesinde, Trenwyth Dükü ile Dorian Blackwell'in arasında oturuyordu. Bana sorarsanız, titreyen, huysuz bir kadındı."

Morley, "Kontesin huzurundayken kaba dilini ısırman için sana teşekkür edeceğim," diye uyardı.

"Sen benim kaba kıcımları ısrabilirsin, ben de istediğimi söylerim," diye karşılık verdi Argent. "Ayrıca, Leydi Anstruther karımla arkadaş ve benim kaba dilime aşına."

Kaşlarını kaldırma sırası Morley'deydi.

"O şekilde değil." Argent kaşlarını çatarak notlarına bakmaya geri döndü. "Ceset, Leydi Anstruther'ın küçük kız kardeşi Bayan Isobel Pritchard tarafından, şafaktan hemen önce bir koca avı balosundan eve dönerken bulundu."

Pritchard... Bu isim neden aklına takılmıştı?

Imogen Millburn, Kontes Anstruther ve Isobel'i bahar nane yaprakları ve kadife çiçeği rengindeki salonda birbirlerine destek olmak için sarılmış halde buldular.

Cheever adında oldukça tombul bir adam olan uşak onu anons ettiğinde ayağa kalktılar.

Aynı çift yuvarlak ela göz ona bakıyordu. Morley'in tahmin ettiği kadarıyla, kız kardeşler birbirlerine her yönden benziyorlardı. Her ikisi de sarı saçlı ve narin yapılı olmalarına rağmen, büyük kız kardeş Leydi Anstruther ona çok şey görmüş bir kadının yorgun bakışlarıyla bakıyordu. Yanılmıyorsa ölüm de buna dahildi.

Ne kadar beklenmedik.

Genç Isobel mendilini solgun yanaklarına tutarak kederden kıpkırmızı olmuş gözlerinden akan yaşları yakaladı.

"Başmüfettiş." Hâlâ menekşe çiçekleriyle süslü, hacimli, lavanta rengi bir gece elbisesi giyen Leydi Anstruther elini uzatarak ona doğru yürüdü. Bir kontes için son derece rahat bir jestti. "Geldiğiniz için teşekkür ederim."

"Leydim." Morley onun elinin üzerine eğildi ve diğer elin hâlâ Isobel'in çaresiz kavrayışının esiri olduğunu fark etti. "Bu sıkıntılı durum için çok üzgünüm. Cesedi bana kimin göstermesini tercih edersiniz?"

Kontes kararlı bir tavırla, "Size bahçeyi göstereyim," diye cevap verdi. "Hemen şurada."

"Imogen, hayır!" Isobel kız kardeşinin elini çekiştirerek itiraz etti. "Bir daha bakmak zorunda kalmamalısın, bu çok, çok korkunç."

Leydi Anstruther kız kardeşinin yanağına bir öpücük kondurmakla yetindi ve kızın beyaz parmaklı elini onun elinden çekip alırken dikkatini dağıttı. "Isobel, hayatım, Başmüfettiş Morley ve Bay Argent'a bir fincan çay ikram etsen iyi olur, değil mi?" diye sordu nazikçe.

"Çay mı?" On yedisinden büyük göstermeyen solgun kız, sanki bu kelimeyi daha önce hiç duymamış gibi gözlerini kırıştırdı.

Argent usulca, "Ben benimkini Türk kahvesi kadar sert severim," dedi.

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, hilesi işe yaradı ve genç kadın korku ve kaderin yarattığı sersemlikten geri dönmüş gibi görünüyordu. "Çay yerine tercih ederseniz kahvemiz var Bay Argent." Henüz yatmadığını doğrulayan buruşuk şeftali rengi balo elbisesinin eteklerini düzeltirken kendi gülümsemesi utangaç ve suluydu.

"Bu harika olurdu."

Leydi Anstruther kız kardeşinin dikkatinin dağılmasından hemen yararlandı. "Bu taraftan, Başmüfettiş."

Onu salondan çıkıp sanat eserleri ve antikalarla dolu bir koridordan geçerek iki Fransız kapısına kadar takip etti.

Muhtemelen teras bahçesine açılıyordu. Mavi üniformalı bir çift polis memuru kapıda nöbet tutuyordu. Gece kıyafetleri içindeki Leydi Anstruther'a bakan gözleri, ne kadar mütevazı olsalar da, yine de hem entrika hem de açlıkla parlıyordu.

Morley'nin gözünden kaçmamıştı, gerçekten de alışılmadık derecede güzel bir kadındı. Saçları kızılın tonlarıyla gölgelenmiş, göz alıcı bir altın rengiydi. Gözleri yeşiller, altınlar ve daha koyu tonların nazik bir karmaşasıydı. Cübbesi narin kıvrımlara sahip hafif bir vücudu özetliyordu.

Onun güzelliğini fark etmesi, her şeyden çok bir tespitti. Ona bir erkeğin bir kadına bakacağı gibi değil, bir müfettişin bir şüpheliye bakacağı gibi baktı. Ya da bir tanığa.

Daha fazlası değil.

Bu, uzun süredir düşündüğü bir ikilemi doğruladı. Onda bir sorun vardı. Vahim ve ciddi bir şey.

Ama şimdi bunu düşünecek zamanı yoktu.

"Kurban Lady Broadmore'u ne zamandır tanıyorsunuz?" diye sordu, polisler fark edip paniğe kapılana ve botlarında yakından incelemeye değer bir şey bulana kadar onlara baktı.

"Onunla ilk kez dün gece tanıştım," diye cevap verdi Lady Anstruther. "Daha fazla tanışmanın ikimiz tarafından da istenmeyeceğini hemen anladım."

"Bahçenizde öldürülen kadın hakkında cesurca bir itirafta bulundunuz."

"Ben onun katili değilim. Korkacak neyim var?"

"Sizin mülkünüzde bulundu. Bu kadınla kavga ettiğinize dair ifadeler var. Leydi Anstruther, şu andan itibaren şüpheliler listemizin ilk sırasında siz varsınız."

"Tam olarak kavga etmemiş olsak da, hiçbir konuda anlaşılamadığımız kesin." Leydi Anstruther kır çiçekleriyle dolu kısa bir patikadan dikkatlice ilerledi ve kenara çekilerek ağırbaşlı bir şekilde merhumu işaret etti.

Morley'in içinde çoktan öldüğünü düşündüğü bir şey alevlendi. Karanlık kasasında kilitli tuttuğu bir anı.

bir zamanlar olduğu gibi, kendini öldürülen Vikontes'e dönüştürdü.

Altın saçlı bir güzel huzur içinde yatıyordu. Gerçekten de, göğsünün doğal olmayan durgunluğu olmasa, uyuduğuna inanılabilirdi. Dudaklarını maviye boyayan ve tenini kayrak gökyüzünün rengine boyayan gri olmasaydı.

Ölüm oldukça belirgin bir palet kullanmıştır.

Hafızasında, kızın cesedi Thames Nehri'nin çamuru ve alüvyonuyla kirlenmiş, eğlenceli bir çeşmenin yanında güneş ışığına bürünmek yerine Southwark'ta bir köprünün altına atılmıştı. Eflatun ipekten bir balo elbisesi yerine, kaba bir frak onun vahşi ölümünün kanıtlarını zar zor örtmüştü.

Ama Thames nehrinin kıyısındaki kadının kalçalarında çürükler vardı... ve kan.

Caroline. Sevgili kız kardeşi. İkizi.

Ayrıca boğularak öldürülmüş ve bir çöp gibi atılmıştı.

Tanıdık beyaz bir öfke, kanıtlar dışında her şeyi bastırdı. Lime lime olmuş iç çamaşırları Anstruther çeşmesinin sularına karışmıştı. Kontesin etekleri dizlerinin üzerinde bükülmüştü, ancak ipek çorapları ve terlikleri olduğu gibi duruyordu.

Tüm kanıtlar tecavüze işaret ediyordu... ama emin olabilmesi için cesedin incelenmesi gerekiyordu. Şüphesi doğrulandıktan sonra harekete geçebilirdi.

Soruşturmasını yürütecek, suçluyu bulacak ve adaletin yerini bulmasını sağlayacaktı.

Adalet. Bu yeni bir saplantı değildi. Sadece yoğunlaşan bir takıntıydı.

Kulaklarındaki uğultuya yumuşak bir ses karıştı. "Başmüfettiş? Efendim?" Geçmiş gözünün önünden kayboldu ve Leydi Anstruther'ın endişeli yüz hatları onun yerini aldı. "İyi misiniz? Oldukça solgun görünüyorsunuz." Bir elini adamın koluna koydu, sabit ve dikkatli gözlerle onu inceledi.

Ateşli düşünceleri için bir dayanağa ihtiyacı vardı, elini ceketinin cebine attı ve orada bulduğu mühürlü mektubun delikleri üzerinde başparmağını gezdirdi. Belki de Dr. Francis Aubrey-Dencourt'a danışmalıydı. Adam sadece bir tıp dehası değil, aynı zamanda adli tıp konusunda da uzmandı. Mesleki yazışmaları son zamanlarda belirsiz bir şekilde kişiselleşmişti. Dostça olmaktan öte diyebilir miydi? Doktorun mektupları karşısında hissettiği hoşgörü duygusunu irdelemek istemese de, bir iyilik istemenin söz konusu olmayacağını düşünüyordu.

"Affedersiniz," dedi kısaca, kısa bir açıklama arıyordu. "Kahvaltı yapmadan aceleyle geldim."

"Elbette." Adamın kolunu bıraktı ve kolunu sıvazladı. "İzin verin Cheever'ı çağırayım, Cook'a ekstra kahvaltı hazırlatsın."

"Gerek yok." Gözlerini kısarak kadını kolundan tutup durdurdu.

Tuzağa yakalanmış bir tavşan gibi hareketsiz kaldı ve Morley

şiddete yabancı olmadığı sonucuna vardı. "Soğukkanlılığınızı dikkate değer bulduğumu söylemeliyim, Leydi Anstruther. Bahçenizde bir kadının öldürülmüş ve cinsel saldırıya uğramış olarak bulunması sizi hiç rahatsız etmiyor mu?"

Bunun üzerine Leydi Anstruther yüzünü buruşturdu ve garip bir şekilde çocuksu bir hareketle kollarını ortasına sardı. "Başmüfettiş Morley, sizi temin ederim ki bundan sadece rahatsız olmakla kalmadım, dehşete düştüm ve iğrendim. Ama itiraf etmeliyim ki bu, hayatım boyunca başıma gelen en üzücü şey değil. Ve eminim ki biraz daha araştırırsanız, kontla olan tesadüfi evliliğimden önce St. Margaret's Kraliyet Hastanesi'nde hemşire olarak çalıştığımı öğreneceksiniz. Gördüğünüz gibi bu benim ölümle, hatta bu kadar korkunç bir ölümle ilk deneyimim değil."

Morley kadının gözlerini aradı ve sadece samimiyet ve pişmanlık buldu. Ya kadın ciddiye ya da Argent'ın karısı Millie LeCour'dan daha iyi bir oyuncuydu.

Kadının ellerinin becerikli inceliğini fark etti ve sessizce bunu Vikontes'in boynunu çizen parmak izlerinin genişliği ve kalınlığıyla karşılaştırdı. Leydi Anstruther olaya karışmış olsun ya da olmasın, kesinlikle kurbanı saldırmamış ve onu boğmamıştı.

"Bunun tam olarak ne zaman meydana geldiğini tespit etmem gerekiyor," dedi. "Leydi Broadmore'u en son ne zaman gördüğünüzü hatırlıyor musunuz?"

"Akşam yemeğinde olacaktı," diye hatırladı, sıkıntılı alnını kırıştırarak. "Yani, belki de saat dokuz buçukta. Anlaşamadığımız için erken çıktığını düşündüm."

"Tahmin mi ettin? Gittiğini görmediniz mi?"

Gözlerini onunkilerden kaçırdı. "Zor bir akşam geçirdim ve kendimi toparlamak için buraya, bahçeye geldim."

"Peki bahçede ne kadar kaldınız?"

"Çok uzun değil, belki çeyrek saat ya da daha az, ama ondan sonra Vikontesi görmedim." Cesede bir bakış attı ve gözlerini kısa süreliğine kapattı. "Balo iki buçuk gibi bitti ve ben de doğruca yatağa gittim. Sanırım bu olay Isobel ve annemin saat beşte eve dönmeleriyle o saat arasında bir zamanda oldu. Isobel anneme uyku tozu verdi ve biraz çay içip hava almak için buraya geldi. İşte o zaman buldu... Bay Argent'ı çağırdığımız zaman."

Morley başını salladı ve not defterine saatleri not etti. "Yani bildiğin kadarıyla, kız kardeşin bu sabah erken saatlerde eve gelip Leydi Broadmore'u bu halde bulmadan önce bahçede tek başına kalan son kişi sen miydin?" diye açıkladı.

Ağır ve uzun süren bir sessizlik, başını kaldırıp bakmasına ve kontesin yüzündeki tüm rengin çekilmiş olduğunu görmesine neden oldu.

"Leydi Anstruther," diye bastırdı. "Bu çok önemli. Bahçede tespit ettiğiniz son kişi kimdi?"

Zor bir yutkunmanın ardından çenesini kaldırarak bahçe duvarının üzerinde yükselen görkemli, soluk köşke baktı. "Collin

Talmage," diye titreyen bir sesle cevap verdi. "Trenwyth Dükü."

* * *

Cole'un tüm istihbarat evraklarını şömineye atıp İçişleri Bakanlığı'na gidip kendilerini asmalarını söylememesi için çok büyük bir irade göstermesi gerekiyordu. Tek eliyle bile sahadaki ajanların yarısından daha yetenekliydi ve lanet olası bir sekreterden biraz daha iyi bir konuma düşürülmüştü.

Yüksek bir unvanı, büyük bir gücü ve etkisi olan bir sekreter, ama öyle bile olsa.

Kağıtları karıştırmak ve ağır değerlendirmeler yapmak için yaratılmamıştı. Bir eylem adamı olarak doğmuştu, o anda verilen ve kararlılıkla uygulanan kararlarda daha rahattı.

Ayrıca, evrak işleri gibi sıradan bir şeye odaklanamazdı. Hele ki her iki dakikada bir ortaya çıkan bir horoz ayağı varken. Bu arada, Leydi Anstruther'la dün geceki karşılaşmasının anısının zihnine zorla girme hızı

Belki de şimdi Argent'ı arayıp bir antrenman seansı ayarlamak için iyi bir zamandı. Derisinin altında huzursuz bir saldırganlık kaynıyordu ve komşusu onun rütbesini ya da deformasyonunu hesaba katmayan tek adamdı. Soğuk, mantıklı piç için Trenwyth'in engeli antrenman yapmak için daha fazla nedendi. Daha güçlü olmak için. Daha hızlı.

Daha sert.

Bu konuda ikisi de hemfikirdi.

Zayıfları avlayan bir dünyada, kişi yükünü güce dönüştürmeli ya da onun tarafından tüketilmelidir.

Tamamlanma. Şimdi üzerinde durmak istemediği bir kavram vardı. Gerçi öyleydi de. Geçtiğimiz üç yıl boyunca çok özel bir birleşmenin anısına takılıp kalmıştı.

Dün gece hariç. Yeni ve rahatsız edici bir güzellik düşüncelerini saptırmış, rüyalarını kaçırmıştı. Uzun zamandır nostaljinin adanmışı olmuştu. Ama şimdi güzel, açık sözlü bir idealist, onun sıkı sıkıya koruduğu anılarını alıp götürmüş ve yerine üzerinde düşünebileceği yeni ve üzücü etkileşimler koymuştu.

Leydi Anstruther. *Imogen*.

Cole düşüncelerinde ona pek çok özgürlük tanımıştı, bunlardan en azı da onun adıydı.

Ne kadar uğraşırsa uğraşsın, neden Ginny'nin yüzünü bir türlü canlandıramıyordu? Ama cesur kontesin yüz hatları, ayrıldıklarından beri uyanık olsun olmasın her anın içine girmişti.

Elbette cevabı biliyordu. Sadece onu öptüğü için değil, *onu* gördüğü için *de*. Bahçesinde, ay ışığını onu aydınlatmak için kullanmış ve ona iyi olup olmadığını sormuştu. Çoğu kişinin sorduğu gibi değil, sanki binlerce insanı binlerce kez sorgulamış gibi. Ama sanki cevabı istiyormuş gibi. Sanki onun için bir anlamı varmış gibi.

Sanki onun için bir anlamı varmış gibi.

Ve ona söylemek istemişti, değil mi? Kendisinin aslında hiç de iyi birine benzemediğini. Bir an öfkelenildiğini, bir sonraki an ise tamamen hissizleştiğini. Tüm dünyadan nefret ettiğini itiraf etmek istiyordu. En çok da kendinden nefret ettiğini. Nasıl *hayatta* kalacağını hatırlıyordu ama nasıl *yaşayacağını* hiç hatırlamıyordu.

En büyük korkusunu dile getirmek istemişti, sonunda kendi hayatına son vermeye karar verene kadar bu ... bir adamın gölgesi olacaktı. Çünkü yeni mucizeler kalmamıştı. Fethedilecek bir şey yoktu. Korunmaya değer hiçbir şey. Uğruna savaşılacak hiçbir şey.

Uğruna yaşanacak bir şey yok.

Gecenin her zaman çok karanlık ve hatırlanan acılarla dolu olacağını. Günün sadece çok parlak ve çok gürültülü olacağını. Bütün anlarının

ve zaman tıpkı Ginny'nin yüzünü çaldığı gibi onun anılarını da çalacaktı. Ve bir daha asla elde edemeyeceği bir şeyi sonsuza dek özleyecekti. Çünkü sadece buna layık değildi. Buna muktedir değildi.

Tüm bunları söylemek istemişti. Zayıflıklarını ona itiraf etmek. Çünkü zayıflık Leydi Anstruther'ı zerre kadar ilgilendiren bir şey gibi görünmüyordu. Bazıları kadar narin olmasa da, küçük bir kadındı. Elinin altında onun kırılğanlığını, kolayca kırılmaya yatkınlığını hissetmişti. Bu onda, dünya için kayıp olduğunu düşündüğü bir şeyi harekete geçirmişti. Adını koymaktan nefret ettiği garip ve rahatsız edici bir içgüdü. Sahiplenici bir şey. Koruyucu.

İnsanları okumanın ve tahmin etmenin daha da kolay olduğu temel bir dünyada, onun gibi bir kadın gerçekten de nadir bulunan bir şeydi. O gerçekten bir muammaydı. Bir servet biriktirdikten sonra onu dağıtmaya ve başkalarından da aynısını yapmalarını istemeye niyetli görünen biri.

Ama ne amaçla? Ortada bir şey yoktu. Fedakârdı, bunu herkes biliyordu. Peki neden onu anlayamıyordu? Güçlü Grek Sfenksi kadar nadir ve şaşırtıcı bir kadındı.

Ona, bu hayırseverlik planına devam etmesini istememesinin tüm nedenlerini anlatmıştı.

Biri hariç hepsi.

Bu da kendi güvenliği için risk oluşturuyor.

Çünkü kadına karşı hiçbir sevgisi olmasa da, başlangıçta belirlediğinden daha az hor gördüğünü düşünmeye başlamıştı. Kadın nazikti. Ta ki adam onu kendi tahammül seviyesinin ötesine itene kadar. Dürüst olmak gerekirse, bu her zaman onun özel bir yeteneği olmuştu.

Sonra şok edici bir şekilde aceleci davrandı. İnanılmaz derecede şehvetli.

Cole artık şok geçirebileceğini düşünmüyordu. Gençliğinde tam bir çapkındı ve yaşadığı trajedilerden sonra daha da kötü olmuştu.

Boşluğunu zevkle boğmaya çalışmış ve onu doldurmaya çalıştıkça daha da dipsiz olduğunu fark etmişti.

boşluk oldu.

Utanç duygusunun itici gücüyle Cole büfeye doğru yürüdü ve viskiye uzandı, bu son günlerde endişe verici bir sıklıkta yaptığı bir şeydi.

Argent'in tanıdık sesi açık pencereden ona ulaştı.

Onun penceresi. Anstruther bahçesine açılan kapı.

Bu da ne böyle? Merakına yenik düşerek aşağı baktığında Argent'in sadece satir çeşmesinin yanında duran geniş sırtını değil, aynı zamanda karşısında, görür görmez tanıdığı bir adamı da gördü. Sör Carlton Morley, belki on yıl önce kısa bir süreliğine tanıdığı bir şövalye ve nişancıydı. Hafızası onu yanıltmıyorsa, şimdi Scotland Yard'da başmüfettişti. Leydi Anstruther'in planlarının destekçisi miydi?

Bu pek mümkün görünmüyordu; hatırladığı kadarıyla adam sert ve metanetli bir gelenekçiydi. Militarist bir odaklanma ve rahip gibi kendini kontrol eden, elli adımda iğne deliğinden geçebilen bir beyefendiydi. Ateşli silah taşımadıklarına göre Morley'in neden bir kanun adamı olması gerektiğini hep merak etmişti.

Morley yan tarafa geçerek çeşmeyi inceledi. Bunu yaparken Cole'un kalbinin kafesine çarpmasına neden olan bir manzarayla karşılaştı.

Sabah ışığı solgun saçlarda parıldıyordu. Kır çiçeklerinin arasında parlak elbisesi içinde yüzükoyun yatan bir kadın. Eteği dizlerine kadar kıvrılmıştı.

Cole bunu anlayacak kadar ölüm görmüştü. Hiç düşünmeden fırladı ve viski bardağı halıya dökülmeden önce kapıya ulaştı.

BÖLÜM ON DÖRT

Imogen gözyaşlarını o kadar uzun süre bastırmıştı ki boğazı ağrıyor ve başı zonkluyordu. Evi, sığınağı ve uzun zamandır başkaları için inşa etmeye çalıştığı sığınak, ölüm ve vahşetle *kirletilmişti*.

Bir önceki akşam Trenwyth ile paylaştığı gölgeli banka tünemiş, Müfettiş Argent ve Morley'in soruşturmalarını yürütmelerini izliyordu.

Imogen, yüzeyinde cinsel vahşetin kanıtlarının yüzdüğü, lekeli beyaz zambaklarla dikilmiş çeşmeye bakmayı reddetti.

Zavallı Leydi Broadmore. Ne kadar korkmuş olmalı. Yardım çağırmaya çalıştı mı? Çilesi çabuk mu yoksa uzun mu sürmüştü? Ölmeden önce tecavüze uğramış mıydı? Ya da sonra? Imogen başını ellerinin arasına aldı. Birinin saldırısı ve *cinayeti* sırasında uyumuştı. Kendini nasıl affedebilirdi ki? O kadar kızgındı ki. Cole tarafından öylesine kızdırılmış ve aşağılanmıştı ki gecenin geri kalanını geceyi kurtarmaya çalışarak geçirmiş ve orada olmayan Leydi Broadmore'u neredeyse hiç düşünmemişti.

Herkes gittikten ve tüm bağışlar sayıldıktan sonra kendini beğenmiş bir tatmin duygusuyla yatağına gitmişti. Trenwyth'in toplum içinde yaşadığı korkunç öfke nöbetine ve Leydi Broadmore'un cahilce yorumlarına rağmen, tahmin ettiğinden daha iyi bir iş çıkarmıştı. İçindeki küçük, kindar bir parça

başarısını bildiklerinden emin olmak istiyordu. Ne korkutulabileceğini ne de caydırılabileceğini kanıtlamak için. Onu sabote etmek için ellerinden geleni yapmalarına rağmen başkalarını harekete geçirmiş ve hayırseverlik yapmıştı.

Kayıp misafirini araması gerekirdi. O zaman Leydi Broadmore'un pelerininin ve pardösüsünün hâlâ vestiyerde olduğunu fark etmiş olabilirdi ama kadın hiçbir yerde yoktu. O uyumaya gittiğinde kötü adam *evindeydi* ve kendi mülkünde işlenen korkunç suçtan habersizdi.

Imogen gözlerini kırıştırdı, Trenwyth bahçesinde belirlediğinde bir an için gözlerine inanamadı. Nereden geldiğini sadece tahmin edebiliyordu. Bahçe kapısının yanında oturuyordu ve kesinlikle onun evden geldiğini görmüş olmalıydı.

Saçları ve gözleri parıldayan bir cevher gibi alev alev yanarken, Argent ve Morley'in engelleyici tutuşlarına karşı, geniş, huzursuz bakışları ona kilitlenene ve alev neredeyse rahatlama olarak tanımlayabileceği bir ifadeye dönüşene kadar yükseldi.

Yüce Tanrım, onlara ne anlatıyordu? Neden şimdi ona bakma şekli, kızın bornozunu boğazına kadar kavramasına neden oluyordu? Mütevazı geceliği ve şalvarıyla bile ona karşı kendini çok açıkta hissediyordu. Adamın erkeklik gücünün ona bir tür insanlık dışı yetenek kazandırdığından korkmak kolaydı. Onun sadece giysilerinin içini değil, aynı zamanda varlığını örten sırları da görebileceğinden saçma bir şekilde endişeleniyordu. Daha önce bir kez onun önünde çıplak kalmıştı.

Ama asla tam olarak açığa çıkmadı.

Yine de dün gece onu o şekilde öperek son derece aptallık etmişti. Tehlikeli bir hareketti. Dürtü ve öfkeden doğmuştu.

Ve bu ona her şeye mal olabilirdi. Ya onu öpüşmesinden hatırlasaydı? O ve Ginny hiç böyle öpüşmemişlerdi. Ama bu daha önceydi. Daha önce Yakalanmıştı. Neredeyse bir adamı öldürmeden önce.

Bir kadın bahçesinde öldürülmeden önce.

Imogen titreyen bacakları üzerinde ayağa kalktı ve onlara doğru ilerledi. Onun hakkındaki duygularını geri dönülmez bir şekilde açıkça ortaya koymuşken neden bu kadar vahşi ve endişeli görünüyordu? Nereden gelmişti bu adam?

Korkunç sahnenin etrafında dolanırken garip ve tehlikeli bir şüphe onu sardı. Aralarındaki etkileşim onu akıl sağlığının sınırlarını aşmaya mı itmişti? O olabilir miydi-

Trenwyth, başmüfettişin söylediği bir şey üzerine başını kaldırdı, Morley'in son sözleri bir demircinin çekici ve kendisi de örs üzerindeki tavllanmış çelikmiş gibi öfkesi gözlerinden fışkırdı.

Bir güç ve hız patlamasıyla iki adamı iterek geçti ve ona doğru yürüdü, müfettişler de hemen peşindeydi.

"Bunu *benim* yaptığımı mı düşünüyorsun?" diye gürledi ona.

"Ben öyle bir şey demedim." Imogen bir saldırıyı savuşturmak istercesine etkisiz bir elini kaldırdı. **B ü y ü k**

b i r şaşkınlıkla işe yaradığını gördü. Adam ondan birkaç adım ötede durdu, eli yanında sıkıca kıvrılmıştı ve protezi sabah güneşinin altında kalay gibi parlıyordu. "Müfettişlere sadece gerçeği söyledim. Bu bahçede olduğunu bildiğim son kişinin sen olduğunu ve girişimimi başarısızlığa uğratmakla tehdit ettiğini." "Bu o kesinlikle bir yol için bkz. için

Bu," Morley, uyanık mavi bakışlarıyla titiz

hesaplamalar yaparak şöyle dedi

Trenwyth'in her hareketini ve ifadesini.

Dük sıkılmış dişlerinin arasından, "Evet, ama *benim yöntemimle* değil," demeyi başardı. "Ben asla - nasıl düşünebilirsin ki?

-" Gözlerini kırıştırdı, sert ağzı bir tire işaretiyle dönüştü.

Bahçede ona ne yaptığını hatırlıyordu, Imogen bundan emindi. Eli boğazındaydı. Vücudu onunkine karşı. Onu şu anki yolundan korkutup uzaklaştırmak için kullandığı tehdit. Öpücüğüyle ona hükmetme şeklini.

Bakışları fiskiye kaydı ama bu, kızın öfkesinin ardındaki pişmanlığı fark etmesinden önce olmadı. Hatta belki de

Utanç verici.

Güzel. Davranışından utanmalı.

"Kimse seni tecavüz ve cinayetle suçlamıyor, Trenwyth." Argent'ın kuru ses tonu anın gerilimini kırdı.

"Henüz değil," diye düzeltti Morley ve iki adamdan da sert bir bakış aldı.

"Bir zaman çizelgesi oluşturuyoruz," diye devam etti Argent. "Leydi Anstruther sizi yalnız bıraktıktan sonra bahçede ne kadar kaldığınızı söyleyebilir misiniz?"

Bahçede baş başa olmalarının yaratacağı skandaldan bahsetmediler ve bunun için Imogen'e sonsuz minnettarlık duyuyordu.

"Hemen ayrıldım," diye kestirip attı, kaşlarını kaldırarak ona baktı. "Tesislerde artık istenmediğim açıkça belirtildiği için."

"Değişmeyen kesin bir şey," dedi Imogen, kollarını göğüslerinin üzerinde kavuştururken bir şey onları acıyla gerdi. Sabah havasındaki bir ürperti, onun bakışlarındaki değil elbette.

"Leydi Anstruther, son zamanlarda size karşı hoşnutsuzluğunu dile getiren birini düşünebiliyor musunuz?" Morley sordu.

"Benimle mi?" Imogen onun ne demek istediğini anlayamadan gözlerini kırıştırdı.

"Bildğin bir düşman ya da hasım var mı?" diye nazikçe dürtükledi.

"Hemen yanınızda duran kişi dışında mı demek istiyorsunuz?" Çenesiyle dükü işaret etti, kollarını açmak istemiyordu. Sadece kendini korumakla kalmıyor, aynı zamanda onu bir arada tutan tek şeyin kendi tutuşu olabileceğini hissediyordu.

Uzaklarda gök gürültüsü yuvarlanıyordu, sanki Trenwyth yüzünde oluşan fırtınayla onu çağırılmış gibiydi. Ses, duruşundaki şiddetle eşleşiyordu. "Leydi Broadmore'u öldürmediğimi kanıtlayabilirim." Bakışları ona ölümcül bir bıçağın üzerindeki ışığın parıltısını hatırlattı.

"Elbette," diye davet etti Argent.

Trenwyth cesede doğru yürüdü ve uzun bir dizini büktü. "Şuradaki parmak izlerine bak." Hiç tereddüt etmeden parmaklarını Leydi Broadmore'un boynundaki çürüklerin üzerine koydu. Bu sadece elinin failinkiyile kıyaslanamayacak kadar büyük olduğunu göstermekle kalmıyordu, aynı zamanda... "Bu kadını boğan her kimse *iki* elini de kullanmıştı."

Neredeyse bir rahatlama fırtınasına kapılacak olan Imogen, adamın iskelet halindeki gümüş sol eline baktı; anomali yüzünden değil, bahçesinde duran adamdaki değişiklikleri gösterdiği için. Bir zamanlar bu el onun üzerindeydi. Sıcak ve nazik. Sonra sıcak ve talepkâr. Şimdi ise gitmiş, yerine ateş, güç ve hayal edilemeyecek şeylerle şekillendirilmiş soğuk ve boyun eğmez bir nesne gelmişti. Neler yapabileceğini kim bilebilirdi? Çünkü görünüşe göre, onu kullanan adam kadar sıcaklığa ve duyguya sahipti.

En azından katil değildi. En azından dün gece değildi.

"Leydi Anstruther." Morley onun sıkıntısını böldü düşünceler. "Dün geceki yardım balonuza katılanlar arasında böyle bir şey yapabileceğini düşündüğünüz başka biri var mıydı?"

Aman Tanrım, bu onun korktuğu soruydu. "Şey... um. 'Yetenekli' derken tam olarak neyi kastediyorsunuz?"

Trenwyth'in çıkardığı ses Thames Nehri'ni çöle çevirebilirdi. "Yanılıyorsam düzelt Argent, ama dün gece Londra'nın vahşi ve kana susamışlarının gerçek bir Who's Who'su vardı."

Imogen ofladı. "Bunu söyleyecek kadar ileri gitmezdim-"

"İstedığınızı seçin Sör Morley," diye araya girdi. "Ben More'un Kara Yüreği. Şeytan İskoçyalı. Çeşitli ve muhtelif bağlantıları ve ortaklarıyla birlikte." Argent'a kötü niyetli bir bakış yöneltti. "Ayrıca kontesin söylediğine göre, ev halkının tamamı caniler ve suçlulardan oluşuyormuş."

Morley'in açık renk kaşları alnına tırmandı. "Bu doğru mu?"

Imogen, "*Eski* suçlular," diye itiraz etti. "Onlar ıslah oldular, efendim. Aralarında bir tane bile cani olmadığından da eminim."

"Çoğunlukla mı?"

"İnsan bir erkeğin gerçek doğasından asla emin olamaz, değil mi?" Dük'e kendi bakışıyla alaycı bir bakış fırlattı. Eğer *bu* kadar çok tanık olmasaydı, şu anda cinayet işleyebilecek durumda olabilirdi.

"Suçluların ıslah olma gibi bir alışkanlığı olduğunu pek görmedim, Leydi Anstruther." Morley nazikçe söyledi.

Argent alaycı bir ses çıkardı ama o bunu kesinlikle duymazdan geldi. "Ama ben-"

"Elinizde bu çalışanların bir listesi olduğuna inanıyorum." Morley bastırdı.

"Elbette." Sönmüş olan Imogen, Trenwyth'e bakmaya cesaret edemedi. "Cheever'a senin için temin etmesini söylerim." Kelimeler acı bir yenilgi tadındaydı.

"Şu anda tam olarak ne yaptığınızı sorabilir miyim? vahşi bir suçun işlendiği yer mi?" Morley, Trenwyth'e döndü. "Leydi Broadmore'la başka bir şekilde bağlantınız var mıydı?"

Imogen cevapla müfettişler kadar ilgilenmemeyi diledi, ancak böyle davranmasının nedenini araştırmak da istemiyordu.

"Dün gecedan önce onunla hiç tanışmamıştım," dedi rahatsız bir şekilde kıpırdanarak.

"Bahçeme nasıl girdin?" Imogen kendini talep etmekten alıkoyamadı. "Kapı zincirle sabitlenmiş ve diğer tek yol evin içinden geçiyor."

Adamcağızın yüzünde mahcup bir ifade vardı ve bu ifade hiç de çekici değildi. "Yirmi beş yıl önce karaağacımız çiti yırtmayı başardı." Çitin taş tabanını kaplayan dev bir ağacı işaret etti. "Tabanda bir adamın sığabileceği büyüklükte ufalanmış bir bölüm var. Çocukluğumdan beri Lord ve Leydi Anstruther'ı ziyaret etmek için burayı kullanıyorum çünkü ne onlar ne de ailem

yarığı onarmaya meyilli görünüyordu. Şu anda dar geliyor ama kendi bahçemden idare ettim."

"Ama... neden?" Imogen nefes aldı.

Trenwyth zavallı kurbana sıkıntılı bir bakış attıktan sonra bitişikteki evini işaret etti. "Çalışma odamın penceresi Anstruther bahçesine bakıyor. Tesadüfen baktığımda cesedi fark ettim ve düşündüm ki-"

Imogen'in nefesi cümlesinin sonuyla aynı anda kesildi.

"Leydi Anstruther olabileceğini düşündünüz," diye bitirdi Argent.

Trenwyth hiçbir şey söylemedi.

Morley, Leydi Broadmore'un yanında durmak için hareket etti ve yüzünü Trenwyth'in gösterdiği pencereye doğru kaldırdı. "Bu yörünge ve mesafeye göre vardığınız sonuç dikkate değer değil. Aslında merhum ile Leydi Anstruther arasındaki benzerlik böyle bir davada dikkate değer."

"Bu... bu mu?" Dehşete kapılan Imogen kendini bakmaya zorladı.

Zavallı kadının yüz hatlarında sonsuza dek donup kalan uykulu ifadeye baktı. "Nasıl yani?"

Argent, "İkiniz de sarı saçlı ve zayıf yapılısınız," diye değerlendirdi. "Benzer renkte elbiseler giymişsiniz."

"Öyle değil." Bu saçma spekülasyon zincirini kırmak için bir şeyler aradı. "Hatırlarsan benim elbisem kayısıydı, onunki ise kesinlikle mercan rengi."

Bir dizi boş bakışla karşılaştı ve tüm erkek cinsine bolca küfretti. Bunun en büyük nedeni, onların daha yeni kendi noktalarını belirlemiş olmalarıydı. Eril palet, dişil paletten daha basit olmasıyla meşhurdu ve eğer bir sanatçı değillerse renkler arasındaki farkı çözmekte kesinlikle zorlanacaklardı. Bu adamlar sadece tek bir ana rengin değerlendirilmesine alışkındı.

Bloodred.

Ayrıca, dün gece bahçedeki tek aydınlık ay ışığıydı, çünkü kimseyi sığınağına girmekten caydırmak için gaz lambalarını yakmamıştı. Hangi

Imogen'a Leydi Broadmore'un kaderinin aslında *kendisi* için yazılmış olabileceğini kabul etmekten başka seçenek bırakmadı.

"Aman Tanrım." Imogen onlardan uzaklaştı ve masum gelinciklerden oluşan bir haliya düşüp bayılmadan önce sadece birkaç adım sendeleyebildi.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Cole'a göre Leydi Anstruther'ı taşımak bir ipek parçasını çekmek gibiydi, gevşek ve hantaldı ama dokunsal zevkleri de yok değildi.

Adli tıp doktoru tam düştüğü sırada geldi ve Cole onu bir şekilde uyuyan bir çocuk gibi kollarında toplayana kadar içeri taşımayı teklif ettiğini bile hatırlamıyordu. Onu solaryuma götürdü ve dikkatlice bir şezlonga indirdi. Sağ eliyle sırtını destekleyerek diğer elini altından kaydırmak üzereydi ki istenmeyen bir çekiştirme onu durdurdu. Daha yakından incelendiğinde, metal elinin bazı eklem ve cıvatalarının kızın saçlarına dolandığı anlaşıldı.

Lucifer'in taşakları. Cole, kendini kurtarmak için kolunu onun altından daha uzağa kaydırması gerektiğini fark edince sinirden dişlerini sıktı.

Leydi Broadmore'u gördüğünde yaşadığı dehşetin etkisiyle kalbi hâlâ normale dönmemişti. Gerçekten de düşünmüştü... şey, şimdi bunu düşünmeye gerek yoktu. Artık Leydi Anstruther'ın hayatta olduğunu bildiğine göre, ondan kaçması gerekiyordu. İkisinin de iyiliği için.

Başının altına bir yastık yerleştirdi ve dizlerinin üzerine çökerek, rahatsız edici eli erişilebilir olana kadar kolunu omzunun altına sokarken şezlongun tüm ağırlığını desteklemesine izin verdi. Kadının üzerine eğilerek nazikçe

protezini kırmadan ya da koparmadan serbest bırakmaya çalışıyordu.

Saçları kalın ve gür olmasına rağmen, kaz tüyü kadar ince hissettiriyordu. Kadının kendisine doğru bastırması el becerisini bir şekilde etkilemeseydi, bu durum çabalarına yardımcı olabilirdi.

Etraflarını gizlice kontrol etti ve duruşlarındaki skandal yaratacak samimiyeti fark etti. Sadece gövdeleri birbirine değiyor olsa da, onları tesadüfen gören herhangi biri için sanki onu ateşli bir kucaklaşmaya kilitlemiş gibi görünebilirdi.

Ve onu kim suçlayabilir ki, diye düşündü ona bakarken.

Kadının yakınlığıyla, adamın teni, sikine kadar ulaşan ve onu sıcak bir ihtiyaçla dolduran bir ısıyla dolmuştu. Dün gecenin anısı çok tazeydi, onun tadı henüz kaybolmamıştı. İlkel açlık hâlâ içinde homurdanıyordu. Bakışları onun solgun, mükemmel dudaklarına kilitlendiğinde kalp atışları kendi üzerine devrildi.

Bayılmadan önce yemyeşil bir pembelikleri vardı.

Tanrı onu korusun, toprak ve ezilmiş gelinciklerle kaplı baygın bir kadını arzuladığı için tam bir sapıktı. Ve duvarın diğer tarafında ölü bir kadın yatarken.

Eklemlerine takılan düğümlere yenilenmiş bir gayretle saldırdı ve acelesinde nazik olmaya azami özen gösterdi.

Kokusu ciğerlerini istila etti. Lavanta ve leylak. Acı ve tatlı. Bu kombinasyon, kadının teninin özel kokusuyla karıştığında onu sarhoş etti. Bir çiçekten daha sıcak, topraktan daha miskli.

Sığ ama eşit nefesleri nemli küçük puflar halinde yanaklarında tüylenirken Cole bir dizi rahatsız edici ve aşağılayıcı dürtüyle savaştı. Bir şekilde ilkel olanın ötesine ulaşanlar.

Erkeksi bir adam olarak, onun ırzına geçmekten *başka* bir şey istememeliydi. Onun yumuşak göğüslerini

ve bu kadar gür bir ağzın onun şahsına yapabileceği tüm hakaretleri hayal etmek.

Ve yaptı. Yüce Tanrım, *yaptı*.

Ama aynı zamanda garip bir şekilde, eğer boynunu tam olarak çevirirse, sert yanağının onun şaşırtıcı derecede pürüzsüz olan yanağına baskı yapacağına da farkındaydı. Onun hemen altındaki boynu, yorgun çenesini dayamak için mükemmel bir boyutta ve yerleşimdeydi. Saçları, durgun bir Londra gününde kömür dumanının ardındaki güneş ışığının renginde, pürüzsüz ipekten bir tabakaydı. Metal protezinin çarklarına takılmış olsa da parmaklarının arasından su gibi akıcı bir şekilde süzülüyordu.

Rengi yavaş yavaş geri döndü, güller belirgin elmacık kemiklerinin üzerine serpildi.

Tanrım ama çok güzeldi. Daha önce onu incelemek için hiç gerçekten durmamıştı, özellikle de bu kadar yakından. Hiç bu kadar kusursuz bir ten görmemişti. Güneş ışığının şemsiyelerini delmesine izin vermektense ölmeyi tercih eden solgun kadınlarda bile.

Güneşe maruz kalmış, modası geçmiş bir bal tonunda yanmış ve seyrek bir dizi çille tozlanmıştı. Porselen tene neden bu kadar hayran olunuyordu ki? Böylesine canlı tonlara sahip, güneşin öptüğü bir güzelliğe kim bakmış ve onun İngiltere'de her yerde rastlanan renksiz kimsesizlerden biri olmasını dilemişti?

Bir embesil, diye karar verdi.

Sen yaptın, diye hatırlattı iç sesi ona.

Ginny kar gibi beyazdı ve bu ona çok yakışıyordu. Onun solgun narinliğine ve koyu, asi saçlarının tezatlığına özlem duymuştu.

Ama altındaki kadın farklı bir gölgeydi. Şekli, kokusu, hatta tavırları bile kendine özgüydü ve güneş bunun için ona tapıyordu.

Onun da aynı şeyi yapmak istemesi ne kadar tuhaftı. Kadının ne kadarının alaca, ne kadarının solgun olduğunu anlamak için üzerindeki giysileri soyamak istemesi.

Güneşin dokunduğu her yeri öpmeyi düşündü.

Ve sonra dokunulmadan bırakılan yerler.

Adamın kollarında uzun süre sakın kalamadı. Göz kapakları seğirdi ve titredi, parmakları adamın yeleğine doğru kıvrıldı, çok yönlü gözbebekleri ortaya çıkmadan önce kalbi duracakmış gibi oldu ve odaklanmamış bir bakışla ona baktı.

Cole fener ışığına yakalanmış bir hırsız gibi donakaldı.

Sonra onun beklediği en son şeyi fısıldadı. "Merhaba."

"Bayıldın," diye geveledi oldukça akılsızca, sonra da yüzünü buruşturdu. "Saçmalama," diye nazikçe uyardı diliyle

Kulağa ağır geliyordu. "Ben bayılmam."

"Bugün yaptın," diye nazikçe açıkladı. "Şimdi sakın ol, protezimin saçına dolandı. Neredeyse özgürüm."

"Sen benim..." Kaşlarının arasında bir kırıksıklık belirdi ve uzun bir süre sessiz kaldı.

"Bayıldığın zaman seni buraya taşıdım," diye tekrarladı.

Bir elini alnına götürdü. "Bayıldım mı?"

"Ben de öyle dedim." Başından yaralanmış mıydı?

"Bayıldım... çünkü... biri bana zarar vermek istiyor," diye fısıldadı. "Hatta belki de... beni öldürmek."

"Böyle bir şey olmayacak." Sözcükler, kendisinin bile hissettiğinden daha büyük bir şiddetle ağzından çıkmıştı. Ama kadın belirsiz bir değerlendirmeye gözlerini kırıştırarak ona bakınca, onun ciddi olduğunu anladı. Bu kadın başlangıçta yargıladığı gibi Makyavelist bir fırsatçı değildi. Ve öyle olsa bile, Leydi Broadmore'un başına gelenleri kimse hak etmiyordu.

Adam çırpınırken yanlışlıkla saçının bir tutamını çekiştirince yüzünü buruşturdu.

"Affet beni," diye mırıldandı, kendini hem garip hem de küstah hissediyordu.

"Elbette seni affediyorum," diye cevap verdi ve adam, az önce kafa derisine verdiği zarardan daha fazlası için onu affettiğini kastettiği gibi saçma bir fikre kapıldı.

Bakmak için döndüğünde, uzandı ve parmaklarını kendi parmaklarıyla örttü. "Bırak beni," diye nazikçe uyardı ve üç ustaca hareketle kendi saçlarını çözmeye başladı.

Hayretler içinde kalan adam ayağa kalktığında, kadın da onun hareketlerini takip ederek ona yakın durdu. Bir şekilde protezini tutmayı sürdürdü ve nazik kavrayışı onu herhangi bir zincir ya da kelepçeden daha fazla esir aldı.

Sessizce saçlarından kopup karmaşık metal işçiliğine dolanan birkaç tutamı kopardı ve altlarındaki halıya sürüklenmelerine izin verdi.

Duyuları aniden keskinleşirken Cole hareketsiz kaldı, her şey daha yüksek sesle, daha net bir şekilde ortaya çıkarken vücudu gerildi, sanki şaşırtıcı bir rüyadan uyanmış ya da suyun altından yüzeye çıkmış gibiydi. Şöminenin üzerindeki süslü saatin tik takları çarpan kalbini hızlandırdı. Solaryumun yumuşak tereyağı ve adaçayı tonları bir şekilde daha canlı hale geldi. Açık pencerelerden içeri süzülen güneş ışığı daha önce hiç görmediği bir parlaklıkla kadının üzerine vuruyordu.

Ve konuştuğunda, sesi melankolik bir konçerto gibiydi, sadece müziğin yapabildiği gibi onun içinden süzülüyordu. Titreşimler ruhunun derinliklerine işliyordu.

"Biz insanların birbirimize karşı bu kadar *insanlık dışı* olabilmemiz bana acı veriyor." Parmakları adamın soğuk, metalik elinden yuvarlak bağlantı parçasına doğru ilerledi. Kelepçelerinin altından kayarak, etiyile buluşana kadar durmadılar. "Kendimize aşağı yukarı tıpatıp benzeyen birine ne dehşetler yaşatabiliyoruz. Bu tür eylemleri haklı çıkarmak için uydurduğumuz yalanlar." Nemli gözleri onunkilerle buluştu, boğazında cevap veren bir yanmaya karşı nefesini tutmasına neden olan güçlü bir duyguyla yüzüyordu. "Bu kalbimi acıtıyor," diye fısıldadı ve çenesinden hızla düşen bir damla gözyaşını kırıştırdı.

Uzaktan gelen hafif gök gürültüsü, güneşli günlerinin uzun sürmeyeceği konusunda uyarıyordu.

Cole'un kalbi yaklaşan fırtınayla aynı anda yankılandı. Gözyaşları Leydi Broadmore için miydi? Yoksa elinde tuttuğu parçalanmış bileği için mi? "Benden korkmuyor musun?" Cole nefes aldı. "Bundan mı?" Kadının kendisine dokunduğu yere baktı, bu his kadının pantolonunun içine uzanmasından daha samimiydi.

Başını iki yana salladı, parmakları kolundaki ince tüylerin arasından geçerek yukarı doğru sürüklendi. "Bir zamanlar tüm dünyadan korkuyordum," dedi. "Ama senden değil."

"Belki de öyle olmalısın," diye uyardı. Eğer şu anda ne düşündüğünü bilseydi. Geceliğini üzerinden çıkarmaya ne kadar yakın olduğunu fark etseydi... Arka bahçedeki dağınıklığa, açık kapılara ya da her şeyin doğasında var olan yanlışlığa rağmen.

Ağzını tekrar onunkine dayamak istiyordu. Tıpkı eskiden olduğu gibi onun altında olmasını, onu içine alırken tatlı nefesini nemli etinde hissetmek istiyordu.

Bu lanet şey nasıl oldu?

"Pekâlâ," diye yumuşadı. "Belki de senden *biraz* korkuyorum." Kirpikleri anlamlı gözlerini ondan koruyordu. "Özellikle de dün gecedен sonra. Ama aynı zamanda..." Kucağındaki metal ele bakarken cümlesini tamamlayabilecek gibi görünmüyordu.

"Bana acıma." Sesine soğuk bir uyarı karıştı. "Böyle bir tehlikeyle karşı karşıya değilsin," dedi kayıtsızca.

"Biliyorum

ne kadar güçlü ve yetenekli olduğunuzu. Çektiğin... çileden bu yana dağlara tırmandın ve okyanusları aştın. Hiç olmadığın kadar zorlu ve korkutucusun." Eğlenen bir ses çıkardı. "Size acımıyorum majesteleri, sadece sizin huysuz arkadaşlığınızla çok fazla zaman geçirmek zorunda kalan insanlara acıyorum."

Bunu hak etmişti. Cole, kızın gözlerindeki muziplik pırıltısını ve dudağının hafifçe büküldüğünü fark edene kadar kaşlarını çattı. Onunla alay ediyordu.

"Bugün gülümseyebildiğine sevindim," dedi ve bunda ciddi idi.

Pencereye bakıp kendi bahçesinde araştırılan dehşeti hatırlayınca gülümsemesi anında kayboldu. "Bir erkeğin bir kadına karşı nasıl bu kadar acımasız olabileceğini, kendisinden daha çaresiz bir şeyi nasıl böyle şiddetle yok edebileceğini anlayamıyorum."

"Çünkü erkek olmanın ne demek olduğunu anlamıyorsunuz."

"Görünüşe göre," dedi acı bir şekilde. "Yani, evet, biz kadınlar genellikle sizden daha küçük ve daha yumuşağız, ama bu neden bizi sizin gözünüzde daha az insan yapıyor? Ya da daha az yetenekli?"

"Öyle değil." Kişisel olarak onu mu kastediyordu? Yoksa tüm insanlığı mı? Cole kendi cinsinden olanları ona karşı savunmaya hazır olduğundan emin değildi.

"Ama *öyle*," diye ısrar etti. "Bir erkek olsaydım, hayırsever girişimlerime bu kadar şiddetle karşı çıkar mıydınız?"

"Evet, isterdim. Ama benim tam bir piç olduğumu çoktan kabul ettik. Bunun senin cinsiyetinle hiçbir ilgisi yok," diye akıl yürüttü.

Elini küçük bir yumruk haline getirdi, ifadesi hiddetlendi. "Kadın olmanın gerektirdiği güç hakkında hiçbir fikrin yok. Benim tecrübelerime göre, zayıf olan cins *erkeklerdir*. Ya basit, ilkel içgüdülerini kontrol edemeyecek kadar disiplinsizdirler ya da tam tersine dürüstlük ve doğruluğun verdiği rahatsızlığa dayanamayacak kadar kırılgandırlar. Yine de kadınlar elimizden gelen her şekilde dayanır ve hayatta kalır. Ve hala ya mal ya da oyuncağız. Yasaların gözünde bir inek ya da verimli bir toprak parçası kadar değerimiz var. Bize kötü davranmak yanlış değil. Bizi nesneleştirmek. Bizi utandırmak, bizden bir şeyler talep etmek ve bizi kendi iradenize boyun eğdirmek. Bu bir erkek olarak sizin hakkınız ve bir kadın olarak bizim görevimiz. Dünyanın kaos içinde olması şaşırtıcı mı?" Kadının gözlerinde yemyeşil bir ateş parladı ve Cole bu öfkenin ardında büyük bir korku olduğunu fark etti. Bir an düşündü, tüm varlığı kızın kendisine sarılan elinin sıcaklığına odaklanmıştı, görünüşe göre bunu yaptığının farkında değildi. Ne kadar da küçük bir aktivistti. Çok vahşi.

"Ne düşünüyorum biliyor musun?" dedi sonunda. "Erkekler iktidarı kadınlara devredecek olurlarsa, her şeyi daha iyi yapacağınızı düşünerek aşağılanacaklarından korkuyorlar. Eğer bakarsanız, imparatorluğumuzun tarihindeki en huzurlu ve müreffeh dönemlerden bazıları, büyük bir kadının tahta geçtiği dönemler olmuştur. Örneğin Elizabeth ve tabii ki bizim Victoria'mız. Pek çok erkek bu kadar akıllıca hüküm sürmemiştir."

Kadının ona verdiği isteksiz gülümseme göğsündeki buzların bir kısmını eritti. "Beni sürekli şaşırtıyorsunuz, Majesteleri."

"Bu koşullar altında, bütün bunlardan vazgeçebileceğimizi öneriyorum," diye mırıldandı. "Özel olarak bana Collin diyebilirsin istersen."

"Collin?" Burnunu kırıştırdı. "Arkadaşların sana böyle mi sesleniyor?"

"Aslında değil."

Sanki zaten biliyormuş gibi beklenti dolu bir hareket yaptı. Ama nasıl bilebilirdi ki?

"Cole," diye ağzından kaçırdı. "Arkadaşlarım bana Cole der."

"Cole." Gözleri yanlardan kırışarak onu memnun ettiğini gösterdi. "Tam olarak arkadaş sayılmayız, değil mi?"

Bu onun yüzüne alaycı bir gülümseme getirdi. "Artık düşman olmamayı tercih ederim."

"Bunu ben de isterim," diye cevap verdi, yüzü gerçek bir memnuniyetle parlıyordu. "Ve bana Imogen diyebilirsin."

Onun adını söylemek istedi. Dilindeki mahremiyeti test etmek istiyordu, o kadar gür ve güzel bir kelimeydi ki. Ama şimdi ona bakışı, ela gözlerindeki ışığın karanlık ve perili bir şeyi maskeleymesi, göğsünde o zamandan beri bilmediği hassas bir ağrıya yol açtı...

"Çok naziksınız," diye suçladı. "Çok iyisin. Hiç kin tutmaz mısın? Kimseden nefret etmez misin?"

"Nefret etme yeteneğim var mı bilmiyorum." Teorisini test ediyormuş gibi dışarıya baktı. "Nefretin bir hastalık olduğuna kesinlikle inanıyorum. Ve kimse bir hastalığı yayarak tedavi edemez, değil mi? İnanıyorum, *biliyorum*, nezaket

bulaşıcı da olabilir. Ve bu yayılmaya değer bir şeydir. İşte bu yüzden böyle bir girişimde bulunuyorum. Kelimenin anlamını bilmeyenlere nezaket göstermek için."

"Şimdi bile mi?" diye hayret etti. "Dün gece olanlardan sonra mı?"

"Özellikle de dün gece olanlardan sonra," dedi ciddiyetle. "Yine de daha fazla koruma tutmam gerektiğine inanıyorum... belki Bay Argent'ın tanıdığı biri vardır."

"Gözü pek bir cesur musun yoksa fevkalade aptal mısın bilmiyorum."

"İlkinde anlaşılm, çünkü o zaman medeni kalabiliriz." Sesindeki neşenin altında sert bir uyarı parıltısı vardı. "Bir an için nasıl olduğunu hatırladığını sandım."

"Hatırladın mı?" diye alay etti. "En başından beri nezaket gösterdiğimi düşünmeniz çok büyük bir varsayım."

"Hayır değil," diye karşı çıktı, ciddiyet tüm esprilerin yerini almıştı. "Senin nezaket sahibi olduğunu biliyorum."

Cole'un onun bakışındaki anlam yığınları üzerinde kafa yoracak zamanı yoktu.

"Bileğin nasıl?" Konuyu ustalıkla değiştirdi, adamın kolunu yukarı bakacak şekilde çevirdi ve bahçede yaptığı gibi kayışları inceledi. "Dün gece olduğu gibi hâlâ seni rahatsız ediyor mu?"

"Saklayacağım." Bu onu hâlâ rahatsız ediyordu ama kızın alnını örten şefkatli endişe ya da dokunuşundaki sondaj yumuşaklığı kadar değil.

Adamın her saniye biraz daha renklendiğini fark etmekten memnun olduğu yanaklarında eğlence çukurları oluştu. "Ne kadar erkeksi bir tepki," diye mırıldandı alçakgönüllülükle. Hiç şüphesiz alaycılığını göstermek için. "Sanırım karakafes otu, lavanta ve tahrişi yatıştıracak fraksiyone bir yağdan oluşan bir merhem temin edebilirim. Müsait olduğumda hizmetçim Lillian'ı gönderirim." Kararsızca pencereden dışarı baktı, sonra gözle görülür bir şekilde

Çenesini dikleştirdi ve bir Tmgeneralin ya da uzun süredir hemşirelik yapan birinin kararlı yeteneği ve otoritesiyle bakışlarını onunkilerle buluşturdu. "Günde en az iki kez ve en çok da geceleri uygulamalısınız. Kötü oturan protezinizi, alevlenmeyi önlemek için ayarlanana kadar kesinlikle gerekmedikçe takmamanız en iyisi olacaktır."

içinden hoş bir şey geçti. Farkındalık, hayal kırıklığı ve hatta arzudan başka bir şey.

Buna hayranlık demeye cesaret edemedi. Bunu söylemeye cesaret edemedi... "Olağanüstü bir hemşire olmalısınız," diye ağzından kaçırdı.

"Anstruther'ın neden onun bakımını size bırakmak istemediğini anlayabiliyorum."

İltifatı onu da en az kendisi kadar irkiltmiş görünüyordu. Odanın dekoru yüzünden adaçayının ilginç bir tonuna bürünen gözleri baykuşa dönmüş ve kırpışmaz olmuştu.

Sonunda gözlerini kaçıran Cole oldu, daha güvenli bir zemin arıyordu. "evremde iş tecrübesi olan çok az kadın olduğunu itiraf etmeliyim," dedi sohbet edercesine. "Hemşire olmak nasıl bir şeydi?"

Imogen, sanki elini onun tenine değdirerek geçirdiği zamanın ne kadar uygunsuz olduğunu fark etmemiş gibi, elini onun kelepçesinin içinden çekti. Düşünceli bir sessizlikten sonra yumuşak bir sesle cevap verdi: "Dağınık. Zor. Üzücü... ileden ıkarıcı ve son derece tatmin edici."

"zlyor musun?" diye sordu, zlememek için bir neden dşnemeden önce.

"Bazen. Yine de şu anda yaptığım işe daha uygun olduğumu düşünüyorum," dedi dikkatle. "Her zaman ihtiyaı olanlara yardım etmek için yaratıldığıma inanıyorum. Acıyı hafifletmek için elimden gelen her şeyi yapmak istiyorum."

Onun zarif parmaklarının kol düğmesini sabitlemesini sessizce izlerken başını salladı. İtirazlarına rağmen onun davasında bir asalet olduğunu kabul etmek zorundaydı. Niyetinin her zaman onurlu olduğunu artık biliyordu. Bitti

Cole'un dizinin yanındaki mindere dayadığı kol düğmesinin üzerine elini koydu.

"Bir sp-a askeri olmak nasıl bir şeydi?" diye düzeltti kendini ona casus demeden önce.

Bakışlarını onun üzerinde gezdirdi ve bugünlerde askeri kariyerini düşündüğünde içinde oluşan o tanıdık vahşi, kaotik duyguların kabarmasını bekledi.

Öyle olmadı. Hatta dudaklarında tuhaf bir yarı gülümseme belirdi. "Dağınık. Zor. Üzücü... Çileden çıkarıcı ve son derece tatmin edici."

Dudaklarını ayırmadan gülümsedi, yüzünde samimi olduğu kadar hüzünlü bir ifade vardı. "Görünüşe göre ikimiz de kendi payımıza düşen savaşları vermişiz. Benimki zamana ve hastalığa karşı, seninki ise imparatorluğun düşmanlarına karşı."

"İkimizin de savaşacak gücünün kalması mucize," diye kabul etti. "Sadece senin varlığında öyle görünüyorum."

Kadın bıkkın bir eğlence hareketi yaptı. "İyi ki bir çeşit şimdilik ateşkes."

"Sanırım ikimiz de ömür boyu yetecek kadar kan gördük," diye mırıldandı Cole. İfadesinin onları bahçedeki korkunç olaylara geri götürmesini istememişti ama öyle oldu. İkisi de pencereye doğru baktı ve Imogen'in yüz hatlarını kasvetli bir kırılganlık öyle bir kederle ele geçirdi ki Cole onu kendine çekmek için ani ve rahatsız edici bir dürtüyle savaştı.

"Majesteleri." Morley kapıdan işaret etti. "Bir dakika."

"İzninizle." Odadan çıkmayı bu kadar az istemesi Cole'u rahatsız etmişti. Imogen'in yakınlığını kaybetme ihtimali karşısında kendini ne kadar tuhaf ve yalnız hissediyordu.

"Gidip Isobel'i kontrol edeceğim." Leydi Anstruther ayağa kalkıp yeniden oturdu ve Cole onun gidişini sersemletici bir pişmanlıkla izledi.

Kararlı bir şekilde başmüfettişi bahçeye kadar takip etti.

Morley tekrar solaryumun penceresine doğru baktı. "Senden pek hoşlanıyor gibi görünmüyor."

Cole alaycı bir ses çıkardı. "Hislerimiz karşılıklı. Ya da öyleydi. Şimdilik farklılıklarımızı uzlaştırmış gibi görünüyoruz."

"Bunu duyduğuma sevindim." Morley başını salladı. "Majestelerinin Özel Operasyonlar Birliği'nde görev yaptığınızı biliyorum. Anladığım kadarıyla gözetleme ve... suikast sizin özel uzmanlık alanlarınızmış."

Yolun karşısından bile olsa, Argent'ın kafası *suikast* kelimesiyle dikleşti. Bunun ortak bir noktaları olduğunu yıllar öncesinden biliyorlardı; şimdi birlikte idman yapmalarının nedeni de buydu. Onları gibi bir dünyada öldürme konusunda benzer yetkinliğe sahip bir adam bulmak zordu.

"Görünüşe göre tüm Londra'da en kötü saklanan sır," diye yakındı Cole. "Ben herkesin tanıdığı bir casusum."

"Bu durumda, bu bir nimet olabilir." Morley, bir adamı yoldaştan çok hedef gibi hissettiren o sessiz tarzıyla onu inceledi.

"Bana şaka yaptığını söyle."

"Leydi Anstruther'ın tehlikeli bir düşmanı olması mümkün. Sizin korumanız altında olduğu bilindiği takdirde caydırılabilir bir düşman." Morley'in sözlerindeki beklentinin hacmi açıktı.

Cole bunu düşünürken yüzünü buruşturdu. Londra'nın elit tabakasının yarısı bir gece önce ona yaptığı muamele karşısında duyduğu utanca tanık olmuştu. Kimse onun tarafından savunulduğuna inanmazdı.

"Ne yaptınız ya da ne söylediniz de sizi suçlayacak kadar rahatladı?" Morley boğulmuş kadını işaret etti.

Trenwyth bir gece önce Imogen'in boğazının elinin altındaki narin hissini hatırladı. Nabzının yakalayıcı tınısını, kıvrımlı vücudunun yumuşak baskısını. Onun eşsiz tadını.

Çok korkmuş olmalı.

Leydi Broadmore'un üstünün örtölüp sedyeye taşınmasını sessizce izledi ve birdenbire Imogen ya da kız kardeşi olmadığı için sevinçten zayıf düştü. "Pislik gibi davrandım," diye itiraf etti hem Morley'e hem de kendisine. Başmüfettişin tedirgin edici, anlayışlı gözlerine bakarak sordu: "Bunu kimin yapmış olabileceğine dair net bir fikriniz var mı? İlk etapta ilgisini çeken bir şüpheli var mı?"

Morley içini çekti ve elindeki kâğıdı kaldırdı. "Bu liste kesinlikle yardımcı oluyor ama hayır. Leydi Broadmore'un özel hayatını daha derinlemesine araştırmam gerekecek ama bunun Leydi Anstruther'la bağlantılı olduğuna inanıyorum. Yine de-" Sözüünü kesti, bakışları uzaklaştı.

"Evet?" Cole sertçe sordu.

"Başka bir çözülmemiş olayla çok garip benzerlikler var. Cinayet dava Bu neredeyse iki yıllar Eski. Bir fahişe boğularak öldürülmüş olarak bulunmuştur ki bu maalesef bu şehirde her yerde rastlanan bir suçtur. Ama Leydi Broadmore'un davasıyla paralellikler göze çarpıyor. Gözlerinin kapalı olması daha önce görülmemiş bir şey olmasa da benzersizdir, sanki katil ölmüş değil de uyuyormuş gibi davranmak istemiştir."

Argent kuşkulu, kırmızı bir kaş kaldırdı. "Bu çok fazla bir şey değil."

"Bu ve onun... iç çamaşırları tamamen yırtılmış," diye devam etti Morley rahatsız edici bir hareketle. "Eminim farkındasınızdır, kadın iç çamaşırları bacak arasında bir açıklıkla dikilir. Bu da tüm bölgeyi erişilebilir kılıyor, değil mi? Öyleyse neden giysilerinin geri kalanını değil de sadece bu parçayı soyuyorsunuz?"

Şaşkın bir ifadeyle sedyeye doğru ilerledi ve beyaz çarşafı kaldırdı. "Ayrıca, daha önce ya da daha sonra şiddet görmemiş olması da kayda değer. Boynu dışında vücudunun hiçbir yerinde çürük yok. Tecavüz genellikle şiddet içeren bir olaydır, bana sorarsanız cinsellikten çok şiddet içerir. Ancak bu vakada ve benim bahsettiğim vakada, baskınlık motivasyon gibi görünmüyor. Sanki fail bir sevgili olabilirmiş gibi." Leydi Broadmore'un

ayağa kalktı ve onlarla yüzleştı. "Gerçi... Belgravia'da bir vikontes cinayetiyle St. James Sokağı'ndaki bir kedi yavrusunun cinayetinin birbiriyle ne ilgisi olduğu oldukça şaşırtıcı." Cole'un içinden bir şeyler koptu ve Morley'e doğru yürüyüp kolunu yakaladı. "Kedi yavrusu mu? İki yıl önce mi? İki yıl önce

Kurban mı?"

Morley gerildi; elinin altındaki kaslar Cole'un beklediğinden daha kalındı. Boynuzları çıkmış gibi Cole'a baktı ama bir süre düşündükten sonra soruyu cevapladı. "Şu anda adını hatırladığımı söyleyemem. Florence ya da Fiona ya da öyle bir şey... Gerçi doğum kaydındaki adı buydu. Bu fahişeler genellikle kendilerine ve birbirlerine zekice takma adlar atfetmeyi alışkanlık haline getirmişlerdir."

"Ginny?" Cole umutsuzca bastırdı. "Adı Ginny olabilir mi?"

Morley'in gözleri keskinleştı ve Cole onun bütün dünya, adamın bir sonraki sözleriyle lime lime olabilir. "Bu isim tanıdık geliyor. Aslında, o akşam gündeme geldiğine inanıyorum. Dava dosyasına bakmam gerekecek, farklı bir ilçede, Scotland Yard, Whitehall Place, 4 numaradaki kayıt ofisinde."

"O dosyayı istiyorum," diye hırladı Cole.

Morley onu silkmeye çalıştı ama Cole'un tutuşu sağlamdı.

Argent, Morley'nin arkasına geçti, omuzları hazır bir şekilde bükülmüştü. "Dikkatli ol Trenwyth," diye uyardı.

"Göreceğim," diye dişlerini gıcırdattı Cole. "Bunu benden saklamaya çalış."

"Neden bunu isteyesin ki?" Argent onu yeni keşfedilmiş bir insan türünü inceler gibi ilgiyle ve biraz da tereddütle inceleyerek sordu.

Hiçbir yere varamayacağını anlayan Cole, başmüfettişi serbest bıraktı ve çeşmeye doğru döndü, içindekilerin çıkarılmış olduğunu görmekten memnundu. "Bare'i ziyaret ettim

Önce yavru kedi..." Sol kolunu kaldırdı. "Geceyi birlikte geçirdiğim Ginny adında bir kadın vardı. Uzun zaman önce ona ait bir şeyi almıştım ve..." Tanrım, bu çok zordu.

"Ne aldın?" Morley sorguladı.

Onun erdemi. Bunu ona geri veremezdi ama bir şekilde telafi edebilirdi. Onu dürüst bir kadın yapmak için elinden geleni bile yapabilirdi. Fahişe bir düşes, bu her şeyi yenmez mi?

"Bu *benim* isim. Ama eğer o ... öldüyse ben..." *Tanrım.* Bunca zamandır onun hayaletini mi arıyordu? Onun trajedisi de mi onun trajedisi olmuştu? Bu düşünce ona bir demirci çekicinin ağırlığıyla çarptı ve onu çekirdeğinden kırmakla tehdit etti. Keder ve korku derisini yıkayıp ağzını acı bir safra tadıyla doldururken dizlerinin bağı çözüldü.

"Bak ne diyeceğim, Trenwyth. Dosyayı arşivlendiği yerden talep edeceğim ve elime geçtiğinde içeriğini incelemeniz için sizi ofisime davet edeceğim."

Cole kendini adama dönmeye ve onunla konuşmaya zorladı, her ne kadar tek yapmak istediği bir şeyleri kırmak olsa da. "Çok minnettar olurum."

"Hiç değilse sahadaki fedakârlığın için sana borçluyum." Morley'in bakışları eline kaydı.

"Sence ne kadar sürer?" Cole bastırdı. "Ertesi gün sizinle temasa geçeceğim."

"O zamana kadar." Ağaca doğru geri dönmeden önce iki adama da başıyla selam verdi. Leydi Anstruther'dan ayrılması gerektiğini biliyordu ama vücudunun onun yakınlığına verdiği oldukça agresif tepki nedeniyle bunu yapmak bir şekilde yanlış görünüyordu.

Ginny'ye hiçbir zaman sadakat sözü vermemişti, bunu biliyordu. Ama vermiş olsaydı, Imogen'ın huzurunda başına gelenler günahattan başka bir şey olmazdı.

Lütfen Tanrım, diye dua etti, Konstantinopolis'teki bir cehennem çukurunda inancının kan kaybından ölmesinden bu yana ilk kez. *Yapma!*

Bırak ölsün. Bu şekilde değil. Eğer Ginny bugün tanık olduğuna benzer bir suçun kurbanı olsaydı, Cole bunun onun sonu olacağını biliyordu.

Çünkü son umut kırıntısı da aynı şiddetle ölecekti. Ve geriye gerçekten hiçbir şey kalmayacaktı.

ON ALTINCI BÖLÜM

Imogen için uyku bugünlerde fırtına bulutlarının ardındaki yıldızlar kadar zordu. Orada, her zaman olduğu yerde olduğunu biliyordu ama yorgun zihni huzursuz ve çalkantılı kalmıştı. Bir tahminler ve endişeler fabrikası.

Bir zamanlar huzur, sığınak ve biraz temiz hava bulmak için bahçesinde dolaşırdı. Şimdi ise başka bir şeye dönüşmüştü. Bir cinayetin sahnesi. Belki de onun için tasarlanmış bir cinayet.

Evinde biri içeride, diğeri dışarıda devriye gezen iki polis görev yapmasaydı, şu anda bahçede dolaşmanın ihtiyatsızlık olduğunu düşünürdü. Başmüfettiş Morley ona Scotland Yard'ın sunabileceği en iyi polisleri sunacağına söz vermiş, Sean O'Mara adında neşeli ve iri yarı bir İrlandalı ile yıllarını kanunları uygulamaktan çok yaramazlık yaparak geçirdiğini düşündürecek şekilde mermer karası gözleri parlayan Roman Rathbone adında oldukça gösterişli bir Kuzey Afrikalı beyefendiyle baş başa bırakmıştı. Imogen, Isobel'le ilgili olarak her iki adamda da kayda değer bir çekim hissetmişti.

Buna dikkat etmesi gerekiyordu, çünkü kız kardeşi ikisinin de ilgisini çekemeyecek kadar genç ve hassastı.

Dolunay, berrak gökyüzünde alçak ve ağır bir şekilde asılı duruyordu ve Imogen, günün sıcaklığını kovan nemli bir soğuğa karşı sargısını kendine çekti. Geceleri

Bu gibi durumlarda meşale ve fenerlere ihtiyaç duyulmazdı çünkü gözler gümüş-beyaz parıltıya alıştığında ay yeterli aydınlatmayı sağlardı.

Leydi Broadmore'un cesedi morga götürülmüş ve hiç kan dökülmemiş olmasına rağmen, satir çeşmesinin tabanı hâlâ lekeli görünüyordu. Kandan daha kanlı, ölümden bile daha uğursuz bir şey tarafından lekelenmişti.

Imogen çeşmenin etrafından dolanarak kır çiçeklerinin arasından geçen bir patikada ilerledi ve hayatına ve ailesine yönelik olası tehdit kaynaklarını ölçtü.

Trenwyth değil, diye düşündü rahatlayarak. Ayrı kaldıkları süre içinde pek çok yabancı ve tehlikeli şeye dönüşmüştü ama bir tecavüzcüye değil. Masum ve çaresizlerin katili değildi.

"Peki kim o zaman?" diye sordu yumuşak bir fısıltıyla aya. Ve *neden*? Leydi Broadmore'un ölümünün gerçekten onunla bir ilgisi olduğunu varsayarsak, soru tamamen motivasyonla ilgili hale geliyordu, değil mi? Cinayet onu korumak için mi işlenmişti? Yoksa onun bir tür hastalıklı kuklası olarak mı?

Imogen çok sevdiği çocukluk kedisi Icarus'u düşündü. Ona tapardı ve bu yüksek saygısını göstermek için sık sık yatağının ayak ucuna küçük kuşların ya da farelerin cesetlerini bırakırdı. Onların yanına oturur, kehribar rengi gözleri gurur ve memnuniyetle parlar, onun hemen ve beklenen övgüsünü beklerdi.

Katilin vermek istediği mesaj bu muydu? Leydi Broadmore Imogen'i düşman edinmeye kararlı görünüyordu. Yanında çalışan adamlardan biri ya da -düşünmeye cesaret edemiyor muydu- bir misafiri ona düşmanın cesedi şeklinde korkunç bir hediye mi bırakmıştı?

Daha korkutucu olan diğer olasılık ise katilin gerçekten de karanlıkta Leydi Broadmore'u Imogen sanmış olmasıydı. Onu ele geçirdikten ve hatasını anladıktan sonra, alçakça suçunu yine de yanlış kadın üzerinde işlemişti.

Durum büyük olasılıkla böyle görünüyordu. Imogen bir sonraki soruyu dikkatle düşünürken dudağını çiğnedi.

Onun ölmesini kim istedi?

Barton her zaman bir olasılıktı. O sırada onu atardamarından bıçakladığından emin olsa da, belki de yanılmıştı. Adam hiç bulunamamıştı. Ya bunca zamandır gölgelerde dolaşıyor, Bare Kitten'ın arkasındaki o korkunç ara sokakta başladığı işi bitirmek için bekliyorsa? Eğer öfkesinin neredeyse iki yıldır saplantılı bir noktaya gelmesine izin verdiyse, tecavüzünü ve ölümcül intikamını gerçekleştirmek niyetiyle onun için geri dönmesi çok mantıklıydı.

Gerçekten de müfettişlere haber vermeliydi. Ellерinde eski suçluların listesi vardı ve bu kişinin onlardan biri olma ihtimali hâlâ vardı. Ancak, bulmacanın önemli bir parçasını haksız yere atlamıştı.

Çünkü Trenwyth oradaydı. Çünkü hâlâ cinayet suçlamasından kurtulduğundan emin değildi.

Çünkü bir zamanlar St. James's Sokağı'nın kediciklerinden biri olduğunu polise bile açıklarsa, uğruna çalıştığı her şey mahvolacaktı. Hayır kurumu rezil olacaktı. Zavallı Isobel dışlanmış olacaktı. Millie, Farah ve Mena'nın himayesini ve dostluğunu kaybedebilirdi. Gerçekten de, bu öğleden sonra Cole'la kırılgan bir ateşkes yapmış olmasına rağmen, Cole hâlâ Lord Anstruther'la olan evliliğinin geçerliliğini sorgulama tehdidini sürdürebilirdi.

Ona yalan söylediği için ona çok kızacaktı. Artık bundan emindi.

Tanrım, her şeyi ne kadar da karıştırmış görünüyordu. Sorunlarından kaçabileceğini düşünmekle aptallık etmişti. Paranın ve unvanın geçmişindeki kötülükleri sileceğini düşünmüştü.

Yeni ve vahim hatalar yapmayacağını.

O gece bahçesine başka kim girebilmişti? Sadece tüm Londra, diye düşündü kederle. Geçmişinden birkaç karakter bile. Jeremy Carson, hemen hemen herkesten yanlış alıntı yapan tatlı barmen. Dr. Longhurst, karanlık bir at

Parlaklıkla malul. Toplum içinde belli bir beceriksizliğin eşlik ettiği bir parlaklık. Zavallı Molly'nin ölümünü ona haber verdiğinde olduğu gibi soğuk bir kayıtsızlık.

O mümkün müydü ...

Saldırganlık anında etin ete değerken çıkardığı o kusursuz ses hayallerini yıktı ve aniden bahçesini Trenwyth Malikânesi'nden ayıran taş ve demir çitin yakınına sürüklendiğini fark etti.

Elini demir kafesleri saran ve görüşünü engelleyen sarmaşıkların üzerine koyacak kadar yaklaştığında nefesi kalbiyle birlikte hızlandı. Homurtular ve hırıltılar, iliklerine kadar hissettiği şiddetli darbelerin perküsyonuna ölümcül bir melodi katıyordu.

Neler oluyordu? Müfettiş O'Mara, Trenwyth Malikânesi'nin arazisinde bir saldırganı mı kovalamıştı? Dük, kendi bahçesinde birini mi bulmuştu?

Imogen kalın sarmaşıkları ayırmaya çalıştı ama engellendi. güçsüzlüğü yüzünden. Sonra Cole'un o sabah bahçede belirdiğinde söylediklerini hatırladı. On iki adım ötedeki eski ağaç, mülkleri arasında bir geçit saklıyordu.

Saatin kaç olduğunu bilmiyordu; o kadar geç olmuştu ki, Wych karaağacının hantal dallarının altından geçmek için acele ederken ayaklarının altındaki yosunlarda çiy birikmeye başlamıştı. Gövdeye ulaştığında, taş ve harcın parçalandığı kısmı hemen fark etti; birinin kayarak geçebileceği kadar boşluk bırakılmıştı. Gerçi Trenwyth'in cüssesindeki bir adamın bunu nasıl başardığı insan ve doğa kanunları için bir muamma olarak kalmıştı.

Yarıktan geçip taş duvara tutunurken ağaç kabuğundaki çizgilerin şalına takıldığını hissedebiliyordu. Çömelererek alçak dalların altından baktı ve zihni gördüğü şeyin büyüklüğünü kavramaya çalışırken nefesini tuttu. Katıksız erkeksi vahşeti.

Cole kavga etti ama bir katille değil.

Belki de bu konuda yanılıyordu. Aslında yanıldığından emindi, çünkü bu şekilde hareket eden ve vuran iki adam fiziksel olarak sistematik infazdan başka bir şey için yaratılmamışlardı.

Ay ışığı çıplak gövdesinin altın sıcaklığını yansıtıyor ve bronz saçlarını gümüş ışıklardan oluşan bir örtü içinde yakıyordu. Bir serap gibi parıldıyor gibiydi; rakibine karşı akıl almaz bir hızla hareket etmesi bu yanılsamayı daha da şiddetlendiriyordu.

Christopher Argent, onca insan arasından.

Trenwyth Malikânesi'nin bahçesi kesinlikle bahçeden çok çimenlikti ve iki adam bol pantolonlarından başka bir şey giymeden birbirleriyle dövüştüler. Imogen gibi onların da ayakları çıplaktı.

Acımasız bir darbeyi savuşturan Cole, kıvrak vücudunu kıvırdı ve Argent'in ulaşamayacağı bir yere yuvarlanıp çok uzakta durdu. Bölge için savaşıyan yırtıcılar gibi birbirlerinin etrafında dönüyorlardı, gözleri parlıyor ve vahşileşiyordu, dişleri kamaşmış ve kasları düğümlenmişti. Her biri diğesinde yararlanabileceğı bir zayıflık arıyor ama bulamıyordu.

Saçlarını şakaklarından ayıran ve skandal yaratacak şekilde çıplak tenlerinde oldukça ilgi çekici bir parlaklık oluşturan tere bakılırsa, bu oyunu uzun süredir oynuyorlardı. Her biri sağ ellerinde körelmiş metal bıçaklara benzeyen şeyler tutuyordu.

Trenwyth'in kaşından şakağının çizgisini takip eden ince bir kan damlası damlıyordu ama Trenwyth bunun varlığını fark etmemiş gibiydi.

Imogen bunu izlememesi gerektiğini biliyordu ama böylesine duygusal bir anın onursuz röntgencisini oynamaktan kendini alamıyordu. Aralarında şiddet patlamak üzereydi ve utanç verici, ilkel bir yanı patlamayı izlemek istiyordu.

Hiç değilse sanatsal değeri için.

Zamansız bir angajmana kilitlenmiş bu adamlar, bu zarafet ve incelik çağı için yaratılmamışlardı. Onlar savaş ve katliam yaratıklarıydı, kasları katmanlı iplerle işlenmiş ve zorluklar ve emekten doğan bir gücün reklamını yapan şişliklerdi.

Ve her iki adamın da yara izleri vardı. Öyle korkunç yaralar ki, Imogen birkaç hızlı göz kırpmasıyla gözlerindeki hüznün parıltısını temizlemek zorunda kaldı.

Argent'in sırtı ona dönüktü ama solgun devin topografyası bir işkence haritası gibiydi. Bir zamanlar yanmış deriden oluşan bir ağ, korkunç bir zırh gibi tüm omzu kaplıyordu. Sayısız buruşuk yara, bıçakla birkaç kez savaşıldığını gösteriyordu. Ve belki bir ya da iki kurşun.

Millie LeCour'un soğukkanlı kocası kesinlikle görüldüğünden daha fazlasıydı.

Imogen iki adam arasındaki farkları kataloglamaktan kendini alamadı. Argent'in kesinlikle daha geniş omuzları, bu adada pek sık görülmeyen bir cüsseyi destekliyordu. Viking soyundan geldiği kesindi, teni eforla pembeleşmiş ve hafifçe çillenmişti. Saçları bakırdan daha koyu ama şaraptan daha açık renkliydi. Kendi boyutlarındaki erkeklerde pek görülmeyen bir rahatlıkla hareket ediyordu. Sanki elementler onun geçişi için yer açmış ve beraberinde getirdiği acımasız güce hazırlanmıştı.

Trenwyth ise herhangi bir erkeğin olması gerekenden daha uzun boyluydu. Kasları kalın kemiklerin üzerinde gerilmeye zorlanmış ve damarlarla kaplanmıştı. Karnında rakibininkinden daha esnek bir dalgalanma varmış gibi görünüyordu ve Imogen'ın bakışları açlıkla aralarındaki çizgiyi bel kemerine kadar takip etti.

Eğilmiş dizlerinin üzerinde yürüyor ve daireler çiziyordu; yüzündeki yırtıcı vahşilik, acı bakla gözlerindeki hesapçı parıltıyla çelişiyordu. Uzun zaman önce Çıplak Kedici'kteki o günden tanıdığı kurt işte karşısındaydı. Genelde o kadar soğukkanlı ve kendine güvenen, tartışmasız hükümdarlığından o kadar emindi ki.

Ve yine de. Yeteneğini mükemmelleştirmek zorundaydı, değil mi? Başta, lider ve asil olarak kalabilmek için zihnini ve

Vücudu bir hançer gibi bilenmiş.

Onları izlemek, Imogen'in bir ayıyla dövüşen bir kurdu izlerken hayal edebileceği gibiydi. Her biri öldürmek için yaratılmıştı ama tamamen farklı tarzlarda.

Daireler çizerlerken ay ışığı Cole'un vücudunun farklı yerlerini aydınlattı. Boynunda sıg bir kesik. Omzunda mükemmel yuvarlak bir kurşun yarası. Hem ön hem de arka gövdesinin tamamına şiddetli bir kaos içinde dağılmış kabarık ve yara izlerinden oluşan bir labirent.

Hapsedilmeden önceki yara izlerinden bazılarını, bir askerin hayatının görsel anlatısını hatırlıyordu. Ama bunların çoğu, hatta en korkunç olanları, yabancı bir hapishanede acı çekerken, akla gelebilecek en aşağılık zulümlere maruz kalırken oluşmuştu.

Cole'un sol kolu kordonlu, metalik eli kaldırdığında ay ışığında parlıyordu, tokalar kalın ön koluna sıkıca bağlanmıştı.

Imogen, ne kadar olağanüstü, diye düşündü. Bu adam protezini bir silah olarak kullanmalı. Engelini güce dönüştürmesi gerektiğini. Bileğinde saklı olan sarmal bıçağı hatırladı ve hiç kullanıp kullanmadığını merak etti. Dengesiz bacaklarıyla kadim ağacın altında çömelmiş duruyordu. Bir dans izler gibiydi, adımlar acımasız ve ağırdı ama bir o kadar da hareket ustalığı gerektiriyordu. Bu valsde tek bir yanlış adımın ebedi sonuçları olurdu.

Herhangi bir ses ya da uyarı olmadan Argent ileri atıldı, bıçağıyla alçaktan nişan alarak o kadar hızlı ve ölümcül bir saldırıda bulundu ki, Imogen körelmiş silahı kaba kuvvet yoluyla bir adamın kalbine saplayıp saplayamayacağını merak etti.

Endişelenmesine gerek yoktu, Cole savuşturmadan önce mümkün olan son ana kadar bekledi, Argent'in cüssesini ona karşı kullandı ve saldırıyı savuşturdu. Argent bu hamleyi önceden sezmiş gibiydi ve bir el çabukluğu yaparak bıçağı sol elinde tuttu ve hafifçe dengesini kaybetmiş olmasına rağmen Trenwyth'e bir kez daha sapladı.

Bu, dükü vücudunu geriye atmaya zorladı, sol kolu göğsünün üzerinden geçerek boğazını hedef alan bıçağın yörüngesini savuşturdu. Blok yaparken eşzamanlı bir saldırı da gerçekleştirdi ama bıçak hedefini ıskaladı.

"Dikkatin dağınık," diye suçladı
Argent. "Öyle miyim?" Trenwyth
yem attı.

Bu değişim Argent'a dengesini yeniden kazanması için gereken zamanı verdi ve Argent bunun tadını çıkarmaya fırsat bulamadan sarmal bir engerek gibi saldırdı, silahı doğrudan Trenwyth'in göğüs kafesinin altına doğrultmuştu.

Şimdi rakibine doğru yaklaşan Cole, iki kolunu da vücudunun önünde çaprazlayarak Argent'ın uzanan kolunu yakaladı. Silahı manevra yaparak tehlikeden uzaklaştırdı ve uzatılan kola karşı dönerek Argent'ın çenesine nefes kesici bir çatırtıyla bir dirsek indirdi.

Imogen'in elleri ağzına gitti, şaşkınlık çılgınlığını zorlukla bastırdı.

Argent bıçaklı eli yakaladı.

Onu takip etti ve çimlere kan tükürdü. Adamlar bir an için gerildi ve boğuştu, hareketleri her ikisinin de muhteşem vücutlarıyla yarattıkları büyük gölgeler tarafından gizlendi.

Yürek hoplatan bir mücadelenin ardından ikisi de donup kalmış, acı verici görünen bir çıkmazda kilitlenmişlerdi.

"Dikkatin dağıldı ve öldün," dedi Argent muzaffer bir edayla, öncekinden biraz daha soluk soluğa.

"Öyle miyim?" Trenwyth tekrarladı.

Argent bir kesme hareketi yaparken körelmiş bıçak boynunda parladı.

"Öyleyse öyleyim," dedi dük ve sonra dikkatleri kendi kılıcını tuttuğu yere yönlendiren bir hareket yaptı.

Argent'ın uyluk atardamarının iki dakikadan kısa bir süre içinde tüm kanını akıtacağı iç uyluğuna doğru skandal bir şekilde yükselmişti.

"Sen de öylesin." Imogen belki de ilk kez Cole'un sesinde bir gülümseme duymuştu. En azından ilk kez

neredeyse üç yıl içinde.

Tartışmaları berabere bitti ve adamlar el sıkışarak ayrıldılar, ardından her biri ürkütücü bir şekilde senkronize bir şekilde yüzlerindeki kanı silmek için ellerinin tersini kullandı.

"Sizi rahatsız eden şeyin ne olduğunu açıklamak ister misiniz?" Argent hafifçe sordu.

"Benim sorunlu olduğumu düşündüren nedir?" Trenwyth eğilerek bambu kamışları, eskrim kılıçları ve bıçakları gibi diğer atılmış dövüş aletlerini topladı. Onları bahçe merdivenlerinin dibindeki sağlam bir sandığa geri koydu.

Imogen gitmesi gerektiğini biliyordu ama gözünü bile kırpmaması gerektiğini kendine hatırlatmak zorundaydı. Adamın şık, güçlü güzelliği onu hareketsizliğe sürüklemiş, hipnotize etmiş, hatta erkekliğinin gücüyle baştan çıkarmıştı.

Argent yardım etti, ancak Trenwyth'i incelemek için durakladı. "Hayatımda öğrendiğim bir şey varsa o da şudur majesteleri: İnsanları yeterince uzun süre izlerseniz, kendilerini size gösterirler."

"Majesteleri. Ne saçma bir lakap," diye mırıldandı Cole acı acı. "Sen ve ben hayatta çok az zarafet tanıdık Argent. Ve daha da azına sahibiz. Böyle bir şeyin var olup olmadığını merak ediyorum."

"Öyle," diye onayladı Argent o tatsız üslubuyla. "Ben bunu karımda buldum. Annemde de vardı. Çoğu kadın fazladan bir zarafet unsuruyla yaratılmıştır. Sanırım bizim gibi erkekler yüzünden buna ihtiyaç duyuyorlar." Trenwyth'in kaburgalarına dirsek attı, sanki nadiren de olsa espri yaptığını belirtmek istercesine.

Üzerindeki silah yükünden kurtulan Cole ellerine baktı. Biri kanıyla, diğeri soğuk ayın metalik yansımasıyla çizgiliydi. "Kan ve çelik. Artık tanıdığım tek unsurlar bunlar. Sadece tek bir anıda zarafet buluyorum. Bir zamanlar bana bunu veren bir kadının anısı. Korkarım benim trajedim de bu. Acaba anımsama gerçeklik duygumu boğdu mu?"

Argent bir an için bunu düşündü. "Kaybettiğimiz şeylere en çok değer veren insanoğludur."

"Bunu *biliyorum*." Cole arkadaşından çok kendisine yönelik sabırsız bir el hareketi yaptı. "Bu başkalarına karşı sayısız kez kullandığım bir taktik. Ve bu yüzden... bu temel dürtünün üstünde olmalıyım, değil mi?"

Argent omuz silkti. "Olağanüstü insanlar bile insan bayağılığına maruz kalabilir."

Cole acı bir sesle, "Sanki onun tarafından hapsedilmiş gibiyim," dedi.

İri yarı, metanetli adam elini kumral saçlarına götürdü ve söyleyecekleri için karanlıktan izin istercesine etrafına bakındı. "Bir hapishanenin sizi serbest bırakıldıktan sonra da uzun süre tutabileceğini çoğu kişiden daha iyi anlıyorum. Kilit altında tutulan bir insan, bir hayvana dönüşür. Ve o hayvan sizinle birlikte özgürlüğe doğru yürür, ta ki özgürlük sınırlayıcı hale gelene kadar. Bu... kolay bir şey değil."

Cole Argent'a baktığında, yüzündeki dikkatli ifade Imogen'in göğsünde bir sızıya neden oldu, öyle ki göğsünü sıkıca kavradı.

"Aynen dediğiniz gibi. Zihnim bir tür hapishaneye dönüştü. Duvarlar hatırlanan çığlıklarla harçlanmış tuğlalardan oluşuyor. Parmaklıklar beni hatırladığım işkencelerle kilitliyor. Bedenim tüm bunlardan kurtulmak için kıvranıyor. Benden. Geçmişten. Ve hissettiğim iğrenme, belirsiz bir uyuşukluk beni ele geçirene kadar beni ıslatıyor ... ve beni tamamen siliyor. Kendimi parçalamak istiyorum. Ya da başkalarını. Ya da tüm dünyayı. Aynı anda hem vahşi hem de kayıtsız hissediyorum ve-" Sözünü kesti, eli yumruk şeklinde kıvrıldı.

"Ve sen de seni bir arada tutabileceğini düşündüğün tek kişiyi arıyorsun," diye bitirdi Argent onun yerine.

"Evet."

Bu kırık dökük kelime Imogen'in soğukkanlılığına dair her şeyi paramparça etti. Gözyaşları yanaklarından aşağı ateşten izler bıraktı ve kalbi o kadar gürledi ki, iki üstün erkeğin de duyamaması bir mucizeydi.

Argent dönüp onun evinin yanından geçerek diğer tarafta büzüşmüş olan kendi evine doğru bakarken Imogen ağacın kalkanına doğru daha da eğildi. Millie şüphesiz içeride uyukluyor, kocasının dönüşünü bekliyordu.

"Onu bulana kadar durma," dedi Argent, ona hiç yakıştıramadığı bir vahşilikle.

"Ya hiçbir yerde bulunamazsa?"

"Millie benden alınırsa bu imparatorluğu yerle bir ederim. Kader beni bütünüyle yutana ve cehennem beni sahiplenmeye çalışana kadar dünyayı arşınlardım, kesinlikle yapacağı gibi."

"Ben de senin gibi hissediyorum. Ama onu sadece bir gecedir tanıyorum... Bu çok saçma görünüyor, değil mi? Kafamı muayene ettirmeliyim."

"Bazen boş sandığınız bir odayı doldurmak için sadece bir gece gerekir." Argent Cole'un göğsüne, kalbinin üstüne vurdu.

Dük başını salladı ve Imogen'in artık yüzünü göremeyeceği şekilde döndü. "Dorian Blackwell'den yardım isteyecektim ama sanırım onu düşman edindim."

Argent alaycı bir ses çıkardı. "Dorian hiçbir şeyi unutmaz ama birazcık zarafet ona affetmeyi öğretmiştir. Senin adına onunla konuşacağım."

Gizlenmek için yeterince şans çaldığını düşünen Imogen, kendisini ele vermekle tehdit eden hıçkırıklarını tutarak, titreyen bacaklarının üzerinde bahçesine geri döndü. Onu neyin daha çok korkuttuğunu bilmiyordu. Cole'un onu bulması ve yaşamak zorunda bırakıldığı gizli hayatı ortaya çıkarması...

Ya da bir parçasının bulunmayı ne kadar çok arzuladığını.

Ama bu artık imkânsızdı, değil mi? Sırlarını asla affetmeyecek, daha da kötüsü ona inanmayacaktı. Birlikte geçirdikleri gecenin ayrıntıları hafızasında kilitliydi elbette. Ginny olduğunu kanıtlayabilirdi.

Tanrım, bu çılgınlığı düşünüyor muydu? Risk, karşılığını almaya değer miydi?

Cole için, son yıllarda çektiği tüm acılar için yüreği kan ağlıyordu. Ama dük ve kontes olarak yaşadıkları her karşılaşma düşmanlıklarla doluydu. Onunla ilgili neredeyse her şeyden hoşlanmıyordu.

Bir zamanlar, uzun zaman önce, savaşa giden bir asker ve rahat etmesi için para ödediği bir kadından başka bir şey değillerdi. Eğer onu Ginny ile ilgili anılarıyla yer değiştirirse, kalbini hangi duygu kazanacaktı? Nostaljisi öfkesini bastırarak kadar güçlü olur muydu? Onun dönüştüğü şeye duyduğu tiksintiyi mi?

Ve eğer öyleyse, öğrendiğinde ondan ne bekleyecekti? Seks mi? Aşk mı? Evlilik mi? O artık Ginny değildi. Onun aşkı yirmi sterline satın alınamazdı.

Umutsuz Imogen Pritchard da değildi. Uzun zamandır öyle değildi. Ona bolca zarafet, bağışlayıcılık, nezaket ve... belki de aşk gösterebilecek kapasitedeydi. Ama adam ona düşes unvanından başka ne verebilirdi ki? Dürüst olmak gerekirse, bu da onun için hiçbir şey ifade etmiyordu.

Onun için teklifte bulunduğunu varsayarsak. Onu bir öfke nöbetinde yok etmediğini.

Hayatında yapmayı seçtiği şeyi kabul edemeyeceğini açıkça belirtmişti ve amacından vazgeçmek istemiyordu. Onun için bile.

Peki bir sonraki hamlesi neydi? Dorian Blackwell'in düşündükleri kadar kurnaz ve iyi bağlantıları olan biri olmaması için dua edebilirdi. Ama içinden bir ses bunun sadece bir zaman meselesi olduğunu söylüyordu. Bir zamanlar İngiltere'den kaçabilirdi ve bencil bir yanı kaçabilmeyi diliyordu. Ama halihazırda bakımını üstlendiği ve yanında çalıştırdığı kadınları ve çocukları terk edemezdi.

Kalıp savaşması gerekiyordu. Onların güvenliği ve hayatta kalması için savaşmalıydı.

Ve hepsinden önemlisi, onun gelip kendisine sahip çıkmasını arzulayan o acıyan yanıyla savaşmak.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Majesteleri,

Tartıştığımız dava dosyasını dikkatle inceledikten sonra, Flora Latimer ile Leydi Broadmore'un öldürülmesinin, bu bağlantıyı daha fazla düşünmek için yeterli benzerliğe sahip olduğu sonucuna vardım. Soruşturma ağını daha da genişletmeye karar verdim ve Scotland Yard'ın diğer ilçelerdeki şubelerine bu tür benzer vahşetlerle ilgili bilgi talepleri gönderdim. Bir tanığa göre, saldırgan muhtemelen daha sonra ortadan kaybolan Bay Barton adında bir adamdı. Bu "Ginny" ile olan ilişkinize gelince, bırakın kurbanla olan bağlantısını, onun varlığını bile henüz doğrulayamadım, ancak size Flora Latimer'in saçlarını altın rengi yapmak için bir çeşit kimyasal boya kullandığının not edildiğini söyleyebilirim. Ancak dosyada doğal olarak koyu renk saçlı ve yeşil gözlü olduğu açıkça belirtiliyor.

Bununla birlikte, Devina Rosa adında birinin o zamanlar Bare Kitten'da çalıştığını ve şimdi Hyde Park'ın at kırıcıları dedikleri kötü şöhretli fahişelerden biri olduğunu öğrendim. Belki sizin Ginny'yi hatırlar. Umarım bu bilgi size yardımcı olur, ancak korkarım ki ne korkularınızı ne de isteklerinizi doğrulayabilir.

En içten üzüntülerimi sunarım,

Sir Carlton Morley

* * *

Cole hiddetli bir küfür savurarak mektubu elinde buruşturdu ve ateşe attı. Hapishanede geçirdiği günlerde umudun bir zalimlik olarak kullanılabileceğini öğrenmişti. Bu hiçbir zaman bu andan daha doğru olmamıştı. Sevinmeli miydi yoksa üzülmeli miydi bilemiyordu ve bu da başlı başına bir cehennemdi. Çalışma odasının penceresine doğru yürürken, perdeleri bir kenara itti ve aşağıya baktığında, belirli bir bahçenin belirli bir kontesten boş olduğunu gördü. Bugün güneş yüksek ve sıcaktı, hava ise durgun ve ılıktı. Neden resim yapmıyordu ki?

Ceketini ve şapkasını alıp atına emir vererek, Devina denen yaratığı ve ona verebileceği cevapları aramak üzere Hyde Park'a doğru yola çıktığında kaşları çatılmıştı.

Görünüşe göre cevaplar, aradığı diğer her şey gibi zor olacaktı. Memnuniyet, huzur...

Uyu.

Mutluluğa ulaşmaya bile cesaret edemez.

Epey zaman, cazibe ve masraftan sonra, Devina'nın kimsenin adını bilmediği zengin bir koruyucu bularak yoluna devam ettiğini ve onun ulaşamayacağı bir yere rahatça yerleştiğini öğrendi. Cole bunu öğrendikten sonra atının başını Hyde Park'ın doğusundaki uzun yarış pisti Rotten Row'a doğru çevirmiş ve ikisi de nefes nefese, sıcak ve bitkin düşene kadar dörtnala koşmuştu. Yine de göğsünden kontrolsüzce bir orman yangını gibi fırlayan çaresiz öfke ateşini dindirememişti.

Londra'yı taş üstünde taş bırakmayacak olsa da Devina'yı bulacaktı.

Nadiren görülen güneş ışığı karanlık ruh haline pek yardımcı olmamıştı, ancak efor şiddetli dürtüleri yatıştırmıştı. Bir nebze.

Dalkavukluk yapan küçük soyluların selamlarını, uygun kızları olan çaresiz annelerin çağrılarını ve diğerlerini görmezden gelerek

Cole, sezon boyunca Hyde Park'a görmek ve görülmekten başka bir sebep olmaksızın akın *eden tonlarca insanın arasından* sıyrılarak Mayfair parkının girişine doğru ilerledi. Belki de İçişleri Bakanlığı'na gidip Devina hakkında ne bulabileceğini öğrenmeliydi. İspanyol bir göçmendi, bunu biliyordu ve onunla ilgili bir kayıt olmalıydı-

Mor eteğin oldukça şiddetli bir tonu, düşüncelerini bölüp başını çevirmesine neden olacak şekilde çevresinde dalgalanıyordu. Tanıdığı sadece bir kadın böylesine canlı renkler giyiyordu. Kontes Anstruther profilden, uzun bir taş bankın üzerinde öne doğru tünemiş bir şekilde oturuyordu. Ancak elindeki fırçayı önündeki tuvale sürmek yerine gözlerini uzaktaki gizemli bir noktaya dikmişti.

Menekşe rengi saten kurdeleler, karmaşık saç örgüsünden kaçan kırmızı-altın dalları yakalayan aynı serseri esintiyle şapkasından dalgalandı. Kadının geri kalanı, sanatsal bir beğeniden çok asık suratlı bir tedirginlikle baktığı Akhilleus heykeli kadar hareketsizdi.

Cole kesinlikle gitmesi gerektiğine karar vermeden önce bir süre düşündü.

Eyerden kayarak indi ve botlarını yumuşak otların üzerine koydu.

Kontes Anstruther'dan ve onun zorlayıcı varlığından uzak durmalı, diye kendi kendine öğüt verirken aynı anda dizginlerini birkaç bozuk parayla birlikte bekleyen bir seyise fırlattı.

Uzun adımları onu kadına yaklaştırırken, kaşlarının arasında bir kıştırma ve gözlerinin altında daha önce olmayan yeni gölgeler fark etti. Onu rahatsız etmek akıllıca olmazdı, özellikle de böyle halka açık bir yerde. Yaşlı keçi Cheever, elinde bir gazeteyle onun arkasındaki çim sandalyeye uzanmıştı, yani başıboş bırakılmış gibi değildi.

Cole onun yorgun görüldüğünü fark etti. Yorgun ve biraz da kasvetli. Neşenin habercisi olmadığı kesindi.

daha fazla yaklaşmayı bile...

Gölgesi tuvalinin üzerinden geçtiği anda ona baktı. Gözleri öyle bir kırıştı ki, neden memnun olduğunu anlayamasa da memnun olduğundan emin oldu.

"Cole."

Adını dudaklarında duyunca kalbi yerinden çıkacak gibi oldu ve başını salladı.

"Ne hoş bir sürpriz." Altına fazladan eteklerini toplayarak bankta ona yer açtı.

"Öyle mi?" Kadının gözlerindeki ışıltının gerçek olmasını ne kadar çok istediği onu rahatsız etti. Çünkü ona baktığında, az önce fark ettiği gölgeler yerini sıcak bir ışığa bırakmıştı. Bunu olağanüstü buldu. şaşırtıcı ama yine de olağanüstü.

"Ne kadar çarpıcı görünüyorsun," dedi ve Cheever'a dönmeden önce onun bu sözlerden duyduğu ani hazzı anlamasına fırsat vermedi. "Girişteki standdan üçümüze de limonata getirebilir misiniz? Majesteleri rahatsız edici derecede sıcak görünüyor."

Cheever kâğıdı katladı ve ikisini de selamlamadan önce koltuğunun üzerine koydu. "Elbette leydim. Majesteleri." Yanlarından ayrılırken çok daha genç bir adamın adımlarını atıyordu.

"Oturun," diye davet etti. "Buranın gölgesi mükemmel."

"Gerçekten gitmeliyim," diye mazeret bildirdi ve sonra bir şekilde neredeyse göz hizasındaydılar, bankın güneşle ısınmış taşı oturduğunda onu yakaladı. Onu bu şekilde kendine çeken şey neydi? Sanki adam fırtınada savrulan bir gemiydi ve kadın da onu kaderine sürükleyen bir siren. Onun varlığında, bedeni sürekli olarak zihniyle çelişiyor ve hiçbir konuda ona itaat etmeyi reddediyordu.

"Yabancıdan biraz daha iyi olmamıza rağmen, bana her zaman beni tanıyormuşsun gibi davranıyorsun," dedi.

"Yine de senin hakkında hiçbir şey bilmiyormuşum gibi görünüyor," diye meydan okudu.

Bu, güneş ışığı, sürekli yaşadığı hayal kırıklığının kızın dikkatini dağıtması, kızın gözlerindeki gizemli parıltı ya da tüm bu değişkenlerin garip bir kombinasyonu olabilirdi.

"Ben açık bir kitabım," dedi sahte bir ciddiyetle.

"Bunun dışında *her şeysin*," diye güldü kadın.

Sahte bir öfke sesi çıkardı. "Bana istediğin soruyu sor ve açık sözlülüğümün sonuçlarına katlan."

Biraz düşünür gibi yaptı. "Kitaplardan bahsetmişken. En sevdiğiniz yazar kim?"

"Shakespeare, tabii ki."

Ona şüpheli bir bakış attı. "Hangi oyun?"

Düşünme sırası ondaydı ve meydan okuyan bir gülümsemeye cevap verdi: "Ebeveynin öldüğü ve birinin delirdiği."

"Neredeyse hepsi bu kadar." Gözleri neşeye dans ediyordu.

"Açık sözlülük buraya kadarmış. Shakespeare'i bildiğinden şüphe etmeye başlıyorum."

Cole hafızasından çocukken okuduğu sayısız sonelerden birini çıkardı.

"Aşk, değişiklik bulduğunda değişen ya da sökmek için sökücüyle birlikte eğilen aşk değildir, hayır! O, fırtınalara bakan ve asla sarsılmayan, her zaman sabit bir işarettir..." Kelimelerin anlamları onu ciddiyetle delip geçerken, kelimelerin uçup gitmesine izin verdi.

"'Aşk kısa saatleri ve haftalarıyla değişmez,' diye bitirdi soluk soluğa, fırça elinde titriyordu. "Ama onu kıyametin kıyısına kadar taşır."

Cole'un zihni, aygırının toynaklarının sadece birkaç dakika önce sahip olduğu aynı çılgınlıkla çalkalanırken gözleri kilitlendi ve tutuldu. Yaptığı şey bu muydu? Ginny'ye olan saplantılı ihtiyacını, kendi sonunu getirecek olsa bile, gidermek mi? Ozan onun bu davranışı hakkında ne derdi acaba? Cole'u Ginny'nin peşinden koştuğu için

Ginny'ye bunca zaman? Ya da Leydi Anstruther ile meşgulken bunu yapmayı unuttuğu için mi?

"Hem düzeltiyorum hem de şaşıyorum," diye itiraf etti, görünüşe göre onun düşüncelerinden etkilenmemiştir. "Ben de Shakespeare'i severim. Gerçi onun sözlerini okumaktan çok sahnelendiğinde hoşuma gidiyor. Dürüst olmak gerekirse, ailemizdeki en iyi okuyucu Isobel'dir, çünkü ben daha çok görsel yöntemleri takdir etme eğilimindeyim." Eliyle resmini işaret etti.

"Bunda bir hata bulamıyorum," diye mırıldandı, gözlerini onun yarattığı görüntüden ayıramıyordu. Ağaçlarının gölgesinde açan bir menekşe. "Takdir edilecek çok şey var."

Yüksek elmacık kemiklerine pembe bir alılık bulaştı ve utangaç kirpiklerini indirdi. "Bugün ata binmişsin." Ceketindeki at kıllarını süpürdü ve Cole pahalı arabalarıyla geçen soylu matronların skandal dolu soluklarını neredeyse duyabiliyordu. Cole onun kendisinden bile daha az umursuyor gibi görünmesini seviyordu. "Binicilik sanatını öğrenme şansına hiç sahip olamadığım için çok pişmanım."

İlk içgüdüğü ona öğretmeyi teklif etmektir ama sonra onu at sırtında görmenin kendisine ne yapacağını fark etti. Kıvrak bir kadındı ve eyer üzerinde sallanan kalçalarına ve zıplayan poposuna yakın olmak onu öldürebilirdi.

Ondan uzaklaşarak çıplak Aşil heykelini işaret etti; kahramanın kılıç ve kalkan dışındaki tek süsü, özenle yerleştirilmiş bir incir yaprağıydı. "Bugün bahçenizi sanatınız için daha uyarıcı bir ilham kaynağı aramak için mi terk ettiniz?"

Yanağında muzip bir gamze belirdi. "Bu heykeli her zaman sevmişimdir," diye itiraf etti. "Böyle bir günde, güneş ışığının kaslarının daha koyu bronz rengi üzerindeki oyununu seviyorum."

Cole, kızın bakışlarının Aşil'in açıkta kalan hatlarını çıplak bir hayranlıkla izlemesini izlerken kuru bir dille yutkundu.

"Daha çok Yunan mitolojisine olan tutkunuz mu?"

Başını iki yana salladı, kirpikleri aşağı inerken bile cüretkârlığıyla onu bir kez daha şaşırttı. "Hayır, aslında o... bana birini hatırlatıyor."

"Sanırım Wellington Dükü? Bu şey onun onuruna döküldü ama tabii ki onun suretinde değil."

"Hayır." Tekrar heybetli heykele baktı ve Cole onun bakışlarından özenle kaçındığı gibi saçma bir fikre kapıldı. "Başka biri."

Cole heykele yeni bir tiksintiyle baktı. Bu ona birini hatırlatıyordu... Görünüşe göre suçüstü yaşadığı birini.

Daha küçük bir adam olsaydı kıskanırdı. Ama değildi.

Hiç de değil.

Yine de, fiziğinin Akhilleus'unkine rakip olabilmesinin egosuna bir merhem olduğunu kabul etmek zorundaydı, en azından onun bu özel yorumuna. Onun hayran olduğu. Ona bu kadar açık bir şekilde bakacak olsa estetik gözünün ne yakalayacağını merak etmekten kendini alamıyordu. Gücünü ve kaslarını mı, yoksa sadece engellerini mi görecekti?

"En çok duruşunu seviyorum," dedi, sanki daha önce binlerce kez yapmış gibi inceleyerek. "Sanki heykeltıraş büyük bir zaferden önceki kalp atışını yakalamış gibi. Kalkanı, düşmanının darbesini savuşturduğuna dair hiçbir şüpheye yer bırakmayacak şekilde sallanıyor. Kılıcı, ustalaştığı bir manevra için hazırlanıyor. Diğer değişkenler eksik olsa da, insan o anı zihninde tüm şiddetli zaferiyle neredeyse tamamlayabiliyor." Sonunda ona döndü, gözleri entelektüel kesimde sık sık imrendiği fanatik bir zevkle parlıyordu.

"Bu büyük bir sanatçının işareti, öyle değil mi? Tuvalde ya da... duruma göre kil veya taşa yakalanamayan şeyi hala aktarmak. Bu benim arzuladığım bir yetenek."

Cole bir an için nerede olduklarını ya da ne hakkında konuştuklarını unuttu. Yapabildiği tek şey, sanki onu ilk kez görüyormuş gibi ona bakakalmaktı. Onun içine bakabilirdi.

Gözleri bütün gün bakar ve asla tüm tonları kataloglayamazdı. İrislerinin ortasındaki halka kesinlikle kahverengiydi ve sonra yemyeşil kenarlara doğru renkle kanıyordu. Uzaktan bakıldığında güneş ışığı onları yeşile çeviriyor, ay ışığı gümüşü bir griyle parlatıyor ve gözyaşları onları fırtınadaki Thames Nehri gibi bulanıklaştırıyordu.

Hangi sihirle, hiçbir fikri yoktu ama Tanrım, bu gösteri hoşuna gitmişti.

Zarafetin, bu kadının fazlasıyla sahip olduğu bir şey olduğunu fark etti.

"Ben de senin sadece bahçenin manzarasını resmettiğini sanıyordum," diye mırıldandı, sesinin gereksiz yere birkaç oktav alçalmış gibi görünmesinden rahatsız olmuştu.

Sıkıntılı olduğu zamanlarda yaptığı gibi kaşları yine çatıldı. "Dürüst olmak gerekirse, bahçemden o zamandan beri keyif alamıyorum..."

"Leydi Broadmore mu?" diye tahmin etti.

Yine onun bakışlarından kaçınarak başını salladı. "Ayrıca, itiraf etmeliyim ki dışarıdayken gözetlendiğime dair belirgin bir his var içimde."

Yakasının altından suçlu bir kızarıklık çalındı. Onu izlemek amacıyla pencerede her zamankinden daha fazla zaman geçirmişti ama bunun Morley'nin istemesinden başka bir nedeni yoktu elbette.

"Yine de sanırım bahçelerimin güvenliğinden ve anonimliğinden uzaklaşmak bana iyi geliyor. Bu şekilde hem kendimi sanatsal olarak zorluyorum hem de günün bilinmeyen potansiyelini keşfetmeye çalışıyorum." Onun için güneşli bir gülümseme topladı ve kalbi yine tekledi. "Örneğin, yeni tanıştığım bir tanıdığımınla karşılaşabilirim ya da daha önce ziyaret etmediğim bir sanat galerisini fark edebilirim."

Ya da girişimci bir katil tecavüzcü için kolay bir hedef olabilir.

Cole kaşlarını çattı, sonra dikkatsizliği için onu uyarmak üzere ağzını açtı, ama nedense bunu yapamadı.

onun güzel gülümsemelerinden birinin daha ölümüne neden oldu.

Bunun yerine, "Bir asker olarak sanata çok az ihtiyacım ya da ilgim vardı. Merak ediyorum, eğer bir galeriye rastlarsam, zaman ayırmaya ve hayranlık duymaya en çok değecek tablolar hangileridir?"

Cevabını beklediğinden daha az dikkate aldı. "Çerçevesi en tozlu olan tablolar."

"Pardon?"

Cole'un çabalarına rağmen gülümsemesi kayboldu ve Cole bunu hemen özledi. "Genellikle bir galeride sergi açıldığında, büyük bir ustaya ait olduğu söylenen ve en büyük kalabalığı çeken tablolar sergilenir. Sonra, duvarlar sıklıkla daha az tanınan diğerleriyle dolup taşar." Menekşe rengi dantel eteğindeki gevşek bir ipliğı kopardı, bakışları daha da mesafeliydi. "Müşteriler genellikle tek değerli sanat eserinin başkaları tarafından imrenilen eser olduğu düşüncesiyle diğer tabloların yanından geçip giderler. Ama o tablolar, çerçeveleri tozlanmış olanlar... birileri onları takdir etmeli, değil mi? Birileri onlar için, onları yaratan vizyoner için bir şeyler düşünmeli. Yoksa gölgelerine geri dönerler. Bir yerlerde bir bodruma. Kilitlenirler. Tamamen unutulurlar." Göz kapakları yaşlarla yıkanırken gözlerinin akı pembeye döndü. "Bazen bunun düşüncesine bile katlanamıyorum."

Burnunu çekti ve gözyaşlarını düşmeden önce parmaklarıyla yakalamak için eldivenlerini çıkardı. "Bağışlayın beni majesteleri, hâlâ aşırı heyecanlı olmalıyım. Eminim buraya aptal bir kız öğrenci gibi ağlamamı izlemeye gelmediniz. Nedense kendime engel olamıyorum. Bu hiç bana göre değil. Ben hiç-"

Ne yaptığının farkına varmadan Cole onun çıplak elini yakaladı ve dudaklarına götürdü. Parmaklarındaki nemi öperken gözlerini kızın yüzünden ayırmadı ve üzüntüsünün tuzunu tattı.

Kalçalarının arkasında nefesi hızlandı ve bakışları, nasıl bir gösteri yaptıklarının yeni farkına varmış gibi kalabalık parkta gezindi. "Lütfen bana karşı nazik olmayın,"

boğuk bir fısıltıyla yalvardı. "Herkesin önünde dağılacağım. İkimizi de küçük düşüreceğim."

İsteksizce elini bıraktı, her şeyden çok yalnız olmayı, onu kendine doğru çekebilmeyi diliyordu. Onun hassas duygularını bedeniyle tüm tehlikelerden koruyabilmeyi ve yaralı kalbini kendi göğsünün boş kafesinde tutabilmeyi.

Yüce Tanrım. Bu korkunçtu. Gitmesi gerekiyordu ama onu bu şekilde nasıl bırakabilirdi? Onun gününe girmiş, güneş ışığını paylaşmak istemiş ve bir şekilde her şeyin üzerine yağmur yağdırmayı başarmıştı.

Tanrım, iğrenç bir hayvandı.

Onun gülümsemesini geri getirecek bir şey, herhangi bir şey düşünmeye çalıştı. Ve sadece onun hakkında fazla bir şey bilmediğini değil, genel olarak kadınlar hakkında da çok az şey bildiğini fark etti. Genellikle, bir kadına bakıp başını eğerek onu buraya getirmekten fazlasını yapması gerekmiyordu. O zaman da kadın titrer, flört eder ve bazen de daha fazlasını yapardı. Imogen farklı türde bir kadındı elbette, ama yine de bir kadındı. O yüzden... belki de bir iltifat işe yarayabilirdi. "Elbiseniz... çok parlak."

Dolgun dudaklarını kederli bir şekilde bükerek ona baktı.

"Çekici bir şekilde demek istedim," diye atıldı. "Kalabalığın içinde sizi böyle tanıdım. Diğer tüm hanımlar beyaz ya da pastel renklere bürünmüşken, siz neden öğleden sonraları bile bu kadar renkli giyiniyorsunuz?"

İpek eteklerini açıp dantellerini okşarken bir yandan da semsiyelerini çeviren ve onları yırtıcı bir ilgiyle izlemiyormuş gibi yapan süslü püslü kadınlara baktı.

"Pastel renkleri sevmediğimden değil," diye düşündü, sonra durakladı ve uzaklardan yol gösterecek bir şeyler arıyormuş gibi gözlerini kıstı. "Bence senin ve benim gibi insanlar dünyanın ne kadar kasvetli ve bazen... korkunç olabileceğine dair eşsiz bir anlayışa sahip, katılıyor musun?"

Çenesini eğdi, onu neşelendirmek konusunda hedefini çoktan ıskaladığını hissetti.

"Edward öldükten ve ben yas tutmaya başladıktan sonra, her şeye gri bir renkle baktığım bir dönemden geçtim. Kimseye güvenmiyordum. Herkese içerledim. Halsiz ve sinirliydim ve her durumun en kötüsünü bekliyordum. Oldukça korkunç birkaç aydı."

"Onun kaybının senin için bu kadar büyük bir trajedi olduğunu fark etmemiştim," diye itiraf etti Cole, cenazede ona karşı ne kadar soğuk davrandığını hatırlayarak ve bunun için kendini suçlayarak.

"Sadece bu değildi," diye itiraf etti. "Onunla evlenmeden önce öyle bir hayat yaşadım ki... yani, zorluklar ve hayal kırıklıklarıyla dolu bir hayat. İyilik, güzellik ya da..." Ona araştıran bir bakış atmak için durakladı. "Ya da zevk."

Kadının dudaklarından dökülen sözcük bile adamın içinde şehvet uyandırdı. Keşke ona zevki gösterebilseydi. Ona verebilseydi. Alabilseydi. Tanrım, ona neler yapabilirdi. Keşke-

Keşke kalbi başkasına ait olmasaydı.

"Her neyse, Edward'ın yasını tutmaya başladığım an, tüm siyah elbiselerimi yaktım ve hayal edilebilecek en parlak renklerde yeni bir çeyiz sipariş ettim. Boş zamanlarımda onları giyiyorum, kendime Londra gökyüzündeki tüm griye rağmen her zaman bulunacak bir renk olduğunu hatırlatmak için. Verilecek bir gülümseme. Paylaşılacak bir nezaket. Dört gözle beklenecek güneşli bir gün. Ya da en azından ... giyecek parlak bir elbise. Gördüğün gibi Cole, eğer o rengi bulamazsam, eğer parlak bir nokta yoksa, o zaman bir tane olmalıyım."

"Ve sen de öyle," diye mırıldandı, içinde kabaran şefkatten rahatsız olmuştu. "Suluboya galerisindeki bir yağlıboya tablo gibi."

"Aynen öyle." Kadının yüzüne yavaşça yayılan keyifli bir gülümseme, hüznü kovdu ve adamın içinde öylesine tatlı bir şey uyandırdı ki, arkasını dönmek zorunda kaldı.

"Mesele sadece elbiseler değil, biliyorsun," diye devam etti ciddiyetle. "Bu benim bulduğum bütün bir yaşam biçimi. Bu bir çeşit

Hayırseverlik. Ailem. Ve tabii ki sanat. Sanırım bunların hepsi bana mutluluk gibi bir şey veriyor."

O anda onu kıskandı, bu kadar zor bir şeyi yaratabildiği için. Kaybolan şeyi bulmadıkça sahip olamayacağına kendini ikna ettiği bir şey.

Ya da kimi.

Birden, kurtuluş umutlarını bir anıya bağlamanın ne kadar aptalca olduğunu fark etti. Ama... eğer ona, Ginny'ye sahip değilse, o zaman elinde ne kalacaktı? Kocaman boş bir ev ve daha da boş bir hayat.

"O gri yere saplanmış birine ne tavsiye edeceğinizi merak ediyorum. Ya düşmanlıktan başka bir şey hissetme yeteneğini kaybetmişlerse? İhanetten başka bir şey beklemiyorlarsa? Gölgeler ve karanlıktan başka bir şey göremiyorlarsa?" Bunu söylerken bile, bunun başka hiç kimseye vermediği bir itiraf olduğunu biliyordu. Neden ona böyle bir sır vermeliydi? Birbirlerine yabancı olmaktan biraz daha iyiysen neden sıkıntılı düşüncelerini ayaklarının altına seriyordu? Düşmandan bile daha medeniydiler. Birkaç gece önce onun ölümüne yemin etmişti. Şimdi de ondan tavsiye mi istiyordu?

Belki de kafasını muayene ettirmeli.

"Küçük ama istikrarlı zaferlerle bataklıktan çıkış yolunu bulduğuna inanıyorum," diye düşündü ve ona hüzünlü bir gülümseme verdi. "Ama ışığı aramalısın, çünkü o seni her zaman bulmayacaktır. Sıradan mucizelere hayret etmek için durmalısın. Sıradan olanın içinde bir mucize bulmalısın. Bana göre bu, bir melodi bulmak için kakofoniye ayıklamak ve sonra da mırıldanmayı öğrenmek gibi bir şey."

İçinden kırılğan ve rahatsız edici bir duygu geçti ve onun nazik bakışlarıyla karşılaşabilmek için soğukkanlılığını toplamak zorunda kaldı. Biliyor olamazdı, değil mi? Kendini huzursuz yatağından kaldırabilmek için boğuştuğu öfke ve kızgınlık girdabını. Daha önce omuzlarının gücünü test eden tüm yüklerden daha ağır görünen umutsuzluğu. Kayıp elindeki endişe verici ve hayali acı. Sonsuz yalnız günler. O bir adamdı

her şeye sahipti. Para, güç, nüfuz, cazibe ve sakatlığına rağmen neredeyse benzersiz bir fiziksel güç.

Ve hala boşlukla doluydu. Kalabalık bir odada tek başına. Savaşı olmayan bir asker. İzi olmayan bir casus.

Burası hariç. Şimdi. Bu bankta, bu kadınla birlikte. İçindeki canavar hareketsizdi ve belki de Konstantinopolis'ten döndüğünden beri ilk kez ... kendisiydi.

Sonunda güneş ışığının griyi yırttığını hissetti.

Arayan bakışları konuşan bir bakışa dönüşürken, bakışları onun donuk anılarına ve bastırılmış acılarına, ruhunun derinliklerine ulaşıyor gibiydi. Kız öyle bir büyü yapmıştı ki, adam egzotik bir büyücü tarafından büyülenmiş bir yılan gibi ona doğru eğilmişti.

"Mutluluk, artık benim için yabancı bir melodi," diye itiraf etti. "Artık nasıl çalınacağını hatırlamadığım bir melodi."

"Nerede olursan ol, serserileri, düşmanları ve sefaleti ararsan, onları bulacağın kesin, değil mi?" diye mırıldandı. "Ama ya daha yakından baksaydın? Daha derine? Yeni bir şey bulamaz mıydın?" Kirpikleri, onu hem şaşırtan hem de büyüleyen ateşli bir duyguyu açığa çıkarmak için alçalıp kalktı. Beklenti gibi bir şeydi bu, kaygı gibi bir şey.

"Ya da..." Sesi tereddütle dalgalandı. "Belki de kaybettiğinizi düşündüğünüz bir şeyi fark etmişsinizdir?"

Nefes nefese bir an ona baktı, şaşkın hafızasının içinde bir şeyler kıpırdıyordu. Tatlı ve aynı zamanda kıpkırmızı bir şey.

"Limonatanız, Leydim, Majesteleri." Cheever ona soğuk içeceği uzatırken an bozuldu, hafızasının kapısı ani bir kalıcılık hissiyle çarptı. "Bir blok buzu olan bir satıcı bile bulabildim. Umarım hoşgörünüze sığınmamın bir sakıncası yoktur."

"Hiç de değil, Cheever." Imogen daha şimdiden pırıl pırıl parlayan bardağı alırken sesi daha mutlu çıkamazdı

nem damlacıklarıyla doldurdu ve kadeh kaldırmak için havada tuttu. "Küçük zaferlere ve daha parlak günlere."

Cole eğlenerek bardağının kenarını onunkine dokundurdu. "Kaybettiklerimizi geri almaya."

Yanılıyor muydu, yoksa kız onun sözleri karşısında belirgin bir şekilde solmuş muydu? Tatlı ve ekşi içecek dilinde birbirine karışırken bardağının kenarından onu inceledi. Kaybetmek hakkında ne biliyordu? diye merak etti. Her adımına musallat oluyordu. Ailem dediği herkesi kaybetmişti. Bir daha asla geri kazanamayacağı parçalarını kaybetmişti. Sadece elini değil, kalbini de. Aslında, ölümsüz ruhunun parçalarını. Kraliçesi ve ülkesi adına yaptığı şeyler, zalim düşmanlarının yaptığı işkenceler ve en çok güvendiği kişilerin ihaneti onu parçalamıştı.

Belki de bu yüzden onu istediğini kendine itiraf edebiliyordu. Ona hayran olduğunu ve Tanrı onu affetsin, ondan *hoşlanmaya* başladığını bile.

Ama ne kadar iyilik gösterirse gösterebilirsin, o ona güvenmek için kendini ikna edemedi. Gülümsemesi açık olsa da gözlerinde bir gizem vardı. Mona Lisa'nınkiyle yarışacak bir sır olduğundan şüpheleniyordu.

Keşke ne olduğunu bilseydi. Akhilleus'la bir ilgisi var mıydı acaba? diye merak etti ve dönüp heykele yeniden tiksintiyle baktı. Efsane değil de, onun büstünü çizmesi için onu çizen adam mı?

Hafızasına işkence eden kişi.

Ona ihanet mi etmişti? Yoksa onu başka bir şekilde mi kaybetmişti? Ölüme, bir başkasına, kader duygusunun ona yaşattığı zalimce kaprislere.

Artık bakire olmamasının sebebi o muydu?

Imogen'in elindeki cam parçalandığında güneş ışığı parçalandı, bir ağırlık yankılanan bir gümbürtüyle göğsüne inmeden kısa bir süre önce onu ve onu buz gibi, yapışkan bir sıvıya batırdı.

Cole onu kucağına düşmeden yakaladı ve yaklaşık avucunun yarısı büyüklüğünde bir taşı havaya kaldırdı. Birisi fırlatmıştı,

Ama hangisinde?

"Yüce Tanrım," diye küfretti. "Sen iyi misin?"

Elindeki içeceğin pürüzlü kalıntılarına gözlerini kırıştırarak birkaç sersemlemiş dakika baktı, sonra şimdi cam parçalarıyla parıldayan kirli elbisesine baktı. "Sanırım öyle."

Sandalyesinden fırlayan Cheever, batı kapısına doğru giden patikayı işaret etti. "Oraya bak," diye bağırdı. "Alçak herif kaçıyor!"

Fötr şapkası ve bej ekose ceketile kaçan bir adam, bir dizi arabanın ve şaşkın bakışların arasından süzüldü.

Cole ayağa kalkmış, öfkesi kadar hızlı hareket edebilmeyi diliyordu. "Onu sağ salim evine götür," diye emretti Cheever'a omzunun üzerinden, zaten peşindeydi. Kendisi kadar uzun bacakları olan pek fazla adamla karşılaşmamıştı ve saldırganın peşinden koşarken bacakları önemli ölçüde yer kaplıyordu. İşe yaramaz avalları kenara itti ve yardım etmek için hiçbir şey yapmadıkları için onlara lanet okudu. Üst sınıfların nesi vardı ki, içlerinden birini korumak için bir tanesi bile parmağını kıpırdatmıyordu?

Bir dizi çitin üzerinden atladı ve hatta yoluna çıkan açık bir landau arabanın kapısından atlayarak diğer tarafa savruldu.

Cole piçi yakalama şansı varsa atına ihtiyacı olacağını biliyordu ama bu onu kovalamaktan alıkoymadı. Şeytan adamı yakaladı, bu kadar uzaktan bir taş fırlattığına göre oldukça güçlü bir kolu olmalıydı. Cole arayı kapatamadan Oxford Caddesi'nin kalabalığında kayboldu ve insanlığın arasına karıştı.

Cole kapıda durmuş, bir o yana bir bu yana bakıyordu ama Oxford Caddesi ve Mayfair Borough, içinde kaybolunacak çok sayıda ara sokak, ara cadde, hackney ve bina ile takipçiyi şaşırtmak ve öfkelendirmek için yaratılmıştı.

Ağzından kaçan kötü sözler birkaç kadını kendinden geçirdi. Sonrasında kopan yaygarayı duymazdan geldi.

Böyle bir olaydan sonra parktan ayrılmak için sabırsızlanan bir yığın insana karşı koşarak bankın yanına döndüğünde onu boş buldu. Sanat malzemeleri bile süpürölüp götürölmüştü ve Cole, emirlerini yerine getirip metresini ortalıktan kaldırdığı için Cheever'ı alkışladı.

Imogen, arabacısı, uşağı ve kâhyası tetikte olduğu için şimdilik güvende olacaktı.

Bir tutam menekşe gözüne çarptı ve Cole eğilerek bankın altından narin bir ipek eldiven aldı. Eldiveni sol göğüs cebine koyduktan sonra aceleyle atını Rotten Row'da soğutulduğu yerden almaya gitti. Bunu başardıktan sonra atına bindi ve toplu göçün karşı kapısına doğru tırısı kalktı.

Bu onu doğruladı. Birisi Imogen'in peşindeydi. Ama kim? Ve neden? Ne yazık ki, onunki gibi bir davası olan bir kadın, şiddet yanlısı kocalardan daha da vicdansız sokak suçlularına kadar pek çok düşman biriktirebilirdi; her ikisi de sığınma teklif ettiği kadınları reddetti.

Belki de onu uyardığı şey buydu, suçlamalarının aşağılık ve adi şiddeti üst sınıfların oyun alanlarına taşıyordu. Eyerinde dönerek Akhilleus'a son bir kez baktı, bronzlaşmış ve çıplak kahraman onunla alay ediyor gibiydi. Sırlarını korumak için.

Belki... Cole merak etti. Belki de Leydi Anstruther'ın başka düşmanları vardı. Onu alt sınıftan angarya bir hayattan asalete kadar takip eden düşmanları. O zaman kendisinin ya da bir başkasının onun hakkında ne kadar az şey bildiğini fark etti.

Atını durdurup elini cebine attı ve eldivenini kalbine yaslandığı yerden çıkardı. Eldivenin büyüklüğüne hayret etti, bileğinin gireceği yere sadece dört parmağının genişliği sığıyordu. Aceleci ve dürtüsel bir dürtüye boyun eğerek eldiveni burnuna götürdü ve ipeğin dudaklarına değmesine izin verdi. Onun kokusunu, leylak ve lavanta kokusunu aradı ve bulduğunda göğsü doldu.

Imogen. Onu oldukça etkilemişti. İster bir sfenks, ister bir siren, isterse bir yılan büyücüsü olsun, Imogen'i bulma zamanının geldiğine karar verdi.

büyüleyici komşusu hakkında daha fazla şey öğrenmek.
Hiç değilse kendi iyiliği için.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

"Bu sefer gerçekten beni öldüreceğini düşünüyorum." Heather'ın çılgınca feryadı, Anstruther malikânesinin kapısında kopan şiddetli gürültünün arasında güçlükle duyuluyordu. "Onunla kalamazdım. Benden istediği şeyleri yapamazdım, artık yapamazdım."

Imogen dolgun kadını omzuna yasladı ve korsesini ıslatanın fahişenin burnundan akan kan mı yoksa kadının gözyaşları mı olduğunu merak etti. Hyde Park'taki olayın üzerinden sadece bir gün geçmişti ve sinirleri bir başka tehlikeli kriz için yeterince sağlam görünmüyordu.

"Dışarıda kaç adam var?" Cheever kendini kapıya dayayarak sordu.

"Bilmiyorum!" Heather hıçkıra hıçkıra ağladı. "Kaçarken üç ya da dört kişi saydım ama O'Toole kovalamacaya katılmaları için daha fazla adamını çağırdı. Ve hava kararmaya başlamıştı."

Imogen, Çıplak Kedicik'teki eski düşmanına daha da yakınlaştı ve hayatın bazen yaptığı garip ve korkutucu dönüşlere hayret etti.

"Sana korkunç davrandığımı biliyorum, Ginny ve senin korumanı hak etmiyorum, ama *lütfe*n bana yardım et. Gidecek başka yerim yoktu." Çaresiz kadın ona sarıldı ve Imogen onu hemen affetti.

Cheever burnunu çekerek, "Bu evdeyken kontese leydim diye hitap edeceksiniz, madam," diye uyardı.

"Özür dilerim leydim." Heather başını salladı, yeterince azarlanmıştı ve eskiden gözlerinden fışkıran Kelt ateşinin sönmüş olması Imogen'i hiç de endişelendirmiyordu.

"Buna gerek yok, Cheever, eminim-"

Kapıya bir kez daha vurulmasının ardından, sanki biri kendini kapıya doğru fırlatmış gibi kapı gümbürtüyle çarptı.

"Bunu kapınıza getirdiğim için özür dilerim." Heather burnunu çekti, şişen burnundan ağzına ve çenesine doğru akan kanı yeni fark etmiş gibiydi. Kirlenmiş eldivenli eliyle kanı temizlemeye çalıştı ama sadece bulaştırmayı başardı. "Ama benim gibi fahişeleri kabul ettiğini duyduğumda

Aramızda geçenleri affedebilirsin."

Bir çingirak sesi daha devasa evin kirişlerini salladı. "Benim olanı geri ver!" diye bağırdı diğer taraftan sert İrlandalı bir ses. "Bu kurnaz fahişe, hırsız bir fahişenin sonuçlarına katlanmak zorunda!"

"Defolun, efendim!" Imogen geri çağırdı. "Yoksa beni Polis çağırın."

Birkaç adamdan gelen acımasız erkek kahkahası onun tehdidini karşıladı. "Onlara ulaşmak için bizi geçmen gerekecek, tatlım. Ve bunun sonunun senin için iyi olacağını sanmıyorum."

"Kilometrelerce ötede tek bir polis bile yok," diye alay etti bir diğeri.

Blöfünü gördüklerinde Imogen irkildi. Böyle bir şeyin olması için çok uygun bir gündü. Southwark'ta liman işçilerinin isyanı patlak vermiş ve köprünün üzerinden Westminster'a sıçrama tehdidinde bulunmuştu. Morley ve Argent, Rathbone ve O'Mara'yı çağırmıştı. Şiddetli ölümler rapor edilmiş, yangınlar başlamış ve tüm Scotland Yard, sanayi kaldırımları yüzlerce kişinin kanıyla kıpkırmızı olmadan önce kaosu kontrol altına almak için acele etmişti.

Sadece Imogen'i değil, şehrin geri kalanını da korumasız bırakmışlardı. Suç işlemek için uygun bir an varsa, o da bugündü.

"Adı Johnny O'Toole," dedi Heather. "Piccadilly'de terör estiriyor, biz kızları dövüyor."

Ona hak ettiğini düşündüğü şeyi. Bize kaba adamlar getiriyor ve bize yaptıkları sapkın şeyler için fazladan ücret alıyor. Piç herif buna koruma diyor." Tükürdü. "Yeni kızı Tess'i Brighton'a giden bir trene bindirdiğimi öğrendi. *On iki* yaşındaydı. Bu hayatı istemiyordu. Ona yaptıklarından sonra olmaz."

"Burnunu bu yüzden mi kırdı?" Imogen sordu.

"Evet. Ayakkabımla bir tane vurup kaçmasaydım daha da kötüsünü yapacaktı." Kadın eteklerini kaldırarak Imogen'a yırtık çoraplı, kirli ayağını gösterdi ve Cheever kızın ayak bileğinin uygunsuz görüntüsü karşısında üzüntüden nefesini tutamadı.

Imogen, Heather'ı, St. Margaret's'taki iğrenç Dr. Fowler için çalışmaktan bıktığı için hayırsever girişimlerinde kendisine yeni katılan Gwen'e devretti. Imogen'in işi ilk kez bir hemşirenin bakımını gerektirmiyordu ve halihazırda satın aldığı iki bina ile daha fazla personel işe almaya başlamıştı.

"Onu üst kattaki tuvaletlerden birine götürün," dedi nazikçe, sonra kapıya döndü, tüm kararlılığını ve cesaretini toplayarak.

"Oraya gitme!" Heather öne doğru fırladı ve iki sağlam büyük kapının dikişine doğru kendini düzleştirdi.

"Kapıyı açın, yoksa kıracağız!" Uyarı, bir başka ağır darbenin çerçevenin gücünü test etmesinden hemen önce girişte patladı.

"Av tüfeğini alıyorum," diye tehdit etti Cheever.

"Silahımız olmadığını mı sanıyorsun?" O'Toole karşılık verdi. "İyi bir nişancı olsan iyi olur, ihtiyar."

"Onlarda bundan daha fazla silah var. Bıçaklar, sopalar, muştalar. Senin uşakların yok mu?" Heather bakışlarını başka birini aramak için etrafta gezdirdi. "Yardım edebilecek birini?"

Imogen sıkıntılı bir nefesle yanaklarını şişirdi. "Genellikle... evet. Ama bugün Pazar. Personelin çoğu bugünü yarım gün olarak geçiriyor ve hava sakin olduğu için hepsine izin verdim." Bu, O'Mara ve Rathbone çağrılmadan önceydi.

uzaklaştı. Şimdi bu kararından çok pişmanlık duyuyordu. "Sanırım çoğunluk bu öğleden sonra annem ve kız kardeşimle birlikte kiliseye gitti. Sonra da arkadaşlarını ve ailesini ziyarete gitti."

Kusursuz zamanlama, diye kendi kendini azarladı, her zamanki gibi.

Hay aksi. Ben şimdi ne yapacağım? Herkesi nasıl güvende tutabilir?

Tam bir el silah sesi duyulurken Heather kapıdan sıyrıldı, sonra bir tane daha, tahtayı parçalayıp mucizevi bir şekilde onları ıskaladı.

Çığlıklar üzerine, "Herkes yukarı çıksın," diye emretti ve Heather'ı bir kez daha Gwen'e doğru itti. "Şimdi."

Girişin yanındaki pencere kırıldı, camlar gaz lambalarının ışığında kıvılcım gibi patladı. Imogen çığlık attı ve cam kırıklarından bazıları üzerine yağarken saçlarını örttü.

Kadınlar büyük merdivenden yukarı doğru çekilirken, Imogen sol tarafa, solaryuma ve arka bahçeye açılan kapılara doğru kaçtı. Polise koşamayabilirdi ama artık imparatorluğun en tehlikeli adamlarından birinin komşusu olduğunu biliyordu. Bunun kendisine karşı açacağı davaya büyük ölçüde yardımcı olacağının farkındaydı ama onun korumasını istemekten başka çare göremiyordu.

"Cheever, onlarla git!" diye bağırdı yaşlı adam yanında, güzel ayakkabıları mermer zeminde kayarak ilerlerken.

"Eğer sizi bu haydutlara bırakacağımı düşünüyorsanız, leydim, sen delisin."

Dünyadaki hiçbir kelime onun rahatlamasını tarif edemezdi. Ta ki çığlıkları duyana kadar.

İkinci bir silah sesi, Imogen'in koridorun duvarına yaslanıp kendini korumaya çalışmasına neden oldu. Kırık pencerenin arkasından yankılanan ıslak ve sarsıcı sesleri donmuş bir dehşet içinde dinledi.

Kimse evini istila etmek için kapıyı kırmadı, zaten kırmaktaki amaçları da buydu.

Yaklaştı, camlar botlarının altında çatırdıyordu.

Aniden kesilen erkeksi bir çığlık, pencerenin yanından uçarak geçen bir cesedin şok edici görüntüsünden önce

geldi

girişe kadar. Imogen yanılıyor olabilirdi ama boynu omuzlarından tamamen sarkmış gibi görünüyordu. Sanki omurgası artık onu havada tutmuyordu.

Bir başka silah sesi eğilmesine ve içgüdüsel olarak başını kapatmasına neden oldu. Ardından, ete saplanan bir silahın kusursuz sesi geldi. Tekrar ve tekrar.

Dışarıda *başka* biri daha vardı.

Imogen, o daha adını haykırmadan ve kapıyı iki güçlü tekmeyle kırıp açmadan önce kim olduğunu biliyordu.

Vahşi gözleri onu bulduğunda Cole sustu, sanki bir yara arıyormuş gibi her santimini dolaşıyordu. Kapı, Araf'a açılan bir kapı gibi onu çevreliyordu ve Cole, İncil'den daha az olmayan bir gazap yaratmak için gelen intikamcı bir baş melek gibi duruyordu.

Güçlü göğsünün kabarıklığı, artık kana bulanmış ve lekelenmiş gömlek kollarının beyazına çarpıyordu. Protezindeki bıçak, hareketsiz metal parmaklarının ötesine uzanmıştı ve kan, mermer zemindeki koyu kırmızı bir su birikintisine damlıyordu.

Sağ elinde tuttuğu tabancayla girişte bir tarama yaptı. "Onlardan biri içeri girdi mi?" Soruyu hırıldayarak sordu, kadının yanından geçerken her gölgeyi kontrol etti, her kuytuyu aradı. "Sana dokundular mı? Yaralandın mı?"

Imogen tahta bacakları üzerinde kapıya doğru ilerlerken "Hayır," diye nefes aldı. Geniş taş verandası bir savaş alanına dönmüş, dört cesedin kanı karışarak basamaklardan aşağıya şurup gibi akıyordu. İkisinin boğazı kesilmişti. Bir diğeri sayılamayacak kadar çok bıçak yarasından kanlar içindeydi. Tırabzanın üzerinde korkuluk gibi tünemiş bir adamın alnında düzgün yuvarlak bir delik açılmıştı.

Çitlerinin arasındaki cesede bakmaya bile cesaret edemedi.

Böyle bir olayın ardından kolları titreyerek güçsüz düşse de iki kapıyı da yavaşça iterek korkunç sahnenin üzerine kapatmayı başardı ve arkasındaki ölümcül adamlarla yüzleşmek için metanetini topladı.

Gözleri kilitlendi, adamınki kehribar rengi bir ateşle parlıyordu, kadınınki ise hiç şüphesiz meydan okuyan bir fırtına yaratıyordu. Onun ne düşündüğünü biliyordu ve buna karşı tek bir savunması bile yoktu. Çenesi sıkılıp gevşedi ve dudakları inceldi, kenarları beyazlaştı.

Düelloocular gibi karşı karşıya geldiklerinde Imogen'in tek yapabildiği, adamın bu kadar muhteşem görünmemesini dilemektir. Evinin nazik zenginliği tarafından çerçevelenen aristokrat yüz hatları vahşi bir şeye dönüştü. Tamamen insani olmayan bir şeye.

Düşmanlarının kanıyla lekelenmişti. O sadece onu korumak için *öldürüldü*.

Beş adam. Bu her şeyi değiştirdi.

Ne yapacağını bilmiyordu. Kimi çağıracağını. Her şey çok korkunçtu.

Yumuşak, ritmik bir tıkırtı, yüklü sessizlikte bir metronom gibiydi ve Imogen yere bakınca altında bir başka kan birikintisi daha gördü, bu seferki sağ kolunun kolunun üzerinde büyüyen kırmızı bir lekenin altından geliyordu.

"Yaralanmışsın," diye suçladı ona doğru giderken. Bu konuda yardımcı olabilirdi. Bunu düzeltebilirdi. Ölülerle ne yapacağını bilmiyor olabilirdi ama bir yarayı iyileştirebilirdi.

"Cheever, onu tuvalete götürmeliyim."

Cheever başını salladı, her zamankinden çok daha solgundu. Kadının gözleri önünde kararlılığını daha da artırmış gibiydi ve bir şeye karar vermiş gibi yeleşimin önünü keşti. "Siz Dük'le ilgilenirken ben de ön taraftaki... düzensizlikle ilgileneceğim leydim."

"Teşekkür ederim, Cheever." İç çekti. "Sana ne kadar teşekkür etsem azdır."

Başıyla onayladı. "Bay Argent'ın uşağı Welton'ı çağıracağım. Onun bu tür karışıklıklara yabancı olmadığını iyi biliyorum." Oldukça şaşkın bir havayla, ön kapıdan kaçınarak batı girişine doğru uzaklaştı.

Imogen Dük'e selam vermeden yanından hızla geçti; onu kurtardığı için kendisini yakalayıp bir kötülük yapacağından korkuyordu. Koridorun arka merdivenlerine doğru yolu yarılamıştı ki, adamın kılını bile kıpırdatmadığını fark etti.

"Beni takip edin," dedi.

Bir an için öyle görünmüyordu. Sonra tabancanın uykuya dönen metalik sesi, yaklaşan botlarının ağır düşüşlerinden önce geldi.

Jeremy ile tanıştığı mavi salonun, çalışma odasının ve kütüphanenin önünden geçerken çılgın kalbinin yavaşlamasını isteyerek arkasını döndü.

Aceleyle aralık bırakılmış bir kapıya yöneldi, sürgüsünü yakaladı, çekti ve aceleyle kilitledi. Bu odanın anahtarı sadece kendisindeydi ve sabahki dalgınlığında kapıyı bir şekilde aralık bırakmıştı.

Suçluluk duygusuyla, hareketlerini fark etmekten çok halılarına kan damlatmamaya çalışmakla meşgul görünen Cole'a baktı. "Bu taraftan." Merdivenleri işaret etti. "Gwen üst kattaki tuvalette yaralı bir kadına bakıyor. Mutfağın dışındaki bir odada fazladan tıbbi malzeme var."

Heather'ı görmemesi daha iyi, yoksa onu Çıplak Kedici'kten tanıyabilir.

Onu takip ederken sessizliği ağırdı ve onun farkındalığı ensesi boyunca ve omurgasından aşağıya doğru diken diken oldu. Mutfakları, uşağın kilerini, kahyanın ofisini, çamaşırhaneyi ve kileri geçerek bir çift büyük lavabonun bulunduğu küçük bir odaya geldiler. Oda loştu ve lavaboların üzerinde sadece kirli bir pencere vardı, bu yüzden Imogen bir lambanın fitilini yaktı ve yüksek bir yere çevirdi.

O koşuştururken Cole kapı aralığında duruyordu. Sanki tüm havayı, tüm boşluğu tüketmiş de ona bir şey kalmamış gibi hissediyordu.

Benzoin tentürü, dikiş iğnesi ve ipliği, sargı bezi ve su topladı, alışılmadık sakarlığının ve titreyen uzuvlarının acı verici bir şekilde farkındaydı. Kendini derin nefesler almaya zorlayarak ellerinin titremesini durdurmaya çalıştı. Dengesiz parmaklarla bir yarayı dikmek olmazdı.

Önüne kaba bir bank çekti ve eliyle işaret etti. "Gömleğini çıkarmak için yardıma ihtiyacın var mı?" diye sordu kabaca.

Başını salladı ve bir eliyle düğmelerini ustalıkla çözmek için uzandı.

Adam göğsündeki ağır kasları ortaya çıkarınca Imogen arkasını dönmek zorunda kaldı ve kendini hazırlıklarla meşgul etti. Çok güçlüydü, acımasız ataları, açlıktan uzak bir çocukluk ve gençlik, bir asker ve casus olmak için aldığı eğitim onu bu hale getirmişti.

Şimdi ona bakmak zordu, korkunç bir mükemmellikte kullandığı yırtıcı zarafetin daha da artırdığı erkeksi güzelliğin işlenişini görmek zordu.

Onun için öldürmüştü.

Bu neden göğüslerini sıkıyor ve ağırlaştırıyordu? Dehşet ve tiksintinin altında neden sinir bozucu bir sıcaklık filizleniyordu?

Adamın yaklaştığını duymak yerine hissetti ve bankın gıcirtısı adamın hatırı sayılır gövdesini bankın üzerine yerleştirdiğini haber verene kadar gerildi.

Kız ona döndüğünde gece tamamen çökmüştü. Rüzgâr şehri dövüyor, görkemli konağın kemiklerinin gıcırdamasına ve inlemesine neden oluyordu. Uzakta bir saatin çanları çalıyor, elleri adamın bedeninin üzerinde gezinirken aniden ne yapacağından emin olamadığı uzun anları işaret ediyordu.

O geniş, güçlü sırtın loş fener ışığında parlatılmış bronz gibi görüldüğünü unutmuş değildi. Sadece bu görüntünün onun üzerinde yaratacağı etkiyi hafife almıştı. Erkeksi arazi kıvrılmış ve

Yerleşirken esnedi, sırtı dümdüz bir şekilde onun bakımını bekliyordu.

Bu, sırtını pek çok kişiye dayayan bir adam değildi; bu güven gösterisi aslında onun endişeli hayranlığını kıracak kadar alçakgönüllüydü.

Yarık omzunda fark ettiğinden daha yukarıdaydı ve aynı zamanda derindi.

"Temizlemem gerek," diye uyardı, bezi yüzülmüş deriye bastırmak için hazırlıyordu. "Biraz acıyabilir."

"Her zaman öyle olur," diye gürlledi kısaca.

Doğru. Maceracı çocuklardan oluşan bir taburdan daha fazla dikişli ve iyileşmiş yara izi vardı.

Kadın bezi açık kesiğe bastırırken adam irkilmedi bile. Yine de diğer eliyle omzunu hafifçe kavrayıp sabitlediğinde, parmağının altındaki kas seğirdi ve gerildi.

Rahatsız edici derecede sessiz odada, yükselen nefesleri garip bir senfoni oluşturuyordu. Adamdan hissedilir dalgalar halinde öfke yayılıyordu ve Imogen bunun sebebinin kendisi olduğunu biliyordu.

"Az önce olanların, başından beri beni uyardığın şeyi haklı çıkardığını biliyorum," diye rahatladı. "Ama bunu söyleme," diye yalvardı. "Lütfen, henüz değil."

Hiçbir şey söylemedi, kadın kanamayı durdurmak için nazikçe ve etkili bir şekilde çalışırken doğal olmayan bir şekilde hareketsiz kaldı, böylece onu dikebilirdi. Dük istediğini alacak, diye düşündü yenik bir iç çekişle. Evini çaresiz sakinlerinden boşaltması gerekecekti. Buraya sığınanlar için artık güvenli değildi. Aceleyle, istila edilmiş olsalar bile, onları satın aldığı diğer konutlardan birine taşıyacaktı. Gwen ve Heather, bir grup hizmetçi ve çocuklarıyla birlikte Doğu Kanada'na sığınan birkaç annenin yerlerinin değiştirilmesi gerekecekti. Bu istikrarsızlık yaratacaktı ama kapısının önündeki kan lekesi durana kadar bir şeyler yapılması gerekiyordu.

Sessizlik, sinirlerinin bozulacağını hissedene kadar uzadı. Ona kuru bir bez uzattı.

Bıçağındaki kanı.

Sonunda, "Yaptığım şey karşısında ... dehşete düşmedin mi?" diye sordu.

Olmalı. Bunu biliyordu. Ama ...

"O adamlar kötüydü. Çocuklara fuhuş yaptırmaktan ve bir kadını öldüresiye dövmekten çekinmediler. Onlara yaptıklarınızı ve daha da kötüsünü hak ediyorlardı."

Keskin bir eğlence nefesi onu terk ederken omzu sarsıldı. "Ben de seni sivri dilli, kanayan bir kalpten başka bir şey sanmıyordum. Bu kadar sert olduğunuzu fark etmemiştim leydim."

"Benim hakkımda bilmediğin çok şey var," diye nazikçe meydan okudu. "Ay'ın bile görme şansına sahip olmadığımız bir yüzü var."

"Karanlık taraf." Sözleri sessiz ve kadife gibi pürüzsüzdü.

"Gerçekten."

"Karanlığa aşina olduğunu sanmıyordum." Onu göremese de sesindeki mizahsız gülümsemeyi duydu. "Yanıldığımı anlamaya başlıyorum."

"Karanlığı çok iyi biliyorum," diye itiraf etti yavaşlamaya başlayan kanı silerken. "Derinlerde bir yer, yalnız bir yer olduğunu biliyorum. Tek başına gidip kimseyle paylaşamadığın düşüncelerini, korkularını ve anılarını taşıyabileceğin bir yer. Sen bile nadiren ziyaret ediyorsun, çünkü geri dönmenin zor olduğu bir yer..."

Adam bankta kıpırdandı, eli yumruk şeklinde kıvrıldı. Omzundaki acıdan çok, sözlerinin etkisinden dolayı olduğunu fark etti. "Onlar oradayken ben orada yaşadım..." Sözüünü kesti ve çenesindeki tendonlar esnedi. "Bazen ondan hiç kaçamadığımdan korkuyorum. Bu gerçekliğin bir kurgu olduğunu ve uyandığımda kendimi tekrar hapishanede bulacağımı düşünüyorum."

Boğazındaki yumruyu yutarak kontrol etti ve kanamanın dikiş atmasına yetecek kadar kontrol altına alındığını gördü. Ondan uzaklaşarak sessizce iğneyi geçirdi ve sonra uygulamak için geri döndü. Adam hareketsiz bir şekilde oturuyordu.

etini deldi ve ipliği çekerek yaranın kenarlarını bir araya getirdi. En az yedi dikiş ihtiyacı vardı, belki daha fazla. O çalışırken Imogen sık sık onun profiline baktı. Çenesi gergindi, şakaklarında damarlar seğiriyordu. Ensesindeki saçlar nemliydi ama yakın zamanda banyo yaptığından mı, efor sarf ettiğinden mi, yoksa acı çektiğinden mi bilemiyordu.

"Konstantinopolis'te sana ne oldu?" Yaklaşık üç yıldır aklını kurcalayan soruyu fısıldadı. Ağzından kaçırdığı anda geri almak istedi. Zaten ona fiziksel acı çektiriyordu. Zihinsel yaralarını da deşmek zorunda mıydı?

Bir şey ona bilmesi gerektiğini söylüyordu. Paylaşması gerektiğini. Nazik sevgilisini bu sert, merhametsiz adama dönüştüren işkence her neyse, yükünü hafifletmeye değirdi.

Cevap verirken sesi aldatıcı bir şekilde hafifti. "Eğer sana söylersem, bir daha asla rahat uyuyamazsın."

"Artık rahat uyuyamıyorum," diye itiraf etti.

İçindeki hava bir alayla dışarı çıktı. Gerçi eğlenmiş miydi yoksa acı mı çekiyordu, yüz hatlarını görmeden anlayamazdı.

"Gececeğiniz o zaman?"

"Sanırım öyle de diyebilirsiniz." Imogen tereddüt etti ve sonra belki de kendisiyle ilgili bir açıklamanın ona yardımcı olacağına karar verdi. "Güneş batıyor ve zihnim canlanıyor gibi görünüyor. Bazen daha iyisi için sanatsal ilhamla doluyorum ve şafağa kadar resim yapabiliyorum. Diğer zamanlarda ise tamamen saçmalık olan senaryolar ve endişeler kurguluyorum. Son zamanlarda kara kara düşünmeye başladım, genellikle mutfakları veya içki dolabını yağmalarken. Bronte'ler çok gurur duyardı." Durakladı. "Düşüncelere dalma ve içki içme konusunda, atıştırma konusunda değil."

"Senin gibi bir kadın kara kara ne düşünür acaba?" diye sordu, biraz da ilgiyle.

"Ah, pek çok şey. Annemin sağlığı, kız kardeşimin geleceği ve korumaya çalıştığım kadınlar. Son cinayet

bahçem..." *Sakladığım sırlar*, diye düşündü kendi kendine.

"Geçmiş değil, o zaman?" dedi ses tonunu bozmadan. "Bir erkek değil mi?"

Sadece sen, demek istedi.

"Bazen Trenwyth'te her saat yanan bir ışık görüyorum," diyerek geçmişten bahsetmek istemedi, yoksa açıklamaya hazır olmadığı bir şeyi itiraf edecekti. "Ve birlikte uyanık olduğumuzu biliyorum ve cinimi yudumlarken senin de içip içmediğini merak ediyorum."

"Cin mi?" Bu söylediği ilk kelimeydi ve hoşnutsuzluk ifade ediyordu. "Paranın satın alabileceği en iyi şeri, porto, şarap ve konyağı alabiliyorsun ve *cin mi* yudumluyorsun?" Başını çevirip şüpheli bir bakışla onu mızrakladı.

Omuz silkti, elindeki dikişi gereksiz yere çekiştirmemeye dikkat etti. "Sınıfımız için iyi bir zevk sayılmadığını biliyorum, ama yine de biraz hoşuma gitti."

"Nedenini hayal bile edemiyorum," diye mırıldandı, yüzü yine öne dönüktü. "Kulağa aptalca gelecek ama sanırım sorun ardıçta.

Yeni kesilmiş bir Noel ağacının o nefis kokusunu bilir misiniz? Ardiç bana biraz bunu hatırlatıyor ve bu yüzden cin bana Noel'i tadyormuşum gibi hissettiriyor."

Adam bir homurtu çıkardı ama kadın koluna bir dikiş daha atarken bunun eğlence mi, alay mı yoksa acıdan mı kaynaklandığını anlamakta yine zorlandı.

Bir süre sonra, "Çoğunlukla İskoç viskisi içerim," dedi. "Ravencroft'un ki özellikle favorimdir, ama beni iyi İrlanda viskisine de alıştıran bir uşağım vardı."

"O'Mara?"

"Evet."

"Arsız bir tiptir."

"Hiçbir fikrin yok," diye dert yandı. "Onu hizmetçilerinizden uzak tutun."

"Onu kız kardeşimden uzak tutmak için elimden geleni yapıyorum." "Tanrı yardımcın olsun." Sesindeki ironi, kız kardeşinin

ve Imogen'in kalbi biraz olsun yumuşadı.

"Pekâlâ," diye cüret etti, şimdi gerginliğin bir kısmı dağılmıştı. "Artık ikimizin de gececi yaratıklar olduğumuzu anladığımıza göre, eğer kara kara düşünmek ya da içmek için bir komplocuya ihtiyacın olursa, sana her iki konuda da mükemmel arkadaşlığımı sunabilirim. Yanılmıyorsam çalışma odanızdan mutfağımın ışığını görebiliyorsunuz."

Düşüncesizce yaptığı bu davetin uygunsuzluğu onu en az adamın artan yakınlığının sırları için yarattığı tehlike kadar endişelendiriyordu.

"Böyle bir durumdayken bana eşlik etmekten hoşlanmazsınız." Gölgeler onu yeniden ele geçirmişti ve Imogen yas tutuyordu.

"Kabuslarında o yeri tekrar ziyaret ediyor musun?" diye sordu, hem endişeli hem de cesur hissederek. "Bu yüzden mi uyumuyorsun?"

"Evet," dedi karanlık bir sesle.

"Bana söyleyebilirsin Cole," diye fısıldadı, bu sözleri söylerken bile Cole'un onu reddedeceğinden korkuyordu.

Düşünceli bir anın ardından, "Orada geçirdiğim zamanı anlatacak kelime yok," dedi. "Newgate'i bir saray gibi gösteriyordu. Pislik çok temiz bir kelime. Umutsuzluk çok mutlu bir kelime. Zulüm çok nazik bir kelime. Belki de fırın gibi sıcak bir odada, hayal *edilemeyecek* kadar korkunç şeylere tanıklık ederek geçirdiğiniz sonsuz günleri hayal ederseniz, bir kâbusa kaçmayı umarak gözlerinizi kapatırsınız... bu benim orada geçirdiğim zamanı anlatmaya başlayabilir."

Imogen söyleyecek bir şey bulamadı, boğazını dolduran gergin duyguların ötesinde sesine güvenemedi, bu yüzden sessiz kaldı ve başka bir dikişe geçti. Imogen'in sessizliği onu cesaretlendirmiş gibi görünüyordu ve o da sanki uzaktaki birine hitap ediyormuş ya da bir mektup yazdırıyormuş gibi düz, tınısız bir sesle devam etti.

"O zamandan önce kederi bildiğimi sanıyordum. Acıyı bildiğimi sanıyordum. Ne de olsa ben bir asker ve casustum. Tüm ailemi kaybetmiştim. Ama anladım ki o yıldan önce bir insanın bu kadar çok yönden kırılabileceğini hiç bilmiyordum. Esirlerim,

Benden en ufak bir haysiyet kırıntısı için yalvarmamı istediler, ama ben reddettim ve bu yüzden o kırıntılardan bile mahrum kaldım."

Neden? diye merak etti ve adam ona sert, alaycı bir tonda cevap verene kadar bu kelimeyi yüksek sesle söylediğini fark etmedi.

"Ben Trenwyth Dükü'yüm. *Hiçbir şey* için yalvarmıyorum. Kraliçeden başka kimseye boyun eğmem."

"Bunu onlara sen mi söyledin?"

diye hayret etti. "Tabii ki söyledim."

"Ve seni öldürmediler mi?"

Omuzlarını şeytani bir hareketle kaldırdı, bu ona kadının omzuna yaptıklarını hatırlattı ve sustu. "Beni hayatta tutanın rütbem olduğuna ikna oldum. Majestelerini ve Başbakan Disraeli'yi gizli bir anlaşmaya zorlamaya çalışıyorlardı ve sanırım başardılar."

Imogen, Lord Anstruther ile tanışıp evlenene kadar politikaya pek önem vermemişti. Lord Anstruther'ın kendisine gazete okumasına olan düşkünlüğü onu sadece eğlendirmekle kalmıyor, aynı zamanda bilgilendiriyordu da. Her ne kadar Kırım Savaşı'nda Ruslara karşı müttefik olsalar da, İngiltere Osmanlıların pek dostu değildi. Ancak bu bağ yıpranmaya başlamış ve her iki imparatorluk da güvenini yitirmişti. Nisan Ayaklanması tabuta çakılan meşhur çivi olmuş, Kraliyet ve Parlamento'yu Osmanlı'dan tüm askeri ve mali desteği çekmeye zorlamıştı. Ruslar Osmanlı İmparatorluğu'ndan pahalıya mal olan bir intikam alırken İngiliz Donanması boş durmamıştı. Görünüşe göre Trenwyth Dükü, Disraeli'nin elini güçlendirmek için Osmanlıların ihtiyaç duyduğu kozdu. Bu ve 1878'de gizlice imzalanan Kıbrıs Anlaşması'yla İngiltere'ye verilen Kıbrıs adası.

"Bu seni çok kızdırmış olmalı," diye düşündü yüksek sesle.

Adam neşeden yoksun bir ses daha çıkardı. "Öfkemi *hayal bile edemezsin*." Yumruğu sıkılaştı, kolundaki kaslara yankılanan bir dalgalanma gönderdi ve omzunu büktü

üzerinde çalıştığı. "Bugünlerde tek yoldaşım o."

Üzerinde çalıştığı düğümü bağladı ve son dikişe başladı. "Sessizliğine ve yalnızlığına bu yüzden mi bu kadar değer veriyorsun?" diye sordu. "Bunu öfkenle paylaştığın için mi?"

Çenesi eğilmişti ama bunun kesin bir onaylama olduğunu söyleyemezdi. "Benim gibi adamlar zamanlarını insanın ve doğanın en kötü yanlarını içlerinde barındırarak geçirirler. Tüm şehvetler, açgözlülük, öfke ve acı; eğer onları açığa çıkarırsam, onları şımartırsam, zayıf düşerim. Beni yapmaya çalıştıkları hayvana dönüşürdüm. Günümü böyle bir mücadeleye adadıktan sonra, benden geriye başka bir şey kalmıyor."

Kalbi sızlayan Imogen ona doğru eğilme, alnını onunkine bastırarak onu teselli etme dürtüsüyle savaştı. Bunun yerine, dikişini bitirip kolundaki ve sırtındaki kanı temizlemek için bir bez almak üzere ılık su dolu leğene uzanırken elini sabit tutmaya çalıştı.

"Belki de ağrının zayıflıktan kaynaklanmadığını düşünebilirsin," dedi. Kumaşın örttüğü parmakları adamın pazusunun kabarıklığını, birlikte çalışan pek çok kasın yarattığı ilginç girintileri izledi. "Senin özel mücadelerde çok eşsiz bir güç yatıyor." Bezi tekrar suya daldırdı ve sıktıkça pembe bir renk aldı. "Bazen en geniş omuzlar en ağır yükleri taşır," diye mırıldanarak bezi adamın ensesinde gezdirdi. Adamın iri bedeni tepki olarak titredi ve oradaki kaslar farklı bir gerginlikle doldu. "Sen bir hayvan değilsin Cole, sen bir kahramansın."

Ciğerlerini acı verici gibi görünen bir nefesle doldururken sırtı genişledi. "Sen. Bilmiyorsun. Bilemezsin. Hayal bile edemezsin."

"Bilmiyorum," diye kabul etti. "Çektiğiniz acıyı anlayabileceğimi iddia etmiyorum. Sadece anlayamıyorum." Bir fikir bulmak için etrafına bakındı ve hemen bir fikir yakaladı. "Belki de

yapabilenler. Sizin gibi diğer yaralı askerler. Kendilerini kırılmış hissedene, düşmanları tarafından zihinlerinin ve bedenlerinin parçaları ellerinden alınan adamlar."

"Elimi tutmadılar."

"Ne?" Onu doğru duymuş olamazdı. Belki de kulaklarını ısıtan kan, onu doğru anlamasını engelliyordu.

"Elimi tutmadılar," diye tekrarladı dişlerinin arasından.

Sersemlemiş bir halde, giysisi adamın sırtında hareketsiz kaldı. "O zaman... kim...?"

"Ben yaptım."

Imogen hayatı boyunca bu kadar şaşkın olduğu başka bir an hatırlamıyordu.

"Bu... sen... neden?" Onun yüzünü görebilmeyi, ifadesini okuyabilmeyi diledi ama bedeni hiçbir komutuna itaat etmeyi reddetti.

"Geceleri bizi duvara zincirlerlerdi, böylece nöbetçi koymak zorunda kalmazlardı. Bu kelepçeler menteşeli demir değil, o zamanlar bana sihir gibi gelen Asya işi bir çelikti. Ravencroft beni çıkarmak için hapishaneye girdiğinde, ikimiz de kelepçeyi çözmeye çalıştık ama biri bizi gördü ve alarmı çaldı." Sol kolunu kaldırdı, soğuk çeliği bir anıyı inceler gibi yüzünün önünde tuttu. "Bu bizim tek şansımızdı. Ya kaçacaktık ya da ikimiz de o hapishanede ölecektik... ya da daha kötüsü. Kolumu çektik, İskoç'un dirseğini aldım ve o da bileğimi kesmeme yardım etti."

"Aman Tanrım," diye nefes nefese kaldı.

Başını yana çevirdi. "Sana bana acıma demiştim," diye omzunun üzerinden hırladı.

Imogen elini adamın omzundan, hırlayan bir tazıdan çeker gibi hızla çekti. "Böyle şeylere emir veremezsin," diye sitem etti titrek bir sesle. "Böyle acılar çekmiş birine sempati duymaktan başka ne yapabilirim ki?" Kanıyla sonsuza dek lekelenmiş beyaz bezi almak için eğildi ve onu azarlar gibi salladı

Dadı. "Acımak utanç değil, *merhamettir*. Ve merhamet *herkesin* hak ettiği bir şeydir."

O zaman ayağa kalktı, korkutucu boyuna yükseldi ve kapiya doğru bir adım attı. "Benim gibi biri değil."

"Özellikle de sen," diye ısrar etti.

Sonra ona doğru döndü, gazap ve öfke dolu bir kurt. Kafese kapatılamayacak kadar vahşi bir hayvan. Tanrım, insanlar böyle bir adamı zapt edecek kadar kalın duvarları nasıl örmüşlerdi?

Yapmadılar.

Onlardan kaçmıştı.

"Kaç kişiyi öldürdüğümü biliyor musun?" diye tükürdü. "Benim yüzümden kaç kişi acı çekti?"

Imogen başını iki yana salladı, elini kaçak kalbini zapt etmek için uzattı. Adam uyumsuz ellerini ona doğru uzattı. "Ellerin yeterince kanla lekelendiğinde, o senin bir parçan haline gelir. Kendi damarlarını ve etini aşar. Kemiklerinizi ve iliğinizi aşar. Ruhunu lekeleyene kadar durmaz."

Imogen inatla, "Buna inanmıyorum," dedi. "Senden değil!"

"Bu konuda ne biliyorsun? Hiç adam öldürdün mü?"

Tereddüt etti. Dürüst bir cevap veremedi. Çünkü aslında bilmiyordu. Biliyor olabilirdi. Hala bunun için hesap vermeye çağrılabilirdi.

"Ben de öyle düşünmüştüm." Gözlerini kısarak ve dudaklarını zalim bir alaycı ifadeyle büzerek ona alaycı bir hareket yaptı. "Merhametini bana yöneltme kadın. Sanırım ben senin lütfunun ötesindeyim."

Gitmek için döndü.

"*Hayır*." Kadının sesindeki bir şey onu adımlarının ortasında dondurdu. Belki de meydan okumaydı. Belki de hürmetti. Asla bilemeyecekti ve bunun gerçekten bir önemi yoktu. Omuzlarını dikleştirip çenesini kaldırarak ona doğru bir adım attı. "Verendamda öldürdüğün o adamlar zarafetin ötesindeydi. Ama sen *değil*."

Yaldızlı bir ateş gözlerini doğal olmayan bir tona çevirdi. "Ne cüretle-"

"İstediğimi yapmaya ya da söylemeye cüret edebilirim. Burası benim evim ve kolundaki benim ipim, bu yüzden beni dinleyeceksin." Adamın dişleri duyulabilir bir takırtıyla kapanırken, mantığının sağlam olmadığını ama etkili olduğunu düşündü. İki uzun ve etkileyici kolunu aynı derecede heybetli göğsünün üzerinde kavuştururken burun delikleri uyarıcı bir şekilde açılmaya devam etti.

Imogen onun boyunun ve duruşunun kendisinden *bir parça* çaldığını kabul etmek zorundaydı, ama... dedikleri gibi, *bir peni için ...*

Boğazındaki korkuyu temizledi ve devam etti. "Ruhunun kaderini bildiğini iddia edemezsin. Buna karar vermek sana düşmez. Tek bildiğim en kara kalplerin bile zarafet bulabileceği. Kalbinin bir yerinde buna inanmasaydın bu kadar vahşice savaşırmazdın, hayatta kalmak için yaptıklarını yapamazdın." Onun sessizliğinden cesaret alarak ona doğru bir adım attı ve sesini biraz yumuşattı. "Hayat, tüm tehlikeleri ve eziyetleriyle hâlâ yaşayanlara ait. Onu *yaşamak gibi bir sorumluluğumuz* var. Kasvetli umutsuzluğa teslim olarak onu boşa harcamamalısın."

"Dikkatsiz davranarak ve bu işe bulaşarak riske girmemelisiniz.

"diye tersledi, mağrur burnunu ona dikerek.

Imogen irkildi. Korkak ya da itaatkâr olmak istemiyordu ama o gün yaşananlar onu öylesine sarsmıştı ki, sadece gururlu omzunu havada tutmayı başarabildi. "Ne yaparsanız yapın ya da ne söylerseniz söyleyin, yardımımıza ihtiyacı olanları geri çeviremem. Bu benim doğamda yok. İsterseniz bana aptal deyin ama ben neysem oyum. Ve bu değişimden aciz olduğumdan değil, isteksiz olduğumdan. İçine sığdırabileceğimden çok daha fazla acı olduğunu biliyorum ama hayatımın amacı kurtarabildiğimi kurtarmak."

"Beni kurtarmaya çalışmadığın sürece," demeden önce bir an için alev alev yanan gözlerle ona baktı.

Kendi kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Benim gözümde ne üstte ne de alttasınız. İstediğimi yaparım."

meydan okudu.

Aralarındaki hava şiddet ve beklenti ile şarkı söyleyene kadar kalınlaştı ve değişti. Adamın geniş silueti tek kaçış yolunu kapatmıştı ve Imogen, adam yaklaşıp aralarındaki mesafeyi kapatmaya başlamadan bir an önce çok düşüncesizce konuşmuş olabileceğini düşündü.

"Bana gitmemi söylemelisin," diye hırladı göğsünün altından. "Bana çıkmamı emret, kadın. Ben iyi bir adam değilim. Ve bunu sana korkunç bir şey yaparak kanıtlamak istiyorum."

Yerinde durduğunu söylemek isterdi ama birden kendini lavabonun karşısında buldu, birkaç adım geri çekildiğini hatırlamıyordu bile. "İyi bir adam olmak her zaman doğru şeyi yapmak anlamına gelmez." Sesi hiç tanımadığı, nefes nefese bir nitelik kazanmıştı. "Doğalarımızın iki yarısı var, öyle değil mi? Aydınlık ve karanlık, iyi ve kötü, melek ve şeytan."

Bankı kenara itti ve sinsice yaklaştı, lamba ışığı ve şehvetin vahşileştirdiği yüz hatlarına saf, kötücül bir niyet kazınmıştı. "Hangisisin sen?"

"Ben melek değilim Cole, bundan emin olabilirsiniz."

"O zaman ikimiz de lanetlenmişiz gibi görünüyor." Zarif bir hareketle onun üzerine atladı, güçlü vücudu onu takip etmeden önce dudakları onunkilere değdi.

Kalabalıklaştı ve onu ezdi, her santimlik alanı aldı ve kendisiyle doldurdu. Göğsü kızın göğüslerine çarpıyor, dizi kızın kalçalarının arasına girmeye zorluyordu. Kalçalarını ona doğru bastırdığı yerde kalın bir çubuk hızlandı.

Cole'u öpmek geceyi öpmek gibiydi. Dudakları onu tüketirken, güçlü karanlığı da her şeyi tüketiyordu. Dili onun ağzını fethediyor, ıslak ve uzun vuruşlarla onunkine karışıyordu.

Ama eli... eli başının arkasını kavrarken çok daha nazikti ama yine de onun tutsağı olduğuna dair hiçbir şüphe bırakmıyordu. Parmakları saçlarına dolanmış, cezalandırmaktan çok yalvarıyor ve ısrar ediyordu.

Yakıcı sıcaklık ağzından kızın içine erimiş bir cevher gibi aktı. Tenine bir kızarıklık halinde yayıldı ve aynı anda belirgin bir aceleyle ve durgun bir arzuyla kanında dolaştı, bacaklarının arasında bir sıcaklık salınımı içinde birikti. Imogen, kelimenin tam anlamıyla aklını başından alan bir öpücükle ona sarıldı.

Dilinin dalması ve geri çekilmesiyle uyum içinde ritmik bir şekilde ona doğru ilerlerken tüm kasları davul gibi gerilmişti. Adam ona o kadar yabancı bir ses çıkarıyordu ki Imogen bunu sadece şiddetli bir takdir olarak tanımlayabiliyordu.

Kızın boğazından çıkan boğuk bir cevap onu hem heyecanlandırdı hem de rahatlattı.

Davranışları aniden gazaptan tapınmaya dönüştü. Başının arkasındaki eli saçlarını okşarken titremeye başladı. Ağzını onunkinin üzerinde tatlı, uyuşturucu çekişlerle gezdirirken dili geri çekildi. Paylaştıkları her nefes bir lütuftu ve ona karşı tam olarak yakalayamadığı bir şey fısıldadı.

Öpücüklerinde yıllar önce Çıplak Kedicik'teki o odada olmayan bir unsur vardı. Tehlikeli bir şey. Daha sahiplenici ve sınır tanımayan bir şey.

O artık sadece düz kaslar ve kıvrak bir zarafet değildi. O dişler, kıllar ve anlaşılmaz bir ihtiyaçtı. Kadının alt dudağını öyle bir keskinlikle ısırды ki, bu ısırık doğrudan kadının seksine bir his şoku gönderdi.

Onun içinde boğuluyordu ya da belki de yanıyordu, tam olarak emin olamıyordu. Sıcak arzu dalgaları üzerine çöktü. Onun. Onun. Ayırt edemiyor gibiydi.

Eli kadının sırtının kıvrımlarında, belinde gezindi ve eteğinin altındaki büzgüyü sanki tüm giysiyi parçalayacakmış gibi kavrayarak hayal kırıklığına uğradı.

Imogen ona izin vermeye karar vermişti ki, gizli odada yarattıkları kapalı ve nemli havayı bir çığlık deldi.

İkisi de donakaldı, dudakları birbirininkinden ayrıldı, tazılar tarafından yuvası bulunan tilkiler gibi gerildiler.

Yüce Tanrım. Welton ve zavallı Cheever katliamı temizleyemeden birileri eve dönmüştü.

Tiz çığlık tekrar duyuldu, çok yakından. O kadar yakındı ki, evin önündeki üst kattan gelme ihtimali yoktu. Cole kapıya doğru koşarak ona olduğu yerde kalmasını emretti.

Imogen onu görmezden gelerek, arzuyla zayıflamış ve sonra adrenalinle güçlenmiş dizlerinin üzerinde onun peşinden koştu.

Haklı olduğunu fark etti. Çığlık evin önünden değil, aynı koridorun sonundaki hizmetkârların girişinden gelmişti. Orada, kapının önünde Cook, iki uşak ve bir oda hizmetçisi girişte buldukları bir şeyin etrafında toplanmışlardı.

"Ne oldu?" Trenwyth sordu.

Cemaat tam bir dakika boyunca ağzı açık bir sessizlik içinde ona baktı. Tek ses hizmetçinin sessiz hıçkırıklarıydı. Çığlığa neden olan şeyin şokundan mı, yoksa hizmetkârların salonunda yarı çıplak bir dük bulmanın şaşkınlığından mı bilinmez.

"Kahretsin, biri sesini yükseltsin," diye emrederek yaklaştı.

Yemeklerinin zarif zenginliğine rağmen zayıf bir kadın olan aşçı Imogen'i fark etti ve elini kaldırdı. "Hayır leydim, daha fazla yaklaşmayın!" diye uyardı. "Bunu görmek istemezsiniz."

Trenwyth yarasına aldırmadan yanlarından omuzlayarak geçti. Imogen onun yanından geçerken dudaklarının incelendiğini ve derisinin gerginleştiğini fark etti.

"Ne?" diye sordu endişeyle. "Ne oldu?"

"Imogen, yapma-" diye başladı, onu yakalamak için bir kolunu uzattı.

Ama çok geç kalmıştı. O gün gördüğü belki de en korkunç şeye göz ucuyla baktı.

Bay Barton'ı bıçakladığında kanla lekelediği o korkunç, tanıdık boyun atkısıyla boynu sarılmış, boğulmuş minik bir kedi yavrusunun cesedi duruyordu.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Sir Carlton Morley morgdaki ceset sıralarının başında, ürkütücü bir sınıfın profesörü gibi duruyordu. Elleri arkasında biraz fazla sıkı kenetlenmişti. Gözleri derin, neredeyse acı verici bir düşünceyle kısılmıştı.

Bugün Londra bir gözyaşı şehriydi.

Demir saldırılarında yirmi kişi ölmüştü. kendi memurlar arasında Onlar. Düzinelerce . yaralılar bölgedeki doktorları ve hastaneleri bunalttı. Ve sonra... vardı ve kaçınılmaz kaos o eşlik etti a şehir çapında olay . Bu Büyüklük. Yağmacılar ve Hırsızlar şehrin diğer bölgelerinde polis gücünün olmamasından yararlandı. Kadınlar saldırıya uğradı. Ofisler ve dükkanlar istila edildi. Bu cesetlerden beşi -bazıları masa kalmadığı için atılmış tahta paletlerin üzerine yatırılmıştı- Dük'ün kurbanlarıydı.

Trenwyth'in hatırı sayılır öfkesinin.

Onu kim suçlayabilir ki?

Leydi Anstruther'ın mülkü işgal edilmişti ve Trenwyth adaleti kendi elleriyle sağlamayı uygun görmüştü. Başka kimse yoktu. Gerçeklerle yüzleşmenin zamanı gelmişti; Scotland Yard'a ayrılan kaynak yetersizdi.

Daha fazla bir şey yapılması gerekiyordu. Sert ve etkili bir şey. Belki de adalet sisteminin sonsuz yavaşlıkta dönen çarklarına güvenmeyi bırakmanın zamanı gelmişti.

Sıkılaştırıcı, koruyucu maddeler, gaz lambaları ve çok fazla ölümün birbirine karışan kokuları burnunun direğini sızlattı. Bu odanın yukarısında, ölülerini teşhis etmek için bekleyen sevdiklerinin, huzuru sağlamak için ellerinden geleni yapan polis memurlarının ve aynasızların ve adalete ihtiyacı olan diğer çeşitli ruhların yaygarası onun ortaya çıkmasını bekliyordu.

Burada, ölülerin sadece kısa bir süre geçirdiği bu beton arafta saklanmıyordu, buraya sadece düşünmeye gelmişti. Buraya plan yapmaya gelmişti. Çoğu zaman, ölenler yaşayanlardan daha iyi arkadaşlık ederdi. Kesinlikle daha sessizdiler.

Morley saatini kontrol etti ve herkesin tarafsız olarak tanımlayacağı bir tavırla ölüleri inceledi.

Çok az şey biliyorlardı.

Bir asker olarak, kendi tüfeğiyle benzer sayıda ceset yaratmıştı. Her biri hayati bir atışla öldürülmüştü. Akciğerler, beyin ya da kalp, bir kez delindiğinde tamamen işe yaramaz hale gelen etki organlarıydı. Hem gerçek anlamda hem de mecazi anlamda.

Kalbi sayılamayacak kadar çok kez kırılmıştı ve atmayı bıraktığından korktuğu zamanlar olmuştu. Ama ciğerleri ve vücudu güçlüydü. Zihni keskin. Ve bunlar birlikte kullanılarak çok etkili bir silah haline getirilebilirdi. Böyle zamanlarda, şiddeti kışkırtan adamlara karşı kullanılabilecek bir silah. İnsanlara baskı yapanlara karşı. Ve masumları avlayan herkese karşı.

Bir şeyler yapılması gerekiyordu.

İhtiyacı olan şey bir stratejiydi. *İhtiyacı olan şey bir orduydü.*

Beklediği adamlar teker teker kapıdan içeri süzülürken Morley'nin arkasına bakmasına gerek kalmadı. Her birini adımlarından, özel kokularından ve tanımak için kendini eğittiği tanımlanamaz enerjiden tanıdı. Çocukken insanları okumayı, kimsenin görmediği şeyleri görmeyi, doğadaki, ifadedeki ya da niyetteki bir değişimi gözlemlemeyi öğrenmişti. Bir erkek olarak, bu becerisini çevresindekilerin farkında olmak için kullanmıştı.

Uzun menzilli bir tüfeğin namlusu üzerinden dünyanın geri kalanını uzaktan izlerken, yakın çevresinde.

Trenwyth, rütbesi gereği böyle yapmaya alışık olduğu için içeri ilk giren oldu. Bir casusun hafif adımlarıyla ilerlemesine rağmen, uzun adımları Morley'nin şimdiye kadar karşılaştığı hiçbir erkekle kıyaslanamazdı. Dük, paradoksların özellikle ölümcül bir bileşimiydi. Sabırlı ve değişken. İlkeli ve gaddar. Bir asilzadeydi ama asla bir centilmen değildi.

Morley'e göre o bir kurttu. İnsanoğlunun en yakın arkadaşının vahşi atası. Çoğu zaman cana yakın, hatta güvenilir görünen ama sırf zevk için boğazınızı parçalamaktan çekinmeyen bir yaratık.

Anstruther malikanesinden aldıkları cesetlerin de gösterdiği gibi.

Dorian Blackwell Trenwyth'i takip etti, pahalı ayakkabıları boş zeminde kibirli bir ses çıkarıyordu. Kimseden saklanmayan bir adamdı. Gücü aşikârdı. Adı efsaneleşmişti. Gerekğinde gölgelerle kaynaşabiliyordu ama tarzı her zaman oldukça özenliydi. Savaşın ve terörün hem fiziksel hem de psikolojik faydalarını anlayan ve hayatı boyunca bunları kendi avantajına kullanan bir adamdı.

Morley'e göre o bir panterdi. Siyah saçlı ve siyah gözlü, sadece avı yeterince olgunlaştığında indiği yüce tüneğinden hüküm sürüyordu.

Christopher Argent eski işverenin peşinden şimdiki işverenin alanına girerken hiç ses çıkarmadı. Trenwyth gibi o da fark edilmemek için gereken hareket ekonomisiyle adım atıyordu, ancak Morley onun varlığını her zaman oldukça uğursuz bir siyah boşluk olarak fark etmişti. Argent'a sırtını dönmüş olmak, ölüm onu çağırmaya geldiğinde hayal ettiği gibi hissettiriyordu. Tırpan düşmeden bir an önce vücudundaki tüyleri diken diken eden bir ürpertinin öpücüğü.

Morley'e göre Argent bir engerek yılanıydı. Saçlarının kızılığı, tek bir darbenin ölüm anlamına geleceğine dair bir uyarıydı. Soğuk, sürüngen bakışları, kaslarının aldatıcı rahatlığı ve egzotik dövüş eğitiminin şok edici hızı onu çok etkili bir katil yapıyordu.

Gizli toplantılarının sonuncusu olan Liam Mackenzie kapıyı arkasından kapattı, ağır adımları en yumuşak geyik derisinden yapılmış botlarla boğuldu. Bu zarafet ve endüstri çağında onun gibi savaşçılar yoktu. Arkadaşlarının gölgeli zarafetine ve üstün zekâsına neredeyse hiç sahip değildi. Aklından geçeni söyler, duygularını açığa vurur ve kendisine karşı çıkmaya cüret edenlerin kalbini, acayip büyüklükteki çıplak elleriyle göğüslerinden söktükten sonra yerdirdi. Asi Jakobitlere dönüşen vahşi Piktlerin soyundan geliyordu ve kanı uzun zaman önce Viking istilacılarınıninkiyle güçlenmişti.

Morley'e göre o, asırlar önce bu adada soyu tükenmek üzere avlanan türden bir ayıydı. Ailesi için nazik bir hayvandı ama Hadrian Duvarı kadar uzun bir intikam çizgisine sahip vahşi, durdurulamaz bir alfa yırtıcıydı.

Bu adamların hepsi acımasızca etkili yırtıcılardı. Çoğu gececi idi. Ve son zamanlarda o da onların arasına katılmıştı. Daha doğrusu, onlardan kendi saflarına katılmalarını istemek üzereydi.

Morley kendisinin bu yırtıcılar panteonunun neresinde olduğunu merak ediyordu. Belki de bir yırtıcı kuştı. Çatılardan şehrini gözetleyen ve doğal olmayan bir şekilde bilenmiş duyularını kullanarak avının üzerine hızla çullanan kartal gözlü bir yırtıcı kuş. Ne Ravencroft kadar büyük, Argent kadar yetenekli, Blackwell kadar korkulan ve bağlantıları olan biriydi ne de Trenwyth kadar fiziksel ve sosyal güce sahipti.

Ancak, bu özelliklerin hepsine biraz sahipti. Ve bu adamların çoğunda olmadığına ikna olduğu bir şeye sahipti.

Bir vicdan. Ya da daha uygun bir ifadeyle, bir amaç. Bir zamanlar şehirdeki isimsiz, sayısız suçlu sifonlardan biriydi ve şimdi onun koruyucusu olarak adlandırıldı.

Vasisi.

Ve işin tek bir adam işin çok büyük olduğundan korkuyordu... llerle dolu odanın da gösterdiği gibi.

nce Dorian Blackwell konuştu, kültürlü aksanı yetiştirilmekten ziyade öğrenilmişti ve alaycı bir karanlıkla doluydu. "İlk ben söyleyeyim Morley, bu kanın hiçbirinin benim tarafımdan dklmediğine yemin ederim. Bütün günü karım ve ocuklarımla Covent Garden'da geçirdim ve birçok tanık gösterebilirim."

Farah Blackwell'den söz edilince Morley'nin içine bir sızı saplandı. Bir zamanlar Scotland Yard'da katip olarak çalışmış olan nazik, sevimli, yetenekli kadın. Sessiz ve nazik haliyle beş yıl önce Morley'nin kalbini çalmıştı.

Ve aynı dostça, onu kırdı.

Yıllar onun kaybının acısını hafifletti ama asla tam olarak silemedi. Eski düşmanını kolunda sarı saçlı güzelle her gördüğünde yarası yeniden açılıyordu. Covent Garden'daki günleri onun günü olabilirdi. O ocuklar, onun çocukları, küçük başları koyu renk yerine açık renk buklelerle talandırılmıştı.

Trenwyth ne çıktı ve arşaflardan birini geri çekerek cesetlere olabildiğince saygınlık kazandırdı. "Ben aynı şeyi söyleyemeyeceğim," dedi kuru bir sesle. "Bunlardan bir avuç dolusu olduğunu iddia edebilirim ve her biri aldıklarını ve daha fazlasını hak ediyordu."

"Herhangi bir yasal sonuçtan korkmana gerek yok Trenwyth, seni buraya bunun için ağırmadım."

Trenwyth şaşkınlıkla kuru bir neşe sesi çıkardı. "Ben bir kraliyet dknden farksızım Başmüfettiş, Westminster'ın ortasında istediğim herkesi katledebilir ve cesetlerini yasal misilleme korkusu olmadan sokakta bırakabilirim."

Morley birinin "şanslı piç" diye mırıldandığını duyduğunu sandı ama kim olduğunu çıkaramadı. Muhtemelen Argent.

"Bu akşam yaptığınız tam olarak bu değil mi?" Ravencroft yardımsever bir şekilde işaret etti.

Trenwyth İskoçyalı'ya kendini tatmin eden karanlık bir glmsemi gönderdi. "Demek yle."

Blackwell, Morley'e döndü ve bandı olmayan gözüyle onu değerlendirdi. "Sizi görmek her zaman büyük bir zevk değil, Başmüfettiş, ama bu soysuzlar meclisini neden topladığınızı sorabilir miyim?"

"Hem de bir morgda," diye ekledi Trenwyth. "Sanırım bir şey anlatmaya çalışıyorsun?"

Morley kuru bir ifadeyle, "Yapmaya çalıştığım şey kamuoyu spekülasyonlarından kaçınmak," dedi.

Blackwell, "O zaman hepimizi tek bir yerde toplamamalıydınız," diye alay etti. "Her birimiz tanımlanabiliriz. Ya ünlü ya da kötü şöhretli."

"Oldukça," diye kestirip attı Morley, etkilenmemiştir. "Sizi bir araya getirmemin nedeni şöhretiniz değil. Her birinizin çok özel yetenekleri var. Bu ve bunları ihtiyacı olan biri adına kullanmak için zorlayıcı bir neden."

İskoç laird, şimdiki unvanı yerine eski askeri rütbesini kullanarak, "Açık konuş, Yüzbaşı," diye emretti. "Nereye varmaya çalıştığınızı anlamıyorum."

"Leydi Anstruther bariz bir tehlike içinde." Morley, Trenwyth'in bakışlarının onun sözleri karşısında soğuk bir bakırdan cehennem ateşine dönüştüğünü gözden kaçırmadı. "Çünkü her biriniz Leydi Anstruther ile daha mahrem bağlantılarınızı paylaşıyorsunuz."

Ravencroft, "Kadınlarımızı kastediyorsun," diye açıkladı.

"Karılarımız." "Kesinlikle," diye devam etti Morley.

"Sizden bir ricam var.

kendisine yönelik tehdidin yakalanmasına yardımcı olmak."

"Ben varım," dedi Argent hemen, soğuk mavi gözleri kutup ışıltısıyla parlıyordu. "Bugün yanımdaki evde yaşanan şiddetten hoşlanmadım. Leydi Anstruther karımın en sevdiği kişidir ve üvey oğluma karşı çok naziktir. Bazen onunla birlikte bahçede resim yapıyor. Eğer ona bir zarar gelirse bu ikisini de üzer."

Blackwell sanki tüm konuşmanın gelecekteki yönünü çoktan anlamış gibi sıkılmış görünüyordu. "Eminim önümüzdeki Perşembe günü Leydi Anstruther'ın Farah'a yardım balolarından birini daha düzenlemesi için yardım edeceğinin farkındasınızdır.

Lambeth'teki asi çocuklar için bir yuva olan ortak projelerini desteklemek için."

Morley başını salladı. Farkındaydı. "Aslında tam da bu olayda bu ahlaksız iş üstünde yakalamayı umuyorum. Onu dışarı çekmek için. Dördünüz orada ve tetikte olursanız, çok daha iyi bir şansımız olur-"

Trenwyth bir adım öne çıktı, gözleri bir bıçak kadar tehlikeli bir şekilde parlıyordu. "Leydi Anstruther'ı vahşi bir sadiste yem olarak kullanmadan önce lanetleneceğim."

"Nerede olursa olsun bu tehdit yüzünden tehlikede." Morley mantıklı düşündü. "Arazisine bıraktığı hastalıklı 'hediye'nin' de gösterdiği gibi, piç kurusu *evinin* bile tamamen güvenli olmadığını gösteriyor. Bu kadar büyük bir yapıyı küçük bir tabur olmadan tahkim etmek imkânsız ve bizim de buna yetecek kaynağımız yok."

Trenwyth'in yüz hatlarında bir fırtına koptu. "Eğer evini koruyacak birine ihtiyacı varsa, bunu yapabileceğimi fazlasıyla kanıtladım-"

Morley, "Özellikle senin *olmamanı* istedi," diye araya girdi.

Dük sezgisel bir şekilde irkildi ama Morley, Trenwyth'in donuk bir yüz ifadesi takınmadan önce yüzünde bir suçluluk ve anlayış gölgesinin belirmediğini fark etti.

"Evde O'Mara var, hem senin hem de benim ona canımız pahasına güvendiğimizi biliyorum. Rathbone arazide devriye geziyor ve hiçbir şey onun gözünden kaçmıyor."

"Yine de," diye ısırdı Trenwyth. "Baloda ona eşlik edeceğim."

Morley, Dük'ün kadına karşı olan duygularının, iyi kalpli bir dula karşı duyulan komşuluk ilgisinin ötesine geçtiğini fark etti. Dük, Morley'nin diğer erkeklerden hanımlarına karşı beklediği gibi davranıyordu.

Çok ilginç.

"Bu anlaşmayı Leydi Anstruther ile görüştünüz mü?" Morley tereddütle sordu.

"Tartışacak bir şey yok," dedi Trenwyth. "Eğer katılacaksa onu ben götürürüm ya da evde kilitli kalabilir."

Trenwyth'in arkasındaki adamlar arasında bilmiş bakışlar dolaşıyor, tam da onun konumunda olanların sırtışları eşlik ediyordu. Aynı hayal kırıklığına uğramış sahiplenmeyi hissetti ve buna karşı savaşı kaybetti.

Trenwyth'in Leydi Anstruther'a aşık olması mümkün müydü? O gece erken saatlerde oradaydı, boğulmuş yavru kediye onun ve asasının yanında bulmuştu. Beş adamın cesedi, ona karşı duyduğu koruyucu içgüdülerin coşkusunu gözler önüne seriyordu.

Ya Trenwyth onun bir seri katille ilgili bir bulmacanın paha biçilmez bir parçası haline geldiğini bilseydi? Onun için hala aynı şeyleri hisseder miydi?

Morley teorisine şimdiki şirketi de dahil edip etmemek konusunda uzun uzun düşündü. Son üç yıl içinde, yirmili yaşlardaki ince, sarı saçlı kadınlar ürkütücü derecede benzer bir şekilde ve endişe verici sayılarda boğulmuş ve tacize uğramıştı. Sorun şu ki, Trenwyth Morley'den bayan arkadaşı Ginny'nin kayboluşunu araştırmasını isteyene kadar kimse cinayetler arasında bağlantı kurmamıştı. Cinayetler şehrin birbirinden çok farklı yerlerinde ve birbirleriyle önceden hiçbir bağlantısı olmayan kadınlar tarafından işlenmişti.

Örneğin son kurban Leydi Broadmore, ilk kurban olan ve Bare Kitten'da boğulmuş halde bulunan fahişe Flora Latimer'ın yanında ölü bulunmazdı. Sonra Rose Tarlly vardı, Old Fenchurch Sokağı'nda yaşayan hayırsever bir kadın. Ann Keaton, başkent binasının iki blok aşağısındaki daha kibar bir mahallede çalışan bir dadı. Ve son olarak, Molly Crane, St. Margaret's Kraliyet Hastanesi'nde hemşire.

Morley, katilin bu kadınları görünüşlerinin çarpıcı benzerliği dışında nasıl seçtiğini anlayamamıştı. Ta ki birkaç saat öncesine kadar.

Leydi Anstruther kız kardeşini Bayan Isobel Pritchard olarak tanıtmıştı.

Bu isim, dava dosyalarını gözden geçirene kadar hafızasında yer etmeyen boş bir akorda çarpmıştı. Anstruther Kontu Lord Edward Millburn, iki yıl kadar önce St. Margaret's Kraliyet Hastanesi'nde hemşiresi olan Bayan Imogen Pritchard ile evlendiğinde büyük bir skandala yol açmıştı.

Ve böylece ilk bağlantı kurulmuş oldu. Imogen, Leydi Anstruther, hastanede bir kurbanla birlikte çalışmıştı ve bir diğeri de kendi bahçesinde bulunmuştu.

Tesadüf olabilir, diye düşünmüştü Morley. Pek olası değil ama bir ihtimal. Ta ki birkaç saat önce bir kedi yavrusunun korkunç bir kukla gibi bırakılmasına kadar.

Bir kedi yavrusu... evinin *arkasında* boğulmuş halde bulundu. James's Street'in ünlü kedilerinden biri de Bare Kitten'in *arkasındaki ara* sokakta boğulmuş olarak bulundu.

Bunu tesadüf olarak görmezden gelmek aptallık olurdu. Birçok şey olabilirdi ama aptal bunlardan biri değildi.

Tek yapması gereken Kontes Anstruther'ın ya da hemşire Pritchard'ın diğer kurbanlardan biriyle ya da hepsiyle nasıl bağlantılı olduğunu bulmaktı... Tek seçeneği onu olgun bir lokma gibi ortaya atmak ve şeytanın saldırmasını beklemektir. Bu arada, noktaları birleştirmek için elinden geleni yapacaktı.

En baştan başlayalım, diye düşündü. Çıplak Kediciği bir kez daha ziyaret etme vakti gelmişti.

YIRMINCI BÖLÜM

Imogen, dükün güzel arabasıyla Westminster'ın arnavut kaldırımlı sokaklarında ilerlerken Trenwyth'in bakışlarından kendisine hançer saplanacağını tahmin etmişti. O'Toole'la - ve sonra alt katta birbirleriyle- karşılaşmalarından sonraki günlerde Cole onunla baş başa kalabilmek için elinden geleni yapmıştı.

Şimdiye kadar ondan ustalıkla kaçmayı başarmıştı. Sonra, birkaç gün boyunca, dikkat çekici bir şekilde ortalıkta yoktu. Sessizdi. Yine de ne zaman doğuya baksa, o oradaydı. Pencerede bir hayalet, bakışları onu yakıyordu.

Başmüfettiş Morley iki gün önce onu arayarak Trenwyth'in yardım balosunda kendisine eşlik etme görevini kabul ettiğini bildirmişti.

Yaptığı kaba ve umutsuz hareketlerin nedeni Cole'la yalnız kalmak istememesi değildi. Lord ve Leydi Ravencroft'u kendi evinden Farah ve Dorian Blackwell'in evine kadar olan kısa mesafede onlara eşlik etmeye davet etmesine neden olan şey arzusunun, o hain, yaygın ve ilkel duygunun varlığıydı.

Mena'yla kol kola merdivenlerden indiğinde Cole'un hoşnutsuzluğunu hemen hissetmişti. Onun *arzusunu* da hissetmişti. Leydi Ravencroft'un parıldayan mavi elbisesi Imogen'in kıpkırmızı ipeklerinin parlaklığını ortaya çıkarıyordu. Imogen hayatında hiç bu kadar güzel hissetmemişti.

Onu izlemek için çenesini kaldırdığında, her zaman gergin olan çenesi gevşemiş ve kurt bakışları vücudunda gezinerek dokunulmadık yer bırakmamıştı. Imogen, köprücük kemiklerinin üzerinden damlayan ve göğüslerinin arasında gözyaşı damlası şeklinde bir noktada duran Anstruther yakutları kadar kızardığını hissedebiliyordu. Bakışları orada oyalanırken, dudakları istemsiz açlık hissini bastırmak istercesine birbirine bastırıyordu.

Üç uzun yıldır onun yüzünde o ifadeyi görmemişti. Bir aşığın ağır gözlü hürmeti. Ballı şaraptan bir yudum denemiş ve son damlasına kadar içmeye hazır bir adamın alçakgönüllü, utanmaz takdiri.

Imogen dörtnala koşan kalbinin hızını yavaşlatmak için bodrumundaki çıplak göğüslü barbarı, karşısında beyaz kravatıyla ihtişamlı bir şekilde duran kibar ve mağrur düke benzetmeye çalıştı.

Bu da başarısızlıkla sonuçlanınca, tanıdıkları Lord ve Leydi Ravencroft'u kendilerine eşlik etmeleri için davet ettiğini, çünkü dük arabasının hepsini alabileceğinden emin olduğunu söyledi.

Mackenzie laird'i ve karısına elbette çok sevindiğini söylemeden önce kaşlarını çatmasını ondan saklayacak kadar hızlı davranmamıştı. Arabadaki rahatsız edici gerginliğe bakılırsa, onları gördüğüne bir vampirin güneşin doğuşunu gördüğüne sevindiği kadar sevinmişti.

Onunla yalnız kalmayı planlamıştı.

Bir daha asla buna izin vermemeyi planlıyordu, çünkü baş başa geçirdikleri her an bir öpücükle sonuçlanıyordu.

Ve bu öpücükler gittikçe daha tehlikeli bir hal alıyordu.

Imogen, Isobel ve Mena'nın üvey kızı Rhianna'nın bu sezonki evlilik olasılıkları hakkında Mena ile yapmacık bir konuşma sürdürmek için elinden geleni yaparak onun karanlık bakışlarından kaçınmayı başardı.

Ravencroft ve Trenwyth rahatsız edici derecede yakın oturuyorlardı; geniş vagonun duvarlarına yaslanmalarına rağmen omuzlarının genişliği birbirine değmek zorundaydı.

Imogen d ke doğrudan bakmaktan kainsa da, bazen Marki Ravencroft'un ağır abanoz kaşlarının altından Trenwyth'e meraklı ve eğlenceli bakışlar attığını fark ediyordu. Imogen'in anladığına göre pek neşeli bir adam değildi ama dolgun dudaklarının kenarında bir sırtış hayaleti belirmişti. Sanki tüm durumu tahmin etmiş gibiydi.

Araba Mayfair'deki Northwalk malikânesine vardığında Ravencroft arabadan atladı ve uşağı kenara iterek kendi karısına arabadan inmesi için yardım teklif etti.

Bu Trenwyth'i de aynı şeyi yapmaya zorladı. Kıvrak bir hareketle arabadan eğildi ve dönerek ona destek olması için iki elini birden uzattı.

Imogen onlara baktı. Bembeyaz eldivenler giydiği için, sol parmağındaki doğal olmayan hareketsizlik dışında aradaki farkı anlamak neredeyse imkânsızdı. Ya da belki de sadece sağ parmakları sabırsızlıkla seğirdiği için öyle görünüyordu.

Imogen ona doğru uzanırken kendini yakalanıp aniden yere savrulurken buldu; beli güçlü, sıcak bir el ve soğuk, elik bir el tarafından destekleniyordu. Kollarına çekildiği kadar hızlı bir şekilde, kimse davranış ihlalini fark etmeye fırsat bulamadan serbest bırakıldı.

Sersemlemiş ve biraz da nefessiz kalmış hisseden Imogen gözlerini kırpıştırarak Trenwyth'e baktı, Trenwyth " nden buyurun" dercesine girişe giden büyük yolu işaret etti. Imogen suratını eķitti ve dengesiz bacaklarının üzerinde konağa doğru ilerlerken hiçbir şey söylemedi. Aralarındaki ilişkinin böyle olacağından yakındı. Her etkileşimleri yoğunlukla doluydu ve tatmin edilmemiş ihtiyaçların altını çiziyordu.

Imogen onu kiskanıyordu. Ona zevk için para ödediği ve karşılığında zevk aldığı gece aralarında geçenleri bu kadar az hatırlaması haksızlıktı.

Her şeyi hatırlıyordu ve bazen bu hatıralar ona tatlı ve acı verici bir çılgınlığın eşiğine kadar işkence ediyordu. O gece içinde şeytani, ateşli bir tür ihtiyaç uyandırmıştı ve o zamandan beri bunu görmezden gelmek için elinden geleni yapmıştı. Asla şımartmamak için. Ne de anımsamak için.

Ama ona her dokunduğunda, onu her taşıdığında, onu her şaşırttığında ve öptüğünde, ateşi giderek artan bir şekilde yeniden alevleniyordu. Bazen, geceleri yalnız kaldığında, ateşli bir ıstırap içinde kıvranıyor, hayal kırıklığı içinde nemli örtülerini tekmeliyordu. Üzerinde başka, daha sıcak, daha sağlam bir ağırlık olmasını arzuluyordu. Terlerinin nasıl birbirine karıştığını ve kaslarının nasıl gerildiğini hatırlıyordu. Şimdi Cole'la sevişmenin çok uzun zaman öncekine benzeyip benzemeyeceğini merak ediyordu.

İsteyip istemediğini merak ediyorum.

Backwell malikânesine Imogen'in istediği gibi biraz erken varmışlardı, böylece Farah Blackwell'le birlikte etkinlik için son dakika hazırlıklarını gözden geçirebileceklerdi. Genelde erkekler onları bu konuda yalnız bırakırlardı ama Mena, Farah, Millie ve Imogen evde dolaşp hazırlıkları incelerken çok kötü gizlenmiş bir maiyeti fark ettiler.

Mena şampanya kadehinin arkasından, yeşil gözleri neşeyle dans ederek, "Alayımızın bir öncü birliği edindiğine inanıyorum," dedi.

Farah, havada asılı duran kocalarına bakma bahanesi olarak kötü bir şekilde karıştırılmış bir saçak kullanarak, kumaş parçasını alıp kabartırken kıkırdadı. "Haklı olduğuna inanıyorum canım. Gerçekten de kurnazlık yaptıklarını düşündüklerini sanmıyorsun, değil mi?"

Adamlar izlendiklerini fark ettiklerinde, birdenbire Dorian'ın dikkatlerini yönelttiği pahalı bir John Constable tablosuna daldılar.

Imogen boş şampanya kadehini hizmetçinin tepsisine bırakıp mutlulukla bir tane daha alarak, "Kocanızın sanat zevki kesinlikle mükemmel," dedi.

Farah, "Kocam Rönesans ile Rokoko'yu ayırt edemez," diye alay etti.

"Benim de öyle," dedi Millie umursamazca, gece yarısı gözleri kısılmıştı.

"O tabloyu *ben* aldım ve o daha önce hiç fark etmemişti." Farah gözlerini kıstı. "Artık bir şeylerin peşinde olduklarını biliyorum. Asıl soru, ne?"

"Korkarım tuhaf davranışları benim hatam." Imogen sefilce içini çekti.

"Oh?" Millie şampanyasını yudumlarken kaşlarını çattı. Şal desenli mor elbisesini mükemmel bir şekilde tamamlayan lavanta eldivenlerinin üzerine geçirdiği yüzüklerden pırlantalar göz kırpyordu. "Anlat bakalım. Biraz entrikaya bayılırım."

Imogen şampanyasından birkaç yudum aldıktan sonra durgun bir sesle, "Başmüfettiş Morley peşimde bir seri katil olabileceğini düşünüyor," diye açıkladı.

"Öyle mi?" Farah haykırdı. "Bu yüzden mi bir kez olsun sosyal davetlerimden birini kabul etti? Bu her şeyi açıklıyor, değil mi?"

Imogen kontese bakakaldı ve onun bu habere verdiği sakin tepkiyi anlamaya çalıştı.

"Zavallı Leydi Broadmore'un başına gelenler nedeniyle katilin benzer bir olayda tekrar saldırmaya meyilli olabileceği Sör Morley açısından iyi bir hesaplama," diye makul bir tahminde bulundu Mena.

"Evet," diye onayladı Millie coşkuyla başını sallayarak. "Ve tabii ki Christopher'a ve şimdiki erkek arkadaşına haber verecekti... malum nedenlerden dolayı."

"Kendimi yarım akıllı gibi hissediyorum," diye itiraf etti Imogen. "Ama nedenler benim için o kadar da açık değil."

Kadınlar bakışlarını paylaştı. Farah nazik bir gülümsemeyle başını salladı ve her ikisi de Imogen'in etrafını sararak bir tür komplo kurdular ve incelemelerine devam ediyormuş gibi yaptılar.

Farah kolunu Imogen'in kolunun arasından geçirdi, kontesin gümüş eldiveni kendi eldiveninin yakut ipeğini tamamlıyordu. "Dorian'ımın biraz kötü şöhretli olduğunu duymuşsunuzdur."

"Ben More'un Kara Yüreği mi demek istiyorsun?" Imogen ağzından kaçırdı ve sonra akşamın bu erken saatinde iki kadeh şampanyanın yeterli olacağına karar verdi.

"Gerçekten de öyle," dedi Farah alaycı bir gülümsemeye. "Millie, Mena ve ben farklı ve tekil bir dostluğu paylaşıyoruz çünkü sevdiğimiz adamlar ya kan bağıyla ya da kan dökerek kardeştir."

"Benim durumumda kan bağı," diye ekledi Mena.

Millie, kumral saçlı Viking'e doğru gururlu ve oldukça öfkeli bir hayranlık bakışıyla, "Ve benimkinde kan dökölüyor," diye bitirdi.

Imogen henüz aklını başına toplayamamıştı ama Mackenzie klanının lordu ile Dorian Blackwell arasındaki ailevi benzerliğe dair şüphelerinin doğrulandığını fark etti.

Farah ciddiyetle, "Her kocamızın kendine göre şeytanları var," diye devam etti.

Mena, "Bu şeytanlar bazen adamlarımızı geçmişte ... şüpheli şeyler yapmaya teşvik etti," diye itiraf etti. "Ancak yol boyunca edindikleri bu beceriler, sevdiklerini korumak için kullanıldığında en... etkili olanlardır."

Imogen, Mena'nın *şüpheli* kelimesini kullanmasının yüzyılın en hafif ifadesi olduğunu düşündü. Argent'ın Trenwyth'e karşı kullandığı ölümcül beceri ve gücü hatırladı. Gazetelerde sevgili Edward'a Şeytan İskoçyalı hakkında bir şeyler okumuştı ve adamın bir Osmanlı hapisanesine tek başına sızdığını hatırlıyordu. Ayrıca Dorian Blackwell'in lakabını, nüfuzunu, servetini ve uğursuz göz bandını karısının güzel salonunda edinmediğinden de emindi.

Millie elini Imogen'in diğer koluna koydu. "Her birimizin kendi tehlike ve tehlike öyküsü var," diye sır verdi parıldayan gözlerle. "Adamlarımız yüzünden ya da onlara rağmen, ama onlar bizi hep korudular. Ve Morley, Trenwyth'in sizi de koruyacağını biliyor."

"Trenwyth hızla onların kan kardeşliğinin bir parçası haline geliyor," diye gözlemledi Farah. "Bu da elbette şu anlama geliyor

sen de bizden birisin."

"Adı dışında her şeyiyle bir kız kardeş," diye onayladı Mena.

Millie içtenlikle, "*Ton'un* her sezon ortaya çıkardığı diğer işe yaramaz soylu kadınlar gibi değilsin," dedi. "İstediğimiz iyiliği elde etmemize yardım ediyorsun. Hızlı bir zekân, sert bir postun ve iyi bir kalbin var. Onlar gibi adamlarla başa çıkabilmen için bunların hepsi gerekli."

Imogen konuşabilmek için boğazındaki minnettarlığı temizlemek zorunda kaldı. "Çok nazıksınız," dedi. "Ama ne Trenwyth ne de ben birbirimizi 'alt etmekle' ilgilenmiyoruz. O burada sadece bana eşlik ediyor çünkü Morley onu işe aldı."

Millie haysiyetsiz bir homurtu çıkardı. "Tüm servetim üzerine bahse girerim ki Trenwyth'in bu gece size eşlik etmesinin nedeni bu değil."

"Böyle söylediğim için özür dilerim." Mena nazıkçe gülümsedi. "Ama Trenwyth'in seni hangi yüzeye çıkmasına izin verirken oraya götüreceği çok açık."

"Mena!" Farah güldü. "Görgüsüz Yaylalar kesinlikle sana da bulaşmış."

Markizin gizli, kendinden memnun gülümsemesi Imogen'in uzun zamandır gördüğü en güzel şey olmalıydı.

"Trenwyth ile benim aramda bir ilişki olmasını engelleyen çok fazla şey var," diye nefes aldı Imogen, arkadaşlarından daha uzun boylu duran adama bakarken, lamba ışığı düzgün saçlarını tanıdık bir tonda yaldızlıyordu. Hafızasını hüznün ve özlemle renklendiriyordu. "Geçmişte çok fazla gölge, çok fazla acı ve çok fazla sır var."

"Sırlara karşı dikkatli olun," diye uyardı Mena. "Her şeyi mahvedebilirler."

Imogen başıyla onayladı ve kadınlar dikkatlerini gelen konuklara çevirmeye karar verdiklerinde kendini elinde bir kadeh şampanya ile buldu. Sırların Cole ile aralarındaki her şeyi mahvedebileceğinin farkındaydı.

Zaten vardı.

* * *

Imogen'in elbisesinin rengi Cole'u kıpkırmızı rengin ona her zaman sevişmeyi hatırlatacağını kabul etmeye zorladı. Ayrıca, söz konusu aktiviteden kaçınmak için elinden geleni yapan bir adam için, onun elbise seçiminin lanet olası bir sinir bozucu olduğu da aklına geldi. Şekerleme kâğıdına sarılmış bir günah gibi görünüyordu. Bütün o işkence dolu gece boyunca, İncil'den bir ayet kafasının içinde tekrarlanıp durdu ve deliliğin izlerini bıraktı.

Günaha girmemek için dikkat edin ve dua edin.

Ruh gerçekten de isteklidir...

"Ama beden zayıftır," diye bitirdi sözlerini, gözleri Imogen'i dans pistinde mükemmel bir valsle döndüren zarif lorda takılmıştı.

"Neydi o, Majesteleri?" Albay Percival Rollins, Lord Winderton, bıyıklarının ucunu öyle bir kıvrırmıştı ki, çelimsiz adam sürekli gülümsüyor gibiydi.

"Hiçbir şey," diye yanıtladı Cole. "Lütfen devam edin."

"Rook'un daha bir hafta önce Prusyalı bir lorda kırbaç attığını söylüyordum," diye kükredi adam. "Eğer soylulara saygısı yoksa, dikkat edin, sırada İngiliz aristokrasisi var, vallahi."

Cole, yaşlı adamın diyalogunun kendi çevresinde kaybolmasına izin verirken dehşet dolu bir ses çıkardı. Şöminenin yanındaki bu noktayı mükemmel bir görüş açısı olarak seçmişti çünkü tüm balo salonunu, her giriş noktasını ve oyun salonuna bir bakış atabiliyordu. Dezavantajı ise Rook'un son maskaralıkları hakkında bir grup kadın gibi dedikodu yapan adamların arasına karışmak zorunda kalmasıydı.

Bir de Imogen'in parmaklarına dolanmış gibi duran dipsiz şampanya kadehi yüzünden giderek dengesizleşen bacaklarının üzerinde dans kartını tamamlamasını izlemek. Bunu fark eden tek kişi Cole değildi. Vals için onu kollarına alan erkekler, aklını kontrol eden bir kontese kimsenin cesaret edemeyeceği cüretlerde bulundular. Onların

Vücutları birbirine çok yakındı, elleri belinde çok aşağılara kayıyor, kalçasının narin kabarıklığını şekillendiriyordu. Onu büyülediler ve kandırdılar, övdüler ve takdir ettiler ve o her birine bir öncekinden daha fazla ilgi gösteriyor gibiydi. Onlara yapıştı, dönerken, dans ederken ve gülerken kendisini havada tutmaları için onları kullandı.

Bir yandan da sanki cüzzamlıymış gibi *ondan* kaçıyorlardı.

Elinin tahrikle seğirmesi için yeterliydi. Kaba kuvvetinden başka bir şey kullanmadan kemik kırmayalı çok uzun zaman olmamıştı. Şimdi bunu yapmayı ne kadar çok *istiyordu*. İşte burada. Belinde gezinen her parmağı, onu kendine çeken her kolu. Onları kırmak için birkaç ustaca hareketten başka bir şey gerekmezdi. Pratik ve zevk. Sesler ıslak ve keskin.

Evet, bu hoş bir fanteziydi. Vahşi bir fantezi olduğu kesin. Ama içini tuhaf bir zevkle dolduruyordu.

İki dans daha. İki dans sonra onun olacaktı. Hatta Ona eşlik etmesine rağmen, geleneklere göre onunla sadece bir kez dans etmesi gerekiyordu. Sadece flört eden çiftler aynı sosyal toplantıda iki kez vals yapardı ve pistte üçüncü kez dönmek evlilik niyetini ilan etmekle eşdeğerti.

Ve önceki haftayı başka bir kadını arayarak geçirmişken, ona karşı nasıl bir niyeti olabilirdi?

Devina'nın sevgilisi tarafından Paris'e götürüldüğünü öğrenmişti. Peşinden birini göndermişti ama cevap haftalar sürebilirdi. Blackwell, Ezio del Toro'nun birkaç ay önce doğal nedenlerle öldüğünü bildirmişti ve daha fazla araştırma, villasında ikamet eden ya da yanında çalışan Ginny'nin yaşına ya da eşkaline uygun hiç kimse olmadığını ortaya çıkarmıştı. Aslında metresi, sonunda onu soyup soğana çeviren güçlü kuvvetli bir Rus kadınıydı.

Argent'la yaptığı konuşmanın Ginny için adaları ve ötesini bir kez daha çılgınca taramasına neden olduğunu söylemek isterdi ama her seferinde hüsrana uğrardı.

Ancak dürüst olmak gerekirse... Leydi Anstruther'la alt kattaki o küçük, karanlık odada paylaştığı öpücüğün bu öpücük olduğunu kabul etmek zorundaydı.

O öpücükte bir güç vardı. Dönüşümlü olarak canavarını uyandıran ve onu yatıştıran bir şey. Cole'a sanki dudaklarının yakıcı teması sayesinde bir şekilde kendilerinden bir parçayı diğerine aktarmışlar gibi gelmişti. Cole'un tutkusuna beklemediği bir ateşle, sahip olduğunu bilmediği bir vahşilikle karşılık vermişti. Kendi adına, onun hayvani çaresizliği tuhaf bir şefkatle yumuşamıştı. Bulmayı düşünmediği bir sıcaklık ve yakınlık hissi. Leydi Anstruther'ı ilk gördüğü andan itibaren onu arzulamıştı, bunu şimdi itiraf edebilirdi. Bununla birlikte, ona duyduğu saygının tanımı birdenbire oldukça belirsizleşmişti. Artık fiziksel olanın ötesine geçmişti, zamansal olanın ötesine. Ona saygı duyuyordu. Anlaşmazlık içinde olsalar bile ondan hoşlanıyordu.

Ki çoğu zaman öyleydi.

Onu hem bedenen hem de zihnen uyarıyordu. Onu tamamen kıskırtmadığında, onu rahatlattı. Onun küstahlığı ve acı kurnazlığı sabırla ve sempatiyle olmasa bile güçle karşılandı.

Imogen onu cesaretlendirmek için harcadığı zaman kadar ona karşı durmak için de zaman harcadı. Elbette bu... takdire şayandı.

Hayranlık. Uygun bir kelimeydi. Onda hayran olunacak o kadar çok şey vardı ki. Aslında, başlangıçta çileden çıkarıcı bulduğu bazı şeyler şimdi onayını körüklüyor gibiydi. Cesareti ve yiğitliği. Bitmek bilmeyen iyimserliği. Politikayı ve gelenekleri açıkça hiçe sayması. Talmage ailesi hâlâ Trenwyth Malikânesi'nde onunla birlikte yaşıyor olsalardı, bu özelliklerin hepsini küçümser ve alay ederlerdi.

Babası, cahil idealizmi ve düşük doğumu nedeniyle ona acırdı. Annesi onu çok açık gülümsemekle ve aklından geçeni çok sık söylemekle suçlardı. Kız kardeşi onun açık saçık üslubunu ve haddini aşan evlilikler yapma cüretini küçümserdi.

Ve bunların hepsini yapmıştı, değil mi? Her birini. Çünkü böyle inanacak şekilde yetiştirilmişti ve ondan hoşlanmamak için nedenlere ihtiyacı vardı.

Ama Robert... sevgili Robert. Ağabeyi, en ateşli tutkunu ve sadık dostu. Trenwyth unvanının gerçek ve hak eden varisi.

Onu *severdi*.

İçe dönük ve ihtiyatlı olan Robert, cesur ve güzel olan her şeye ilgi duyardı. Bir sanatçının kalbine sahipti. Soyut ve yumuşak. Bir filozofun ruhuna. Adil ve düşünceli.

Tanrım, birbirleri için mükemmel olabilirlerdi.

Cole, görüşünü karartan şüpheli bir filmin içinden Imogen'in dönüştüğü canlı kızıl lekeyi takip ederken boğazında tuhaf bir ağrı birikti. Hayat Robert'ı ondan almasaydı, keder onu Ginny'nin kollarına itmeseydi, Cole yabancı bir hapisanede kırılmasaydı... o ve kardeşi güzel dul Anstruther'ın ilgisini çekmek için yarışıyorlar mıydı? Muhtemelen.

Muhtemelen.

Kim kazanacaktı?

"Trenwyth, biraz bitkin görünüyorsun." Albay onun hayalini yarıda kesti. "Sen iyi misin?"

Zihninde bir şeyler yerli yerine otururken, "Gayet iyi, Albay," diye mırıldandı. "İzninizle." Adamın etrafından dolaştı, tek bir şeye odaklanmıştı.

Ayrı geçirdikleri bu günlerde Leydi Anstruther'ı da araştırmıştı. Imogen Pritchard, şehirdeki Sloane Sokağı'nda orta sınıfa ait bir binada rahat bir çocukluk geçirerek dünyaya gelmişti. Sonra borç yükü altında ezilen babası ailesini Wapping'e taşımış ve orada da durumları kötüleşmeye devam etmişti. Kızının hemşirelik okulunu nasıl bitirdiğini anlayamamıştı ama Lord Anstruther'la tanışmadan önce St. Margaret's için sadece birkaç yıl çalışmıştı. Her şeye rağmen

Kontes olana kadar hayatı o kadar da olağanüstü geçmemişti.

Yine de karanlıktan bahsetmişti. Trajediden ve hayal kırıklığından. Biraz para kaybetmiş biri gibi değil, elinden çok şey alınmış biri gibi.

Ama ne? Ve kim tarafından?

O bir gizemdi. Kıpırmızı ipeklere sarılmış bir gizem. Ortaya çıkarmaya niyetli olduğu bir şey.

Şimdiye kadar Imogen onun için çekici bir baş belasından biraz daha fazlası olmuştu. İğneleyici bir cazibe. İstenmeyen bir dikkat dağıtıcı.

Ama koşullar bu konuda iyiye gitmiyordu. Gerçekten de önceki gece rüyasında o kıpkırmızı odada, Çıplak Kedici'ye olduklarını görmüştü. Solgun, cılız, kuzguni saçlı Ginny'nin yerine, onun dokunuşuyla utangaç bir şekilde çiçek açan Imogen vardı. Altın kırmızısı bir dişi aslan. Güçlü, kıvrak ve vahşi bir şey. Kendi halinde bir avcı, güneşte kızarmış çiller ve ahlaksız dudaklar.

Rüyasında, onu sahiplenmişti. Öpücükleriyle onu kavurmuştu. Dokunuşuyla onu yakmıştı. Uyandığında, tohumu içinden patlamaya hazırdı, keskin ve ağırlı bir serbest bırakma bulmak için elinin bir fırçasını zar zor almıştı.

O anda ihanet gibi gelmişti. Belki de rüyanın doğruladığı şaşırtıcı kaçınılmazlık yüzünden. Umutsuzca bir kez daha Ginny'yi aradı.

Son bir kez daha.

Belki de Ginny, zavallı Flora Latimer'ın yavru kedi adıydı. Belki de vahşi bir şekilde ölmüştü ve onu kurtarmak için orada olamamıştı. Bu düşünce ruhunu buruşturdu ve kanattı. Bir şekilde hayatına devam etmiş olma ihtimali de vardı. Kendine yeni bir kimlik ve yeni bir hayat yaratmış olabilirdi. Ve eğer durum buysa, bu onun kendisini bulmasını istemediği anlamına geliyordu.

Tanrı biliyordu, her yeri aramıştı. Amerika'da, kıtada, burada, Londra'da.

Ona her ne oluyorsa, yardım edememişti. Ama burada tehlikede olan bir kadın vardı.

İhtiyaç. Onu ateşe veren biri. Bazen öfkeyle, bazen de sıcaklıkla.

Ama her zaman arzuyla.

Sözleşme lanetlensin, kartında ne yazarsa yazsın sıradaki dans ona aitti ve bunu talep etmeye niyetliydi. Çünkü bir kez daha parfümlü bir veledin yumuşak ellerini onun üzerinde gezdirmesini izlemek zorunda kalırsa, Northwalk balo salonunun ortasında gırtlaklarını açacaktı.

Dansın bitmesini beklemedi ya da araya girmeden önce kendini affettirmedi. Sadece siyah saçlı bir züppe bir an Chopin'le dönmeye başladı ve iki ya da üç ustaca hareketle Cole onun yerini aldı ve diğer adamı şömineye doğru tökezleyerek bıraktı.

Onu zahmetsiz bir valsle yönlendirirken bunu şampanyasını bile dökmeden yaptığını kendini beğenmiş bir şekilde not etti. Parmakları onun alışımlı parmaklarını kavrarken hiç irkilmedi. Ona karşı sıcak bir ipek gibiydi ve vücudu büyülü bir rahatlıkla kollarına sığıyordu.

Sanki oraya aitmiş gibi.

Cole ağır ağır yutkundu ve onu o gece herhangi bir erkeğin cesaret edebileceğinden daha fazla kendine çekti.

Gözleri iki geniş ela küreden ibaretti, avizeler sarhoşluğun bulanıklaştırdığı bakışlarda parıldıyordu. "*Majesteleri,*" diye garip bir şekilde sevimli bir ses tonuyla uyardı. "Bunun gerekli olduğunu *pek* sanmıyorum. Lord West... Westcher... Westireton..." Kaşları çatıldı.

"Westershireton," diye yardımcı oldu.

"Her halükarda beni öldürmeye çalışmıyor, sadece *utanıyor.*" Sesi, duyduklarına tam olarak inanmamış gibi onlara bakan sağlarındaki çifte de ulaştı.

Trenwyth gafını zoraki bir kahkahayla örttü.

"Tanrım, ama gülümsediğinde çok yakışıklı oluyorsun," diye nefes aldı. Sonra hıçkırdı.

"Kaç kadeh şampanya içtin?" diye sordu dişlerinin arasından.

Sanki anı başının üzerinde bir yerde süzölüyormuş gibi yukarı baktı ve bu da yanlış adım atmasına neden oldu. Onu kolayca yakaladı ve hamlesini örttü.

"Sadece bir tane," diye geveledi suçlulukla. "Bir tane mi?"

"Sadece bu." Büzülmüş dudakları sert bir azar bekleyen bir çocuğa benzeyene kadar aşağı doğru çekildi. "Gerçi kaç kez yeniden doldurduklarının sayısını unuttum. Lütfen bana ders verme- Ne yapıyorsun?"

Kalabalığın içine doğru aldatıcı bir yavaşlıkla ilerlerken onu takip etmemesini imkânsız kılacak şekilde kavradı. "Herkes ne kadar sarhoş olduğunu anlamadan ve gece mahvolmadan önce seni başka bir yere götürüyorum."

"Sarhoş muyum?" diye sordu. "Şüphesiz."

"Daha önce hiç sarhoş olmadım," dedi bardağına hüzünlü bir bakış atarak. "Şampanyanın tadı cin kadar sert değil. Gerçi baloncukları ayak parmaklarıma kadar hissetmeye başladığımda durmam gerekirdi."

"Seni buradan çıkarana kadar saçma sapan konuşmamaya çalış," diye mırıldandı, bardağı kadının elinden alıp yoldan geçen bir hizmetlinin tepsisine koyarken alaycı bir eğlenceyle mücadele ediyordu.

Balo salonu aşırı kalabalık ve şirketin geri kalanı giderek daha fazla sarhoş olsa da, Cole zaten biraz gösterişli olduklarını ve tam bir gösteriye dönüşme tehlikesiyle karşı karşıya olduklarını biliyordu. Araştıran bakışları Blackwell'i girişteki sütunun yanında, çapraz esintinin ve pahalı bir kadehin tadını çıkarırken buldu. Kurnaz piç Cole'un gözlerindeki soruyu hemen anladı ve neredeyse ayaklarının üzerinde sallanan kontese baktı. Dorian koyu renk başıyla güney duvarındaki kapıya doğru bir işaret yaptı ve sevgili karısının şerefine bir kez daha kadeh kaldırmak üzere topluluğun dikkatini çekmek için öne çıktı.

Cemaatin dikkati bu şekilde dağılmıştı, Cole Imogen'i yarı yönlendirdi, yarı sürükleyerek ilgili kapıdan geçirdi ve karanlık ve ürkütücü derecede boş bir koridora götürdü. Sol koluyla Imogen'i kendine bağlarken, yan tarafına bastırıldığı göğüslerini ya da başının omzuna tatlı tatlı yatışını görmezden gelmeye çalıştı.

"Artık dönmüyoruz," diye iç çekerek onu bilgilendirdi. "Ama diğer her şey hâlâ öyle."

Birkaç kapıyı denedi ve onları kilitli buldu, ta ki bir tanesi kavrayışının altında yol verene kadar. Onu da kendisiyle birlikte içeri sürükleyerek kapıyı kapattı ve iskelet anahtarlı kilidi fırlatarak onları ani bir karanlığa gömdü.

"Olamaz." Kollarında beceriksizce kıvrılırken gölgeler onu sersemliğinden çekip çıkarmış gibiydi.

"Kıpırdamadan dur," diye nazikçe emretti.

"Hayır," diye soluk soluğa bağırды, birçok inatçı çocuğun sert bir dadının kollarında yaptığı gibi onun avuçlarında iki büklüm oldu. "Hayır, bu yanlış. Seninle yalnız *kalamam*. Yapamam."

"Neden olmasın? Sana zarar vermeyeceğimi biliyorsun."

"Anlamıyorsun." Harareti arttı, kollarını iki yana açtı. "Tehlikede olan ben değilim. Ama *sizsiniz*. Burada yalnız kalamayız."

Kadının sözleri üzerine içine bir korku mızrağı saplandı ve onu kolayca etkisiz hale getirerek kollarını iki yanına zincirledi. "Neden, lanet olsun?" diye sordu. "Neden korkuyorsun kadın, *söyle bana*. Birini mi gördün? Tehdit mi edildin?" Korkacak hiçbir şeyi yoktu. Bu gece ona başka kimse dokunmayacaktı. Buna ikisi de güvenebilirdi.

"Korkuyorum... Seni tekrar öpmekten korkuyorum," diye yakındı. "Karanlıkta yalnız kaldığımızda bunu yapmaya devam ediyor gibiyim. Ve sonra sen sinirleniyorsun. Uygunsuz bir şey söyleyecek ya da yapacaksın. Ya da hemen ardından kötü bir şey olacak."

Cole, sert, tanıdık olmayan, tekrarlayan bir ses çıkarırken karnındaki her kasın ona karşı kıvrıldığını hissetti.

"Oh, *lütfe*n gülme," diye yalvardı. "Bu çok... lezzetli hissettiriyor. Huysuz bir zalim olduğunda sana zar zor karşı koyabiliyorum, sen gülerken nasıl bir şansım olabilir ki?"

Kahkahayı tanıyamamıştı. Bunu deneyimlemeyeli çok uzun zaman olmuştu.

Lezzetli. Kesinlikle buna hakkı vardı. Bu anla ilgili her şey birdenbire epiküryen bir havaya büründü. Kapalı oda bir yaz gecesinin baş döndürücü nefesiyle sıcacıktı. Elinin altındaki çıplak kollarının kremi hazzı. Etrafında çiçek açan kızın kokusu, sıcak ve çiçeksi. Birdenbire Cennet Bahçesi'ndeki Âdem'e dönüştü; reddedilemeyecek kadar olgun ve baştan çıkarıcı bir meyveyle, ayartmayla karşı karşıyaydı. Onu tatmamalıydı. Bu şekilde değil, akli şampanyaya aitken ve vücudu ona aitken.

Gözleri karanlığa alıştığında, bir tür çalışma odasında olduklarını fark etti; mobilyalar iri, sağlam ve kesinlikle erkeksiydi. Perdeler açık bırakılmıştı, berrak gece odanın koyu mavisini gümüşü bir aytaşı rengine büründürüyordu.

"Sinirlenmeyeceğim," diye yatıştırdı ve tutuşunun emir vermekten çok kucaklamaya dönüştü. "Ve kötü bir şey olmasına izin vermeyeceğim."

Onun kollarında dondu kaldı. "Peki ya öpüşme?" diye sordu kuşkuyla.

Karanlıkta gülümsemesini gizleyen Cole, başını bırakıp onunkinin yanına yerleşti, saçlarına sokuldu, kokusundan ve altındaki tenin yumuşaklığından keyif aldı.

"Öpüşme konusunda herhangi bir söz veremem."

YIRMI BİRİNCİ BÖLÜM

Gece o ana kadar Cole için bir düşmandı. Gölgelelerin belirlediği ve hatırlanan dehşetin gizlendiği bir zaman ve yer. Hangisinin daha kötü olduğunu tam olarak söyleyemiyordu. Uyurken gördüğü kâbuslar...

Ya da uyanık.

Geçmişte, karanlığın her içgüdüsünü keskinleştirmesinden, diğer duyularını artırmasından, sesleri yoğunlaştırmasından, kokuların altını çizmesinden ve teninin hassasiyetini artırmasından nefret ederdi.

Ama şimdi... ses, Imogen'in ona doğru dönerken aldığı umutsuz nefeslerin tatlı aksırtısıyken. Koku, boynuna ve çenesine değen sıcak nefesteki şampanya ve çilek kokusuyken. Duygu, ipekle kaplı elinin ensesindeki kısa buklelere dolanması ve vücudunun her yerindeki tüyleri titreşimli bir farkındalığa yükseltmesiyse... karanlığı pek de umursadığını söyleyemezdi.

Sadece onun yüzünü görmek istiyordu. Gözlerindeki arzuyu okumak için.

Her iki elini de onun beline yerleştirdi ve protezinin menteşelerinin hareketle birlikte çıkardığı hafif tıkırtı ve gıcırtiları fark etti.

"Uygunsuz bir şey söylemeyeceğinize ya da yapmayacağınıza dair söz vermediniz," diye sordu.

"Sanırım ikimiz de çok uygunsuz bir şey yapmak üzere olduğumu biliyoruz."

Tahrik olan, alevlenen Cole onu kendine doğru çekerek vücuduna oturttu. Vücudu onunkiyle birleşti, yumuşak şekli bir kum saatini andırıyordu. Dudaklarını indirerek çıplak omzunda oynaştı ve boynunun tüylü derisini avladı.

Dudakları onun dudaklarını bulduğunda, onur ve kontrolün tüm görünüşünün alçak Londra bulutlarının ardındaki yıldızlar gibi kaybolacağını biliyordu. Onun kollarında uysal ve istekli olduğu bu anı uzatmak istiyordu. Aralarında neredeyse masum bir dürüstlük filizlenmişti. Evet, bu anı sonsuza dek saklamak, rulo yapıp ay ışığından yapılmış kurdelelere sarmak ve daha önce konuştukları o yerde saklamak istiyordu. Sadece kendisinin ziyaret edebileceği, derinlerdeki o gizli yerde.

Ama şimdi onu da orada tutabileceğini düşünüyordu.

Adam boğazının hassas çukurunu bulduğunda kadının ağzından yersiz bir ses kaçtı. Parmakları adamın kafa derisini yoğurdu ve kadın adama doğru daha ağır bir şekilde eğildi. "Fikrimi değiştirdim," dedi kararsızca. "Artık beni öpebilirsin."

Dudakları adamın şakağını buldu, beceriksizce adamın ağzını aradı ama adam onu reddetti.

"Ne kadar vefasızsınız, Leydi Anstruther," diye alay etti alçak sesle ve yumuşak bir şekilde kulağına doğru.

"Sizi temin ederim, öyle bir şey yapmayacağım," diye söz verdi. "Sadece, eğer dudaklarım meşgul değilse, söylememem gereken bir şey söyleyebilirim."

Tanrım, onun dudaklarını işgal etmek istiyordu. Onu şok edecek şekilde. Onu üzecek ve endişelendirecek şekilde. Tanrım, keşke...

O anın hassasiyetini tehdit eden müstehcen canavarı bastırmak yerine, şu anda yumuşak bir okşamayla çenesini şekillendiren avucunun ısıttığı saten eldivene odaklandı.

"Bana her şeyi anlatabilirsin," dedi hoyratça, başını çevirip şefkat isteyen bir kurt gibi avucuna sokuldu. Dişlerini kullanarak avucunun kenarındaki küçük dikişi yakaladı.

en uzun parmağının ucunu çekip gevşetti. Eldiven elinden kurtulmadan önce bunu dört parmağa yaptı.

Cole eldivenlerini cebine sokuşturdu ve onun eldivenlerinden bir koleksiyon oluşturmaya başladığını düşündü. "Sende neyi sevdiğimi biliyor musun?" diye sordu, eli omurgasına doğru ilerlerken belinin girintisini haritaladı. Elinin altında tespit ettiği küçük kas titremeleri onu heyecanlandırdı. "Hissettiklerini saklayamaman. Duyguların karanlıkta bile senden yayılıyor. Oldukça bulaşıcı, biliyorsun." Dudaklarının arasında yumuşak bir lob yakaladı ve dişleriyle dürttü.

Nefes nefese kalışı bir iniltiye dönüştü. "Ne sakladığımı bilmiyorsun," diye nefes nefese kaldı. "Asla bilemezsin."

"Neden?" Kulağının arkasında tuz ve yumuşaklık tadı veren çukuru yaladı.

"Çünkü," diye nefes aldı neredeyse belli belirsiz. Sonra elleri göğsüne doğru kalktı ve kanlı bir akrobat gibi kollarında geriye doğru bükülene kadar onu itti.

Sesi güçlendi, çaresizlik boğuk arzusun üzerine çıktı. "Çünkü bazen, insan çok uzun süre çok fazla sır sakladığında, onlara bağımlı hale gelir. Birinin hayatı ifşanın ardından çözülebilir."

"Söyle bana," diye yalvararak ona daha sıkı sarıldı. "Bana neyden korktuğunu söyle. Bana sırlarını anlat ve ben de her şeyi bir arada tutayım."

"Zorunda mıyım?" diye sordu ağlamaklı bir sesle, ona karşı eriyerek, dudakları çenesinin boynuyla birleştiği yere sürtünerek. "Sen geri döndüğüne ve ben eskiden olduğum kişi değil de şimdi olduğum kişi olduğuma göre geçmişin bu kadar önemli olması şart mı?"

Hiçbir anlam ifade etmiyordu ama bunun bir önemi yoktu. Ağız Cole'un çene çizgisinde nemli bir iz bırakmış ve yanağından dudaklarına doğru tehlikeli bir rota çiziyordu. Cole, onun ağzının kışkırtıcı kayışını dikkat dağıtmak için kullandığını hissediyordu.

İşe yaramadıysa güzel derisine lanet olsun.

Başını çevirip kızın arayış içindeki ağzına sahip olurken canavarı aynı anda hem mırıldandı hem de hırladı. Dilleri ıslak ipek ve ham, karmaşık olmayan bir arzunun dansında birbirlerine doğru kaydı.

Cole, böyle kaldığı sürece sırlarını saklayabileceğine karar verdi, ona karşı yumuşak ve istekli, ikisi dışında tüm dünya yok olana kadar onun bilenmiş duyularını eziyordu. Oda soldu ve ay bile bir şimşegin tüm sıcak, beyaz ateşiyle onun içinde kıvılcımlanan arzunun parıltısı karşısında donuk görünüyordu. Evren eğildi, büzüldü ve tekrar genişledi, onları sadece tanıdık olmayan yıldızların küçük patlamalarıyla aydınlanan sonsuz bir gök kubbede asılı bıraktı.

Ellerini çenesinin iki yanına koydu, bir avucu çıplak ve sıcaktı, diğeri hâlâ eldivenliydi. Cole onun tadına baktı, onu yuttu ve yine de nazik tutuşu onu tamamen esir aldı. Elleri Cole'un boynundan aşağı kaydı, göğsünün kabarıklıklarını düzeltmeden önce her yerde tüyleri diken diken etti ve takım elbisesinin yakalarını sıkıştırdı.

Ciğerleri avuçlarının altında zorlanırken içinden sessiz bir küfür kaçtı. Şehvet ve ateşin ürpertisi omurgasında bir aşağı bir yukarı dolaşıyor, parmaklarının uçlarına heyecan ve şoklar gönderiyor ve sinir uçları boyunca kavuruyordu, ta ki kısa sürede kıyafetlerinden kurtulmazsa bir cehennem patlayacakmış gibi hissedene kadar.

Kadın geri çekildi ve adam neredeyse buna izin vermeyecekti. Yanağını onunkine bastırırken, tenlerinin arasında küçük bir nem kırıntısının kaydığını, yakınlıklarından dolayı bir gözyaşının lekelendiğini hissetti. "Eğer izin verseydin sana aşık olurum."

Kızın acı dolu fısıltısı ayaklarının altındaki zeminin temellerini sarstı. Artık fantastik bir gece yarısı gökyüzünde asılı değillerdi, sert ve sarsılmaz yeryüzüne çarptılar, nihai unutuluşa doğru sonsuz bir yörüngede döndüler ve döndüler.

O buradaydı, onun kollarındaydı. Tam olarak hatırlayamadığı bir anıya hapsolmuş ya da geçmişten inşa edilmiş bir kaidenin üzerinde durmuyordu. *Buradaydı*. Ona nazik, dürüst kalbini sunuyordu.

Cole'un ağız açık kaldı, uçurumun kenarındaki bir dalgıç gibi dudaklarının sınırında bir cevap belirdi.

Ama eli aşağıya doğru inip pantolonunun önündeki aletin kabarmış şeklini test ettiğinde, ikisinin de ne söylemek üzere olduğunu asla bilemeyecekleri ortaya çıktı.

O tek okşayışla, adamın son kontrolünü de ortadan kaldırmış ve insanlığını altlarındaki yemyeşil halıların üzerindeki ay ışığının parçalanmış kırıntılarına bırakmıştı. Canavarı yüzeye doğru kükredi, onu kabaca öpmeden önce göğsünden alçak bir ses çıktı ve onu kendine doğru kaldırmak için uzandı.

Cole ikisini de geriye doğru yürüttü, ta ki sağlam bir şey kızın ağırlığını ondan alana kadar. Bir masa. Mükemmeldi. Cole onu masaya sıkıştırdı, dili kızın ağzının içindeki sıcak ipeğe doğru yayıldı, ta ki kızın bacakları onun ilerleyişine yer açmak için ayrılana kadar.

Sanki hala düşebilecekmiş gibi ona sarıldı, etekleri Şaşırtıcı derecede güçlü kalçalarıyla onu kavrayıp hem kolları hem de bacaklarıyla sarmaladı.

Birdenbire yeterli gelmedi. Etine karşı ete ihtiyacı vardı. Sıcak bir ten ve ıslak bir arzu. Ritmik hareketlere ve onun için parçalanırken kıvrak kaslarının gerilmesini izlemeye ihtiyacı vardı.

Kadının eteklerini avuçlayıp dizlerinin üzerine çekmeden önce eldivenlerinden bir şekilde kurtuldu. Sol kolunu, onu kendisine doğru sabitlemek ve yapmak üzere olduğu şeyin ardından onu sabit tutmak için kullandı. Sağ eli, ipek çorabının şeritlerinin üzerindeki saten tene rastlayana kadar kalçasını yukarı doğru sürükledi.

Nefes nefese kaldı ve kıvrandı, adam kalçalarının içindeki sonsuz pürüzsüzlükteki teni okşarken sırtındaki kasları yoğurdu. Yukarılara tırmandıkça daha da ısınan ten, arkasında ona ahlaksız bir davetiye çıkaran sıcaklığın titreştiği donunun yarığına ulaşana kadar.

Kendini hem kötü hem de hoş karşılanmış hissedenden Cole parmaklarını açık dikişlerin arasından kaydırdı ve onun mahrem sıcaklığını koruyan yumuşak tüy parçasını buldu. Hem kışkırtılmış hem de alçakgönüllü bir şekilde nemli tümseği avuçladı.

Nefesi ciğerlerini büyük bir vızıltıyla terk etti, kalçalarını öne doğru yuvarlayıp o güzel sırtını tam da onun istediği gibi kavislendirirken duyularını şampanya ve seksle doldurdu.

Dudaklarının yumuşaklığına karşı kuşkusuz sert ve kaba olan alçak, hayvani övgülerle onun ağzına karşı acil şeyler mırıldandı.

Ama eli. Eli, kadının seksini gizleyen dolgun yaprakları aralayıp parmağını orada bulduğu arzuya doyururken nazik kaldı.

Birlikte verdikleri nefes umutsuz, gırtlaktan gelen bir yakarıştı. Cole onun üzerine daha da eğildi, parmakları kayarak göbeğinin yumuşak kıvrımlarını okşadığında başı omuzlarının üzerinde geriye yuvarlanırken açığa çıkardığı boğazına açlıkla yapıştı. Narin tenin tadını çıkarıyordu. Kalçaları onun alaycı hareketlerine karşı denenmemiş ama açık bir taleple yuvarlanmaya başlayana kadar onunla oynadı ve parmağının ustaca hareketlerini yalvaran küçük nefeslerle takip etti.

Kızın narin boğazına bir gülümseme kondurarak, nemli parmak ucuyla kızın cinsel organının küçük, zonklayan incisini sıyırdı. Bir kez. İki kez. Onun titreyen tepkisinden zevk alıyordu. Küçük yumrukları giysilerine düğümlemiş, sanki onları bedeninden ayırmak istercesine çekiştiriyordu.

Adını haykırdı, ona yaklaşmak için kıvranıyordu. Onu işkencesinden kurtarması için bedeniyle yalvarıyordu. Merhamet ederek, en uzun parmağıyla narin dikişi ayırdı, vücudunun onun için ağladığı yumuşak, sıkı yeri buldu ve aynı anda başparmağını his ve ihtiyacın zonklayan yumrusuna dayadı.

Adam boğumuna kadar içine girdiğinde, vücudu onu sıkı küçük titremelerle içine çekerken alçak bir hıçkırık kaçtı. Hayretler içindeydi.

Bu kadar küçük, bu kadar dar bir yerin, insanın uzunluğunu ve çevresini içine alacak şekilde esneyebileceğini düşündü.

Parmağını kadının içinde hareket ettirerek sadece bir kadının çekirdeğinde bulunan o eşsiz ipeği test etti. Parmağının bir boğumunu hafifçe kıvrırken aynı anda başparmağıyla kadının zonklayan klitorisini yumuşattı. Adam yumuşak, yavaş bir ritim bulduğunda kadın sarsıldı ve seğirdi, nefes alışları titreyen iç çekişlerle noktalanın sert küçük pantolonlarla geliyordu. Vücudu onun etrafında kenetlendi, zevk sesleriyle birlikte yoğunlaşan tatlı, kadife spazmlarla üzerine kapandı.

"Cole?" diye inledi, kalçaları masanın üzerinde sallanırken, aniden ona karşı gerildi, neredeyse yumuşak, sallanan hareketlerle elini sürüyordu.

"Buradayım," diye yatıştırarak ağzını tekrar onunkine götürdü. "Buradayım, tatlım."

"Yapma. İzin verme. Beni. Gitmeme izin verme," diye yalvardı adamın elinin hareketlerine uyarak.

"Asla," diye yemin etti, kadın onu pençeleyip çekerken. Samimi bedeni güzel, güçlü nabızlarla etrafını sarıyordu.

Parmaklarını ıslak salıverme titremeleriyle ıslatırken, onun kendinden geçmiş seslerini ağzıyla yuttu. Kadının zevki onu hem kızdırıyor hem de dehşete düşürüyordu. Hiç bitip bitmeyeceğini merak edene kadar devam etti. Ta ki asla bitmesini istemediğinden emin olana kadar. Bu kadın, bu muhteşem hazine... katlandığı her acı anına karşılık ona saatlerce zevk vermek istiyordu.

Bunun bir ömür sürebileceğini fark etti.

Gerçekten de bu hayatı ona sunmayı düşünüyor muydu?

Çılgınlığı geçtiğinde dudaklarını onunkilerden ayırdı, nemli küçük nefesler halinde nefesini geri kazanırken yüzünü bir kelebeğinki kadar yumuşak, minnettar öpücöklere boğdu.

Cole elini ondan çekti, dudakları diğer her şeyi olduğu gibi göz kapaklarını da sıyrırken gözlerini sıkıca kapattı. Vücudundaki her kas, bir şeylerin kopmasından korkana kadar diğerlerine karşı sıkıca çekildi. Ona ihtiyacı vardı. Ona ihtiyacı vardı.

onun *içinde* olmak. Yumuşak, sıkı kanalının onu karşılayacak kadar ıslak olduğunu biliyordu. Onun sunduğu sıcaklığın içine girebileceğini ve kadının onu vücuduna çekeceğini biliyordu.

Ama hareket etmedi. Cesaret edemedi.

Kadın sarhoştı... ve adam tam bir beyefendiydi.

Allah belasını versin.

Cole ağzını kızın kulağının yanındaki saçlara bastırdı ve tahrikinin ölmesini diledi. Canavarının geri çekilmesini diledi. Kendisine onu şimdi almanın yanlış olacağını hatırlattı. Olurdu ...

"Seni özledim," diye itiraf etti tatlı sesi şakağına karşı. "Seni çok özledim. Buna hakkım olduğunu düşünmedim ama özledim. Her zaman seni düşündüm. Senin için endişelendim."

O anda kalbi yumuşacık bir su birikintisine dönüştü. Birbirlerini görmeyeli sadece günler olmuştu.

Ve o da onu özlemişti.

Kelimeleri toparlayamayınca, onu ipek ve seksten oluşan sıcak bir bohçayla kendine doğru çekti ve sadece ona sarıldı. Kalbi onunkine karşı, birlikte atıyordu. Biraz sallandılar, kadın durgun bir şefkatle, erkek ise artan, ritmik bir ihtiyaçla.

Bacakları ona doğru daha da gerildi, kalçaları daha da yaklaştı. "Cole," diye fısıldadı. "Seni istiyorum-"

Kapının sertçe çalınması, Cole'un eteklerini bacaklarının üzerinden geri atmasına yetecek kadar onları ayırdı.

"İçeri gel," dedi nefes nefese, sanki gerçekten kastetmediği otomatik bir yanıtı tekrarlıyormuş gibi.

Biri kapının mandalını test ederken Cole elini kızın ağzına kapatma isteğiyle savaştı.

"Leydi Anstruther?" diye seslendi kadınsı bir ses. "Imogen, içeride misin? İyi misiniz?"

"Oh, bu Millie." Dengesiz bacakları üzerinde masadan kayan Imogen, kapıya doğru sarhoşça bir hamle yaptı. "Geliyorum!" diye şarkı söyledi.

Cole onu belinden yakaladı. "Oraya kesinlikle bu şekilde gidemezsin," diye kızın kulağına karşı homurdandı. "Saçın ve kıyafetlerin berbat durumda ve itibarın mahvolacak. Kurtul onlardan."

Seslenmeden önce ona doğru biraz sarktı. "Senden kurtulmamı yoksa mahvolacağımı söylüyor!"

"Ben öyle demedim-"

Kapının tıkırtısı daha acil bir hal aldı. "Bunu kim söyledi?" diye sordu ayrı bir kadın sesi. Cole bu sesi Leydi Northwalk'un ki olarak tanıdığını düşündü. "Imogen, içeride yanında kim var? Yaralandın mı?"

Imogen, bu bilgi kendisinden başka kimseyi şaşırtmamış gibi, "Neredeyse hiçbir şey hissetmiyorum," diye cevap verdi. "Beni ısırduğında canım bile acımadı."

"*Lanet olsun.*" Cole bu kez gerçekten de elini kızın ağzına kapatırken küfrederek homurdandı. "Endişelenmeyin Leydi Northwalk, sadece biraz fazla içti-"

"Isırdı seni! Kim ısırıldı seni? Oradaki Trenwyth mi?" Kilit iki bayan çılgınca kapıyı açmaya çalışırken bu kez çok zorlanmıştı. "Hemen kapıyı açın!"

"Sadece... bize biraz zaman ver," diye homurdandı Cole. Düşüncelerini toparlaması ve ağrıyan ereksiyonunun yatışmasını istemesi gerekiyordu. Kollarında kıvranan minx ona en ufak bir yardımda bulunmuyordu. "Kıpırdama, lanet olası," diye emretti kulağına karşı.

Kapı kumral saçlı bir devin ağırlığı altında patlayarak açılmadan bir nefes önce erkeksi bir uyarı duyuldu.

Cole bir an için elini Imogen'in ağzının üzerinde tutmanın mı yoksa çekmenin mi daha fazla zarar vereceğini tartıştı. Sonunda ikincisinde karar kıldı, ancak Imogen'in belindeki tutuşunu bırakmadı.

"Bay Argent," diye karşıladı Imogen, sanki salonuna hoş gelen bir misafiri kabul ediyormuş gibi. "Burada ne işiniz var?"

Argent'in küçük siyah saçlı karısı, volkanik cam renginde hançerler sallayarak arkasından içeri daldı.

ilgili Lady Northwalk.

"Görünüşe bakılırsa, biz sizin namusunuzu koruyoruz," diye tersledi aktris.

"Benim erdemim senin korumanın ötesinde," dedi Imogen hüzünlü bir iç çekişle. "Zaten onda var."

Argent ona döndü, kutup gözleri ölümcül bir öfkeyle parlıyordu.

"O kadar uzağa gidemedik." Trenwyth elini kaldırdı, ama yüksek yakasının altından suçlu bir sıcaklık süzülüyordu. "Biz sadece... öpüştük." Bu ona bile yalan gibi gelmişti.

"Bir akşamda bundan *çok daha fazlasını* yaptığımız kesin," diye itiraf etti Imogen kederli bir kıkırdamayla.

Elini kızın ağzında tutmalıydı, diye düşündü biraz da pişmanlıkla.

"Yazıklar olsun size, Majesteleri." Leydi Northwalk öfkeli iki Argenti atlatarak yaklaştı. "Onu korumanız gerekiyordu."

"Öyleydim," Cole Imogen'i kavrayışını sıkılaştırırken melek gibi

Farah ona doğru uzandı. "*Yapıyorum*. Ona bir bak; dışarı çıkacak durumda değil-"

Argent bir adım daha yaklaştı. "Paragöz, kendini beğenmiş bir sik kafalı tarafından baştan çıkarılacak durumda değil. Şimdi onu teslim et ve hak ettiğin dayayı yemeye hazırlan."

"Zahmet etmeyin. Zamparalık için gayet iyi durumdayım," diye itiraz etti Imogen giderek artan bir ses tonuyla. "Aslında kendimi oldukça dinç hissediyorum."

Cole'un boğazından saçma bir kahkaha balonu çıktı ve anında pişman oldu. Karşı konulmaz olduğu kadar sevimli de değildi.

"Şampanyaya birkaç saat verin," diye uyardı Millie, kaşlarını çatarak bilmiş bir sempatiyle. "Tam tersini hissedeceksin."

Cole bir dayayı hak ettiğini kabul etmek zorundaydı. Argent'ın ona bir tane vermesine izin vereceğinden değil. İkiyüzlü piç kurusu, koruma ile dayak arasındaki çizgiden bahseden biriydi.

ve zorlama. Cole'a, karısı olacak kadını neredeyse nasıl kaçırdığını anlatmıştı.

"Başmüfettiş, ne zaman ortaya çıktınız?" Imogen, parçalanmış kapı aralığının çerçevelediği sarı saçlı adama doğru eğildi, gece kıyafeti kadar şaşkın bir şüphe de vardı üzerinde.

"Tam zamanında, sanırım," dedi her zamanki ölçülü kontrolüyle. "Burada neler oluyor?"

"Endişelenmeyin, kimse ölmedi," diye Imogen onu ciddiylettiler.

"Yine de," diye ekledi Argent, parmağını Trenwyth'e doğru uzatarak tartışmanın bu noktasına geri dönecekleri konusunda onu sözsüz bir şekilde uyardı.

Cole onun bakışlarına kendi meydan okuyan bakışlarıyla karşılık verdi, kanındaki ateş tahrikten saldırganlığa dönüştü. "Leydi Anstruther'ı eve götürüyorum," diye bilgilendirdi onları.

"Böylece başladığın işi bitirebilecek misin?" Millie tükürdü. "Pek olası değil."

"Böylece onu yatağına yatırabilirim," diye açıkladı sıkılmayan dişlerinin arasından ve Farah Blackwell'in telaşlı ifadesini görünce düzeltti. "*Tek başına.*"

Morley öne doğru bir adım attı, Farah'la herhangi bir temastan, hatta eteklerinin sürtünmesinden bile kaçınmaya çok dikkat etti. "Aslında, Majesteleri, sizinle konuşmak istiyordum."

"Bekleyemez mi?" Cole sesindeki sabırsızlığı saklamak için çok az şey yaptı.

"Bu şey hakkında..." Başmüfettiş kollarındaki kadına gizlice bir bakış attı. "Daha önce konuştuğumuz St. James's Caddesi'ndeki olayla ilgili."

Cole'un kolları, kurnaz müfettişin dikkatle kapalı yüz hatlarını incelerken neredeyse gevşeyince Imogen biraz öne doğru sıçradı.

Morley Ginny'yi bulmuş muydu?

Cole fırtınalı bir deniz gibi kabarıp alçalan binlerce duyguyla savaştı. Umut etmeye cesareti var mıydı? Bilmek istiyor muydu? Bir kadına -bir anıya- sarılmalı mıydı?

kollarındaki bayana yaptığı kadar sıkı mı? Aynı derecede güçlü duygular beslediği birine. Aynı hararetle arzuladığı biri.

İkisi hakkında da neredeyse hiçbir şey bilmiyordu.

Cole isteksizce Imogen'i Farah Blackwell'in bekleyen kollarına bırakırken, Millie diğer tarafını sabitlemek için öne atıldı.

"Sabah seni kontrol etmeye geleceğim," diye mırıldandı alnından öperken saçlarına. Konuşacakları çok şey vardı.

Morley ne açıklarsa açıklasın, ona sunacak bir şeyi vardı.

Artık gözleri sarhoşluğun verdiği uyuşuklukla kırpışıyordu ama öpücükle şişmiş dudaklarına hülyalı bir gülümseme değmişti. "İyi geceler, *Majesteleri*," diye mırıldandı, baygın dili onun unvanının kulağa daha çok *Grashe'niz gibi gelmesine neden oluyordu*.

Omzunun üzerinden son bir uyarı bakışıyla, Argent hantal bir nöbetçi gibi kadınları salona kadar takip etti. Cole onların yanında güvende olacağını biliyordu ama yine de onu gözünün önünden ayırmaya hazır değildi.

Morley'e bakarken, başmüfettişin keskin mavi gözlerinin Imogen'in kütüphaneden çıkışını takip ederken yumuşadığını fark etti; Cole'un sahiplenici bir öfkeyle kabarmasına neden olan nazik bir duyguyla dokunmuştu.

"Seni suçladıkları şey doğru mu, Trenwyth?" Müfettiş gözlerini Imogen'den ayırıp Cole'a ölü bir güveye saplanan raptiye kadar rahatsız edici bir bakış fırlattı. "Ondan faydalandınız mı?"

Cole bininci kezmiş gibi görünen bir şekilde "*Hayır*," diye reddetti. "Öpüştük ve biraz oynadık ama bunu ayıkken de defalarca yaptık, doğrusunu söylemek gerekirse bu sizi ilgilendirmez." Cole kararsız bir elini saçlarının arasında gezdirdi, kendisini suçladıkları gibi hissetmeye başlamıştı. "Hem ona karşı neden bu kadar korumacısın?" diye sordu kuşkuyla. "O senin için ne ifade ediyor?"

Morley'nin yüz ifadesindeki bir şey hafifçe titreyerek Cole'un dikkatini çekti. "Bana birini hatırlatıyor... bir zamanlar çok sevdiğim birini. Senin gibi adamlar tarafından kötü kullanılmış birini."

"Ne demek benim gibi adamlar?"

"Asiller. Askerler. Yırtıcılar. Çaresiz durumdaki güzel ve masum bir kadını avlayabilecek herkes."

"Ben bir avcı değilim Morley." Cole'un sesi ölümcül derecede yumuşaklaştı.

"Evet, öylesin."

"O türden değil. Söz konusu o olduğunda değil."

Morley'in gözleri kısıldı, onu tıpkı iğne kullanan bir lepidopteristin bardağının altındaki örneği incelediği gibi inceliyordu.

"Leydi Anstruther tam da buraya tartışmaya geldiğim kişi." Cole gözlerini kırıştırdı, keşke elinde bir içki olsaydı diye düşündü. "Buraya Aziz Kedicikler'i tartışmak için geldiğinizi söylediğinizi sanıyordum."

James's Street."

Morley koridordan sızan ışığı kullanarak önce bir çekmeceyi, sonra da bir diğerini açtı ve gaz lambasını yakmak için kibrit buldu. Bunu yaptıktan sonra masaya yaslandı ve kollarını kavuşturarak rahat bir duruşa geçti. "Sizinle daha önce konuştuğumuz cinayetler arasındaki bağlantıyı tespit etmek biraz zamanımı aldı, ama *onu* bulduğumdan nispeten eminim... daha doğrusu *onu* bulduğumdan."

Cole da benzer bir duruş sergiledi, kaşları şaşkın bir kızgınlıkla çatıldı. "Bu cinayetlerin Leydi Anstruther ile bağlantılı olduğunu mu söylüyorsunuz?"

"Korkarım öyle." Morley başını salladı.

Cole'un zaten tahrik ve öfkeyle hızlanmış olan kalbi, bu yeni bilgi karşısında bir katır gücüyle göğsünü tekmeledi. "Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Kurbanlardan ikisinin onunla tanıştığını fark ettiğimde, diğer bağlantıları bulmak kolay oldu."

izini sürmek. Leydi Broadmore, bildiğiniz gibi bahçesinde bulundu. Bir de Molly Crane vardı, kontes olmadan önce onunla birlikte St. Margaret's'ta çalışan hemşire. Bu konuyu takip ederek Leydi Anstruther'ın Imogen Pritchard olarak geçmişini araştırdım."

Morley durakladı ve vermek üzere olduğu bilgiyi gerçekten almak isteyip istemediğini anlamak istercesine Cole'a baktı.

"Ve?" Cole sabırsızca bastırdı.

"Profile uyan birkaç kurban daha buldum. Yani görünüş, yaş, kilo ve renk bakımından Leydi Anstruther'a benziyorlar. Kronolojik olarak geriye doğru gidersek, altı ay kadar önce hem sizden hem de Anstruthher'lardan bir blok ötede yaşayan evde kalmış bir kız olan Bayan Jane Raleigh'i buldum. Ailesi onun bir sevgiliyle kaçtığını düşünmüş ama benim izlenimime göre öldürülmüş. Yanında ne parası ne de eşyası vardı ve bahçesinde boğuşma izleri buldum.

"Siz hastanede geçirdiğiniz çileden sonra iyileşirken, Anstruther Kontu evlilik ruhsatı alırken Bayan Pritchard ve ailesi bir ay boyunca Londra'nın merkezinde, adliye sarayına yakın bir yere yerleştirildi. O ay boyunca, Ann Keaton adında genç ve güzel bir dadı, dairelerinden sadece üç kapı ötede boğulmuş ve saldırıya uğramış olarak bulundu. Bundan önce Imogen Pritchard, ailesini Wapping High Street yakınlarındaki oldukça kasvetli odalarda tutmaya çalışmıştı. Onun apartmanında çalışan Rose Tarlly de Leydi Broadmore, Bayan Crane, Bayan Keaton ve Bayan Raleigh ile aynı kaderi paylaşmıştı. Şüphesiz ki şablonu görüyorsunuz."

"Biliyorum." Cole başını salladı ve sıkıntılı bir nefes verdi. "Benim göremediğim şey, Çıplak Kedici'le ya da Ginny'yle bir bağlantı olduğu."

"Ben de tam ona geliyordum," diye mırıldandı Morley, rahatsız bir şekilde kıpırdanarak. "Bağlantının güçlü olduğunu söyleyemem ama

Size ilk kurbandan bahsetmiştim, Bayan Flora Latimer, tıpkı diğerleri gibi öldürüldü."

"Evet, notunuzda bundan bahsetmişsiniz."

"Pritchard'ların eski komşularından öğrendiğime göre, evin reisi Bay Pritchard, Bare Kitten'ın sürekli patronuymuş. Hatta eski sahibi Ezio del Toro'ya önemli miktarda borcu varmış."

Bunun üzerine Cole kendini masadan uzaklaştırarak kollarını iki yanına indirdi. "Leydi Anstruther'ın babası Pritchard'ın Ginny'yle bir ilgisi var mıydı? Şimdi nerede o?"

"Ayrıca ölü," dedi Morley. "İşte bu noktada bağlantı oldukça muğlak bir hal alıyor. Pritchard, Bayan Latimer ya da diğerlerinden çok önce öldü ve bildiğim kadarıyla ailenin geri kalanının Bare Kitten ile başka bir ilişkisi olmadı."

"Bu bilgiyi nereden aldınız?"

"Söz konusu kuruluşun şu anki sahibi Bay Jeremy Carson. Bana zaman çizelgesini açıkladı ve her şey kontrol edildi. Leydi Anstruther'ın babası, Ginny orada çalışmaya başlamadan önce ölmüş. Yani, dediğim gibi, bağlantı belirsiz görünüyor, eğer varsa bile."

Cole tedirgin bir şekilde odada volta atarken, bir şey içindeki o yeri, kafasındaki kilitli kapıyı tırmalıyordu. Bir anı. Bir bağlantı. Büyük bir şey. Yeni bir şey ...

"Bekle." Adımının ortasında dondu ve Morley'le yüzleşmek için döndü. "Bare Kitten'ın sahibinin adı ne demiştin?"

"Bay Carson," diye cevap verdi Morley.

"Hayır." Cole vahşi bir hareket yaparak müfettişe doğru ilerledi. "Hayır, hayır, hayır," dedi göğsündeki çılgınca vuruşla eş zamanlı olarak hızlı bir vuruşla. "İlk adı Jeremy mi demiştiniz?"

Morley ona biraz tereddütle bakarak yavaşça, "Evet," diye cevap verdi. "Ama adamla konuştuğunuzu kendiniz söylediniz."

"Ben de öyle," diye onayladı Cole. "Ama bana ilk adını hiç vermedi."

"Korkarım anlamıyorum." Morley beyaz kravatını ve yüksek yakasını çekti. "Adamın ilk adının bu davayla ne ilgisi var?"

"Her şeyin bununla ilgisi var." Cole artık hareketsiz duramazdı, artık bu evde, bu odada kalamazdı. Harekete geçmesi gerekiyordu. Bu gizemi sonuna kadar takip etmesi gerekiyordu ve bunun nerede olacağına dair iyi bir fikri vardı. "Leydi Broadmore'un öldürüldüğü gecenin başlarında Leydi Anstruther'ın bahçesindeyken, karanlıkta beni başka biriyle karıştırdı. Bana onun adıyla seslendi, *ilk adıyla*."

"Ah?" Morley'in hafif kaşları alnında yukarı doğru kalktı. "Ve o isim..."

Cole, zeki dedektifin zaten bildiğine dair belirgin bir fikre sahipti, ancak sözlü onay istiyordu ve bu yüzden bağırsağına batan dev bir korku taşının tüm ağırlığıyla ona verdi.

"Bana *Jeremy* dedi."

BÖLÜM YIRMI İKİ

Cole casusluk yaptığı dönemden bir şey öğrendiyse, o da buydu: Bir sır *her zaman* keşfedilmek ister.

Imogen'in bahçesinde yüzünü gökyüzüne kaldırarak ne kadar durduğunu bilmiyordu. Argent ve Millie'nin onu yatağa yatırmalarına ve bir süre nöbet tutmalarına yetecek kadar uzun bir süre. Kendi evlerine dönmeden önce onların O'Mara ve Rathbone'a danışmalarını dinledi.

Devriyelerinden kaçtı, düşüncelerinin bir plan gibi bir araya gelmesini bekledi ve sonra yıldızların yerleşimi kadar rastgele bir şekilde evrene dağıldı.

Serin bir yaz esintisinin saçlarını okşamasına izin verirken derin, merkezleyici nefesler aldı ve insanların her zaman gece gökyüzünde bir anlam bulmaya çalışmasını ne kadar tuhaf bulduğunu düşündü. Gök cisimlerinin konumlarını birleştirmek ve onları istedikleri şeye, yıldızlara baktıklarında bulmaları *gereken* şeye dönüştürmek. Düşmüş bir kahraman. Tasvir edici bir yaratık. Çoğu durumda, bir tanrı ya da tanrıça.

Cole takımyıldızları biliyordu. Dünyanın çeşitli yerlerinden birçoğunu sayabilir ve tanımlayabilirdi. Ama gerçekte, astronomların ve filozofların bulduklarını asla bulamamıştı. Avcı Orion'u bir avuç kansız yıldızın içinde asla tam olarak tanımlayamamış, İkizler'in ikiz kuşaklarında Castor ya da Pollux'u görememişti. Onlar birer insandı, en iyi ihtimalle efsaneydi. Belki de sadece eski ozanlar tarafından yaratılmış efsanelerdi. Çizgiler değil

İlkçağ teologları tarafından çizilmiş, ebedi öte dünyada ölümsüzleştirilmiş. Eğer bu efsanevi insanlar yaşamışlarsa, o zaman kesinlikle ölmüşler ve tüm yaratıkların yolundan gitmişlerdir.

Cole, gençliğinden beri romantik fantezi kapasitesine sahip olmadığını fark etmişti. Gündelik olanın içindeki mucizevi ilahi olanı bulmak için ihtiyaç duyduğu çizgileri çizemiyordu. Birçoklarının reddettiği gerçekleri anlıyordu. Bu bakış açısı çoğu zaman doğruluğu belirliyordu. Toplumun yapılarının çoğunun hayali, görünmez olduğunu, özellikle de Orion'un konumunda olanlar için. Gökyüzünün ötesinde, ayın üstünde. Eğer avcı gerçek olsaydı, mitolojisinde belirtildiği gibi gece gökyüzünde ölümsüzleşseydi, aşağıya bakabilir ve insanların uğruna savaşp birbirlerini öldürdükleri şeylerden hiçbir şey göremezdi.

Çünkü ülke sınırları dünya üzerinde değil, sadece harita üzerindeki çizgilerdi. Para birimi ise üzerinde uzlaşmış bir fikirden, güzel madenlere atfedilen bir değerden biraz daha fazlasıydı. Bir ekonomi, karmaşık bir çıkarlar, üretim ve tüketim ağını temsil ediyordu ve her zaman eninde sonunda çökmeye mahkum görünüyordu.

Çünkü her toplum, her uygarlık, basit ve açık bir gerçeği reddetmek istiyor gibiydi. İnsan, tüm ilerlemesine rağmen, varlığında hala bir hayvandan daha iyi değildi. İlkel içgüdüler ve güçlü, evrensel açlıklar tarafından yönlendiriliyordu. Cole, ilkel cinselliğini çağlar boyunca çeşitli ve muhtelif yeraltı iblislerine yüklemeye çalışsa da, insanın kötü iradesinin yalnızca kendisine ait olduğuna inanıyordu.

Ancak, bu nihilist görüşünü karanlık yaşam deneyimleriyle destekleyerek besledikçe, insanlığa ilişkin değerlendirmelerinde çok önemli bir şeyi gözden kaçırdığını fark etmeye başlamıştı...

Kadınlar.

Farklı türde bir yaratık, sayısız paradokstan üretilmiş biri. Hem güçlü hem de zulüm gören. Korku ve adaletin eşit parçalarından oluşmuş. Zekâ ve bilgelik.

Gücün ve sırların.

Kuşkusuz kendilerine özgü içgüdüleri ve sapkınlıkları vardı, ancak genellikle cinsel muadillerinin acımasız ve hayvani benmerkezciliğinin üzerinde var oldular. Normalde erkeklerin sahip olmadığı nezaket, fedakârlık, etik ve anlayışla inşa edilmişlerdi. Özellikle de kendisi gibi erkeklerin.

Imogen'in çoğu kişiden daha fazla sırrı olduğunu tahmin ediyordu. Keşfedilmesi gereken, her ikisi için de anlam ifade eden sırlar.

Cole bahçeye son bir kez daha baktı, artık Imogen ile eş anlamlı olduğunu düşündüğü bir yerdi. Imogen'in önce dikkatini, sonra dudaklarını ve en sonunda da kalbini çektiği yere.

Yaralanmasından sonra tırmanmayı öğrenmesi uzun zaman almıştı ama Amerika'ya yaptığı mağara keşfi paha biçilmez olmuştu. Ceketini daha birkaç gün önce paylaştıkları bankın üzerine atarak sağlam eliyle kafesi kavradı ve tırmanmaya başladı.

Gövdesinin etrafındaki kayışa bağlı protezinin avucundaki kanca, diğer üç uzvuyla yukarı doğru ilerlerken onu yerinde sabitlemekten başka bir işe yaramadı. Ama neredeyse önceki gizliliğiyle bunu başardı. İkinci kattaki balkona ulaştığında, ağırlığının tamamını tek eliyle tutarak üzerinden atladı. Omzundaki dikişler gerilirken ve yırtılma tehlikesi geçirirken dişlerini sıktı. Kötü bir küfür ve güç artışıyla, kendini sabitledikten sonra kancasını ahşap korkuluğa batırmak için manevra yaptı. Ayaklarıyla tutunacak bir yer bulduktan sonra korkuluktan atladı ve balkonun gölgelerine yumuşak bir çömelişle indi.

Birinci kattaki kilitler çok sayıda ve güvenliydi. Ancak ikinci kat kapıları ve pencereleri genellikle bir kanca mandalından daha iyi bir şeyle korunmuyordu.

Protezinin içindeki kola basan Cole, ince bıçağın metalik kayma sesini duyunca heyecanlandı. Dikkatlice yerine oturttu

Balkon kapılarının arasına girdi ve tatmin edici bir klik sesiyle mandalı serbest bırakana kadar kaldırdı.

Bunu başardıktan sonra bıçağı geri çekip kapıyı açtı ve bir gölge gibi fark ettirmeden kadının evine girdi.

Bunu daha önce de yapmıştı, sonsuz sayıda, ama hiçbir zaman nabızı bu kadar hızlı atmamıştı. Zihni hiç bu kadar meşgul olmamıştı.

Ya da kalbi bu kadar istekli.

Ginny ve Imogen nasıl olur da genç ve deneyimsiz bir oyun yapımcısıyla bağlantılı olabilirdi? Elbette dünyada birden fazla Jeremy vardı ama bu tesadüf görmezden gelinemeyecek kadar güçlüydü. Bir fahişe ve hayatını onları kurtarmaya adanmış bir kadın... Birbirlerini tanıyor olabileceklerini varsaymak çok da zor değildi.

Ya da en azından ortak tanıdıklar.

Eğer Imogen'in babası Bare Kitten'in uzun süredir müşterisiyse ve bu müesseseye yüklü miktarda borcu varsa, ailesinin geri kalanının eski -ya da şimdiki- sahibiyle bazı ilişkileri olabileceği ve Imogen'in bu ilişkileri topluma açıklamaktan utanacağı sonucuna varılırdı.

Özellikle de düşmanca bir düke.

Kontes Anstruther'ın Piccadilly'deki bir pezevenkle ilişkisi olduğu ortaya çıkarsa, bu bir skandaldan daha fazlası olurdu. Bu onun felaketi olur.

Balkon kapısı, ona ait olmasını beklediği ana süite açılıyordu. Ama Cole pelüş halıların üzerinden sürünerek yatağın başucuna gittiğinde, tombul, kır saçlı bir kadının gevşek çeneli bir uykuya dalmış olduğunu görünce şaşırdı.

Annesi, diye fark etti, göğsünde bir sızı filizlenirken. Imogen en geniş ve konforlu odaları kadına bırakmış, büyük olasılıkla Kontes Anstruther hayattayken olduğu gibi kontesin sütlerinde kalmaya başlamıştı.

Bu onun yapacağı bir şey gibi görünüyordu, diye düşündü isteksiz bir yarım gülümsemeyle, sevdikleri için lüksü feda etmek.

Salona doğru ilerlerken duraksadı ve sadece birkaç adım ötedeki kontesin süitine doğru bir bakış attı.

Imogen'i orada bulacaktı; uykusu birçok kadeh şampanyayla desteklenmişti. Yumuşak, uysal ve sıcak. Tanrım, parmakları onun odasının kapısını açmak ve bundan sonra ne olacağına karanlığın karar vermesine izin vermek için nasıl da kaşınıyordu.

Ama onun yatağında bulamayacağı şey sırlarıydı. Onlar başka bir odada yaşıyordu, bundan emindi.

Verandasında gangsterlerle dövüştüğü gün, onu uzun bir koridordan arka merdivenlere doğru götürmüştü. Hafif aralık bir kapı bulduktan sonra hemen kapıyı çekmiş ve ona suçlu bir bakış atmıştı.

O anda odada görmesini istemediği bir şey olduğunu anlamıştı. O sırada kibarca fark etmemiş gibi davranmıştı.

O *zamanlar*, onun geçmişinin kendi geçmişiyle bu kadar bağlantılı olduğunu bilmiyordu.

Merdivenlere döndü, ikinci kattan zemin kata doğru ilerledi. Sonra düz, gürültüsüz ayaklarıyla büyük giriş ve koridoru geçerek tanıdık kapıya ulaştı. Kapıyı kilitli bulması onu şaşırtmadı ve zahmetsizce açarak kapıyı sessiz, iyi yağlanmış menteşeler üzerinde gevşeterek açtı.

Evin ortasında olduğu için odanın penceresi yoktu ve dışarıdaki koridor ay ışığından ve mutfaklara gece gezintisi yapmak isteyenler için yanık bırakılmış bir lambanın soluk ışığından başka bir şeyle aydınlatılmıyordu. Cole odanın içinde garip, uyumsuz açılar olduğu izlenimine kapıldı, tıpkı bir şehrin yukarıdan görünen silüeti gibi.

O getirilmişve FENER gelen ve son . ve salonve ışığı havada tutarak geri döndü.

Tablolar mı?

Büyük, karanlık panelli odaya doğru sürüklendi, korku ve endişenin eşit oranda etkisiyle ilerledi. Burası onun mabedi, zihninin ve hafızasının renderlarını sakladığı yeri.

Şövalesi ve aletleri uzak duvarda karmakarışık bir düzenle destekleniyordu. Akhilleus'un taslağı yanlarında duruyordu ve birkaç kaba kat ağır renk uygulamasıyla gerçek şeklini almaya başlamıştı.

Tozlu örtüler uzun tuvallerin birkaçını süslüyordu, ancak bir o kadarı da açıkta bırakılmıştı. Çeşitli manzaralar onu kırsal bölgelere, sonra da Doğu Yakası'nın bir arka sokağına götürüyordu. Diğerleri ise daha önce sadece başka resimlerde gördüğü yerlerin bariz tasvirleriydi. Fas ya da Marakeş, Hint Adaları ve eğer yanılmıyorsa Alpler. Hepsi de hüznü, özlem dolu bir elle resmedilmişti. Sanki cehaletini kabul etmiş ve fırçalarıyla kendi varış noktası fikrini yaratmıştı. Bu manzaraların her birinde bir tamamlanmamışlık, bir beklenti duygusu vardı; sanki oraya seyahat etmesini, fantastik olanın üzerindeki gerçekliği doldurmasını bekliyorlardı ki bitmiş sayılabilirler.

Cole, onun fark ettiğinden daha yetenekli olduğunu düşündü. Ya onu bu yerlere götürürse? Muhtemelen çoktan gitmiş olduğu yerlere... Ama amacı tuzağa düşürmek ve casusluk yapmak değil, sadece eğlenmek olurdu.

Belki de onun nazik gözlerinin bulduğu güzelliği aktarışını izlerken, sonsuza dek aradığı o şeyi bulacaktı.

Barış. Amaç. Anlam. Aşk mı?

Bu katta kimsenin oturmadığını bilmesine rağmen Cole, kutsal bir zeminde olduğu hissiyle s o n d e r e c e dikkatli hareket etti. Beklenen bir durgunluk odaya nüfuz etmişti, onu hem çağıran hem de iten kutsal bir sessizlik. Feneri odaya dağılmış çok sayıdaki sandıktan birinin üzerine bırakan Cole, sandıktan birine uzandı. kararsız bir el ile tuvalleri kapladı.

Sırlar her zaman örtbas edilirdi ve bir kez ortaya çıktıktan sonra bir daha asla karanlığı bulamazlardı.

Tereddüt etti, parmakları ince pamuğun altındaki yağlı boyanın kaba çıkıntılarına ayarlanmıştı.

Bana korktuğun şeyi söyle. Bana sırlarını anlat ve ben de her şeyi bir arada tutayım. Daha birkaç saat önce ona bunun sözünü vermişti.

Zorunda mıyım? diye cevaplamıştı. Sen geri döndüğüne ve ben eskiden olduğum kişi değil de şimdi olduğum kişi olduğuma göre geçmişin bu kadar önemli olması şart mı?

Kimdi o? diye merak etti, yumruğu kapağın üzerinde sıkılaştı ve kapağı yırtıp atarken onu avucunun içine aldı.

Geriye doğru tökezlemedi, çünkü onun reflekslerine sahip bir adam böyle bir korunmaya yatkın değildi. Yine de kendi vahşi görüntüsüyle yüzleştğinde, onu ortaya çıkardığı yerin birkaç adım gerisinde bulunduğunu itiraf etmek zorundaydı.

Kıpkırmızı. Bir kez daha tüm görüş alanını kapladı ve her şeyi kan rengine boyadı. *Hayır*, o değildi. Her şey değildi. Renk, önündeki tuvalin içindeydi. Cesur. İtirafsız.

Kesin.

Güçlü bir duygu titremesi kemiklerini sarmış, yılan gibi karanlık, yumruğunun gerginliği kapanana ve omuzları gergin, sinir bozucu bir ses çıkarana kadar büzülmüştü.

Kıpkırmızı bir oda. Tek bir lamba. Çıplak bir adam.

Onu.

Şimdi olduğu gibi değil. Büyük, yaralı, yaşlı ya da kırık değil. Ama o zamanki gibi. *Oradaki gibi.* Yıllar önce o kırmızı odada durduğu o anda hem bütün hem de kalbi kırıktı. Ve aç. Bulmayı umduğu son yerde kendisine bahşedilen şefkate ve nazik zarafete aç.

Sadece bir kadın onu o lanet olası filmde tasvir edildiği gibi görmüştü. Boyama. Göz kapakları yarı kapalı ile sarhoş

Uyarılma. Zayıf bir şekilde gizlenmiş kederle gerilmiş yüz hatları. Uzun kaslar zorlukla kontrol edilen bir şehvetle gerilmişti.

Ginny.

Gin-ny. Onca vahşet ve kanın altında gömülü bir geçmişten sarhoş bir görüntü yakalamaya çalışırken, zihninde bu ismi dikkatle telaffuz etti. *Ginny... Imogen...*

İçkili bir lakap olduğunu düşünmüştü. Ezio del Toro gibi aşağılık dolandırıcılar tarafından satılan arka sokak cinleriyle ilgili bir şey.

Kaybettiği anı, kemiklerini kıran bir hızla ona geri çarptı. Zihnine tırmandı. Onu yarattı, yok etti ve sonra o geçmişin görüntüsüne bakarken kırık parçalardan yeni bir şey inşa etti.

Ginny. *Onun* Ginny'si... *Imogen Pritchard'dan* başkası değildi.

YIRMI ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Anlaşıldığı üzere Imogen aşırı miktarda alkole tıpkı babası gibi tepki veriyordu. Yani, oldukça çabuk. Ayrıca babasının, aşırı alkol tüketilen bir akşamın ardından pek çok kişinin yakalandığı o sefil etkilere karşı kıskanılacak bir bağışıklığı da vardı. Bu bir nimetti. Ve muhtemelen bir lanet, diye düşündü. Korkunç sonuçları olmadığından, sarhoşluk daha az tehlikeli görünüyordu ve bu nedenle daha sık olma fırsatına sahipti. İçki içmek en nihayetinde babasının felaketi olmuştu. Buna dikkat etmesi gerekiyordu.

Güneş ufka dokunmadan önce onu yataktan çıkaran şey boş bir midenin kükremesiydi. Mutfakta soğuk tavuk parçaları, elma dilimleri ve ılık, köpüklü sütle açlığını -ve süregelen hüznü duygusunu- gidermeye karar verdi.

Yaz gecesi neredeyse ılık olduğu ve Millie'nin onun için seçtiği beyaz gecelik dantel, pamuk ve ipekle kaplandığı için şalını çıkarmadı. Anstruther malikânesinin lüks halılarla kaplı koridorlarında çıplak ayaklarıyla ilerlerken oldukça sıcaktı, neredeyse fazla sıcaktı. Belki de şampanyanın da bununla bir ilgisi vardı.

Christopher ve Millie'den özür dilemesi gerektiğini düşündü, yüzünü buruşturarak. Çok iyi davranmışlardı. Çok ihtiyatlı

Argent, Millie'nin soyunmasına yardım edip onu yatırırken onlara mahremiyet sağlamıştı. Ne kadar iyi arkadaşlardı.

Argent'ın Cole'a karşı öfkesini beslemediğinden emin olmalıydı. Onu baştan çıkarmış olmasına rağmen ondan faydalanmamıştı. Tıpkı üç uzun yıl önce onu baştan çıkardığı ve hain bedeninin o zamandan beri onun zeki parmaklarının ürettiği zevki arzuladığı gibi.

Israrlı bir esneme, büyük merdivenlerden inişini kesintiye uğrattı ve yolun geri kalanını ayak parmaklarının üzerinde acele ederek kaybettiği zamanı telafi etti. Imogen, çok da uzak olmayan bir geçmişte aldığı bir şekerlemeyi hatırlayınca aceleyle antreden geçip sadece birkaç tavan penceresinin aydınlattığı büyük odaya girdi.

Altın lamba ışığı onu uzun koridordan arka merdivenlere doğru çağırdı ve o da çalışma odasının, kütüphanenin ve-

Hay aksi.

Genellikle salonda loş bir şekilde yanık bırakılan lamba artık yerinde durmuyordu. Takip ettiği parıltı *odanın içinden* geliyordu.

Onun odası. Resimleri için depo olarak kullandığı karanlık, penceresiz yer.

Korku, keskin ve korkunç bir dille omurgasını yaladı. Evinin içinde bir yabancı vardı. Tek anahtarına sahip olduğu o tek odanın kilidini açmış olan biri. Cheever'ın pek çok kez onaylamayarak bahsettiği gibi, temizlikçi bile oraya toz almak için giremezdi.

Peki kim? Bay O'Mara mı? Yoksa esmer, tehlikeli görünümlü Rathbone mu? Pek olası görünmüyordu.

Katil, belki? Barton? Arkasında boğulmuş pek çok ceset, pek çok kadın bırakan sinsi bir suçlu mu?

Onun resimlerinden ne istiyor olabilir?

Şimdi bunu öğrenmenin zamanı değildi. Çıplak topuklarının üzerinde dönerek soluk geceliğinin eteğini kaldırdı ve

Sessiz adımlarla kaçacaktı. Morley'in onun için atadığı vasilere gidecekti. Onlar ne yapacaklarını bilirlerdi. Sonra kız kardeşinin iyi olduğundan emin olmak için Isobel'i kontrol edecekti.

Üç adım. Büyük, korkutucu bir gölge fenerin ışığını engelleyip salonu karanlığa gömmeden önce üç adım atabilmişti.

"Kaçmanın sana bir faydası olmaz."

Bu soğukkanlı sözler Imogen'i mermer zeminde dondurdu. Arkasını dönmesine gerek yoktu. Adamın yüzünü zaten tanıyordu. Sevdiği bir şiir gibi her santimini ezberlemişti. Vezin, onun imkânsız boyunu ölçmek için kullanılan rakamlarla sayılıyordu. Düzyazı, kibirli açılardan ve acımasız çizgilerin lirik güzelliğinden seçilmişti. Yapısı, onu Dante'nin bile tasarlayabileceğinden daha destansı bir şeye dönüştüren kalın kemikler ve sinirler kadar sağlamdı.

Imogen onunla yüzleşmek için ölçüsüz, artan hareketler kullandı. Dante'nin *Inferno'sunda* kapı aralığındaki dükü tanımlamak için tam da bu kelimeleri kullandığını düşünerek saçmaladı.

Vahşi, kaba ve sert. Ondan yayılan öfke gerçekten de damarlarını ve nabızlarını titretti.

O biliyordu. Resmi bulmuştu. "Cole, ben-"

Adam bir gölge gibi hareket ederek, kız panik havasından bir düşünce koparıp diksiyona benzer bir şekilde düzenleyemeden onu pençelerine aldı. Onu odanın içine sürükleyip tuvalin önüne iterken tutuşu cezalandırıcıydı.

"Bu da ne böyle?" Kendi suretine doğru çılgınca bir hareket yaptı. "Bana kim olduğunu söyle!"

Imogen hissiz bir kopuşla kendi resmini inceledi ve kim *olmadığını* düşündü. Örneğin hiçbir zaman bir şair olmamıştı. Ama onun kendisinde uyandırdığı duyguyu resminde yansıtmaya çalışmıştı. Onun kayboluşunun elejik etkisini. Geri döndüğünde yaşadığı coşkuyu. Nostaljiye her teslim olduğunda bedenini ele geçiren hevesli özlem. Tehlikelerin çokluğu

Bu kanıtın ortaya çıkması onun tüm varlığını tehdit ediyordu.

Adam arkasında durup göğsünü sırtına bastırarak onu neredeyse kendisi kadar uzun bir tuvalin önünde neredeyse havada tutarken protez kayışı omzunu sıkıştırdı. Bunu neredeyse hiç hissetmedi. Onun yerine vücudu adama uyum sağladı. Sadece acısının buz gibi hanerlerini eritmeye yarayan fkесinin ateşine.

Çalışmayı reddeden mekanik bir oyuncaktan farksız bir şekilde onu salladı. "Açıkla kendini."

"Bunun gerekli olduğunu sanmıyorum, öyle değil mi?" diye cevap verdi önündeki resme. Cole ona geçmişte olduğu gibi, şehvetli bir davet ve nazik bir kabullenişle bakıyordu. Artık o uçarı öfkeli adam değildi.

Onun kim olduğunu biliyordu. *Artık* kim olmadığını.

"Söyle. Adını. Adını. Söyle!"

Imogen onun sesi ne kadar alçalırsa o kadar tehlikeli olduğunu anlamıştı. Ve yine de reddetti. "Onu burada bulamayacaksın Cole. Sadece beni bulacaksın."

Onu pençelerinde kilitli tutan sadece bir adam değil, neredeyse böyle bir şeydi. Hem insan hem de insanlık dışı bir şey. Minotor'a çok benziyordu; insan bedenine sahip ama kafası bir canavar tarafından yönetilen bir yaratık. Hem de tehlikeli bir canavar.

ılđınca, sarsak hareketlerle geceliğinin eteklerini yukarı çekti ve Imogen ona izin verdi. Ne bulacağını biliyordu. Neden bu kadar hareketsiz kaldığını da. Orada, kalçasında, doğum lekesi vardı.  uzun yıl önce öptüğü ve onunla dalga geçtiği doğum lekesi.

"*Ginny.*" Fısıltıyla da olsa, bu sözcük ne bir yakarış ne de bir hayır duasıydı. Ama bir ağıttı. Bir ağıt.

Imogen sahip olduğunu fark etmediği bir güçle, "Ben o değilim," dedi. "Artık değilim." Ginny bir kurbandı. Genç ve savunmasız bir genç kız. Denenmemiş, cahil ve bencil ve ihmalkâr erkeklerin entrikaları tarafından yönetilen.

O artık o kadın değildi.

Imogen evlendikten sonraki ilk birkaç ay içinde tamamladığı resme baktı. Trenwyth Dükü'nün hastanede iyileşmekte olduğunu öğrendiğinde. Ona gidememesinin pek çok nedenini hatırlamak zorunda kaldığında. Kız kardeşi, ölmek üzere olan kocası, hatalı hafızası, hayırseverliği ve itibarı. Onun için gerçekten de umutsuz, kederli bir gecede hayalini kurduğu bir fahişeden başka bir şey olmadığı gerçeğini.

Şimdi bunların hepsi anlamsız görünüyordu.

Arkasından nefes alış veriş sertleşti ve protezinin küçük kancası sol kalçasının etine battı. Bu ona, kızıl odada tasvir ettiği o geceden beri *ikisinin de* farklı insanlar haline geldiğini hatırlattı.

Bir yırtılma sesi duydu. Ve geceliği adamın artan öfkesinin kurbanı olurken, akşam havasının sırtının küçük kısmını öptüğünü hissetti. Atmosfer değişti, öfkesinin kırbacı kadife kenarlarla ona vuruyordu. Ona yalan söylemişti. İşlediği suçlar yüzünden bir ceza alacaktı, bundan emin olabilirdi.

Imogen, O'Mara ve Rathbone'un hâlâ vardiyalı olarak binada devriye gezdiklerini biliyordu. Çığlık atmak için ağzını açtı ama sadece bir hıçkırık kaçtı. Adamın inatçı pençesinde kıvranıyor ve neden orada durmaktan başka bir şey yapmadığını merak ediyordu. Onu rehin tutuyordu.

Sağ elinin parmakları hafifçe titriyor, tutuşu cezalandırıcı olmaktan çıkıp sadece morartıcı bir hal alıyordu.

Tanrım, o kadar güçlüydü ki, kızın içine küçük korku ürpertileri, ardından da sıcaklık ürpertileri saplanıyordu. Adamın göğsündeki kaslar kadının sırtında kabarıyor, koşum takımının tokaları kadının tenine batıyordu, birbirlerine o kadar yakındılar ki. Pantolonunun yumuşak keteninin altındaki uyluklarının kasları, kadının açıkta kalan poposuna çarpıyordu. Kadının kıvrımlarının yumuşaklığını sert ve öfkeli bir erkekten başka hiçbir şey karşılamıyordu.

Panikle kolunu kaldırarak ona saldırmak, gözlerini dürtmek ya da tırmalamak istedi. Herhangi bir şey

onu onun sessiz ve korkutucu pençesinden kurtaracaktı. Arkasındaki birine saldırmanın neredeyse imkânsız olduğunu fark etti.

Kulağının arkasındaki gür saçlarla karşılaştı, parmaklarını saçların arasından geçirdi ve umutsuzca çekiştirdi.

Hırladı.

Sonra düşmeye başladılar ama kadın onu bırakmadı. Adam da onu tutmaktan vazgeçmedi. Aslında, yere doğru hareketlerini onun kontrol ettiğini fark etti.

Halı dizlerini aşındırmıştı ama iniş, çarpma anında acı vermeyecek kadar yavaş olmuştu.

Arkasında dizlerinin üzerine çöktü, sol kolunu kadının ortasına dolayarak onu kendine çekti ve çıplak poposunu adamın önüne doğru düzgünce yerleştirdi. Kıcının yarığına bastıran sıcak, sert bir uzunluk, sadece pantolonunun ince kumaşı tarafından engelleniyordu. Adamın kavrayışı kızın ortasına karşı demir gibiydi; nefesi kızın ensesine karşı volkanikti.

Sonra onu ısırdı.

Imogen haykırmak için ağzını açtı ama adam çoktan işaretlediği omzunu yalamaya başlamıştı ve Imogen'in acı dolu sesi boğuk bir teslimiyet iç çekişi olarak kaçtı.

Duyması gereken tek şey buydu.

Bir başka yırtıkla yumuşak geceliği yok oldu. Kadın itiraz etmek için başını çevirdi ama daha tek bir kelime bile edemedi, adam dudaklarını onunkilere yapıştırarak nefesini kesti.

Parmakları anında adamın saçlarında sıkılaştı ama bu sefer onu uzaklaştırmak için değil. Ama yaklaştırmak için.

Öpücük anında uçucu bir hal aldı. Adamın dili kızın ağzına doğru ilerledi. Bir öpücüğün bu kadar çok şey ifade edebilmesi Imogen'i şaşırtmıştı. Karşılıksız bir ihtiyaç ve ömür boyu süren bir ıssızlık. Kültürlü tavırları ve asil yetiştirilme tarzı, bu adamın ruhundaki çığ, ilkel günahı bastırmak için hiçbir şey yapmamıştı. Onun tadına bakmadı, onu tüketti. Onu yuttu. Ta ki Imogen onun için kim olduğunu da unutup unutmayacağını merak edene kadar. Ya da kime dönüştüğünü.

Çok geçmeden öpüşmeyi kesti ve onu rehin tutmak için

üstün ağırlığını kullanarak sandığın üzerine eğdi. Elleri

aralarına girdi ve birkaç sarsıntılı hareketten sonra parmakları bir kez daha kalçalarını kavradı.

Uyarılmasından yayılan ısı, sikinin küt başı seksini koruyan kıvrımları öpmeden önce onu sadece bir nefesle uyardı. Arzu ıslak bir salıvermeyle içinden fışkırdı ve mahrem kasları tatlı bir beklentiyle şişerken inledi. *Kendisi* olmasa bile vücudu onun hâkimiyetini kabul etmeye hazırdı.

"Bekle-" Sesi çok ince geliyordu. Çok alçak. Kendisine ait olamayacak kadar boğuk.

"Beni durdurmayın," diye emretti, ancak emrin içinden bir çaresizlik şeridi geçiyordu.

O yüzden
yapmadı. O
da yapmadı.

Sert bir güç ve yakıcı bir sıcaklıkla kadının içine girdi. Sanki ona yıldırımla girmiş, kalçalarıyla ona vurmuş ve her kası kabarcıklı zevk spazmlarına kilitleyen tanımlanamaz bir akım enjekte etmişti.

Başını arkaya attı, boğazında bir hıçkırık ya da çığlık fokurdadı, ancak horoz onu ayırırken eli ağzının üzerinde kenetlendi. Onu doldurdu.

Derinlere oturana kadar durmadı. Daha önce olduğundan daha derine. Disiplin ve iradenin bir mucizesi olarak kendini tamamen hareketsiz tuttu, kalçalarının kemikleri kızın kıcının yumuşak etine saplandı.

"Nasıl görüldüğünü bir şekilde unutmuşum," dedi sonunda kulağına doğru soluyarak, nefesinin nemli sıcaklığı kadının içinde küçük titremeler yarattı. Onun da hissedebildiğini biliyordu çünkü büyük kasları aynı şekilde titriyordu. "Ama ne kadar sıkı olduğunu asla unutmadım," dedi sıkılmış dişlerinin arasından. "Senin içinde olmanın nasıl bir his olduğunu *hiç unutmadım.*"

Gözlerinin kenarlarından süzülen yaşlar, adamın elinin ağzını kapattığı yerde bir yol buldu.

Onu incittiği için ağlamadı. Onu bu şekilde aldığı için değil. Bir hayvan gibi. Sıradan bir fahişe gibi.

Ama hatırladığı için. Çünkü hayatının bir gecesi hariç her gecesi boştu ve şimdi onu bir kez daha dolduruyordu. Belki daha sonra bunun için üzülecek zamanı olacaktı. Belki de gururunu ya da amacını bulacak ve bunun yanlış olmasının tüm nedenlerini hatırlayacaktı.

Ama şimdilik tek hissedebildiği, içindeki sıcak, kabarmış etin içinden geçen kalp atışlarının gümbürtüsüydü. Tek düşünebildiği onun *hareket etmesini* istediğiydi.

Vücudunu onunkine doğru kıvırdı. Onu itti ve ona karşı gerildi. Ağzı dışında her şeyiyle zevk alması için ona yalvarırken, seks kaslarının onu kavradığını ve kışkırttığını hissetti.

Çıkardığı ses muzaffer ve biraz da acımasızdı. Ama onun dediğini yaptı.

Geri çekildi. Neredeyse geri çekiliyordu. Sonra ileri atıldı. Tekrar. Ve tekrar.

Adam her içeri girdiğinde vücudu onun için açılıyor ve her geri çekilişinde acı dolu çekişlerle sıkılıyordu.

Imogen, vücudu sandığın derisine ritmik ve *acımasızca* sürtülürken başını kaldırıp baktı. Resimdeki adam, sapkın bir röntgenci gibi şehvet dolu bakır gözlerle onu izliyordu. Şimdiye kadar tanıdığı tek aşık oydu ve onu belli belirsiz şu anda kendisini becerenle karşılaştırdı.

Ne kadar farklıydılar. Resmettiği Cole kendinden emin ve saygılıydı, biraz sarhoştı ama zevk verirken özveriliydi.

Arkasındaki adam -içindeki adam- tekil bir yaratıktı. İlkel bir canavar. Sadece birincil içgüdü ve duygularla hareket eden biri. Şehvet. Acı. İhtiyaç. Öfke.

Ancak bir isim, bir unvan ve bir bedenin yanı sıra, her iki adam da başka bir ortak özelliği paylaşıyordu. Ona boyun eğme arzusu. Onun içinde olmak için açıklanamaz bir ihtiyaç, bunun için her biri oldukça umutsuz uzunluklara gitmişti.

Biri küçük bir servet ödemişti. Diğeri evine zorla girmişti.

Doğruyu söylemek gerekirse, ikisiyle de sevişmek istemişti. Mağrur dük ve aç kurtla.

Resmin ötesinde, fenerin parıltısının ötesinde ve hatta karanlığın üzerinde, boğuk, yüksek cesaretlendirme sesleri duyabiliyordu. Sevinç sesleri. Ve bu sesleri kendi sesleri olarak tanıdığına hayrete düştü.

Adam önce bir parmağını, sonra diğerini ağzına sokunca bir şaşkınlık daha yaşadı. Adam protezini kıkına bastırmak, onu kendine doğru açmak ve daha derine inmek için kullandığında gözleri fal taşı gibi açıldı. Yumuşak, sıcak etine değen metalin soğukluğu kaslarını sıkmasına neden oldu ve adamın çıkardığı sert sestten heyecan duydu. Neredeyse bir havlama, eğer bir erkek böyle bir şey üretebilirse.

Bir ateş ve güç dalgası öylesine korkutucu bir hızla içinden geçti ki, bayılacağından korktu. Vahşeti o kadar güçlüydü ki, rahmi de onunla birlikte kasıldı. Spazm, amansız mutluluk darbeleriyle spazmı kovaladı, öylesine şaşırtıcı bir güçle çözüldü ki, ölmenin böyle bir şey olup olmadığını uzaktan merak etti.

Ağızındaki parmakları ısırdı, derisini koparmadı ve çıkardığı ses hayatında duyduğu en insanlık dışı zevk sesiydi. Bu ses önce bir iniltiyeydi, sonra da bir hırıltıya dönüştü, çünkü siki patlamadan önce içinde inanılmaz derecede şişmiş, rahmini hızlı bir salıverme telaşıyla yıkamıştı.

Aldığı zevk sayesinde adamın aslında doruk noktasının sarsıntılarıyla aynı anda hırlamadığını, onun adını söylediğini fark etti.

Onun adı. Ginny'nin değil.

Imogen.

Kadının sıvı haldeki haz ürpertileri onunkilerden önce soldu ve kadın erimiş balmumundan yapılmış kaslarıyla gövdeye yaslandı. Terden ve... başka şeylerden kayganlaşmıştı. Sıcak, durgun ve tamamen zevkliydi.

Sonrasında uzun bir süre sessiz kaldılar. Nefesleri mükemmel bir senkronizasyon içinde azalıyordu. O hissedebiliyordu

Kaslarından ve onun kaslarından gerginlik sızıyordu ve o anın skandal yaratan samimiyetinde rahatladı.

Bu yüzden, adam öne doğru eğilip o güne kadar duyduğu en karanlık sesle, "Bana yalan söyledin," dediğinde onun içinde kaldığına inanamadı.

YIRMI DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Çıplak olmak başka bir şeydi, açığa çıkmak ise tamamen başka bir şey. Açığa çıkmak. Çıplak kalmak.

Cole, suçlamasını kulağına batırarak ondan uzaklaştığında, Imogen belki de hiç kimsenin kendisini o anda hissettiği kadar tamamen çıplak hissetmediğini düşündü. Sırrı sadece açığa çıkmakla kalmamış, bir toz bulutu ve keşifle tam anlamıyla ortaya çıkmıştı.

Dizlerinin üzerinde yükselirken, adamın kendisinden uzaklaşıp pantolonunu kapattığını görmek için tam zamanında arkasına baktı. Imogen, onun üzerinde bir öfke ve suçlama kulesi gibi dururken dizlerinin üzerinde olma düşüncesinden hiç hoşlanmamıştı.

Demek şimdi bunu yapacaklardı, diye hayıflandı ağır bir iç çekişle, düşüncelerini tutku ve zevkin şafaktan önceki gölgeler gibi dağıttığı yerden geri çekmeye çalışarak. Bozulmamış beyaz geceliği lime lime olmuştu ama onu aralarındaki sessizlik kadar ağır uzuvlarıyla yerden kaptı.

Ayağa kalkarak onunla yüzleşti. Tanrım, ama artık yorgundu ve hâlâ biraz sarhoş olduğundan şüpheleniyordu, gerçi şampanyadan mı yoksa tutkudan mı, bilemiyordu.

"Sanırım bir sürü mazeret hazırlamışsındır." Bir annenin asi çocuğundan açıklama beklediği gibi kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturdu.

Imogen geceliğini göğüslerine bastırarak dantelin hacimli eteklerden dizlerine kadar düşmesine izin verdi. Adamın gözlerinin çıplak omuzlarında, dağınık saçlarında ve arkasında bir noktaya sabitlenmeden önce açıkta kalan kısımlarında nasıl bakır ateşi gibi gezindiğini fark etti.

Bir insan nasıl hem bu kadar güzel hem de bu kadar acı olabilirdi? Sanki eski bir tanrı tarafından öpülmüş, sıradışı bir güç ve ihtişamla kutsanmış, sonra da kayıp ve kurnazlıkla lanetlenmiş gibiydi.

"Kendin için söyleyecek bir şeyin yok mu?" diye sordu. "Eninde sonunda öğreneceğimi biliyor olmalıydın."

"Doğrusu, bunu yapmayacağımı umuyordum." Adamın çenesindeki seğirmeyi fark etmeden önce bunun yanlış bir şey olduğunu biliyordu. "Demek *istediğim*, sana söylemek *istedim* ama hiç-"

"İki *yılınız* vardı." Uygun parmaklarını ve Hava, etkili bir şekilde görüntüleniyor ve numara aynı zamanda kötü bir hareket yaptı. Muhtemelen ikisini de kastediyordu. "İki *lanet*-" Parmakları yumruk şeklinde geriye kıvrıldı ve Cole'un başı, sanki bir şeyi yok etme ihtiyacı cümlesini bitirme yeteneğinin önüne geçmiş ve odada bir kurban aramış gibi, gergin damarlarla kalınlaşmış boynunun üzerinde döndü. Sadece kalçalarına kadar uzanan sandığın arkasına sığındı, bu yüzden yatıştırıcı bir el kaldırdı. "Biliyorum, sen

kızgın."

"Hissettiklerim hakkında *hiçbir* şey bilmiyorsun."

Imogen tereddüt etti, bir keresinde ona buna benzer bir şey söylediğini hatırladı. "Sen oradayken ne olduğunu anlamıyorsun-"

"Seni bulmak için tüm dünyayı tarıyordum ve sen tüm bu süre boyunca *lanet* kapının yanındaydın!" Elinin güçlü bir hareketiyle onları ayıran sandık uçarak duvara çarptı.

"Yapma, evi uyandıracaksın," diye yalvardı.

"Buna sahip olamayız, değil mi?" Alay etti, yakışıklı yüz hatları çirkin bir öfke maskesine dönüştü. "Buna sahip olamayız."

"Zavallı Cheever, değerli kontesinin bir zamanlar beş para etmez bir fahişe olduğunu öğrendi."

Imogen'in tüm üzüntüsü ve suçluluk duygusu öfkesinin sıcaklığıyla buharlaştı. "Cheever zaten biliyor," diye açıkladı, ama yüzündeki renk daha da azalıp sert ağzının etrafındaki çizgiler bembeyaz olunca irkilmesini bastırmak zorunda kaldı. "Bir keresinde satın alındığımı biliyor. Bir geceliğine. Bir bakireyi fahişeye çevirdiğini. Yirmi pound ödediğini. Kendimi size satmış olabilirim, Majesteleri, ama *asla* ucuz olmadım."

"Bana tahmin ettiğinden daha pahalıya patladın," diye hırladı. "Aynı şekilde!"

Kadının onu sersemlettiğine dair tek işaret, gözünü bir kez fazla kırpmasıydı. Bilmediği şey, bocalamasının sebebinin söylediği kelime mi yoksa şiddet mi olduğuydu. Her iki durumda da, henüz bitirmemişti.

"Ginny'yi aradınız, ona özlem duydunuz, çünkü o size eksikliğini hissettiğiniz bir şeyi hissettirdi. Çünkü o senin ihtiyaçlarını karşıladı ve arzuladığın biri oldu. Çünkü belki bir an için seni mutlu etti. Ama bir kez olsun durup *onun* mutluluğunu düşündünüz mü? Onun ihtiyaçlarını? *Onun* arzularını?"

"Onun hakkında ölmüş gibi konuşmayı kes," diye hırladı. "Siz bir ve aynısınız."

"İşte bu Cole, o ve ben birbirimize hiç benzemiyoruz." Imogen lamba ışığına yaklaştı, bunun bir geri çekilme değil, bir aydınlatma olduğuna kendini ikna etti. Lambanın saçlarını altın rengine dönüştürmesine ve bir zamanlar olduklarından çok farklı omuzları ve kıvrımları üzerinde parıldamasına izin verdi. "Siyah peruklu, yüzü boyalı ve sahte isimli, açlıktan ölmek üzere olan bir kadını hatırlıyorsun. Uysal ve korkaktı. Çaresiz ve umutsuzdu. Anlamıyor musun Cole, *ben* o değilim." Titreyerek öne doğru bir adım atan Imogen, parmaklarını adamın sert, sıkılmış çenesinin üzerinde gezdirdi ve dokunuşunun söylediği sert gerçekleri yumuşatacağını umdu. "Benim yüzümden acı çektiğin için ne kadar üzgün olduğumu bilemezsin. Ama *sırf* sen

Ginny'yi bir geceliğine satın almış olman bana sahip olduğun anlamına gelmez. Sana hiçbir şey borçlu olduğum anlamına gelmez, en azından bir açıklama borçlu olduğum anlamına gelmez."

Adamın çenesi, kızın bileğini kavrayıp sanki onu yakmış gibi teninden ayırmadan bir an önce kızın tutuşuyla demire dönüştü. "Sanki yapmadın. Bana *gerçeği* borçluydun, seni zalim, bencil-"

"Peki sana gelseydim ne olurdu? Beni metresin yapar mıydın? Resmi fahişen mi?" Kadın bileğini adamın elinden kurtardı ve adam da buna izin verdi. "Siz, yüksek ve kudretli bir dük, sıradan bir fahişeyi yüceltmek için kendinizi alçaltmaya tenezzül eder misiniz? Onu süslü bir odaya tıkıp, ondan sıkılıncaya kadar boş zamanlarınızda oynaşacak ve utanç verici artıklarınız olarak bir kenara mı atacaksınız? Kim inkar etmeye *cüret* edebilir-"

"Seni karım yapmak isterdim!" Bu itiraf kendisini bile ürkütmüş gibiydi.

"Saçmalama." Kadından sert bir kahkaha yükseldi.

Yüz ifadesi şaşkınlıkla canilik arasında bir yerde duruyordu.

"Beni Kontes Anstruther olarak tanıdığından beri bana karşı nasıl davrandığını bir düşün." Bu kez ona doğru ilerleyen kendisiydi ve neredeyse iki katına çıkmasına rağmen, adam bir adım geri çekildiğinde öfkesinin içine bir zafer bıçağının saplandığını hissetti. "Söyle bana, tam olarak ne zaman sana hassas sırrımı açıklamalıydım? Çay fincanını bana fırlattığında mı? Ya da yatırımcılarımın önünde beni alenen küçük düşürdüğünde mi? Ya da bahçede beni mahvetmekle tehdit ettiğinde, her fırsatta hayatımın çalışmasını engellemeye yemin ettiğinde. Birlikte geçirdiğimiz gecenin düşmanlarımın elinde nasıl bir silah olabileceğini en iyi sen biliyorsun. Sen lanet Trenwyth Dükü'sün," diye lanet okudu. "Beni kurtardıktan sonra uyandığın günden beri bana sanki senden aşağıdaymışım gibi davrandın. Senin. *Hayatını*. O kadar ateşli bir şekilde söz verdiğin gibi benimkini mahvetmek için sana yem vereceğimi düşündüren şey ne olabilir?"

Ağzını açtı, sonra kapattı, sonra tekrar açtı, ifadesi sıcaklığını biraz kaybetti.

"Dahası, seninle evlenmeyi düşünebileceğime dair küstahça varsayımın beni aşağıladı," diye devam etti. "Üç yıl önce kalbimi çalan adamı ben de çok özledim. Onu senin içinde *binlerce* kez aradım. O adam olman için sana her şansı verdim ve bazen onu gözlerinde gördüğümü sandım. Gülüşünde. Ya da nazik bir jestinde..." Sesi kırıldı ve "Kendimi *ona* ifşa ederdim," demeden önce soğukkanlılığını korumak için mücadele etmek zorunda kaldı. Imogen hangisinin kendisini daha çok öfkeliendirdiğini bilmiyordu; karşısındaki adam mı, yoksa cesurca karşı koymasına rağmen yanaklarından süzülen yaşlar mı? "Ama şimdi biliyorum ki, tıpkı Ginny gibi, o da artık yok."

Cole ağzını açtı ama uğursuz bir metalik ses sessizliklerini bozdu.

"Bir hareket yaparsan ölürsün." Müfettiş Rathbone, tabancasını ustalıkla dükün üzerine doğrultmuş halde cisimleşmeden önce, inanılmaz derinlikteki ses, o an davetsiz misafirin heybetli, Afrikalı ve otoriter olduğunu gösteriyordu. "Geri çekil," diye emretti.

Bir veba kadar ölümcül, bir aslan kadar hünerli ve bir gölge kadar alaca, işte Roman Rathbone buydu. Belli ki aceleyle giyinmişti, çünkü gömleği sıyrılıp açılmış, pırıl pırıl tik ağacından geniş bir göğüs ortaya çıkmıştı.

Imogen, onun soyunmuş halinden dolayı biraz daha az utanç duysa da, birkaç dakika önce sandığa karşı yaptıkları şeyi yaparken onları yakalamaya ne kadar yaklaştığını fark edince kelimeler ağzından kaçtı.

"Majesteleri?" Rathbone'un esmer yüz hatları kararsızlıkla buruşurken tabancasını yere doğru eğdi ama tam olarak değil. Çarpıcı bir griye çalan gözleri, rahat giyimli dükü, ağlayan kontesi, çıplak portreyi ve darmadağın olmuş sandığı hızla değerlendirdi. Silahını odadaki diğer tehlikeli adama doğrultması için bu kadarı yeterliydi.

Imogen aşığılanmaktan ölmenin mümkün olup olmadığını merak etti. "Takdir edilmelisiniz, Müfettiş." Cole alay etti, Yine de yavaşça dönüp silahlı adamla yüzleşecek kadar akıllı vardı. "Katil ben olsaydım, siz konforlu süitinizden çıkmaya tenezzül etmeden önce onu ve diğer herkesi öldürmüş olurdum."

"Nöbet sırası O'Mara'daydı," diye açıkladı müfettiş, şaşkınlığı endişeye dönüşerek.

"O zaman nerede?" Cole sıkılmış dişlerinin arasından ısırdı.

Söz konusu şen şakrak İrlandalı, kapı aralığından geçerken gömleğini pantolonunun içine sokma işlemini sürdürüyordu; kaba saba yüz hatları biraz kızarmış ve ifadesi utangaçtı.

"Trenwyth?" diye şarkı söyledi sevinçle. "Ben... hizmetçilerden birini yatırıyordum ki bir çarpma sesi duyduğumu sandım.

-" Tablo sonunda neredeyse komik derecelerde ifade kazanma şansı buldu. "Azizler aşkına burada neler oluyor? Size zarar verdi mi, Leydi Anstruther?"

Imogen onun yakıcı sesindeki acının kendisine ait olduğunu fark etmedi. Elbette acı çekiyordu ve bunun nedeni de oydu ama O'Mara'nın şüphelendiği şekilde değil. Onun içine girmesine izin vermişti. Adamın onu utandırmak ya da aşağılamak için değil, ona sahip çıkmak için bedenini ele geçirdiğini ummuştu.

O ve Hope pek sık arkadaş olmamışlardı. Özellikle de söz konusu o olduğunda.

"O tetiği çek ve ıskalamadığından emin ol. Çünkü ıskalarsan bu senin sonun olur," diye uyardı Cole Rathbone'u. Bir kanun adamı tarafından bile hiçbir şekilde tutulacak ya da tehdit edilecek biri değildi.

Gücünün kırıntılarını ve parçalanmış itibarının son kırıntılarını toplayan Imogen öne çıktı. "Şiddete gerek yok, Müfettişler. O yapmadı... bu görüldüğü gibi değil."

Rathbone sonunda silahını indirdi, bakışları kurnaz bir merakla bir ileri bir geri gidip geliyordu. "Bizden istiyorsun ki. ..

ikinizi yalnız mı bırakayım?"

Imogen Cole'a bakmaya cesaret edemedi. Onun gözlerinde göreceği korkunç kınamayla karşılaşmaya cesaret edemiyordu. "Belki de Majestelerine dışarı kadar eşlik edebilirsiniz," diye fısıldadı, aniden bitkin düşmüştü.

"Zahmet etmeyin." Cole'un buyurgan sesi kızın ona karşı hissettiği sıcaklığı dondurdu. "Ben çoktan gittim."

Ve birkaç öfkeli adımda, onu çok rahatsız iki adamla baş başa bırakıp gitti.

"Affedersiniz Kontes, ama... sizin için getirmemi istediğiniz biri var mı? Belki kız kardeşiniz ya da anneniz?" O'Mara sordu.

"Hayır, teşekkür ederim, Müfettiş. Sadece... yatağa gitmem gerekiyor. Bunların hepsi sabah hallolacak."

Geceliğini üzerine sardığında iki adam saygıyla gözlerini kaçırdı ve kısa bir süre önce kraliçenin çenesini dik tuttuğunu gördüğü gibi çenesini dik tutarak onların arasında yürüdü. Merdivenlerin karanlığında, bir zamanlar çok değer verdiği bir anının ardından yürürken gözyaşları daha hızlı düşüyordu. Cole'un bir ömür önce nazik bir samimiyetle söylediği uyutucu sözler.

"Sen nadir bulunan bir şeysin,

Ginny." "Nasıl yani?"

"Sahtekarlıklarla dolu bir dünyada gerçek bir insan..."

Ginny gerçek adın mı?"

"Hayır."

"Bana ne olduğunu söylemek zorundasın."

* * *

O uyuduktan sonra yapmıştı ama artık bunun pek önemi yoktu. Aslında hiç önemi yoktu. Soyunmuş haliyle hiçbir ilgisi olmayan bir ürperti içini kapladı ve o döndüğünden beri Imogen ilk kez gerçek bir kayıp ve yalnızlık duygusu hissetti. Görkemli evi ona çok büyük ve çok boş geliyordu ve her zaman şişmiş olan kalbi ona çok

küçük ve çok... boştu. Duyguları, çağıramadığı cevaplar için ağlayan sorularla savaştı. Nefes almak acı veriyordu.

Belki de haklıydı ve bu kaçınılmazdı. Aldatmacasının ortaya çıkmasından sonra ortaya çıkabileceğini hayal ettiği tüm korkunç olasılıklar arasında, hiç hazırlıklı olmadığı bir sonuç vardı.

Umudun ölümü.

Tanıştıkları, seviştikleri ve ayrıldıkları geceden beri Trenwyth Dükü'yle ilgili bu tuhaf ve zayıf umudu hep içinde taşımıştı. Kayıp olduğu süre boyunca bu umut onu ayakta tutmuş ve onun güvenliği için ettiği her duada kulağına fısıldanmıştı. Aziz Margaret'e indiğinde, mucizevi bir şekilde onun himayesine verildiğinde alevlenmişti. O, o zamanlar herkesin tahmin edebileceğinden çok daha fazla önemsiyordu.

Onun dönüşünden bu yana geçen birkaç ay boyunca yanında küçük bir kor taşıdığını fark etti. Ona nazikçe bakıyor, istekli nefesiyle ona yakıt veriyordu. Belki de ona karşı olan düşmanlığının üstesinden gelmişti. Belki yeterince sabırlı, yeterince nazik, yeterince zeki, esprili ve güzel olursa... Ginny'yi unutabilirdi. Zorba küstahlığını unutturdu. Öfkesini unutturdu. Acısını. Kaybını ve yalnızlığını.

Ve ona aşık olur... Imogen'e.

Çünkü başından beri ona aşıktı. Bunu şimdi anlıyordu. Aşk, onun sert olduğu zamanlarda nazik davranmasına izin vermişti. Zalimliğini affetmesine. Acısını anlamasını.

Ama bu umudu beslemekle aptallık etmişti. Eğer bir erkek, özellikle de onun gibi doğmuş bir erkek bir kadını istiyorsa, bu onun için ne olabileceğiydi. Amaçlarının ve tutkularının peşinden koşarken ona sağlayabilecekleri için. Bir yuva. Bir varis. Teselli, seks ve rızık. Bunlar bir kadının tekil görevleriydi.

Peki ya bir kadının amacı ve tutkuları varsa? Ya efendisinin arkasında kendisine dikte edilen yerin ötesine ulaşmak ve kendi yolunda ilerlemek isterse? Tarih

Bir kaderi olan, dűşmanlarını adil ya da kötü yollarla yenen kahramanlarla.

Sevdiği adam onun dűşmanı olmaya karar vermişti. Bu onun trajedisiydi. Ginny'yi özlemişti ama Imogen'ı sürekli reddetmişti.

Kibrinden, dűşes olarak yanında yer almasını teklif etmenin, onun tüm arzularının doruk noktası olacağından emindi. Onunla evlenme şansını geri çevirmek en büyük cezaydı.

Öyle değildi. Imogen'in kalbi kırılmıştı ama ona söylediği her kelimedede ciddiydi.

Bir amacı vardı. Tutkusu vardı. Hayatını, şehrinin kadınlarına ve çocuklarına musallat olan ahlaksızlığa ve kötölüğe karşı savaşıarak geçirecekti. Bu bir zamanlar ondan her şeyini almıştı. Dorian ve Farah'ın yaptığı gibi mahkemelerde ya da parlamentoda değil. Morley gibi kanunla da değil.

Sahip olduğu tek şeyi verirdi. Para, nezaket ve ilgi. Elinden geldiğince sığınaklar yaratacak ve kaybettikleri bir şeyi arayanlara hediye edecekti. *Kendisinin* kaybettiği bir şeyi.

Umut.

Eğer inandığı bir şey varsa, o da herkesin ikinci bir şansı hak ettiğiydi.

Cole'la da bir ilişki yaşamayı ummuştu... ama bu olmayacaktı. İkisi de birbirinden çok farklı olmuştu. Cole uğradığı adaletsizliğin onu sert ve öfkeli birine dönüştürmesine izin vermişti. Ona iyiliksever bir merhamet gösterilmişti ve bunun içinde kök salmasına izin vermişti. Yeni bulduğu hayatını sırlarla korumuştı.

Ve bunu yaparken, istediği adamla olan tüm şansını yok etti.

Kader ona iki tutkusu arasında bir seçim yaptıracak gibi görünüyordu.

Bu seçimi yapmıştı, çünkü sonunda her ikisine de sahip olmasına izin verecek bir adam istiyordu. Sevgisine ve seçtiği yolu desteklemesine.

Yıkım dizlerini altından bükmele tehdit ediyordu ama sendeleyerek yatak odasının açık kapısından geçmeyi başardı ve kapıyı arkasından kapattıktan sonra ağır bir şekilde kapının üzerine eğildi.

Çaresizce birkaç nefes çektikten sonra geceliğinin yere düşmesine izin verdi ve çıplak bir halde, ibrikten su döktüğü leğene doğru yürüdü. Uyuşuk bir halde bir bezi ıslattı, sabunu buldu ve yıkandı. Önce gözyaşları içinde kalan yüzünü, sonra da utancından ısınan boynunun ve göğsünün derisini serinletti. Sonra, kalçalarından yıkadığı şeylerin olası sonuçlarını düşünerek kendine yakından baktı. Adamın içinde bıraktıklarının.

Şu anda bunun için endişelenecek enerjisi yoktu, yine de özlem karnında sıkışan endişeyi yatıştırdı. Örtüyü atarak, huzursuz uykusundan dolayı hâlâ dağınık olan boş yatağına döndü. Odası çok rahattı, özellikle de ay ışığında ve gölgede. Soluk yeşilin hoş bir tonu, narin beyaz mobilyaların üzerine tünemiş egzotik vazolarda her zaman taze çiçeklerle doluydu. Bu kadar güzel ya da görkemli bir yere sahip olacağını hiç hayal etmemişti. Ve şimdi...

O zaman hıçkırıklar ondan kaçtı. Nefes nefese kalmıştı.

Şimdi burada sonsuza dek yalnız uyuyabilirdi. Tüm bunlar inatçı, kibirli, boyun eğmeyen, karşı konulmaz, ilkeli, hasarlı bir adama aşık olduğu içindi.

Hepsinin canı cehenneme.

Ağlayarak ve kendi inatçılığına ve genel olarak erkeklere lanet okuyarak gardırobuna doğru yürüdü ve kapağını açarak içinde yeni bir gecelik aradı. Bir tane buldu, kapakları kapattı ve küçük düğmelerle boğuşmaya başladı, karanlık ve gözyaşları ilerlemesini engelliyordu. Sonunda geceliği başının üzerine kaldırdı.

"Yapma." Ses Cole'a ait değildi. Az önce alt katta bıraktığı iki adamdan birine de ait değildi.

Komut nazikti, ancak davetsiz misafir onun şaşkınlık sesini güçlü bir avuç içiyle bastırarak kumaşı dudaklarına ve burnuna bastırdı. "Çıplak olmanı tercih ederim."

Imogen'in korkusu ağzını küle çevirdi, çırpınırken boğulduğunu hissetti, burnuna ve ağzına gelen keskin, eter benzeri kokunun kloroform olduğunu anladı. Güçlü bir anestezi.

Kıpırdamadı ve nefesini tuttu, başı zaten yüzüyordu, bilinçsizlik onu hem tehdit ediyor hem de çağırıyordu.

O ses. Yürek parçalayıcı derecede tanıdıktı. Arkadaşı olduğunu düşündüğü biri. Asla zarar vermeyeceğine yemin etmiş biri.

"Gözyaşlarını sil aşkım," diye fısıldadı, tıpkı Cole'un birkaç dakika önce yaptığı gibi, onu ön tarafına doğru sürüklerken. "Ben buradayım. Ve sonunda benimsin."

YIRMI BEŞİNCİ BÖLÜM

Cole, her iki aşırılığın varlığından kaynaklanan baskıyı hafifletmek umuduyla bir şeyleri kırdı, yok etti. Ateş ve buz. Derisi yanıyordu, öyle ki derisini vücudundan soymak istiyordu. Öfke onu yakıp kül etmekle tehdit eden bir cehennem yaratıyordu.

Ama buz için. Kasvetli ve ürkütücü bir soğuk, Ocak ayındaki bir pencerenin camları gibi içini dondurdu. Göğsü aynı anda hem kırılğan hem de uyuşmuş hissediyordu, sanki bir dokunuş onu keskin ve yumuşak parçalara ayırabilirdi.

Trenwyth Konağı'nda fırtına gibi esip gürlerken ardında bir yıkım izi bıraktı. Annesinin paha biçilmez vazolarının cesetleri. Robert'ın Sumatra'dan aldığı parçalanmış antika bir masa. Babasının bir ömür boyu biriktirdiği nadir madeni paralardan oluşan cam muhafazalı gölge kutu.

Saçmalık. Hepsi. Her şey. Onları geride bırakan insanların ıvır zıvırları. Onu geride bırakanların. Ahirete yanlarında hiçbir şey götüremeyenlerin. Geleneklerden başka bir şey üzerine inşa edilmemiş ve önemsiz şeylerle bir arada tutulan boş bir ailenin mirası. Para. Beklentiler. Bir unvan.

Bir isim.

"Bir isimde ne var?" diye sormuştu bir yıldız çarpmış aşık.
Ne, gerçekten mi?

Çalışma odasına ulaştı ve kapıyı kilitledi, birkaç personelin alt kattan sessizce yukarı çıkıp inceleme yaptığının farkındaydı

kargaşa.

Başka bir isimdeki gül bu kadar tatlı olur muydu? Başka isimdeki bir kadın aynı kadın olarak kalır mıydı?

Görünüşe göre öyle değil.

Amerikan yerlileri ona bir ismin çok güçlü olduğunu öğretmişti, bu inanç Katolik Kilisesi de dahil olmak üzere pek çok kişi tarafından benimsenmişti. Eğer biri bir şeytani kovacaksa, önce onun adını öğrenmeliydi. Pencereye yaslanmış, hem yabancı hem de acı verecek kadar tanıdık bir bahçeye bakan Cole, bunun daha fazla zaman alacağını biliyordu.

şeytan çıkarma ayininden bile daha iyi.

Ginny'nin değil. *Imogen*'ın.

Lanet olsun ona. Elini yumruk yapıp havaya kaldırdı ama sadece soğuk cama hafifçe dayadı.

Birçoğunun terk ettiği göğsündeki o boş mağaranın içine bir şekilde girmişti. Orayı parlak renklerle doldurmuştu. Kolayca kazandığı gülümsemeleri ve çileden çıkaran inatçı fedakârlığıyla onu sahiplenmişti. O farkına bile varmadan onun bir parçası haline gelmişti.

Nazik, şefkatli, zeki, güzel bir kadın. Kusursuz bir yalancı.

Çenesini güçlü duygular ve yaklaşan kararsızlık üzerinde çalıştırdı. Bunca zamandır. Bu pencerenin hemen altındaydı.

Onu da fark edemeyeceğini düşündüğü bir pencere. Bu konuda haklıydı.

Pek çok konuda haklıydı.

Gözlerini kapatarak alnını pencereye yasladı ve serin camın teninin sıcaklığını yumuşatmasına izin verdi. Göz kapaklarının ardındaki karanlıkta, sonunda Ginny'nin yüzünü hayal etti. *Imogen*'in yüzünü.

Cılız ve solgundu, keskin, belirgin kemikleri ve iri, melankolik gözleri vardı. Onun ruhani bir varlık, siyah saçlı, narin bir güzellik olduğunu düşünmüştü. Bunun nedeni, çaresizlik ve yoksullukla karşılaştığında bunu fark etmeyi umursamaması mıydı? Ağır makyajının baştan çıkarmak için değil, gizlemek için yapıldığını düşünmemiştir.

Egzotik bir renk tonu ve il dokunuşuyla cildi gizleyin.

O cehennem gibi hapishanede geçirdiği her an boyunca, birlikte yaşadıkları deneyimin farklı kısımlarını incelemiş ve parçalara ayırmıştı. Onu. Onu memnun ettiğinde nefesindeki yumuşak şaşkınlığı. Utangaçlığı onu alt ettiğinde kirpiklerinin solgun yanağına yayılışını. Siyah saçlarının parıltısı. Adam içine girdiğinde vücudunun sıcaklığı. Mutluluğun narin titreyişleri. Tatlı fısıltıları ve sözleri.

Bu parçalanma sırasında onu bütünöyle kaybetmişti. Elbette içki, loşluk ve aldatma işleri karıştırmaya yardımcı olmuştu. Ama Ginny'ye gerçekten bakmış olsaydı, onu gerçekten görmüş olabilirdi. Dahası, Imogen'e, Leydi Anstruther'a, ona daha önce verdiği etiketlerin bir koleksiyonundan başka bir şey olarak bakmak için gerçekten bir an ayırmış olsaydı, aradığı şeyi yıllar önce bulmuş olabilirdi.

Ona çok kızgındı. Ama kızgın olduğundan daha fazla değil kendisiyle.

Kibrinin onu koruyacağını, bu yüce kuleden dünyaya tepeden bakabileceğini ve hayatta kalmasını ve akıl sağlığını tehdit eden şeyleri dışarıda bırakabileceğini düşünmüştü.

Ama çok önemli bir şeyi unutmuştu. Kendini hangi odaya kapatırsa kapatsın, etrafına hangi duvarı örerse örsün, onu aşığılama ve zalimlikle güçlendirirse güçlendirsın, en büyük düşmanından asla kaçamayacaktı.

Kendisi.

Onun kendi geçmiş, onunkabuslar, onun anılar. Önyargıları, yetiştirilme tarzı, unvanı.

Gözlerini açarak bahçeye baktı. bahçe ve ağrıyordu.

Imogen artık aynı kadın değildi. Sağlıklı, din ve utanmazdı. Kendi kaderinin sahibiydi. Onu içermeyebilecek bir kaderin, çünkü adam kendisini ona hiçbir zaman bir baştan çıkarıcı olarak sunmamıştı. Sadece bir rakipti.

Kendini beğenmiş bir şekilde, aşık olduğu fahişenin onu hangi sıfatla teklif ederse etsin kabul edeceğini düşünmüştü. Kendisinin olmasına izin verdiği bu kırık, acı dolu, barbar adamı kabul etmekten mutlu olacağını düşünmüştü.

Daha fazlasını isteyeceği hiç aklına gelmemiştir. Ya da onun sırlarına sahip olmaya hakkı olmadığını. Onun kalbi üzerinde hiçbir hakkı yoktu.

Öfkesi ve coşkusu soğuduktan sonra içindeki soğuk tenini yalamaya başladı. Artık onun bedeninde bulunduğu sıcaklık kaybolmuş ve tutkusunun sıcaklığı soğuk bir reddedişe dönüşmüştü.

Onu nazikçe ve kibarca evinden kovmuştu. Hayatından.

Sandalyesine dönerek ceketine uzandı ve durakladı. Balkona tırmanmadan önce bankın üzerinde bıraktığını hatırladı. Pencereden dışarı, boş banka baktı. Sonra kafesleri takip ederek balkona çıktı, burada efendinin odasının kapısı aralık duruyordu.

Casus olarak geçirdiği onca yıl boyunca, bir eve fark edilmeden girmenin asla çığnemediği bir kuralını öğrenmişti.

Her şeyi bulduğunuz gibi bırakıyorsunuz.

Balkon kapısını arkasından kapatıp kilitlemişti.

Ya kendini beğenmiş dalgınlığıyla bir katili doğrudan Imogen'in evine yönlendirdiyse? Ya çok geç kaldıysa?

Ya onun gururunun kurbanı olursa?

Trenwyth çalışma odasından dışarı fırladı, neredeyse uşağına çarpıyordu. "Müfettiş Morley'i çağırın," diye emretti. "Birisi Anstruther'ların evine zorla girmiş."

Kutsal olmayan bir korku onu kendi bahçelerinden ağacın altındaki duvardaki yarığa kadar kovaladı. Geçmişte manevra yapmak için özen gösterdiği bir alanda ilerlemeye çalışırken taş ve ağaç kabuğu etini aşındırdı. Bunu hissetmedi bile. Çaresizlik onu ileriye sürükledi.

Kalbine bir korku oku saplandı, kabusunun gerçeğe dönüşmesini izlerken bu ok neredeyse ayaklarını yerden kesecekti.

Anstruther malikânesinin kontes süitleri, efendininki kadar büyük değildi ve büyük bir pencere koltuğuna sahip yüksek, yuvarlak korkuluk benzeri yapı nedeniyle bir balkona sahip değildi. Evin hanımı, tavan arası hariç diğer tüm odalardan daha yüksekte yer alan iç mekanda, hava koşullarından uzakta panoramik manzaranın tadını çıkarabilirdi.

Jeremy Carson bu pencereden Imogen'in gevşek bedenini indirmeye çalışıyordu, Cole'un Tanrı'ya dua ettiği gibi sağlam düğümlerle bağlanmış yatak örtülerinden oluşan derme çatma bir hamaktan başka bir şeyle sabitlenmemiştir.

Baltık Denizi'nden daha soğuk bir korkuya kapılan Cole, Jeremy onu şimdi düşürürse *kendisinin* bile zamanında yetişemeyeceğini bilerek daha önce hiç yapmadığı bir hız patlaması yaşadı.

"O ölmedi. Ama bir adım daha atarsa ölecek." Bu tehdit Cole'un ayaklarını yere bastırdı, tüm kasları bir yaydan daha gergindi. Öfkesi ve çaresizliği itilmiş ve basınç iğne için Kırmızı, Kanında biriken ısı bir türlü boşalmıyordu. Düşünmeye ihtiyacı vardı. Sakin kalması gerekiyordu.

Imogen'in hayatı buna bağlıydı.

"Onu seviyorum. Sanırım onu senden daha uzun zamandır seviyorum," dedi Jeremy gelişigüzel bir sesle ve Cole şimdiye kadar gerçeği anlayacak kadar yalan duymuştu. "Ama onu tekrar kirletmene izin vermeden önce onu cennete göndereceğim. Yapmazsam görürsün."

Başka bir gerçek.

Cole iki elini de kaldırdı, protezinin metali ay ışığında biraz parlıyordu. Bunun onu bir şekilde daha az tehditkâr gösterdiğini umuyordu. Jeremy'nin çarşafı iki eliyle tutmasına ve botunu çıkıntıya dayamasına rağmen, onun ağırlığı altında zorlanmıyor gibi görüldüğünü fark etti.

"Onu nasıl güvende tutuyorsun?" diye sordu, dehşet sesini çalmakla tehdit ederken sesini kontrol etmek için savaşıyordu.

Adamın silahsız genç yüzü alaycı bir ifadeye büründü. "Yeterince uzun süre rıhtımda çalışırsan, kaldıraç hakkında biraz şey öğrenirsin,

değil mi? Gerçi senin gibi bir züppenin hayatı boyunca dürüst bir iş yaptığından şüpheliyim."

Cole alay etmeyi bıraktı. "Ona zarar verdin mi?"

Jeremy hayretle sert bir kahkaha attı. "Bunu senden duymak büyük zenginlik." Dudakları tiksintiyle kıvrılmış bir halde ona baktı. "Seninle tanışmadan önce bir melek kadar saftı, sen onu bir fahişeye dönüştürmeden önce."

Cole bunun çok iyi farkındaydı ve öfkesi ile paniğinin altında utanç yatıyordu. İkisi de onu seviyordu. Bu onun kullanabileceği bir şeydi. "Neden hareket etmiyor Carson? Hayatta olduğundan emin misin?"

Kötü adam alaycı bir ses çıkardı. "Onu öldürmeden önce St. Margaret's'teki hemşire Molly'den rüşvetle aldığım bir miktar kloroformla uyuşturdum."

Bu cümlelerin içerdiği tüm bilgileri işlemek ve aynı zamanda karnına inen korku tuğlasının boğazında yarattığı safrayı yutmak zordu.

Kloroform doğru kullanıldığında güçlü bir anesteziydi. Casusluk yaptığı dönemde kendisi de kullanmıştı. Ancak yüksek dozlarda, özellikle de alkolle karıştırıldığında ölümcül olabilirdi.

"Leydi Broadmore'u ve diğerlerini öldürdün." Bir başka bilgi daha korkusuna nüfuz etti.

Roman Rathbone bahçe kapısından kayarak balkonun altında gizlendi. Gömleğini ve ayakkabılarını çıkarmıştı ve üzerinde sadece koyu renk bir pantolon, gölgeler ve keçiboynuzu renginde bir ten vardı.

Cole Jeremy'yi konuşturabilirse, Rathbone'un deli adam fark etmeden Imogen'in bedeninin altına girme şansı olabilirdi.

"Bunu Ginny'nin hayatını kurtarmak için yaptım," dedi Jeremy. "Onu istiyorlardı, onu almak, acı çekmesini izlemek istiyorlardı ama ben izin vermedim. Onlara yedekler verdim ve beslenmelerini sağladım. Önce Flora, arsız fahişe. Onun binasındaki çamaşırcı kadın.

Dadı ve hemşire. Ben istemedim, görüyorsunuz. Ama beni zorladılar. Buna açtılar."

"Kim bunlar?" Cole eşit bir şekilde sordu.

"Onlar. *Onlar*." Jeremy avucuyla şakağına defalarca vurdu. "Onlar. Onlar. Onlar." Vuruşlara eşlik ediyordu.

Imogen iki eliyle sabitlenmediği için savunmasız bir şekilde sallanırken Cole istemsizce öne doğru bir adım attı.

"Geri çekil dedim!" Jeremy şimdi vahşi görünüyordu, akıl sağlığı yerinde değildi.

Rathbone duvara doğru ilerledi ama Cole ona zamanında ulaşamayacağı konusunda umutsuzluğa kapılmaya başladı. Ulaşsa bile, iki kat aşağı düşmenin ikisine de onarılamaz bir hasar vermeyeceğinden emin olamazlardı.

"Jeremy." Durdu. "Bay Carson, ikimiz de o kadını seviyoruz ve onu korumak istiyoruz-"

"Onu sevmiyorsun!" Jeremy bir küçümseme hareketi yaptı. Serbest eliyle tuttuğu Imogen'i iki eliyle tekrar yakalamadan önce birkaç santim düşürdü.

Cole o anda biraz öldü.

"Senin yüzünden neler yaşadığını bilmiyorsun bile, değil mi?" Jeremy'nin sesindeki şaşkın tiksinti onu onursuzlaştırmıştı.

Öyle mi yaptı? "Onu asla incitmek istemedim."

"Boş laf derler." Jeremy gözlerini sımsıkı yumdu ve sanki temizlemeye çalışıyormuş gibi başını salladı. "Boş bir adamdan boş sözler. Senin değersiz hayatını kurtarmanın onun hastanedeki işine mal olduğunu biliyor muydun? Olay olduğunda *bana* geldi. Sana değil. Bana üzücü hikayeyi anlattı, ailesinin açlıktan öleceğinden endişelendiğini. O gece bir ara sokakta saldırıya uğramış ve adamı bıçaklamış. Neredeyse adamı öldürüyormuş. Ama ben işini bitirdim, böylece kanı ellerine bulaşmadı. Böylece hala cennete gidebilirdi. Böylece onu geldikleri yere geri götürmeyeceklerdi."

"Onlar mı?" Cole sordu.

"Şeytanlar. Şeytanlar. Şeytanlar Şeytanlar..." Jeremy kelimeyi önce belli belirsiz söyledi, sonra daha yüksek sesle tekrarladı. "Onu istiyorlar. Onun ışığını istiyorlar. Ama ben onu onlardan koruyorum. Bu yüzden onu götürüyorum, anlamıyor musun? Onu bulamayacakları bir yere götürüyorum."

Yüce Tanrım, gerçekten delirmişti. "Kim bu iblisler?" Cole, Rathbone'a acele etmesini işaret ederek sordu. "Neredeler? Onlarla savaşmana yardım edeceğim."

Jeremy'nin yüzü düştü. Artık genç görünmüyordu.

Bir bulut ayın üzerinden geçerek geceyi saf bir gölgeye bürüdü. Cole kollarını indirirken aynı anda gizli kılıcını da kınından çıkardı. Bıçağı protezindeki sarmalından kurtarmaya çalıştı, parmakları artan dehşetle yavaşlıyordu. Pencere siyah bir gölge boşluğuna dönüştüğü için Jeremy'yi artık göremiyordu.

Gözleri Imogen'in beyaz çarşafın içinde gevşekçe sallandığı yeri takip etti; sadece bir tutam kızıl altın rengi saç ve zarifçe kavisli bir ayak görünüyordu. Hiçbir zaman dua eden bir adam olmamıştı ama bıçağı kurtarmak için dikkatle ve sessizce çalışırken, uzun seyahatleri boyunca adını duyduğu her tanrıya dua etti. Pazarlık etti. Yalvardı. Ve yemin etti.

Beni affet Tanrım, ama onu kurtarmak için şeytanın yanında yer alırım.

"Hepimizin şeytanları var, değil mi Majesteleri?" Ses pencereden geliyordu. Artık Jeremy değildi. Başka biriydi. Onun içinde yaşayan, hastalıklı zihninin bir kurgusu olan biri.

Cole bu yinelemeyle pazarlık yapılamayacağını biliyordu. "Aptalca bir şey yapma," diye emretti, öfkesinin sesine sızmasına izin vererek. "Her kimsen, ona bir zarar gelirse sana yapacaklarıma değmez."

"Ben de *onlardan biriyim*," diye onayladı ses, hayal kırıklığına uğratacak kadar yılmadan. "Hangisini daha komik bulduğumu bilmiyorum, Jeremy'nin onu benden saklayabileceğini düşünmesi mi, yoksa senin onu benden kurtarabileceğini düşünmen mi?" Karanlıktan yuvarlanan şeytani kahkaha Cole'un karnındaki bıçağı büktü.

Daha da aşığıya kaydı, sonra bir sarsıntıyla durdu ve vücudu evin yan tarafına doğru sallandı.

Cole'un ağzından çığ bir hırıltı çıktı ve ileri atıldı.

"Hayır, bilmiyorsun," diye alay etti ses, onu bir kez daha serbest bıraktı ve yine acımasız bir çekişle yakaladı.

İçindeki fırtınayı zar zor kontrol eden Cole tekrar ayaklarını yere bastı. "Ne istiyorsun?" diye sordu sıkıca, aynı anda hem çaresiz hem de cinayete meyilli hissederek.

"Hangisinin daha eğlenceli olacağına karar vermek *istiyorum*. Sana onun bu şekilde ölmesini izletmek mi, yoksa onu geri çekip ben çıplak ellerimle nefes borusunu ezmeden önce buraya kadar yarışıp yarışamayacağını görmek mi?"

Cole'un nefesi kesildi, gözleri çılgınca bulutlara, Rathbone'a, bıçağına ve tekrar Imogen'a kaydı.

"Bu gece öleceksin," diye yemin etti. "Ama sana mezara uzuvların bağlı olarak gitmen için bir şans vereceğim. Bırak onu gitsin. *Şimdi*. Yoksa sonuçları hayal edebileceğinden çok daha acı verici olur."

"Bırak gitsin mi diyorsun?" Bulutlar yer değiştirdi, sadece yeterince... "Sen seç." Cole'un sesi sertti. Şiddetliydi.

Neredeyse

onu rehin tutan adam kadar şeytani. "Onu serbest bırakırsan çabucak ölürsün. Başka bir şey yaparsan çığlık atarak ölürsün."

"Pekala..." Jeremy'nin sesi yılankavi bir hal aldı. Neredeyse neşeliydi. "Beni ikna ettin. Onu serbest bırakacağım."

Ve yaptı da.

Cole bıçağı ölümcül bir hassasiyetle fırlatırken üç şey mükemmel, eşzamanlı bir akışkanlıkla gerçekleşti. Rathbone Imogen'i yakaladı ve darbeyi en aza indirmek için ikisini de yere yuvarladı. O'Mara güçlü bir tekmeye kontes süitinin kapısını parçalayarak açtı. Ve Jeremy, görmediği bıçağın göğsüne saplanmasıyla pencereden dışarı fırladı, ardından da kol ve bacakları kırılmış bir şekilde yere düştü.

Adını haykıran Cole, Imogen'e doğru atıldı, onu Rathbone'dan uzaklaştırdı ve göğsünde topladı.

Karanlıkta onu kontrol etti, ellerini çıplak vücudunda gezdirdi, şefkatle çekmeden önce çarpma veya kırılma olup

olmadığını araştırdı.

çarşafı daha sıkı sardı.

"Fazla uzağa düşmedi," diye doğruladı Rathbone. "Seninle alay ederken onu güvenle yakalayabilmem için yeterince alçalttı."

O zaman neden hareket etmiyordu?

"Nefes alıyor mu?" Rathbone'un sesi endişeyle derinleşti.

Cole yanağını kızın kulağının yanına koydu ve gözlerini kaldıracak gücü toplamadan önce gerekenden daha uzun süre orada tuttu. "Bir doktor çağırın."

YIRMI ALTINCI BÖLÜM

Imogen hiç uyanmamak için kendini zor tutuyordu. Rüyalarında, uzun zamandır kendisinden esirgenen mutluluğu buluyordu. Sonsuza dek kayıp kalabilecek şeyi.

Cole, uzun, kıvrımlı koruyucu bir kabuk gibi etrafını sarmıştı. Kulağına yumuşak, özlem dolu, anlaşılmaz şeyler fısıldarken onun sıcaklığını paylaşıyordu.

Bazen başkaları rüyalarını ziyaret ediyor, onu kendine getiriyordu. Annesi, endişeli ve cesaretlendirici. Kız kardeşi, utangaç ve ağlamaklı. Arkadaşları. Dr. Longhurst'ün kısa ve keskin direktifleri. Argent'ın yumuşak ve uğursuz sesi, Millie'nin canlı alto sesiyle noktalanıyordu. İskoç brogları ve yumuşak destek sözleri.

Ama sonra karanlık varlığı onları uzaklaştırır ve gölgesi lezzetli bir samimiyetle üzerine yerleşirdi. Bunun Cole olduğunu biliyordu çünkü Tanrı onu alışımın parlaklığı ve gücüyle boyamış olsa da, o bu yerin bir yaratığıydı. Karanlığın.

Ama o öyle değildi. Güneş ışığı, parlak renkler ve yumuşak bir konfor istiyordu.

Ama onu karanlıkta bırakmak istemedi. Bu yüzden biraz daha kalacaktı, kalabildiği kadar. *Burada*, kulağına bir şeyler söyleyeceği yerde kalacaktı. Her zaman ondan duymayı hayal ettiği güzel, harikulade sözler.

"Seni seviyorum, Imogen. *Seni seviyorum*. Hafızanı değil. Ginny'yi değil." Ağzına hafif bir ağırlık çöktü ve çok yoğun bir sevinç hissetti, ama sadece bir anlığına.

Çünkü o acı geri dönecek ve bunun bir rüya olduğunu hatırlayacaktı.

"Uyan," diye Cole onu yumuşak bir şekilde ikna ederdi, eli Imogen'in ellerine karşı nazik bir talepte bulunurdu. "Uyan Imogen, zamanı geldi."

"Uyanmalı mıyım?" diye sordu halsizce. "Uyanmalı mıyım? Seni karanlıkta bırakmalı mıyım?"

"Karanlık değil," dedi rüya sesi, şimdi biraz sertçe. "Gündüz. Ve seni muayene edebilmem için uyanık olman gerekiyor. Gözlerini açabilir misin? Elimi sıkabilir misin?"

Adamın istediğini yaptı. Bunu teklif etmesi alışılmadık derecede hoştu.

Imogen farkındalığa çarptı. Onun elini sıkıyordu. *So/* elini.

Gözlerini açtı ve kendi yatağının tanıdık gölgeliğiyle çerçevelenmiş bir şekilde üzerine eğilmiş olan Dr. Longhurst'ün rahat ve nazik bakışlarıyla karşılaştı.

Hay aksi. Gümüş şafakta dans eden toz zerreciklerine bakarak hayal kırıklığının gözyaşlarını kırıştırdı.

"Tekrar hoş geldiniz," dedi, her zaman söylediği kadar nazik bir şekilde.

Sıkıntısını gizlemeye çalıştı ama adamın alnındaki endişe seğirmesinden bunu başaramadığını anladı.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu tetikte.

Vücudunu gözden geçirdi. Ellerini ve ayak parmaklarını oynattı, kaslarını gerdi, eklemlerini test etti. "Biraz mide bulantısı ve ağız kuruluğu dışında kendimi iyi hissediyorum. Belki omzumda biraz çürük olabilir."

"Bakabilir miyim?" Adam stetoskopu uzattı ve kadın başını sallayarak adamın muayenesine boyun eğdi.

Sonunda, keskin olanlar hariç çantasındaki neredeyse tüm aletleri kullandıktan sonra, birinin düşünceli bir şekilde yatağının başucuna yerleştirdiği sürahidan ona bir bardak su doldurdu.

Yastık dağına yaslanmak için kendini yukarı itti ve içkiyi kabul etti. Gözyaşları tekrar göz kapaklarına hücum etti ve Imogen burnundaki kaşıntıyı sildi.

"Akciğerler temiz. Refleksler iyi. Deri normal kan akışı belirtileri gösteriyor. Nabzınız biraz yavaş olsa da sabit." Longhurst ona bilgi verirken, gözleri sanki kendisini rahatsız ediyormuş gibi kızın belirgin duygularından uzaklaşıyordu. "Kloroformun ölümcül olduğu durumlarda bunun kalbe zarar vermesinden kaynaklandığına inanılır. Ama sizinkinin güçlü olduğuna eminim."

"Öyle misin?" diye fısıldadı, göğsündeki derin acıya rağmen nefes almaya çalışarak. "Pek emin değilim." Güçlü hissetmiyordu. Sadece kırılmış. Gerçekten hasar görmüş. Her şey olup bittiğinde -Cole sırlarını açığa çıkardığında- yıkım beklemeyi biliyordu ama bu kadar üzücü bir ıssızlık değil.

Birisi odaya öyle bir girdi ki, yatak odasının kapısı duvara çarptı.

Imogen irkildi, nefesi kesildi ve bir elini göğsüne götürdü. Kalbi şimdi kesinlikle çalışıyordu, çünkü dörtlüye koşan bir antilop sürüsü gibi gürlüyordu.

Ve sadece irkildiği için değil. Çünkü Cole yatağının ayak ucuna kadar gelmiş, zorlukla dizginlenmiş, saldırgan bir duyguyla etrafındaki havada titreşiyordu. Üzerinde sadece buruşuk beyaz bir gömlek ve koyu renk bir pantolonla kızın başında durmuş, parıldayan bakır gözleriyle onu tarıyordu. Ona bir kez daha, hiçbir insanın hak etmediği, yalnızca göksel savaşçıların göstermeye cesaret edebileceği kusursuz özelliklere sahip bir başmeleği hatırlattı.

Kesinlikle yapmadı, diye düşündü huysuzca.

"Onun burada ne işi var?" diye nefes aldı, Cole yerine Longhurst'e hitap ettiğini fark etmemişti. Buna hazır değildi... Zar zor uyanıyordu ve her an komaya girebilirdi.

Söz konusu adam zalim kaşlarını çatarak kaşlarını çatı.

"Hayatınızı kurtardığından beri bir yere gitmedi," dedi Dr.

Longhurst uzun uzun nefes vererek. "İyi ki

Hayatta kaldım," diye mırıldandı Dük'e bakarak. "İkimizin de iyiliği için."

"O nasıl?" Cole, Dr. Longhurst'e de seslenerek, gözleri ondan ayrılmıyor, onu içine çekmekten vazgeçmiyordu.

Onun hayatını mı kurtarmıştı? Jeremy ona saldırdığında onun odasındaydı, bu da demek oluyordu ki... Cole o gittikten sonra *geri* gelmişti.

"Ben iyiyim," diye kekeledi.

Onu susturmak için elini kaldırdı ve Imogen'in şaşkınlığı öfke gibi bir şeye dönüştü.

"O nasıl?" Cole kendini tekrarlamaya alışık olmayan bir adamın sesiyle tekrar sordu. "Düşerken yaralandı mı? Kalıcı bir hasar oluştu mu?"

"Düşüş mü? Ne düşüşü?" Imogen'in sorusu sağır kulaklara çarptı.

Dr. Longhurst kaşlarını çatı. "Sistemindeki alkolle karışan kloroform, diğerinin etkisini yoğunlaştırmış gibi görünüyordu ve bu da daha uzun bir bilinç kaybına neden oldu. Pencereden düşmüş olmasına rağmen, gevşek esnekliği hayatını kurtarmış olabilir."

"Pencereden mi düştüm?" diye sordu, bu kez çok daha yüksek sesle.

"O *nasıl*?" Cole, doktora doğru tehditkâr bir adım atarak patladı.

Longhurst ayağa fırladı, belli ki yatağının aralarında olmasından memnundu. "Tek kelimeyle. O iyi."

"Güzel. Çık dışarı."

Doktor aletlerini toplarken Imogen birkaç şaşkın anlaşılmazlık sesi çıkardı. Sonunda sesini bulabildi. "İyi olduğumu söyledim zaten. Birinin bana neler olduğunu açıklamasını istiyorum."

Longhurst dondu kaldı, alnı kararsızlıkla kırıştı.

"Defol. *Dışarı*." Cole'un dişleri artık birbirinden ayrılmıyordu ve dudakları bir hırıltıyla geriye çekildi. İyi kalpli doktor onu Cole'un için için yanan bakışlarına ve tik tak eden çenesine aşırı bir acelecilikle terk etti.

Imogen güç toplamak için gözlerini kapattı ama rezervlerinin tükendiğini fark etti. "Hâlâ kızgın olduğunu biliyorum." İç çekti. "Ama sen dinlerken dinleyecek gücüm yok-"

"Beni *dinleyeceksin* kadın, hem de iyi dinleyeceksin." Ses tonu tartışmaya yer bırakmıyor, gözleri Zeus'un şimşeklerini yumuşatırken Hephaistos'un çekicinden çıkan kıvılcımlara rakip olacak bir uyarıyla parlıyordu. "Benimle evleneceksin Imogen ve işte nedeni bu." İşaret parmağını alışımli parmaklarına dokundurarak nedenleri sıraladı. "Birincisi, çünkü bunu istiyorum ve ben istediğini elde etme alışkanlığı olan çok güçlü bir düküm. İkincisi, hayırsever hedeflerinize kontes olarak değil de düşes olarak daha kolay ulaşabileceğiniz için."

"Sadece bir kontes mi?" Bu sözler daha önce hiç söylenmiş miydi? Az önce ... evlilik mi teklif etmişti? Elbette bu doğru olamazdı.

"Daha bitirmedim," dedi sertçe.

Gıcırta ile inilti arasında bir yerde şaşkın bir ses çıkardı. Hâlâ rüya görüyor olması mümkün müydü? Kloroformun etkisiyle garip ve kötü bir tepki mi veriyordu? Elbette durum böyle olmalıydı, çünkü sanki onun hayır işlerini kabul ediyor, unvanını destek olarak sunuyor gibiydi.

"Üçüncül." Ona sakinleştirici bir bakış gönderdi. "Dün geceki olaylardan sonra -hayır, öyle değil- son birkaç yıldır çeşitli düşmanları ve takıntılı delileri kendine çekme konusundaki korkunç ve çileden *çıkarıcı eğilimin* nedeniyle -kendini tehlikeli durumların içinde bulma eğiliminden bahsetmiyorum bile- birlikte ikamet etmemiz mantıklı, böylece hayatını kurtarmaya devam etmek için yan tarafa kadar koşturmak zorunda kalmayacağım. Görünüşe göre bu benim yeni mesleğim ve çok fazla zamanımı alıyor. Ve sonuç olarak çünkü-"

"Beni sevdiğin için mi?" Imogen, tam da sevdiğini düşündüğü şeyle karışık bir nefes alarak sordu

onu terk etti.

Umut.

Bakışları onunkilerden kaçmak için başka yerlere kayarken kirpikleri gözlerinin üzerine indi. "Elbette seni seviyorum," dedi yatağın direğine, dalgın ve endişeli parmaklarıyla tahtadaki hayali bir şeyi kurcalarken. "Sana ve tüm ev halkına bunu dün gece milyonlarca kez söyledim..." Imogen onun boğazının cam parçalarını yutacakmış gibi çalışmasını izlerken cümlesi kesildi.

"Cole," diye mırıldandı nazikçe. "Bana bak."

"Yapamam." Yatağın direğine bakarak durdu, en büyük rakibiyle sessiz ve umutsuz bir mücadele veriyordu. Kendisiyle. "Böyle bir şeyden bir daha sağ çıkamam," diye itiraf etti sonunda kuşkulu bir boğuk sesle. "Seni böyle bir tehlikede görmeden hapishaneye geri dönerdim. Hayatımın en kötü deneyimiydi."

Imogen onun protezine baktı, gömleğinin kolları onun başında nöbet tutarken bir noktada kıvrılmış olduğu için protezin tamamı görünüyordu. Bunu kastetmiş olamazdı.

Yine de... Onu yanında yatarken rüyasında görmemiş olabilir miydi? Gerçekten orada olabilir miydi?

"Ciddiyim." Sesi hiçbir soruya izin vermiyordu.

Imogen onu yanına çağırmak için kollarını kaldırdığında nefesi onu yarı soluk, yarı hıçkırıkla terk etti.

Birdenbire oradaydı. Örtüleri gitmiş, yerine adam gelmiş ve vahşi bir kibarlıkla teklif edilen ağzını alırken onu kendine doğru çekmişti. Ona sımsıkı sarılarak içinde yükselen sıcaklığın tadını çıkardı ve adamın ağzının içinde yaladığı kavurucu alevlere talepkâr bir dille karşılık verdi. Onda aşkı tattı, aşkı, korkuyu ve ciddi ihtiyacı.

Arzu, bir anda kaslarını gererek ve serbest bırakarak içinden geçti. Onun altında bir su birikintisine dönüştü, bacakları açıldı, vücudu onun ağırlığı için yol açtı.

"Güzel Tanrım," diye inledi. "Seni her yerde tadacağım."

Yüzünün her iki yanını dua eden bir keşiş gibi kucakladı, bir eli sıcak et, diğeri soğuk çelikti. Bu adamın ikilemine çok benziyordu.

Dudakları ustaca, uyuşturucu çekişlerle onunkilerin üzerinde gezindi. Dili kızın ağzının içinde hınzırca girdaplar çiziyor, özür dilemeyen bir sersemlikle keşfediyordu. İnilti, sığınak bulan lanetlenmiş bir ruhun iniltisiydi. İpekten bir kılıç olan dili, Imogen'in belini tutkuyla dolduran bir ritimle içeri girip geri çekiliyordu.

Aniden geri çekildi. "Herkes nerede?"

Adamın kaşları şaşkın bir öfkeyle çatıldı, dudakları ıslak ve sert bir şekilde kızın üzerinde duruyordu. "Böyle bir soru sormak için imparatorluk tarihinin muhtemelen en iyi öpüşmesini böldün," dedi sertçe.

Bu kibirli, huysuz canavarı tüm kalbiyle seviyordu. "Sizinle sevişmek üzereyim majesteleri ve bölünmek istemiyorum."

Gözlerindeki sıcaklık erimişten uçucuya dönüştü. "Annen senin için dua etsinler diye herkesi kiliseye gitmeye zorladı." Kalbinin iki kat büyümesine neden olan tatlı bir şefkatle burnunu onunkine dokundurdu ve aynı anda bir elini tehlikeli bir şekilde göğüslerine yaklaştırdı. "Annen çok hoş bir kadın."

"Tanrı onun dindar kalbini korusun," diye onayladı Imogen, sonra vücudunu onunkine doğru kaldırdı ve sessizce onun ırzına geçmeye devam etmesi için yalvardı.

Bir sonraki öpücüğüyle kızın kanını tutuşturdu, sonra diz çöküp gömleğiyle boğuşmak için üzerine çıktı, çılgın eli öncekinden daha az becerikliydi.

"İşte, izin ver." Imogen onun elini itti, gömleğini çözdü ve geniş, nefes kesici omuzlarından aşağı çekti. "Sanırım seni giydirmek ve soymak karılık görevlerimden biri olacak," dedi ve ellerini göğsünün tanıdık genişliği üzerinde gezdirmeden önce giysiyi yere attı.

"Benim bir uşalım var," dedi kibirle, sonra durdu, kalbi avucunun altında gümbür gümbür atmasına rağmen nefes bile almadı. "Karım mı dedin?" Sesi daha önce ondan hiç duymadığı bir tereddütle doluydu.

Başını salladı, boğazı duygu doluydu. "Ben de seni seviyorum," demeyi başardı.

Benzer şekilde dilsiz kalan gözleri, sıcaklıktan daha güçlü, şehvetten daha ebedi bir şeyle parlıyordu. İhtiyağtan daha özverili.

Adam yavaşça geceliğinin korsajını omuzlarından sıyırdı ve kadın da onun geceliği üzerinden indirmesine yardım etti.

Adamın ateşli bakışları, sabırsız bir bilirkişinin keşfedilmemiş bir arazide ilk önce nereyi keşfetmesi gerektiğine karar verememesi gibi kızın üzerinde dolaşıyordu. Boğazının kavisine yerleşti, ikisi de onu giysilerinin geri kalanından kurtarmak için ėalıřırken onu öpücük yağmuruna tuttu.

Dudakları göğüslerine ulaştığında, meme uçlarını ağzına alıp onları gergin ve hassas zirvelere doğru okşadığında teninde sıcaklık dalgaları belirdi. Arzuyla vurgulanmış yumuşak bir ses ıkardı, parmakları adamın omuzlarının sert gücüne gömüldü. Adam ona uyana kadar onu daha aşağıya ittiğinin farkında değildi, adam vücudunu aşağıya indirirken gergin kaslar dalgalanıyor ve yolculuğu diliyle işaretliyordu.

Tanrım, belki de henüz buna hazır değildi. "Seni seviyorum" demek başka bir şeydi, yaptığı şeyi yapmasına izin vermek... işte bu bambaşka bir şeydi.

"Oh..." Adam kalėalarını açık bir şekilde hapsederken nefesi kesildi, dilinin düzlüğü cinsel organını ayırmadan önce onu hiç hazırlamadı.

Imogen soluk soluğa kaldı ve mahrem bedeninde izini sürdüğü nemin sadece ağzından değil, bedeninden de geldiğini bilerek kasıldı.

Minnettar bir inilti ona karşı titreşti ve her uzvuna zevk yankıları gönderdi. Telaşsız bir yalama daha dünyasını ikiye böldü, ancak adam durdu

Klitorisinin titreyen incisine ulaşmadan önceki an. Bunun yerine onun etrafında dolaştı, burayı ısırarak, orayı kızdırmak için durdu, ustaca kaçamaklarla ona eziyet etti.

"Cole," diye yalvardı, umutsuzca onun saçlarını tutmaya çalışıyordu. "Lütfen."

Bir başka memnun inilti, kadınsı kaslarının sesteki şehvetli vaade karşı sıkışmasına neden oldu ve ağzına doğru yükseldi. O zaman ona yapıştı, zeki dili fiske vurdu ve ezici bir zevk hissi yarattı.

Sakat bırakan bir coşku dalgası dalga dalga üzerine çökerken gölgeliklere doğru boğuk bir rahatlama çığlığı attı. Nefesi hıçkırıklar ve anlaşılabilir kelimeler halinde geliyordu. Sanki mutluluk dilinden bedenine akıyor, felç edici spazmlarla onu eğiyor, ta ki onu tutmak için kullandığı parmakları şimdi ecstasy'den ölmeden önce çekilmesi için ona yapışana kadar.

Vücudunda gezinirken parlak dudakları hınzır bir erkeksi zevkle kalktı. Onun üzerine çökmeden önce ağzını sildi, sol kolunu dikkatlice yerleştirirken hareketleri biraz engellendi.

Imogen elini uzattı ve onun duruşundaki tereddütü fark etmedi.

"Buna ihtiyacın yok," diye yatıştırdı. "Benimleyken olmaz." Kadın kemerini çözüp bir kenara koyarken ona bakmadı ama günün sonunda jartiyerini çıkardıktan sonra kalçalarında oluşan benzer izlerin bıraktığı yuvarlak tenin üzerinde yumuşak parmaklarını gezdirirken neredeyse duyulmayacak bir nefes aldı.

Sonra onu altına çekti, gücü mutlaktı ve çabukluğu dikkat çekiciydi.

Aletin küt başı onu dürttü, arzusunun ve serbest bırakmanın onu ıslattığı ve açtığı yeri buldu. Gözlerini onunkilere kilitleyerek, daha önce okumadığı bir şefkatle, kalçalarını öne doğru yuvarladı ve onu tamamen doldurana kadar acı verici bir şekilde santim santim besledi.

Vücudu. Kalbi.

Geri çekilerek, kadının kaygan arzusunun yardımıyla bir kez daha içeri süzüldü ve her nazik itişte biraz daha derine battı. Sonunda tamamen içine oturarak dinlendi. Isıtılmış çelik, ipek ve kadife ile kaplanmıştı.

Ona bakış şekli Imogen'in kalbini kırdı. Bu, Lazarus'un ailesinin ölümden uyandığında hissettiklerini hayal ettiği şaşkın, inanmaz ifadeydi. Saf bir kederin kesintiye uğraması. Ebediyen kaybedilmiş bir şeyin açığa çıkması.

Biraz tapınma, biraz inançsızlık. Savunmasız bir mutluluk anlayışı.

"Nasıl bilemezdim?" diye inledi, başını güçlü omuzlarından indirerek onu hafif, saygılı öpücüklere boğdu. "Seni ne kadar çok istediğimi nasıl fark edemedim?"

Yavaşça geri çekildi ve bir kez daha ileri doğru bastırdı, nefesleri mükemmel bir senkronizasyon içinde birbirlerininkini yansıtıyordu. "Bunu istiyordum." Nemli, titreşimli bir sürtünmeyle kalktı ve battı. "Sadece seni. Başka hiç kimse..." Ritminin giderek artan vahşiliğine odaklanırken kelime kurma yeteneğini kaybederek uzaklaştı.

Imogen onun sert, erkek vücudunun kendisine doğru hareket ettiğini hissetmekten zevk alıyordu. İpli kollarındaki güç. Göğsünün ağırlığı göğüslerine değıyordu. Her itişte karnının belirgin kıvrımı. Kaslı bacaklarının kaba tüylerinin uyluklarının içini gıdıklaması bile.

Adam daha derine, daha da derine itti ve kadın onu karşılamak için kalktı, omurgasına dolanan bir his tufanını kovaladı, eğer sadece aç yapabilirse ...

Orada. Tek, uzun, yumuşak bir vuruşla onu mümkün olduğunu düşündüğünden daha geniş bir şekilde gerdi, onu muhteşem bir etkiyle doldurdu ve geri dönüşü olmayan bir uçurumun üzerinde kendini kaybetti. Uzaktan onun adını homurdandığını duydu ve kendisini bin parçaya bölen bir zevkle ona cevap vermeye çalıştı.

İkisi de iç içe geçmiş bir memnuniyet düğümünün içinde eriyene kadar Imogen kendine gelemedi. Duygularına yenik düşerek ona sarıldı, bir eliyle sırtının gergin kaslarını okşarken diğer eliyle saçlarının ipeğinden geçirdi.

O kadar uzun ve boş bir iç çekişle nefes verdi ki, üç uzun yıl boyunca içinde tuttuğu gerginliği ve duyguları dışarı atıp atmadığını merak etti.

Artık sırlarla ya da duvarlarla ayrılmadan, birbirlerine sarılmış bir şekilde kaldılar. Nadir güneş ışığı şehrin üzerine vururken kalplerinin yan yana atmasına izin verdiler.

Sonunda kıpırdanarak uzaklaştı, yüzünde bir keder ve utanç maskesi vardı ve ona bakıyordu.

"Dün gece..."

Yumuşak parmaklarını adamın sert dudaklarına bastırdı. "Geçmişten bahsetmek zorunda değiliz."

Onun elini öptü ve sonra kendi eliyle kapatarak dudaklarından alıp parmaklarını birleştirdi. "Yaralıyım," diye kabul etti. "Beni aramadığın için yaralandım. Bu kadar uzun süre tam karşıyaydım, yalnızdım ve mutlak karanlıkta kayboldum ve sen bana ulaşmadın... Seni suçlamıyorum, bunu anlıyorum, sadece..."

"Sana kaç kez ulaşmak istediğimi anlatamam," dedi. "Ama korkuyordum. Seni nasıl bulacağımı bilmiyordum. Hâlâ orada olup olmadığını. Beni artık isteyip istemediğini."

Saçının bir tutamını yüzünden uzaklaştırdı, gerçek hürmet onda okuduğu pişmanlığı yumuşattı. "Gölgelerde bu kadar uzun süre kaldıktan sonra insan yüzünde güneşin sıcaklığını nasıl istemez?" Ciddileşti. "Tanıdığım tek ışık sensin. Ve seni uyarmalıyım, güneş ParlaticıYani brightfor Ben Şimdi

o Ben de yaşadı karanlıkta. Sen vardı doğru hakkında Yani birçok şeyler, ama özellikle bu."

Adam boş bileğini havaya kaldırdı ve kadın eliyle bileğini kapattı. "O yıl beni değiştirdi. Beni kendimden uzaklaştırdı, ta ki karşımdaki yüzü zar zor tanıyana kadar. ve Ayna.

Benim var. pençeli benim yol geri için bazı

Ama korkarım ki -bildiğim kadarıyla- tanıştığımızda olduğum adam olamayacağım."

Imogen başını kaldırıp ona sokuldu ve boğazının derinliklerinden çıkardığı ısıklı sesle eridi. "O zaman dönüştüğün adamı seveceğim. Ve eğer gölgelerde yaşıyorsan, sana gün ışığından parçalar bulacağım ve mümkün olduğunda onlara birlikte gireceğiz."

Neredeyse canını acıtacak kadar çaresiz bir güçle ona sarıldı. "Eğer beni karanlık zamanlarda sevebilirsen, seni ışığın için seveceğim. Ve bu sevgi, ay dolunay olduğunda berrak gökyüzü gibi olacak. Güneş gibi değil... ama yolumuzu bulmamıza yetecek kadar güzel ve parlak."

Imogen'in gözünden bir damla yaş kaçtı ve aralarına süzüldü ama bu seferki keder yerine mutluluk taşıyordu.

Adamın kendisini henüz bırakmadığını, vücudunun zevkten başka bir duyguyla gergin kaldığını biraz endişeyle fark etti.

"Sorun nedir?" diye sordu, elini onun elinin üzerinde gezdirerek. kaslar.

"Söylediğim şeyleri, dün gece seni nasıl götürdüğümü düşündüğümde..." Utancını onun saçlarına gömdü. "Tanrım, tam bir canavardım."

"Sen tam bir canavarsın," diye alay etti, kalçalarını onun altında yuvarladı ve içinde kıpırdandığında gülümsedi. "Benim için sen her zaman bir kurt oldun." Boynuna doğru üflledi, derisinin tüylerinin diken diken oluşunu ve omurgasındaki kaslardan aşağıya doğru bir dalgalanmayı izleyerek aletini bir kez daha görkemli bir şekilde dolgunlaştırdı. "Hani şu peri masallarındaki, inine girmeye cüret eden bahtsız masumları yiyip bitiren." Yaramaz ve mutlu hissederek onun altında kıpırdandı ve bu kadar çalışma ve korkudan sonra oynamaya hazırды.

"Öyleyim aşkım," diye homurdandı, dişlerini kullanarak kulağını, boynunu kemirdi ve sonra dudaklarını ısırığın etrafına kapatarak diliyle yatıştırdı. Isı bacaklarının arasından akıyor, nemi de beraberinde taşıyordu.

"Seni bir ömür boyu besleyebilirim ve asla doymam," diye hırladı.

"O zaman-" Adam hareket etmeye başladığında kadın kesik kesik nefesler arasında debelendi. "Beni her seferinde bir ısırıkla yutmalısın."

"Memnuniyetle," diye nefes aldı. "Her. Lezzetli. Morsel."
Bir mr sürmedi. Sadece birkaç büyülü saat sürdü.

Çok yakında...

KERRIGAN BYRNE'in Viktorya Dönemi Asileri serisinin bir sonraki romanını kaçırmayın

KARISIYLA YATAN İSKOÇ

Ekim 2017'de St. Martin's Paperbacks'ten çıkacak

Ayrıca Kerrigan
Byrne
tarafından

*Eşkıya Avcı
İskoçyalı*

Kerrigan Byrne ve büyüleyici romanları için övgüler

"Viktorya döneminin karanlık ve şiddet dolu yüzü, radarın altında yaşayan şefkatli ve yetkin bir kadın kahramanın kötü şöhretli bir suç lordu tarafından kaçırılmasıyla hayat buluyor ve bu olağanüstü ve zorlayıcı intikam odaklı romantik macerada harika sonuçlar ortaya çıkıyor."

-Library Journal (starred review) The Highwayman hakkında

"Romantizm çiğ, keskin ve patlayıcı... Zorlukların içinden geçerek aldıkları yol, aşkın zaferini derinden tatmin edici kılıyor."

The Highwayman hakkında -Publishers Weekly

"A gerçekten Büyüleyici serisi o önemli noktalar Yasaları çiğneyen tehlikeli kahramanlar ve onları seven kadınlar."

-Library Journal (starred review) Avcı hakkında

"Dramatik, romantik ve son derece hoş."

-BookPage

"Byrne bu türde bir güç."

-RT Book Reviews (Top Pick!) The Highwayman hakkında

"Romantik, gösterişli ve gerilim dolu."

-Suzanne Enoch, New York Times çok satan yazarı

"Nefesinizi kesen, tutkulu ve lirik bir romantizm."

-Elizabeth Boyle, New York Times çok satan yazarı

"Güzel yazılmış, son derece gerilimli ve lezzetli bir şekilde şehvetli."

-Amelia Grey, New York Times çoksatın yazarı

Tiffnie Helmer

İster Kelt Druidleri, ister Viktorya döneminin kötü çocukları ya da küstah İrlandalı FBI ajanları hakkında yazıyor olsun, [Kerrigan Byrne](#) her kitabında tarihe olan sınırdan saplantılı tutkusunu, geniş Kelt soyunu ve Shakespeare sevgisini kullanıyor. Yakışıklı kocası ve üç sevimli genç kızıyla Rocky Dağları'nın eteklerinde yaşıyor, ancak Pasifik Kıyısı'na yerleşmeyi hayal ediyor. Kerrigan okuyucularından haber almayı çok seviyor. Onunla www.kerriganbyrne.com adresinden iletişime geçebilir veya e-posta güncellemeleri için [buradan](#) kaydolabilirsiniz.

**Bu St. Martin's Press e-
kitabını satın aldığınız için
teşekkür ederiz.**

Özel teklifler, bonus içerik ve yeni çıkan
kitaplar ve diğer harika okumalar hakkında bilgi
almak için,
haber bültenlerimiz için kaydolun.

Sign Up

Veya
us.macmillan.com/newslettersignup
adresinden bizi çevrimiçi ziyaret
edin

Yazarla ilgili e-posta güncellemeleri için [buraya](#) tıklayın.

İÇİNDEKİLER

Başlık Sayfası
Telif Hakkı
Bildirimi İthaf

Birinci Bölüm İkinci
Bölüm Üçüncü
Bölüm Dördüncü
Bölüm Beşinci
Bölüm Altıncı
Bölüm Yedinci
Bölüm Sekizinci
Bölüm Dokuzuncu
Bölüm Onuncu
Bölüm On Birinci
Bölüm On İkinci
Bölüm On Üçüncü
Bölüm On
Dördüncü Bölüm
On Beşinci Bölüm
On Altıncı Bölüm
On Yedinci Bölüm
On Sekizinci Bölüm

On Dokuzuncu
Bölüm Yirminci
Bölüm Yirmi Birinci
Bölüm Yirmi İkinci
Bölüm Yirmi Üçüncü
Bölüm Yirmi
Dördüncü Bölüm
Yirmi Beşinci Bölüm
Yirmi Altıncı Bölüm

Ayrıca Kerrigan Byrne tarafından
Kerrigan Byrne ve büyüleyici romanları için övgüler
Yazar Hakkında
Telif Hakkı

Bu bir kurgu eseridir. Bu romanda tasvir edilen tüm karakterler, kuruluşlar ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır.

DÜK

Telif Hakkı © 2017 Kerrigan Byrne

tarafından. Tüm hakları saklıdır.

Bilgi için adres: St. Martin's Press, 175 Fifth Avenue, New York, NY 10010.

www.stmartins.com

eISBN: 9781250118257

E-Kitaplarımız promosyon, eğitim veya iş amaçlı kullanım için toplu olarak satın alınabilir. Lütfen 1-800-221-7945 numaralı telefondan Macmillan Kurumsal ve Premium Satış Departmanı ile iletişime geçin, dahili. 5442, veya
tarafından e-posta
MacmillanSpecialMarkets@macmillan.com adresinde.

Martin's Paperbacks baskısı / Şubat 2017

St. Martin's Paperbacks, St. Martin's Press, 175 Fifth Avenue, New York, NY 10010 tarafından yayımlanmaktadır.

Daha Fazla Çeviri Kitap İçin
Bizi Telegramda Takip Edin.

TİK TİK

